

Copyright © 2005 by Anne Bushyhead
Translation © 2006 by Alena Horváthová
Cover design © 2006 by DOMINO

Veškerá práva vyhrazena. Žádná část tohoto díla nesmí být reprodukována ani přenášena bez předchozího písemného souhlasu majitele autorských práv.

Z anglického originálu WICKED FANTASY,
vydaného nakladatelstvím Ballantine Books, New York 2005,
přeložila Alena Horváthová

Odpovědná redaktorka: Drahomíra Smutná

Korektura: Pavla Kučerová

Technický redaktor: Martin Pěch

Sazba: Dušan Žárský

Obálka: Radek Urbiš

Vytiskla tiskárna Finidr Český Těšín

Vydání první

Vydalo nakladatelství DOMINO, Na **Hradbách 3,**
Ostrava I,

v září **2006**

ISBN 80-7303-305-4

*Tuto knihu věnuji Lindě Francis Lee,
která už ví proč.
Mám tě ráda a děkuji.*

Prolog

LONDÝN, DUBEN 1811

První pohled na temperamentního Treye Deverilla Antonii Maitlandovou naprosto vyděsil. Ten muž před ní stál zcela nahý.

Pochopitelně že se tak stalo náhodou.

Antonie právě přijela na jarní prázdniny a šťastná, že za sebou nechala internátní školu, podala klobouk a rukavice lokaji a vydala se k pracovně, odkud její otec dohlížel na své velké námořní im -périum. Už ho neviděla déle než měsíc a nemohla se dočkat, až mu vběhne do náruče.

„Pan Maitland bude jistě nahoře, slečno Maitlandová,“ oznámil jí lokaj. „Pravděpodobně v galerii.“

„Děkuji,“ odvětila. Věděla, že otec často sedává u portrétu zesnulé ženy, kterou nadevše miloval.

Antonie vyběhla po širokém schodišti a pospíchala východním křídlem elegantního domu. Před deseti lety, krátce předtím, než její matka nečekaně zemřela, Samuel Maitland nešetřil penězi a nechal postavit grandiózní panský dům v módní čtvrti Londýna, v jižní části Mayfair. Teď se jeho oblíbeným místem stala galerie obrazů, kde uchovával živou vzpomínku na svou zesnulou ženu.

Antoniiným oblíbeným pokojem byla luxusní koupelna, umístěná na vzdáleném konci chodby. Když procházela kolem, téměř vydechla v očekávání horké koupele. Všimla si, že jsou dveře pootevřené a nakoukla dovnitř. To však neměla dělat.

Z velké měděné vany právě vystupoval neznámý muž.

Svalnatý, dobře stavěný muž.

Skandálně nahý muž.

Bronzová pokožka se mu leskla kapičkami vody, které stékaly z širokých ramen přes úzké boky, pevný zadek,

svalnatá stehna až k šlachovitým lýtkům. Antonie náhle nemohla popadnout dech. Jen tam stála a mlčky zírala na nahé mužské tělo.

Jako by vycítil její přítomnost, neznámý muž se otočil, čímž jí poskytl ničím nekrytý pohled na své mužství.

„Ach, já...“ koktala Antonie, vyděšená a zároveň fascinovaná.

Rychle uhnula pohledem od kritického místa a očima bezradně těkala po nahém těle. Ve svých šestnácti letech ještě nikdy neviděla nic tak ohromujícího.

Když se jí podařilo odtrhnout zrak od mužných svalů a podívat se výše, uvědomila si, že jeho tvář je stejně hříšně krásná jako tělo. Nejkrásnější však byly jeho zelené oči, které mu dodávaly drzý a uličnický vzhled.

Když se jeho oči střetly s jejími, Antonie cítila, jak ji uvnitř těla začíná spalovat žárlivost.

Cizinec se natáhl pro ručník a omotal si ho kolem pasu. „Omlouvám se.“

Antonie si uvědomila, že zírá s otevřenou pusou. Rychle ji zavřela, sklopila zrak a cítila, jak se červená až po konečky svých rudých vlasů. „Ne...“ koktala, „to je má chyba... Neměla jsem tady být...“

„Slečna Maitlandová, předpokládám?“

„Ano... A vy?“

„Trey Deverill,“ odpověděl s úsměvem a čekal na její reakci.

Nezklamala ho. Při zvuku jeho jména prudce povytáhla obočí. Samozřejmě že slyšela o Treyi Deverillovi - od různých obchodníků, kapitánů lodí a především od svého otce. Deverill byl dobrodruh a průzkumník, známý zejména svým bojem proti pirátům, které stíhal na otevřeném moři.

Často si představovala, jak asi vypadá, ale zdál se mladší, než čekala. A také mnohem... vitálnější.

Antonie v duchu odsoudila směr svých myšlenek a hlasem rádoby dospělé ženy prohlásila: „Odpusťte mi mou nezdvořilost, pane Deverille. Prostě jsem vás tady... nečekala. Za normálních okolností se takhle nechovám.“

„Vzhledem k daným okolnostem vás zcela chápu,“ řekl a v očích se mu

zračilo pobavení.

Zato on se zdá zcela klidný, uvědomila si Antonie. Není zahanbený ani nesmělý. Jistě si je svého vlivu na ženy dobře vědom. Vlivu na *ni*. Stál tam v nenucené poloze, hlavu mírně nakloněnou na stranu a pozoroval ji.

Nebo jen zdvořile čekal, až odejde.

„Byla byste tak laskavá a při odchodu zavřela dveře?“ řekl nakonec.

„Ano..., samozřejmě.“ Antonie se konečně vzpamatovala a sáhla po klice.

„A..., slečno Maitlandová?“ Celá ztuhla. „Ano?“

„Myslím, že bychom se o této politováníhodné události nemuseli zmiňovat před vašim otcem. Stáhl by mě zaživa z kůže, že jsem vás zkompromitoval.“

Antoniin ruměnec ve tváři ještě zesílil, jestli to vůbec bylo možné. „Ujišťuji vás, že se o této příhodě nemíním svěřovat *nikomu*, a už vůbec ne svému otci.“

Rychle zavřela dveře a pospíchala na schůzku s otcem, rozhodnutá na nečekané setkání s ohromujícím dobrodruhem co nejrychleji zapomenout.

Přesto však dobře věděla, že vzrušující obraz nahého těla Treye Deverilla se jí vryl do paměti už navždy.

Toho dne byla večere pro Antonii velice nepříjemnou záležitostí. Přes čínský porcelán a třpytící se křišťálové sklenice se pohledem několikrát střetla s uhrančivýma očima Deverilla.

Naštěstí se ukázal jako gentleman a ani mrknutím oka na sobě nedal znát, že se setkali již dříve, a to za velice choulostivých okolností. Přesto však Antonie snad ještě nikdy nebyla tak málomluvná.

Otce pravidelně navštěvovali mnozí námořní kapitáni a obchodní partneři, kteří se - podobně jako v Deverillově případě - zdrželi přes noc. Antonie je obvykle zahrnovala všetečnými otázkami o lodích a námořních dobrodružstvích, nicméně tentokrát zůstala natolik zamlklá, až si toho všiml dokonce i její otec.

Když se zeptal na důvod její málomluvnosti, tvrdila, že je unavená po dlouhé cestě z internátní školy. Samuel Maitland se nedůvěřivě zamračil a vrátil se k rozhovoru se svým hostem.

Během následujících tří chodů se Antonie zoufale snažila udržet pozornost soustředěnou výhradně na svůj talíř, ale

marně. Nedokázala se ubránit občasným kradmým pohledům přes stůl, kde seděl krásný a nebezpečný Deverill.

Nyní vypadal jako gentleman. Modré sako ušité podle poslední módy jemně modelovalo svalnatá ramena, zatímco sněhobílá kravata podtrhovala mužný výraz světem protřelého svůdníka. Jeho husté vlnité vlasy uschly a změnily temně hnědou barvu na světlejší odstín, místy protknutý pruhem zlatavého nádechu. Antonie usuzovala, že se jedná o důsledek častého pobytu na slunci. Rovněž pokožka jeho čerstvě oholené tváře zářila dobronzo, což svědčilo o dlouhé době strávené na palubě lodi.

Vtom si vzpomněla, že i zbytek jeho kůže má bronzový nádech, a celá zčervenala. Už nikdy se na něho nedokáže podívat, aniž by si nevybavila jeho úchvatné, živoucí tělo.

Ještě více ji však znepokojovalo vědomí, že ona na něho zcela jistě nemá takový vliv jako on na ni. Copak by jí tak neobyčejný muž jako Deverill věnoval třeba jen trochu své pozornosti? Vždyť v podstatě byla jen školačkou - vysokou a vytáhlou, s nepoddajnými rudými vlasy, i když našťastí v poslední době dostávaly nádech atraktivní kaštanové barvy. Popravdě řečeno, její přitažlivost spočívala jen v tom, že jednoho dne jako jediné dítě svého otce zdědí spolu s lodním impériem i obrovské jmění Maitlandů.

Samuel Maitland byl magnátem, jehož společnost stavěla nejrychlejší lodě na světě. Ačkoliv uspěl v mnoha obchodech, své nedozírné jmění získal především prodejem námořních korábů, které brázdily všechna moře světa.

Nicméně navzdory své genialitě nikdy nezískal ve vysoké společnosti místo, které by mu právem náleželo. Nejenže byl neurozeného původu, ale navíc se věnoval *obchodu*. A právě proto se rozhodl poslat svou dceru do nejlepší internátní školy v Anglii.

Tam ti už urozené způsoby natlučou do hlavy, říkával Antonii. Tak proč potom tady sedí jako němá palma v rohu místnosti?

Sesbírала proto všechny své síly a až s neskutečnou námahou se rozhodla zapojit se do konverzace. „Předpokládám, že jste prožil nejedno zajímavé dobrodružství, pane Deverille.“

Obrátil k ní své zelené oči a Antonii se zdálo, že v jejich hloubkách zahlédla náznak pobavení. „To předpokládáte správně.“

„Ráda bych se o některém z nich od vás něco dozvěděla.“

Její otec se usmál a zakroutil hlavou. „Ach ne, mé dítě. Žádný z příběhů Deverilla není vhodný pro něžná ouška mladé dámy.“

Antonie cítila, jak znovu hoří studem, a šlehla po otci rozzlobeným pohledem. „Velice svého papá miluji, ale má sklony neustále mě balit do vatičky.“

Deverillova smyslná ústa se zkroutila do pobaveného úsměvu. „Ale má pravdu. Opravdu by vás přede mnou měl chránit, slečno Maitlandová.“

„Copak jste tak špatný?“

„Pro vás ano. Obávám se, že jsem černá ovce rodiny.“

„Co jste udělal tak hanebného?“

Její otec nesouhlasně odfrkl a odpověděl místo hosta. „Deverill se jako chlapec přidal k námořním kupcům a pak měl tu drzost na obchodě nestoudně zbohatnout.“

Odsoudit někoho jen za to, že zbohatl díky své práci, bylo v otcově přítomnosti choulostivou záležitostí.

„Vzdoroval jsem svému otci,“ přiznal Deverill, „a vydal se na moře. Utekl jsem spolu se svým americkým bratrancem. Chtěli jsme vidět svět a nechat na něm své vlastní stopy.“

Antonie zvědavě pozvedla obočí. „Váš otec, pokud vím, je rytíř.“

„Ano, ale jako nejmladší ze tří synů jeho titul nikdy nezískám.“

Přesto má stále určitou dávku modré krve, která mu koluje v žilách. Jeho křesťanské jméno bylo i aristokratické, poněvadž Trey byla zkrácená verze Treylayna, z matčiny strany rodiny.

Rovněž se o něm vědělo, že je velice bohatý. Deverill vlastnil malou flotilu ozbrojených plachetnic, které pronajímal jako doprovod velkých, pomalu se vlekoucích kupeckých lodí a chránil je proti Francouzskému námořnictvu i proti námořním pirátům. Říkalo se o něm, že zbohatl především díky zabavení pohádkového jmění korzárů.

„Také bych se ráda vydala na moře,“ podotkla tiše, „ale asi bych tím zklamala svého otce.“

„Ano, dcero, zlomila bys mi tím srdce. Já však vím, že na tebe můžu být pyšný. Antonie,“ obrátil se zpátky na hosta, „jednoho dne udělá skvělý tah.“

Když cítila Deverillův zkoumavý pohled, soustředila svou pozornost zpátky k pudinku. Neměla v úmyslu s neznámým člověkem probírat tak soukromé záležitosti jako tajné sny svého otce.

Jeho největším přáním bylo, aby se provdala za britského šlechtice, čímž by získala úctyhodnou pozici ve společnosti a vymazala neblahé znamení svého původu. Její matka byla urozené krve a Samuel Maitland nemohl snést myšlenku, že by jen díky jeho nedostatku vážnosti Antonie strádala na okraji společnosti.

Antonie svého otce zbožňovala a udělala by cokoli, jen aby ho potěšila, i když tím potlačila svá vlastní přání, která se jí zdála mnohem vzrušivější a přitažlivější. Vždyť kdo by toužil po nudném a zahálčivém životě urozené dámy?

Podívala se na svého vysokého urostlého otce a náhle si všimla, že poslední dobou rychle zestárl. Jeho zářivé rudé vlasy zešedly a tvář brázdily hluboké vrásky. Kdysi veselou povahu pohřbil dlouhodobý smutek ze smrti milované ženy, jas v očích pohasl. Antonie dobře věděla, že její otec žije jen pro ni.

Dokud ji otec neoslovil, ani si neuvědomila, že znovu zmlkla.

„Je načase, abys nás opustila, mé dítě. Pan Deverill a já musíme prodiskutovat ještě nějaké obchodní záležitosti a on hned ráno odjíždí.“

„Jak si přeješ, papá,“ řekla. S námahou skryla své zklamání, přinutila se k úsměvu a obešla stůl, aby políbila ruměnou tvář svého otce. „Kdybys mě potřeboval, budu ve svém pokoji.“

Oba muži zdvořile vstali, a když Antonie odcházela, uslyšela svého otce, říkat: „Pojďme, Deverille, do mé pracovny. Už se nemůžu dočkat, až ti ukážu své nové návrhy“

Ve velké pracovně Samuel Maitland rýsoval plány nových lodí. Kdysi denně docházel do kanceláře v londýnských docích, ale později, ve snaze získat respekt, začal celou společnost řídit z ústředí svého domu.

Přesto zbožňoval návštěvy, zvláště pak někoho, kdo rozuměl lodím a dokázal ocenit brilantnost jeho návrhů, což

Deverill vskutku udělal. Když Antonie uslyšela jejich spokojený smích, zamračila se a uvědomila si, jak je sobecká. Mohla žárlit, že Deverill získal otcovu pozornost, ale rovněž mu musela být vděčná, že ho dokázal rozesmát.

Když jí o hodinu později hospodyně z Maitlandu, paní Pee-keová, přinesla čaj, ještě stále seděla sama ve svém pokoji.

Antonie by uvítala, kdyby jí milá starší žena dělala společnost a popovídala si s ní, ale paní Peekeová patřila k puntíkářům, kteří dobře věděli, kde je jejich místo. Takže spolu jen prohodily několik zdvořilostních frází, pak se ještě hospodyně zeptala na školu a s úsměvem pospíchala z místnosti se slovy, že musí dohlédnout, zda pán dostal svůj lék, protože když se poslední dobou zavře ve své pracovně, zapomíná na celý svět.

Antonie usrkávala horký čaj a snažila se ignorovat tíživou samotu. Po chvíli však netrpělivě odložila knížku a vstala, aby se z bílých mušelínových šatů převlékla do teplejšího zeleného jez-deckého úboru, který obvykle nosívala, když trénovala střelbu na cíl.

Když vyšla z hlavních dveří, zachvěla se zimou. Dubnová noc byla chladná a vlhká. Na vzdálené části pozemku jejich domu pro ni otec nechal vybudovat cvičnou střelnici. Vzdálenost od cíle byla jen o šest stop kratší, než udává předepsaný standard, jenž většina společností používá při závodech. Lukostřelba byla jedním z mála sportů, kde se povolovala účast ženy, a Antonie tajně doufala, že se jednoho dne propracuje až mezi členy Královských britských lukostřelců.

Zcela jistě vyšla ze cviku, jelikož Baldwinova akademie považuje dokonce i tak klidný sport za příliš náročný, než aby se jím zabývaly jejich mladé světenkyně. Antonie však věděla, že střelba utiší její netrpělivost, poněvadž si vyžaduje zručnost a soustředění.

Sešla po terasovitých stupních a za svitu měsíce se vydala po pěšině, která vedla přes zahradu. Minula altánek, po jehož vyřezávaném průčelí se pnuly vonné růže a kde její maminka ráda vítala ranní slunce, a došla k malému domku, v němž měla uskladněné své střelecké potřeby. Zapálila dvě lampy -

jednu na vzdáleném konci střelecké dráhy, ta osvětlovala kruhový terč, a druhou na mramorovém stolku hned vedle startovní čáry.

Pak vzala luk, vybrala vhodný šíp a postavila se na stanoviště. Ráda cítila v dlaních hladký leštěný povrch luku. A když přiložila šíp a natáhla tětivu, obklopil ji uspokojivý pocit klidu a míru.

V prvních dvou kolech o dvanácti šípech většinou trefila cíl, ale jen třemi šípy zasáhla zlaté středové oko.

Právě byla uprostřed třetího kola, když si všimla, že na střelnici není sama. Prudce se otočila a uviděla Treye Deverilla. Stál ve stínu jen kousek od ní.

Antonie vyděšeně vykřikla a ruce si přiložila k srdci, které jí poskočilo úlekem.

„Omlouvám se, že jsem vás tak přepadl,“ řekl svým hrdelním sametovým hlasem. „Z ložnice jsem uslyšel podivné zvuky a rozhodl jsem se zjistit, odkud pocházejí.“

Když vyšel ze stínu, teplé světlo lampy ozářilo jeho mužné rysy a Antonie ucítila, jak jí znovu poskočilo srdce, tentokrát však ze zcela jiného důvodu. Až bolestně si uvědomovala Deverillovu smyslnou přitažlivost.

Na omluvu jen krátce kývla hlavou a v duchu se zlobila sama na sebe, že v jeho přítomnosti pokaždé ztratí řeč.

„Myslela jsem, že jste s mým otcem,“ dostala ze sebe kupodivu klidným hlasem a obrátila se zpátky k cíli.

„Náhle ho zasáhla tvůrčí myšlenka na nový styl designu a chtěl ji co nejdříve zachytit na papír.“

Antonie se chápavě usmála. „Tak to vypadá, že dneska v noci ani nepůjde spát. Když otce popadne tvůrčí nálada, neodejde dřív, dokud nevyřeší všechny detaily.“ Povzdychla si a přiložila další šíp. „Budu ráda, jestli svou pracovní opustí, než mi skončí prázdniny.“

„Copak nemůžete jít za ním?“

„Ach, ano. Samozřejmě že můžu, ale vím, že ze mě nikdy nemá velkou radost. Podle jeho názoru se to pro dámy příliš nehodí.“

Antonie vypustila šíp a s uspokojením sledovala dráhu letu. Když se ostří zabodlo těsně poblíž zlatého středu, Deverill uznale zamumlal. „Působivé.“

„Děkuji, ale na závodech se obvykle střelí z větší vzdálenosti.“

„Není zvykem, aby se dámy zabývaly lukostřelbou, nemám pravdu?“

Antonie se hořce usmála. „Vlastně ano. Jenže tohle je jedna z mých zálib. Nemám hudební sluch ani příliš dobře nemaluji. A vyšívání nesnáším. Tohle a ještě jízda na koni - a možná jazyky - jsou mé jediné dovednosti.“

„Takže jste taková amazonka.“

Antonie sebou škubla a přísně sevřela rty.

„Myslel jsem to jako poklonu,“ vysvětloval rychle Deverill, neboť si povšiml její nelibosti.

„Pokud je dáma vysoká jako já, pane Deverille, nemůže brát srovnání s amazonkou jako poklonu.“

Cítila na sobě jeho zkoumavý pohled. „Nezdáte se mi až tak vysoká.“

Antonie se podívala na Deverilla, který byl o hlavu vyšší než ona. „Věřím, že ve srovnání s vámi ne, ale vedle ostatních děvчат vypadám jako žirafa. Vždyť jsem dokonce vyšší než dobrá čtvrtina gentlemanů, které znám.“ Přiložila další šíp a nemohla se ubránit povzdychnutí. „Asi by bylo mnohem lepší, kdybych se narodila jako muž.“

„Lepší pro koho?“

„Pro mého otce. I pro mě. Jednou bych aspoň mohla převzít jeho společnost.“ Vypustila šíp a sledovala, jak konečně strefil střed zlatého oka. „Otec chtěl syna - tak jako všichni muži. Jenže má matka zemřela dřív, než mu ho mohla dát, a on se už znovu nikdy neoženil.“

„A proč pro vás?“

Antonii se zdálo, že Deverilla její odpověď vskutku zajímá. „Proč? Mohla bych obeplout celý svět a zažít různá dobrodružství tak jako vy. Nikdy jsem nic vzrušujícího nezažila. Jsem dobrá jen na to, abych křtila otcovy nové lodě. Musím se přiznat, že vám závidím. Vy bojujete s piráty, já vyšívám kapesníky.“

Pobaveně se usmál. „Bojovat s piráty není vždy tak vzrušující, slečno Maitlandová. Často se jedná o velice nebezpečnou záležitost.“

Antonie si ho se zájmem prohlížela a náhle si vzpomněla na jizvy na Deverillově nahé hrudi. A na zádech měl ještě horší. „Tak jste přišel ke svým jizvám. V boji s piráty?“

Ve světle lampy viděla, jak jeho výraz potemněl. „K ně - kterým,“ odpověděl po chvíli.

S lítostí si uvědomila, že se zřejmě dotkla citlivého místa, a proto rychle změnila tón hlasu. „Rozhodně to musí být záživnější než sedět doma a hrát na piano.“ Tázavě se na něho podívala. „Nechtěl byste mě s sebou vzít na vaši další výpravu?“

Temné obočí vzlétlo vzhůru, jako by nemohl uvěřit vlastním uším.

„Snad jste nevydal přísný zákaz pobytu žen na vaší palubě, pane Deverille?“ zeptala se Antonie škádlivě.

Deverill se usmál a odpověděl stejně lehkým tónem. „Já bych vás milerád vzal s sebou, ale vašeho otce by to zničilo.“

„Máte pravdu.“

„Má s vaší budoucností zcela jiné záměry.“

Antonie o snech svého otce dobře věděla, a proto jen přikývla. „Papá pro mě chce jen to nejlepší. Aspoň si to myslí. Nebude spokojený, dokud se neprovdám za šlechtice.“

„Být šlechticem není vždy skvělé, jak se zdá,“ broukl Deverill suše.

„Nícméně pro někoho v mém společenském postavení je sňatek se šlechticem považován za úspěch. A většina mladých dívek v mé situaci nakonec souhlasí se sňatkem z rozumu. Je to jediná věc, kterou svého otce mohu učinit šťastným.“

Když se Deverill pobaveně usmál, Antonie po něm šlehla rozzlobeným pohledem. „Hádám, že synovská poslušnost nepatří k vašim dobrým vlastnostem.“

Deverill pokrčil rameny. „Ve vašem případě to jen schvaluji. Když si však představím, že bych se měl oženit jen proto, abych potěšil svého otce, naskakuje mi husí kůže.“

Zamyšleně našpulila rty. „Ne, ani já si nedovedu představit, že byste se oženil jen proto, abyste vyhověl svému otci.“

Hlasitě se zasmál. „To nepřipadá v úvahu. A navíc, já jsem se svým životem nadmíru spokojený a nemám v úmyslu cokoliv na něm měnit. Manželství se ke mně prostě nehodí.“

„Protože jste stále na cestách.“

„To také.“

Antonie se k němu otočila zády a z toulce vytáhla další šíp. „Tolik bych chtěla odjet s vámi. Bylo by příjemné zažít alespoň jedno malé dobrodružství. Až se provdám, nečeká mě nic jiného než nekonečná nuda.“ Vypustila šíp, a když

nezasáhla cíl, ušklíbala se. „Alespoň jednou bych chtěla udělat něco divokého a nebezpečného. Ještě nikdy jsem neudělala nic skandálního či snad šokujícího.“

„A co považujete za skandální a šokující, slečno Maitlandová?“

„Ach, to nevím...“ Antonie se na chvíli odmlčela. „Vlastně vím.“ Po očku se podívala na Deverilla. „Polibek mi připadá dostatečně skandální.“

„Polibek?“

Antonie se mu podívala přímo do očí. „Vy byste mě nemohl políbit, pane Deverille? Ještě nikdy v životě mě nikdo nepolíbil a má nejlepší přítelkyně Emily si mě kvůli tomu neustále dobírá. Ne že by Emily byla tak zkušená, ale před mnoha roky ji políbil přítel jejího bratra. A také musím přiznat, že mě vždycky zajímalo, jaké to je, když vás políbí zkušený dobrodruh. Tohle může být má jediná šance. Baldwinova akademie je velmi přísná. Nesmíme se stýkat s nikým, kdo má jen trochu špatnou pověst. A až se jednou provdám a vstoupím do společnosti, pak se nejspíše s mužem, jako jste vy, už nikdy nesetkám.“

Zdálo se, že ho překvapila. Pozoroval ji se zájmem, s pobavením, snad v jeho očích zahlédla i náznak obdivu nad její statečností.

„Kromě toho,“ pokračovala Antonie, „jsem vás dnes odpoledne viděla nahého, což je jistě mnohem skandálnější než polibek. Prosím, mohl byste mi prokázat laskavost a utiřit mou zvědavost?“

„Vy to skutečně myslíte vážně,“ řekl nakonec.

„Naprosto vážně. A nemusíte se bát, že byste mě zkompromitoval. A dokonce i kdyby se tak stalo, neplynou vám z toho žádné závazky. Papá nebude chtít, abyste se se mnou oženil, protože nemáte titul. Vy se bojíte, pane Deverille?“ zeptala se, když stále váhal.

Antonie si všimla, že její drzost v něm konečně probudila jiskru zájmu. Zkoumavě si ji prohlížel. „Líbil by se vám nebezpečný život, slečno Maitlandová?“

Antonie se usmála. „Asi ano, jenže jsem nikdy nic nebezpečného nezažila. Vždy se totiž chovám jako pravá dáma a ta, jak jistě uznáte, o nebezpečí zrovna nezakopne.“

Deverill kývl hlavou k luku a šípům. „Má hlavní zásada

je nikdy nelíbat ozbrojenou ženu. Odložte luk a pojd'te blíž.“

Když si uvědomila, že chce vyhovět její žádosti, divoce se jí rozbušilo srdce.

Udělala, co po ní požadoval, a přistoupila blíže.

Deverill jí jedním prstem zvedl bradu. Antonie zatajila dech a se zavřenýma očima vyčkávala, co se bude dít. Náhle ucítila letmý polibek.

Jeho rty byly horké a něžné a smyslně se otřely o její... Ale během chvilky bylo po všem.

Antonie se zamračila. Od tak zkušeného muže čekala vášnivější polibek. „Bylo to... takové mdlé. Neumíte to lépe?“

V Deverillových očích se zablesklo. „Pokud na tom trváte.“

Tentokrát ji prudce popadl do náruče a přitiskl si ji na svalnaté tělo. Antonie se ani nestačila vzpamatovat z úleku a už na svých rtech cítila jeho horká ústa, která se k ní přimkla s nečekanou dychtivostí a touhou.

Teď už se nejednalo o letmé políbení a Antonie cítila, jak pod jeho tlakem taje a poddává se. Vtom jí jazykem rozevřel rty a vklouzl dovnitř. Antonii se divoce rozbušilo srdce a všechny její smysly náhle explodovaly.

Horký jazyk pomalu prozkoumával sladká zákoutí dívčích úst, zatímco smyslné rty ji drtily svou dychtivostí. Antonie tiše zasténala a poddala se slastnému pocitu touhy, který se jí rozlil po celém těle. Každíčká část jejího bytí hořela divokým plamenem vášně.

Bezmocně se opřela o Deverillovu svalnatou hrud. Když nakonec polibek přerušil, kolena se jí podlamovala tak silně, až se skoro nedokázala udržet na nohou.

Stále opřená o mužné tělo Antonie malátně otevřela oči, a když po chvíli promluvila, hlas se jí chvěl stejně jako její údy. „To bylo... úžasné.“

Deverill se sebejistě usmál, něžně se uvolnil z jejího objetí a nepatrně couvl zpátky. „Jsem rád, že jsem splnil vaše očekávání.“

Zmateně si konečky prstů přitiskla k horkým rtům. „Děkuji vám, pane Deverille. Nikdy na vás nezapomenu.“

„Bylo mi potěšením. Ale nyní vás raději ponechám vašemu střelení, než nás tady najde váš otec a udělá si ze mě cvičný cíl.“

Antonie jen mlčky stála a pozorovala, jak jeho vysoká postava mizí v temné noci. Hlava se jí točila a celé tělo hořelo touhou.

Ještě nikdy v životě nic tak intenzivního neprožila. A co hůř, Deverillův polibek jí hluboko uvnitř rozžal jiskru vášně, o které až dosud neměla ani tušení, že vůbec existuje. Náhle věděla, že chce okusit víc...

Konečky prstů se lehce dotýkala oteklých rtů. Nikdy o jeho polibku nikomu neřekne, dokonce ani své nedražší přítelkyni Emily. Nechtěla se s nikým dělit. Chtěla si tento okamžik nechat jen sama pro sebe a střežit ho jako nejvzácnější poklad.

Antonie zavřela oči. Vzrušení pomalu vyprchávalo a nahrazovala ho lítost. Možná to byla chyba žádat ho o políbení. Teď, když ví, o co přichází, bude všechno ještě horší.

Nicméně jednou věcí si byla jistá. Nikdy až do konce života na Treye Deverilla nezapomene.

LONDÝN, ČERVEN 1815

Nevypadá jako dívka v nesnázích, pomyslel si Deverill, když přes přeplněný taneční sál pozoroval Antonii Maitlandovou. Rozhodně ne jako mladá dáma, která potřebuje jeho ochranu, neboť svůj osud hodlá vložit do rukou vraha. Ne jako oběť muže, se kterým se zasnoubila.

Spíše naopak. Ve svých drahých šatech, které musely stát celé jmění, doslova zářila. Ale jak jinak? Jedna z nejbohatších dědiček celé Anglie si pochopitelně mohla dovolit ty nejdražší modely nej-známějších návrhářů.

Nicméně šaty, jakkoliv úchvatné, byly jen nepatrnou částí její dokonalosti. Antonie v záři světél nespočtu svící, jež jí hořely nad hlavou v obrovských křišťálových lustrech, vypadala jako ze sna.

Deverill překvapeně zůstal stát a zkoumavě ji pozoroval. Fyzicky trochu připomínala tu vytáhlou, plachou dívku, kterou potkal před čtyřmi lety. Byla stále stejně vysoká, nicméně její postava dostala něžné ženské křivky. A její plachost se zřejmě rozplynula, neboť se nosila s elegancí sebejisté krásy.

Nikdy nezapomene na jejich první setkání - na její rozkošné zahanbení, když ho spatřila nahého - a pak později toho večera na její neohroženou, nečekanou žádost o polibek.

Tehdy mu Antonie připadala naprosto jedinečná. Navzdory výhodě bohatství a luxusu nesouhlasila s přísnými společenskými pravidly a přála si narodit se jako muž, aby mohla spravovat otcovo námořní impérium a obeplout celý svět.

Kromě jejích tužeb však na ní nic mužského není, pomyslel si Deverill, když ho ohromil její krásný úsměv. Celý její vzhled je *naprosto* ženský. Temně rudé vlasy zhnědly a dostaly překrásný kaštanový nádech, který spolu s

krémově bílou pletí vytvářel dokonalý kontrast a v Deverillovi probouzel ty neprimtivnější mužské instinkty.

Nebylo pochyb, že z ní vyrostla kráska. Podle zvěstí usiloval o její ruku ne jeden gentleman, a to navzdory nízkému původu jejího otce.

Dnes ráno paní Peekeová, hospodyně na Maitlandu a dlouholetá Deverillova přítelkyně, s hrdostí vyjmenovávala všechny úspěchy své pani: Antonie je neobyčejně populární v urozených společenských kruzích, kde zaujala přední místo především díky svému kouzlu a přirozené eleganci. Samozřejmě jistou úlohu v jejím přijetí sehrál i urozený původ její matky a v neposlední řadě ohromný majetek, který zdědila po otci.

V současnosti je obletována zástupem oddaných nápadníků, včetně svého snoubence, uhlazeného barona Hewarda.

A právě tento muž byl hlavním důvodem, proč Deverill přijel do Anglie. Více než po roce se vrátil do Londýna, aby si ověřil znepokojivé zprávy hospodyně, která tvrdila, že je Antonie ve smrtelném nebezpečí. Samuel Maitland vloni zemřel na srdeční příhodu, nicméně paní Peekeová tvrdila něco jiného -, že byl otráven lordem Hewardem. Maitland se totiž s baronem nepohodl a ve zlosti vykřikl, že mu svou dceru nikdy nedá.

Deverillův slib přijít věci na kloub ho dnes večer přivedl právě sem. Ještě před vyšetřováním se chtěl sejít s Antoníí a položit jí pár nenápadných otázek ohledně jejího snoubence.

Nebylo žádným tajemstvím, že ona a lord Heward v sobě našli zalíbení. Zasnoubili se ještě před otcovou smrtí, ale Antonie trvala na tom, že oficiální prohlášení vydají až po roce smutku. Podle hospodyně příští měsíc plánují uspořádat zasnubní večírek, kde oficiálně oznámí datum svatby, která se bude konat za tři týdny po prvních ohláškách. Paní Peekeová se obává, že až se vezmou a Heward bude kontrolovat Antoniiino jmění, proč by se potom nezbavil i své ženy, tak jak to učinil s jejím otcem?

Dnešní večer se Antonie po roce smutku zúčastnila svého prvního večíрку. Deverill pozoroval, jak ji baron odvádí z tanečního parketu a podává jí sklenici šampaňského pro

osvěžení.

Zdála se být šťastná. Smála se něčemu, co jí právě pošeptal lord Heward, a doslova zářila. Deverill musel uznat, že vysoký plavovlasý šlechtic vskutku oplývá jistým šarmem, kterým dokáže lehce obloudit srdce kterékoliv mladé dívky.

Deverill zaťal zuby. Znal se s Hewardem jen velice povrchně a to z několika málo setkání v gentlemanském klubu, ale jedna událost se mu přece jen nesmazatelně vryla do paměti. Tenkrát viděl, jak baron rákoskou nemilosrdně ztrestal žebravého chlapce jen proto, že si dovilil dotknout se jeho elegantního pláště. Tento incident stačil, aby se mu baron jednou provždy zprotivil.

Hned po ranním setkání s paní Peekeovou zašel Deverill do svých kanceláří, aby se poptal, co jeho lidé vědí o Hewardovi. To, co se dozvěděl, byly především klepy, nicméně natolik nechutné, aby ho povzbudily k dalšímu vyšetřování. Rozhodl se, že hned po plese zajde za svým ředitelem a zjistí, zda jsou zvěsti pravdivé.

Přesto však, i kdyby byla pravda, že Heward je hrabivý a ve svých obchodech bezohledný, to ještě neznamená, že je vrahem.

Deverill věděl, že nemůže obvinít šlechtice, aniž by neměl pádné důkazy o jeho vině. A právě proto musí odhalit, zda podezření hospodyně stojí na pravdivých základech. A pak - kdyby Samuel Maitland vskutku zemřel rukou Hewarda -, pak musí vraha přivést před řádný soud. Ze všeho nejdříve se však musí ujistit, že se dcera jeho přítele nestane baronovou další obětí.

Kvůli dusnu v tanečním sále Antonie uvítala, když ji lord Heward o přestávce ponechal ve společnosti její přítelkyně Emily a sám se šel poohlédnout po další skleničce chladivého vína.

„Není to skvělé? Na mém prvním plese je hlava na hlavě,“ poznamenala Emily a spokojeně sledovala okolní dav.

Antonie se donutila k potřebnému nadšení a souhlasila. „Je to triumf, jak jsem předpokládala.“

„Jsem tak ráda, že jsi tady.“

Emily, nyní hraběnka ze Sudbury, hned po svatbě začala plánovat svůj první ples. I když se už nemohla dočkat,

odložila ho, než Antonii skončí období smutku, aby se slavnostní události mohla zúčastnit i její nejlepší přítelkyně.

K jejímu úspěchu bezpochyby přispěly i světové události. Londýn touto dobou obvykle zel prázdnotou, neboť většina šlechticů odjížděla na svá letní venkovská sídla. Nicméně zvěsti o zázračném vítězství vévody Wellingtona, který u Waterloo v krvavé bitvě konečně definitivně porazil Napoleona Bonaparta, přivábily společnost zpět do města, aby zde mohla šťastnou událost náležitě oslavit.

„Teď už jen schází, aby se tu objevil Prinny,“ řekla Emily s nadějí v hlase. „Ale to bych asi chtěla příliš...“

Neodpověděla, neboť v sále se ozvalo všeobecné vzrušení, a Antonie se stejně jako Emily zahleděla k hlavním dveřím s nadějí, zda princ regent přece jen nedorazí.

Vtom se dav rozestoupil a ona uviděla vysokou postavu svalnatého muže, který krácel přímo k nim. Když Antonie poznala, že jde o smělého dobrodruha, který se v posledních čtyřech letech v jejích snech objevoval častěji, než se vůbec odvažovala počítat, divoce se jí rozbušilo srdce. V uších jí začalo šumět návalem krve a hlava se roztočila.

„Ach, můj bože,“ vydechla Emily. „Není to...“

„Trey Deverill,“ dokončila Antonie v tichosti jen pro uši své přítelkyně.

„Nemohu tomu uvěřit. Co tady dělá? Vždyť jsem mu neposlala pozvánku.“

Míří přímo k nám, uvědomila si Antonie a v břiše se jí začala třepotat křídla snad stovky motýlů. Pak ale, jakoby zázrakem, se zastavil, aby se pozdravil s gentlemanem, který na něho mával.

„Vypadá tak trochu jako pirát,“ podotkla Emily.

Má pravdu, uznala Antonie, a ulehčené si oddychla, že má alespoň chvíli času na přípravu, než se s Deverillem setká tváří v tvář.

Dokonce i v dokonalém černém saku a bílých saténových kalhotách zosobňoval obraz čistého mužství. Jeho zářící hnědé vlasy, husté a vlnité, v nichž se skrývaly sluneční paprsky, mu dosahovaly téměř na ramena a opálená pokožka svědčila o častém pobytu na širém moři. Se svou vysokou a svalnatou postavou upoutal pozornost všech očí v místnosti.

Zejména pak jejích. Každíčká část jeho bytí byla stejně živoucí a vzrušující, jak si Antonie pamatovala.

Pak se Deverill obrátil k ní a jejich pohledy se střetly. Nemohla od něho odtrhnout zrak. Zcela nepochopitelně se celá začala chvět v očekávání, jako by ji jeho přítomnost náhle probudila z dlouhého spánku.

Rovněž Emily se zdála nečekaně vzrušená. Jde k nám. Co mám dělat, Antonie? Měla bych ho odmítnout? Pan Deverill nepatří zrovna ke společensky přijatelným gentlemanům, i když pochází z vysoce postavené rodiny a je neobyčejně bohatý.“

„Ne, nedělej žádnou scénu,“ odpověděla Antonie chlácholivým tónem. „Zkus se chovat přirozeně, jako bys jeho návštěvu očekávala.“

Jakmile se však Deverill postavil přímo před ni, byla to právě Antonie, kdo měl potíže s předstíráním přirozeného chování.

Takhle zblízka se zdál ještě krásnější. Zcela ji uvěznil v pohledu svých zelených očí, které na ni shlížely s neskrývaným obdivem. Vzrušoval ji už jen pohled na něho -, ačkoliv dotknout se jeho těla by zcela jistě vyvážilo horko v tanečním sále.

„Slečno Maitlandová,“ zamumlal svým hlubokým hlasem, na který si stále dobře pamatovala.

K jejímu překvapení však jen krátce pokývl hlavou na pozdrav a obrátil se k Emily, které zdvořile políbil ruku. „Prosím, přijměte mou omluvu, lady Sudburyová, že jsem přišel nepozván. Právě jsem se vrátil z Indie a až před chvílí jsem se doslechl tu strašnou zprávu o smrti otce slečny Maitlandové. Byl jsem Samuelův blízký přítel a rád bych slečně vyslovil svou soustrast.“

Emily nedokázala odolat Deverillovu kouzlu. „To je od vás velice milé, pane Deverille. A samozřejmě jste u nás srdečně vítán.“

Deverill obrátil svou pozornost zpátky k Antonii a uchopil ji za ruku v bílé rukavičce. „Je mi to velice líto a hluboce s vámi soucítím. Váš otec byl pozoruhodný muž.“

Antonie sebou škubla, neboť i po roce znovu ucítila onu bolest, kterou jí přinesla otcova smrt. „Děkuji vám,“ zašeptala, znervózněná dotykem Deverillových prstů.

„Chápu, že vám schází.“

„Velmi.“ I když ji otcova smrt uštědřila krutou ránu, přesto se po roce

smutku rozhodla odhodit žal a vykročit do budoucnosti přesně tak, jak by si to přál.

Deverill šiji se zájmem prohlížel. „Teď, když jste odložila černý šat, slečno Maitlandová, snad mi ze staré známosti věnujete jeden tanec.“

Překvapeně se na něho podívala. Tančit s mužem Deverillovy pověsti rozhodně nebylo správné. Naštěstí měla omluvu, proč ho odmítnout. „Je mi líto, ale můj taneční pořádek je plný, pane Deverille.“

Oslnivě se usmál. „Nic jiného jsem ani nečekal. Jsem si však jistý, že váš příští taneční partner pochopí, že spolu chceme obnovit naši známost. Omluvíte nás, lady Sudburyová?“

Aniž by jim dal šanci odpovědět, popadl Antonii za loket a vedl ji davem přímo do středu tanečního parketu. Snad by i obdivovala jeho smělost, jen kdyby nebyla hlavním aktérem. Přes rameno viděla povislou čelist dalšího tanečního partnera, který ji právě hodlal požádat o tanec. A rovněž zahlédla svého snoubence, jenž se vracel se dvěma broušenými poháry chladivého vína. Když hudba začala hrát, lord Heward se na Deverilla zlověstně zamračil.

Jakmile ji Deverill vzal do náruče, Antonie si s tlukoucím srdcem uvědomila, že je na řadě waltz. Musela zaklonit hlavu, aby mu viděla do tváře, což jí dávalo nezvyklý pocit zranitelnosti a ženskosti. A co hůře, v jeho blízkosti cítila nepopíratelný žár. Ve snaze předstírat nenucenost se do něho zavěšila a nechala se vést.

S přirozenou elegancí ji roztočil po leštěných parketách, své kroky v dokonalém souladu s jejími. Ačkoliv se držel v patřičné vzdálenosti, pevnost jeho svalů, které cítila pod prsty v tenkých rukavičkách, ji přiváděla k šílenství. Z vlastní zkušenosti věděla, jak štíhlé a svalnaté má tělo, a pouhý dotek v ní vyvolával vzpomínky na jeho úchvatnou nahotu...

Když ucítila, jak jí hoří tváře, zvedla Antonie oči ke stropu a v duchu se kárala za nevhodnost svých myšlenek. Představovat si něco takového bylo zcela nepřístojné a ona musí jednou provždy zapomenout. Vždyť už dávno nebyla tou plachou dívkou, kterou před dávnou dobou ohromil smělý dobrodruh. Nyní je o čtyři roky starší - rozhodnutá

postavit se Deverillovu kouzlu se vztyčenou hlavou.

„Musím uznat, že jsem překvapená,“ řekla bezstarostným tónem. „Nečekala bych, že umíte tak dobře tančit, pane Deverille. Nějak se mi to k vám nehodí.“

Tázavě pozvedl obočí. „Proč ten údiv?“

„Poněvadž jsem si myslela, že máte ke slušné společnosti jistou averzi.“

„V jiných zemích se celkem často pohybují mezi civilizovanými lidmi, slečno Maitlandová,“ odpověděl suše. „To jen londýnská společnost mi jaksi nepřiřostla k srdci.“

Tak ráda by se ho zeptala proč, ale místo toho se jen usmála. „Kde jste říkal, že jste byl tentokrát? V Indii? Musí to být příjemné pobývat v tak exotickém prostředí. Musím vám však říct, že lord Byron je něco jako váš rival. Četl jste *Korzára* z jeho Tureckých povídek?“

„Ne, neměl jsem to potěšení.“

„Nikdo nemluví o ničem jiném než o jeho poezii. A já přiznávám, že když jsem ji četla, myslela jsem na vás -, i když předpokládám, že vaše skutečná dobrodružství jsou mnohem víc vzrušující než ta, o kterých píše Byron.“

Na Deverillově tváři se objevil líný úsměv, jako by souhlasil, nicméně nadále mlčel. Po chvíli ticha Antonie znovu pokračovala v konverzaci, poněvadž jí rozhovor poskytoval alespoň částečné rozptýlení a ona nemusela myslet na nepatřičné pocity, které v ní probouzela jeho blízkost.

„Od té doby, co jsme se neviděli, jsem i já prožila jedno malé dobrodružství, pane Deverille. Vlastně vám musím poděkovat za inspiraci. Před dvěma lety jsem přemluvila otce, aby mě vzal na Cyrenu. Měl tam nějaké obchodní jednání.“

Cyrena byl malý ostrov v západní části Středozemního moře, nedaleko španělských břehů. Antonie si vychutnávala každickou chvíli svého pobytu stejně jako plavbu tam i zpět.

Toto téma ho konečně zaujalo. „A co si o Cyreně myslíte?“ zeptal se Deverill s očividným zájmem.

„Je to neobyčejně krásný kus země. Chápu, proč jste z něj udělal svůj domov, když právě nejste na moři. Vlastníte přece jednu z těch krásných usedlostí? Prozradil mi to otec,“ řekla na vysvětlenou, když viděla jeho tázavý pohled. Samozřejmě se nezmínila o své neobyčejné dychtivosti zjistit co možná nejvíce o způsobu jeho života.

Deverill si ji znovu se zájmem prohlížel svými úchvatně zelenýma očima, což mělo za následek divoký tlukot

Antoniina srdce. „Slyšel jsem, že jste se rozhodla po smrti svého otce zůstat v Londýně.“

„Ano. Londýn byl vždy mým domovem. Abych však dostála přísným pravidlům etikety, najala jsem si společníci z matčiny ro dové linie, která teď se mnou žije a zároveň slouží jako má garde -dáma. A mým správcem je právník, který byl otcovým dlouho - letým přítelem, takže jsem v dobrých rukách.“

Deverill se nepatrně zamračil. „Doufám, že budete šťastná. Slyšel jsem, že co nevidět oznámíte své zasnuby, je to tak?“

Nyní byla překvapená zase Antonie. „Jak jste se o tom dozvěděl?“

„Řekla mi to vaše hospodyně, když jsem ji dnes ráno zašel navštívit.“

„Vy znáte paní Peekeovou?“

Mírně pokrčil rameny. „Kdysi jsem jejímu muži poskytl jistou službu a od té doby, kdykoliv jsem v Londýně, se o mě stará, jako bych byl její syn.“

Antonie se zájmem pozorovala Deverillův neproniknutelný výraz a přemýšlela, co mohl udělat, že si získal sympatie jejich hospodyně. Trey však přerušil tok jejích myšlenek dalším dotazem ohledně jejího zasnoubení.

„Paní Peekeová říká, že jste šťastná.“

I když právě s Deverillem nechtěla diskutovat o své budoucnosti, pochybovačný tón v jeho hlase ji donutil k obraně.

„Ano, jsem šťastná. Baron Heward mi bude dobrým manželem.“

„A myslíte, že by ho schvaloval i váš otec?“

Antonie se zamračila. „Ano, samozřejmě. Byl nadšený. Vždyť právě tohle si vždy přál. Lord Heward vlastní významný titul, který sahá zpátky až k Richardovi Lví srdce, a je považován za hlavního představitele urozené společnosti. A co víc, otce nadchly jeho obchodní zájmy. Heward se zajímá o námořní přepravu - vlastně má svou vlastní společnost. Takže naše manželství bude splnutím jak majetků, tak obchodních zájmů.“

„Ale co vaše srdce? Milujete ho?“

Antonie udiveně zamrkala. „To není vaše starost, pane Deverille.“

„Váš otec byl můj přítel, slečno Maitlandová. Cítím se povi - nován ujistit se, že jeho dcera není vystavena napospas bez -páteřnímu lovcí věn.“

Přivřela oči. „Lord Heward je jen stěží lovcem věn! Má totiž svůj vlastní majetek. A zajisté není bezpáteřní.“

„Jste si tím jistá?“

Antonie se na něho nechápavě podívala. Proč tak náhlý zájem o její manželství?

Najednou však Deverill pohodil hlavou, jako by si uvědomil, že svými otázkami zašel příliš daleko za hranice zdvořilého rozhovoru. „Odpusťte mi, drahá. Nechtěl jsem vás rozrušit.“ Obdařil ji okouzlejícím úsměvem. „Vím, že jste přesvědčená o správnosti svých kroků.“

Antonie na chvíli ztratila řeč. Deverill svou omluvu obrátil ve zpochybnění jejího úsudku. Ale vždyť ona moc dobře věděla, že sňatkem s lordem Hewardem vyplní otcovo nejvřelejší přání. Jako baroneta zaujme přední místo na žebříčku vysoké společnosti.

Pochopitelně že se nejedná o manželství z lásky, ale z rozumu. Nicméně co na tom? Její okouzlující snoubenec představoval tajný sen každé mladé dívky. A ona byla v jeho společnosti docela šťastná -, i když by občas mohl být trochu méně fádni a uhlazený. Jenomže tohle Deverillovi nikdy nepřizná.

Jakmile znovu našla řeč, Antonie se na něho chladně usmála. „Manželství s lordem Hewardem je *přesně* to, co chtěl můj otec. Bohužel zemřel dřív, než se z našeho svazku mohl radovat.“

„Udivuje mě, že Heward nechtěl vaše zasnoubení oznámit už dříve.“

Chtěl to udělat, ale ona s tím nesouhlasila. „Lord Heward je velice chápavý, a proto s odložením zasnub na dobu smutku ochotně souhlasil. Musím říct, že mi byl velkou oporou. Bez jakýchkoliv námitek se ujal vedení Maitlandová lodního koncernu, což já pochopitelně jako žena nemohu.“

„Přirozeně. Ale raději už nechme Hewarda být. Chci si užívat tance s nejkrásnější ženou na plesu.“

Antonie tázavě pozvedla obočí. Takovou lichotku by od Deverilla nečekala. A jelikož nemohla přijít na žádnou vhodnou odpověď, raději se nechala mlčky vést po tanečním parketu.

Když utichly poslední tóny waltzu, Antonie si s hrůzou uvědomila, že ji Deverill stále drží v náruči.

Vystrašeně se na něho podívala a náhle měla dojem, že žár, který mezi nimi vzplál, plnou silou zasáhl všechny její

smysly. Jeho objetí se zdálo znepokojivě intimní, jeho tvář nebezpečně blízko. Pohledem sklouzla k jeho rtům. K těm překrásným, dokonale tvarovaným rtům, které jí dokázaly poskytnout takovou rozkoš...

Antonie prudce zamrkala ve snaze odpoutat se od hříšných vzpomínek na jeho polibek. Zcela jistě by ji Deverill neměl tolik přitahovat, zvláště pak, když je zasnoubená s jiným mužem.

Rozhlédla se kolem sebe a zjistila, že jeho provokující zájem o její osobu upoutal pozornost nejednoho z přítomných hostů. Rovněž zahlédla žárlivý pohled lorda Hewarda, který stál v rohu místnosti a ještě stále v rukou držel poháry s vínem.

Zahanbeně se vymanila z Deverillova objetí a ustoupila do bezpečné vzdálenosti.

Zdálo se, že Deverill si rozruchu, který způsobil, ani nevšiml. Zdvořile se před ní uklonil, nicméně koutky úst se mu zkroutily do jízlivého úsměvu. „K vašemu zasnoubení vám pogratiuji až někdy jindy. Velice rád bych si promluvil s vaším snoubencem, ale podle způsobu, jakým se na mě dívá, usuzuji, že Heward asi nebude mít zájem. Beztoho mám dneska ještě jednu neodkladnou schůzku. Jsem váš oddaný služebník, slečno Maitlandová.“

S další úklonou se obrátil k odchodu a Antonii nechal stát uprostřed tanečního parketu.

Náhle se vedle ní objevila Emily.

„Ach, drahá,“ vydechla Emily, „co ti říkal?“

„Nic důležitého,“ odvětila Antonie. „Mluvili jsme o mém otci. A ptal se na mé zasnuby.“ Omluvné se na svou přítelkyni usmála. „Je mi líto, že se tady objevil neohlášený a málem ti pokazil tvůj první ples.“

„Ale jdi, tebe přece vůbec neobviňuji. Říká se o něm, že rád překračuje pravidla slušného chování. A popravdě řečeno jsem docela ráda, že se tady objevil. Jeho pověst zaručuje, že se o mém plese bude ještě dlouho povídat. Zatímco jste tančili, už jsem o něm vyslechla spoustu pikantních historek. Ale teď mi řekni, drahá, je opravdu tak úchvatný, jak o něm všichni tvrdí?“

Antonie nedokázala říct své přítelkyni pravdu. Nemohla se přiznat, že Deverill má na ni stejný vliv jako před čtyřmi lety, kdy byla pouhou školačkou. „Byl přítelem mého otce, to je vše.“

„No, Heward se netváří zrovna nadšeně. Asi se mu nelíbí, že si s tebou přišel zatančit. A nejedna z přítomných dam po tobě žárlivě pokukuje jako kočka po myši. Slyšela jsem, že lady Followsová do něho byla dlouhá léta beznadějně zamilovaná, ale ještě žádné se nepodařilo vzbudit v jeho srdci třeba jen plamínek touhy -, jestli ovšem nějaké srdce vůbec má, o čemž by se dalo pochybovat. Není však pochyb, že ho všechny ženy obdivují, a stačilo, aby kývl prstem, a padly by mu k nohám. Když vezmeme v úvahu jeho mužný zjev a zvláštní přitažlivé kouzlo, není se co divit. A to ani nemluvím o jeho legendárních zkušenostech...“

„Emily!“ kárala ji Antonie a předstírala šok. „Přece víš, že bys přede mnou takhle mluvit neměla. Ber ohled na má něžná ouška. Slyšet tě slečna Baldwinová, tak tě jistě potrestá.“

„Dobře tedy, doufám jen, že už to nebude dlouho trvat a konečně si spolu promluvíme jako dvě ženy. Co nevidět se staneš Hewardovou nevěstou a pak konečně poznáš slasti manželské postele.“

Ale až do té doby, připomněla si Antonie, na muže nesmí ani pomyslet. *Zvláště* pak na Deverilla. A přesto, kdykoliv zavřela oči, před sebou viděla jeho úchvatné nahé tělo a ze sna ji neustále burcovaly skandálně hříšné představy.

Zhluboka se nadechla. Ke své velké nelibosti zjistila, že se cítí k neohroženému dobrodruhovi přitahována silněji než kdykoliv předtím, nicméně nesmí zapomínat, že je zasnoubená s lordem Hewardem. A stejně tak na to nesmí zapomínat ani Deverill.

Koho si bere za muže, ho vůbec nemusí zajímat. Není to totiž jeho starost. Náhle si Antonie vzpomněla na Deverillova slova o bezpátečních lovcích věn a mimovolně se zachvěla.

Předpokládala, že s ní o Hewardovi nehovořil naposledy. Nicméně teď bude lepší, když myšlenky na Deverilla pustí z hlavy, protože se k ní právě blíží její plavovlasý snoubenec a přináší dvě sklenice zvětralého vína.

Omluvila se Emily, na tváři vykouzila bezchybný úsměv a vydala se mu v ústřety.

Deverill opustil přeplněný taneční sál a stále se mračil. Tanec s Antonií byl neomluvitelnou chybou. Uvědomil si to, jakmile ji vzal do náruče. Držet ji, dotýkat se jí mu náhle připadalo nebezpečně vzrušující.

Prudce zaťal čelist, aby zahnal bolest, kterou mu

způsobovalo tuhnoucí mužství.

Pochopitelně že se jeho touha dá lehce objasnit. Vždyť už celé měsíce žil jako v celibátu. Nejdříve ho čekala dlouhá cesta z Indie na Cyrenu, kdy se s nimi na palubě neplavila žádná žena, a pak, jakmile si přečetl alarmující dopis paní Peekeové, nemeškal a vydal se rovnou do Londýna.

Navíc si musel přiznat, že ho vždycky přitahovaly rudovlasé krásy. A Antoniina kaštanová hříva žhnula tlumeným plamenem, který muže přímo lákal, aby si ohřál ruce.

Zajímalo by ho, zda milování s ní je stejně tak žhavé a lákavé, jako barva jejích dlouhých vlasů. Zcela jistě ano, ačkoliv na povrchu je z ní každým coulem chladná, vytříbená a elegantní dáma. Nicméně plamen v modrých očích, který u ní dnes večer zahlédl, mu napověděl, že svou vášeň úmyslně potlačuje, aby na veřejnosti budila dojem, jenž se od ní očekává.

A právě ten její vnitřní žár ho tolik vzrušoval.

Vlastně ho přitahovala už před čtyřmi roky, kdy se s ní poprvé setkal. Nicméně tenkrát se dokázal ovládnout a potlačit svůj mužský chtíč, neboť věděl, že jeho touha k ní je zcela nepatřičná. A poté, co ukojil její zvědavost prvního polibku, si musel stále opakovat, že je nevinná, nezkušená a zcela mimo jeho dosah. Samuel Maitland pro svou dceru plánoval mnohem zářnější budoucnost než život s nechvalně známým dobrodruhem.

A to ani nemluvě, že Deverill byl až příliš oddán svému poslání, které se jaksí neshodovalo s poklidným manželským životem, zvláště pak ve vysokých společenských kruzích.

Právě proto ho Antoniin vliv na jeho smysly tolik překvapil. A teď, když dívka dospěla v překrásnou ženu, si připadal jako zahnaný do kouta - jeho zájem byl stále stejně nevhodný.

Jako čestný muž se nesměl Antonie ani dotknout. Nejenže se zasnoubila s jiným, ale navíc zde bylo přání jejího zesnulého otce. A ten by jistě nesouhlasil, aby se jí dvořil dobrodruh bez titulu.

Ke konci waltzu musel sesbírat všechnu vnitřní sílu, aby svou touhu udržel na uzdě. A to stáli uprostřed tanečního

sálu, ve středu davu zvědavých hostů. Nemohl přece Antonii pokazit reputaci, když věděl, jak tvrdě na ní musela pracovat.

A pokud Heward není vrahem, pomyslel si, když vešel do teplé červnové noci, pak nemá ten nejmenší důvod pokazit její vyhlídky na výhodné manželství. Pokud se skutečně chce stát baronovou chotí, pak jí nesmí stát v cestě.

Alespoň z tohoto hlediska došel k jednoznačné odpovědi - přesvědčil se, že Antonie je se svým snoubencem spokojená. Ať už Hewarda skutečně miluje či ne, obhazuje jeho bezúhonnost tak naléhavě, že jistě nebude věřit podezření své hospodyně, aniž by jí nepředložili nezvratné důkazy.

Vždyť ani Deverill ještě stále nevěděl, zda je o jeho vině přesvědčený, a to dokonce ani poté, co více než hodinu hospodyně neúnavně kladl jednu otázku za druhou. Nicméně obavy staré ženy nemohl nechat nevyslyšeny. Bála se totiž o svou paní.

Den předtím, než Samuel Maitland zemřel, paní Peekeová vyslechla jeho vášnivou hádku s lordem Hewardem. Týkala se ilegální přepravy otroků. Jako neochvějný odpůrce otroctví pan Maitland prohlásil, že žádný muž, který něco takového podporuje, se nestane manželem jeho dcery. Paní Peekeová musela odjet za svou sestrou do Brightonu, ale očekávala, že pan Maitland zruší Antonii zasnuby. Když se však vrátila, její pán náhle zemřel na srdeční slabost, a to krátce po další neohlášené návštěvě lorda Hewarda.

„Jen o tom zkuste přemýšlet, pane Deverille,“ nabádala ho hospodyně. „Vždyť pán byl zdravý a v plné síle. Nikdy netrpěl ničím vážnějším než rýmou. Proč by se náhle zhroutil a to hned poté, co vypil sotva polovinu sklenice brandy? Jsem si jistá, že alkohol byl otrávený. Lord Heward mu přinesl láhev dobré francouzské brandy. Říkal, že pana Maitlanda musí zase získat na svou stranu. Po večeři si pán vzal láhev do své pracovny. A když jsem mu přinesla čaj, našla jsem ho, jak leží tváří k zemi.“

„Ale lékař přece jako důvod smrti určil srdeční selhání, ne snad?“ zeptal se Deverill.

„To ano, jenže důvod smrti nezjišťoval lékař pana Maitlanda, ale lorda Hewarda. Jeho Milost na tom trval, když se toho večera vrátil zpět do domu. Už to samo o sobě mi bylo podezřelé. A pak navíc zmizela ta nedopitá láhev brandy. Tehdy mé to ani nenapadlo, protože jsem byla příliš rozrušená náhlou smrtí svého pána a také jsem se bála o osud slečny Maitlandové. Ale později

jsem si všechno začala dávat dohromady a jsem přesvědčená, že se nemýlím. Napadla mě však další věc. Jestli lord Heward zabil pána, aby ho zastavil před zrušením sňatku, co mu zabrání, aby hned po svatbě nezabil i slečnu Maitlandovou? Pak už přece bude mít její majetek jen sám pro sebe.“

Deverillovo váhání hospodyně jen podpořilo k další prosbě. „Prosím, pane Deverille..., byl jste přece pánův přítel. Pro záchranu jeho dcery, nepomůžete mi odhalit pravdu? Kdybych já obvinila lorda Hewarda, nikdo by mi neuvěřil. Je šlechtic a já jen služebná, a ještě k tomu stará. Ale kdyby se vám podařilo najít nějaký důkaz o jeho vině... Nenajdu klidu, dokud se neujistím, že je ta dívka v bezpečí.“

Deverill nakonec souhlasil, že podezření hospodyně ověří. Její přesvědčení, že Antonie je v nebezpečí, bylo spíše jen instinktivní, jenže on se za dlouhá léta naučil, že je třeba instinktům naslouchat. Vždyť jemu samotnému nejednou zachránily život. A hospodyně měla vlastně pravdu - jeho přátelství s Antoniiným otcem ho zavazovalo, aby na ni dohlédl.

A když se to vzalo do důsledku, bránit nevinnost bylo přece jeho posláním. Byl Strážcem, členem tajné společnosti, která pracovala jako malá ozbrojená jednotka britského ministerstva zahraničí. Pouštěli se do případů, kde by jiní selhali.

Strážci meče fungovali jako moderní žoldáci, **ale** s mnohem ušlechtlejšími ideály. Ochraňovali slabé a zranitelné. Bojovali proti tyranii. Pracovali pro dobro lidstva.

Deverill do staletého řádu vstoupil teprve před deseti lety. Zatímco bojoval s piráty ve Středozemním moři, díky své odvaze a rozhodnosti upoutal pozornost jejich vůdce, a tak byl vyzván, aby vstoupil do jejich elitní jednotky. Deverill nabízenou ruku bez váhání přijal, neboť služba v řádu mu nejen umožnila pracovat pro všeobecné dobro, ale pomohla mu zlikvidovat vlastní demony.

Od té doby pronásledoval nejen krvežíznivé piráty, ale i Napoleonovo námořnictvo, kterému způsoboval nemalé potíže. Do Indie odjel vlastně proto, aby zde podpořil zájmy velké a politicky silné britské organizace, která si dala název Východoindická společnost.

Deverill naprosto věřil v ušlechtilé ideály Strážců a svou

službu považoval za životní poslání. Samuel Maitland, ačkoliv nebyl přímo jejich členem, vždy štědře podporoval jejich věc a dlouhá desetiletí Strážce zásoboval skvělými plavidly. Takže pokud se jeho dcera ocitla v nebezpečí, zasluluje si jejich pomoc.

Právě díky Strážcům se Deverill seznámil s Maitlandem. Měli totiž shodný cíl - bránili obchodní nákladní lodě před barbarskými korzáry. Krátce nato začal Deverill u Maitlanda nakupovat svá vlastní plavidla, a to pro jejich rychlost a snadnou ovladatelnost. Následoval tak příkladu svého amerického bratrance a přítele Strážců, Brandona Deverilla.

Brandon poslední dva roky války za nezávislost chránil svou zemi před silným britským námořnictvem a svými rychlými plavidly pravidelně bořil jejich zničující blokádu.

Deverill si uvědomil, že právě teď se mu bratrancovy obchodní zájmy mohou hodit, neboť se tak zcela legálně dostane blíž k Antonii, a co bylo ještě důležitější, k samotnému Hewardovi, který teď řídí Maitlandovu společnost. Pod pláštěm bratrancova zájmu o Maitlandovu lodní společnost může nepozorovaně vklouznout do firmy a ověřit si hospodynino podezření ohledně vraždy jejího pána.

Deverill věděl, že to musí udělat. V jeho minulosti totiž existovalo něco, co ho neustále pohánělo kupředu. Něco, co bylo dokonce silnější než přátelství i než povinnost. Jeho osobní slib, že nedovolí ublížit těm, kteří se ocitnou pod jeho ochranou.

Mimovolně si sáhl k srdci, kde se táhla dlouhá jizva způsobená ostřím turecké dýky. I po tolika letech rána stále pálila. Byla věčnou připomínkou jeho selhání.

Ne že by na ten den mohl někdy zapomenout. Ve snech ho neustále pronásledoval křik jeho mužů. Mužů, které měl ochránit. Jednalo se o jeho první posádku. Jako lodní kapitán byl zodpovědný za jejich životy.

Tentokrát se to už nestane. Raději sám zemře, než by dovolil, aby Antonii někdo ublížil.

Ať už o tom ví či ne, je pod jeho ochranou.

Možná dokonce zmaří její skvělé vyhlídky na výhodné manželství, za což si jistě vyslouží jen její nenávist. Ale i kdyby se tak stalo, rozhodně je to lepší, než se jen bezmocně

dívat, jak vkládá svůj osud do rukou bezpátečního lovce věn,
který zabil otce své snoubenky jen proto, aby získal její
dědictví.

Jeho nahé tělo bylo úchvatné. Sálal z něho žár a živoucí energie, která se snoubila s nebezpečnou krásou, jenž v ní vyvolávala divokou touhu se ho dotknout.

S tlukoucím srdcem Antonie pozorovala, jak se k ní Trey Deverill pomalu přibližuje, jeho zelené oči upřené přímo k ní. A v následující chvíli se ocitla v jeho náruči s hladovými rty přitisknutými k jejím.

Líbal ji vášnivě a zároveň sladce. Unášena vlastní touhou se mu otevřela, přitiskla se k jeho mužnému tělu, na jeho pevné svaly.

Pil z jejích úst a rukama ji hladil po celém těle, něžně a přitom vášnivě. Jeho doteky byly nebezpečné, divoce smyslné a vyvolávaly vlny rozkoše, které proudily přímo ze středu jejího ženskosti.

Poté žhavé rty následovaly jeho ruce. Líbal křehký oblouk štíhlého hrdla, klíční kosti, její ňadra a zanechával za sebou horoucí stopu vášně. Zaklonila hlavu a hlasitě zasténala, zcela v zajetí slepé touhy...

Antonie se prudce probudila ze sna. Pokožka ji pálila a celé tělo se chvělo touhou. V mlhavém světle brzkého rána ležela ve změti pomuchlaných přikrývek, bolavá prchavou představou ukojení, které kdysi měla na dosah ruky.

Antonie si nešťastně povzdychla, překulila se na záda a hleděla do nebes nad hlavou. Sen vždy končil úplně stejně - zklamáním a prázdnotou, bolavou touhou po naplnění.

Jako dívka měla krásné sny o temperamentním pirátovi, který ji unesl za skvělým dobrodružstvím. Pak se však setkala s Deve-rillem. Od té doby se stal jediným hrdinou jejích snů. Už celé čtyři roky si představuje, jak se spolu milují, jak ji bere do světa temné vášně a spalující rozkoše.

Věděla, že se jen zbytečně trápí. I když se Deverill konečně vrátil do Londýna, je nemožné, aby naplnil její marné sny, neboť se mu nikdy nedokáže znovu podívat do očí.

S dalším povzdychnutím Antonie odhodila příkrývku a vstala, aby se oblékla na svou obvyklou ranní vyjížďku.

Když vycházela z domu, ještě stále se cítila rozmrzelá a rozladěná, ačkoliv teplé sluneční paprsky jí pomalu začaly zlepšovat náladu. Scházela po širokých schodech elegantního domu, před kterým na ni už čekal podkoní s osedlaným koněm. Zcela pohroužená do svých myšlenek si nevšímala ničeho a nikoho, dokud se neocitla tváří v tvář objektu svých hříšných představ.

Antonie se prudce zastavila a oči se jí rozšířily údivem. Trey Deverill se líně opíral o kamenný pilíř, ruce založené na prsou, nohy v naleštěných jezdeckých botách překřížené přes sebe, a pozorně ji sledoval. Měl na sobě dobře padnoucí jezdecký úbor, lahově zelený kabát, který ladil s barvou jeho očí, a na hlavě bobří čepici, zpod které se draly nepoddajné vlasy.

Antonie nemohla dělat nic jiného, než na něho němě zírat. Bylo znepokojující potkat ho před svými dveřmi. Vždyť ještě před malou chvílí zcela naplňoval její sny. Velmi hříšné sny.

Po chvíli se však vzpamatovala a přinutila se k chladnému přivítání. „Cekáte tady na mě, pane Deverille?“

„Ne, na vaši pokojskou,“ odvětil a zelené oči se mu zaleskly. „Samozřejmě že čekám na vás, drahá.“

Antonie si všimla, že vedle jejího koně stojí urostlý hnědák, který zřejmě patří Deverillovi.

„Jak jste věděl, že půjdu tak brzy po ránu ven? Předpokládám, že o mých oblíbených vyjížďkách vám řekla paní Peekeová.“

Deverill pokrčil rameny. „Nebylo obtížné zjistit si to.“ Významně se rozhlédl kolem sebe. „Vidím, že vás váš snoubenec nedoprovází.“

„Tak brzy nikdy nevstává,“ odpověděla Antonie pravdivě. „A kromě toho, nemá takovou oblibu v projíždkách jako já.“

„Dobře. Takže nás nikdo nebude rušit.“

Antonie pozvedla obočí. „Nevzpomínám si, že bych vás pozvala, pane Deverille.“

Nevinně se na ni usmál. „To jste vskutku neudělala. Jenže já s vámi musím probrat jistou obchodní záležitost, se kterou jsem vás nechtěl obtěžovat na plese.“

Antonie si nebyla jistá, zda mu věří, ale neprotestovala. Ranní vyjížďka v Hyde Parku s Deverillem se zdála zcela neškodná, a jelikož nepatří k mužům, kteří se snadno vzdávají, bude lepší, když mu vyhoví a jejich rozhovor bude mít co nejdříve za sebou.

Nečekala však, že se jí Deverill dotkne. Když došli k jejímu koni, ignoroval podkoního a vzal ji kolem pasu. Antonie se prudce nadechla a celé její tělo se napjalo. Vzpomínky na dnešní noc se zdály příliš živé. Jejich oči se střetly a ona věděla, že Deverill dobře chápe, co v ní probouzí. Pak, s nesmírnou lehkostí, která popírala veškeré fyzikální zákonitosti, ji vysadil do sedla.

Ve snaze zůstat chladnou si Antonie rychle začala srovnávat záhyby široké sukně a upravovat si otěže, zatímco Deverill se vedle ní hbitě vyšvihl do sedla svého hnědáka. Divoká klisna netrpělivě poskočila, ale Antonie ji lehce dostala pod kontrolu a poklidným tempem vyrazila k blízkému parku. Několik metrů za nimi je následoval její podkoní.

Bylo překrásné ráno. Chladné, nicméně rozjasněné slunečními paprsky, provoz na ulicích byl natolik poklidný, že mohli bez nesnází přejet na druhou stranu.

„Už jsem skoro zapomněl, jak může být britské ráno překrásné,“ podotkl Deverill po chvíli.

„V Indii je asi příliš teplo, že ano?“ zeptala se zdvořile.

„Máte pravdu. Dokonce i u moře je vzduch na můj vkus až moc horký. Dávám přednost mírnějšímu podnebí.“

„Zůstanete v Anglii delší dobu?“

Záhadně se na ni podíval. „To záleží na okolnostech.“

„Tak co jste se mnou vlastně chtěl projednat?“ zeptala se Antonie. „Poněvadž Napoleon vloni abdikoval, Maitlandovy lodě už déle nepotřebují vaši ochranu před francouzským námořnictvem. A barbarští korzáři už jaksí zkontrol. Jedinou možnost obchodního spojení vidím ve vývoji parního stroje, který jste plánoval ještě s mým otcem.“

Před několika lety Deverill investoval do pokusů jejího otce postavit loď, kterou by poháněl parní stroj, nicméně

jejich společný podnik nepřinesl žádné ovoce - a už zřejmě ani nepřinese. Vždyť se Samuelovou smrtí je opustil i skvělý návrhář se vskutku brilantními nápady.

„Ne, proto jsem za vámi nepřišel,“ odpověděl Deverill. „Mnohem více by mě zajímalo, jakým způsobem lord Heward vede impérium vašeho otce. Připadá mi zvláštní, že se tak ochotně ujal kontroly nad podnikem, když většina šlechticů by si rozhodně s obchodem nešpinila ruce.“

Antonie tázavě pozvedla obočí. „Řekla bych, že to svědčí o jeho ušlechtilosti. Ujal se podniku jen proto, poněvadž já ani mí blízcí s něčím takovým nemáme žádné zkušenosti. A musím říct, že jsem mu za to velice vděčná.“

„A co váš nový ředitel. Kolik toho o něm víte?“

„Barnaby Trant? Proč...? Nikdy jsem se o vnitřní chod firmy nezajímala. Víím jen to, že lord Heward pana Tranta najal, aby řídil loděnici a obchodní dopravu.“

„Včera jsem zašel do svých kanceláří a zjistil, že o Trantovi kolují jisté znepokojující pomluvy.“

„A to?“ zeptala se Antonie obezřetně.

„Týkají se mého amerického bratrance, Brandona Deverilla. Když Brand před několika lety v Bostonu zdědil rodinnou námořní firmu, občas od vašeho otce koupil nějakou z jeho lodí. Než mezi Anglií a Amerikou vypukla válka, objednal si u vaší firmy čtyři nové lodě a jako zálohu zaplatil sedmdesát procent jejich ceny. Všechny čtyři lodě byly dokončené, ale do Ameriky nikdy nedorazily. Včera jsem se dozvěděl, že je před rokem zkonfiskoval váš ředitel Trant, a to krátce poté, co byl najat. Co je však podivnější, že nevrátil vyplacenou zálohu. Zcela zjevně využil nevraživosti mezi Anglií a Amerikou, nicméně mně osobně jeho čin připadá jako krádež.“

Antonie cítila, jak jí vyschlo v ústech. „Jsem si jistá, že pan Trant má v úmyslu všechny peníze vašemu bratranci vrátit.“

„Už k tomu měl spoustu příležitostí. Válka skončila před šesti měsíci. Kromě toho, Brand se o své lodě už několikrát přihlásil. Nicméně Trant jeho žádost vždy odmítl. Nemyslím, že by Trant tak závazné rozhodnutí učinil sám. Spíše jen plní Hewardovy příkazy.“

Antonie se zamračila. Nemohla uvěřit, že by se Heward dopustil takové podlosti. „Požádám lorda Hewarda, aby celou záležitost s loděmi vašeho bratrance dal do pořádku, ačkoliv nevěřím, že má s jejich zkonfiskováním cokoli společného.“

Deverill se mírně usmál. „Můžete se také zmínit, že pokud to bude nezbytné, Brandon je rozhodnutý obrátit se na britský

soud, kde může předložit pádné důkazy o zaplacení zálohy. Nicméně bylo by to velice nepříjemné a nákladné. Očekávám, že šlechtic, jako je Heward, si svou pověst bude střežit jako oko v hlavě. Já osobně bych se rovněž vyhnul zbytečným soudním sporům, jelikož chci, aby Maitlandová lodní společnost dál pokračovala ve své práci.“

„Dobře tedy, promluvím s ním,“ slíbila Antonie.

„Nicméně bratrancovy lodě nejsou mým jediným důvodem dnešní návštěvy,“ řekl Deverill, když přešli ulici a vydali se do parku. „Nejsem si jistý, že Heward je tím nejlepším mužem, který by vám mohl radit. Nebo snad že Trant je typem člověka, jehož by váš otec chtěl vidět v čele svého podniku.“

Antonie po Deverillovi šlehla chladným pohledem. „Nemůžete přece stavět svůj názor na osobní zášti, nemýlím se snad?“

Krátce se usmál. „Přiznávám, že Hewarda zrovna nezbožňuji, ale v tomto případě se mé pochybnosti týkají jeho obchodních praktik. Od té doby, co se ujal vedení vaší firmy, Maitlandová lodní společnost získala pověst - mírně řečeno - nekorektního a bezohledného partnera.“

„Co mi to tady povídáte?“ nechápala Antonie. Nemohla uvěřit, že by Deverillovo tvrzení o zničení dobrého jména jejich firmy mohlo být pravdivé. „Jaké praktiky máte na mysli?“

„Tak například, Maitlandová společnost zruinovala několik menších soupeřů tím, že k sobě přetáhla jejich kapitány a po okolí vypustila fámy o nespolehlivosti jejich lodí.“

Toto obvinění se jí přímo dotýkalo, ovšem jen v tom případě, pokud bylo pravdivé. A i kdyby tomu tak bylo, věděla, že hlavním viníkem je Trant. Heward s tím nemůže mít nic společného.

Antonie začala svého snoubence zuřivě obhajovat. „Jsem si jistá, že došlo k omylu. Lord Heward by nikdy nic tak podlého neudělal.“

„Tak tím si nejsem až tolik jistý. O jeho pochybných obchodech existují ještě další pověsti, a některé jsou dokonce mnohem odpornější.“

Šlehla po Deverillovi zlostným pohledem. „Jaké pověsti?“

Jeho nečekané váhání ji překvapilo. „Nevím, jestli bych s vámi o tom měl hovořit. Rozhodně bych nerad, abyste se rozběhla za Hewardem a všechno mu prozradila.“

Antonie celá ztuhla. Deverill s ní zachází jako s malým

dítětem - nebo možná spíše jako s bezbrannou ženou bez vlastního rozumu. „Nejsem z těch, které uvěří vašim pohádkám, pane Deverille.“

Pomalu potřásl hlavou, „Máte pravdu, bude lepší, když si o tom promluvíme s vaším správcem a vás do toho vůbec nebudu zatahovat. Nechtěl bych, abyste se dostala do nebezpečí.“

„Hned mi to řekněte, Deverille, nebo se na místě otočím a jedu domů.“

Chvilí si ji zkoumavě prohlížel, jako by přemýšlel, zda jí může důvěřovat. „Dobře tedy. Slyšel jsem ze dvou různých zdrojů, že Maitlandovy lodě přepravují otroky.“

„Otroky?“ opakovala Antonie nechápavě. „Ale vždyť otroctví bylo v Británii zrušeno už před více než deseti roky.“

„Pravda, ale zisk je tak lákavý, že někteří neváhají riskovat a provádějí tento bezohledný obchod načerno.“

Takové obvinění ji vyděsilo. *Bezohlednost*, to je ten správný výraz, pomyslela si Antonie zcela znechucená představou něčeho tak nelidského. Je to už podruhé, co Deverill toto slovo použil ve spojení s lordem Hewardem. Nejraději by mu jeho obvinění mrštila zpět do tváře, ale když zkoumala jeho výraz, viděla, že to myslí naprosto vážně. Rovněž ji napadlo něco jiného. Její otec sice mohl Hewardovi důvěřovat, ale Deverilla znal už dlouhé roky a choval k němu bezmeznou důvěru.

„Takže říkáte, že Heward nemá žádné skrupule?“ zeptala se opatrně nezaujatým tónem.

„Já říkám,“ odpověděl Deverill, „že Hewarda podezřívám ze spojení s vaším novým ředitelem a z ilegální činnosti, zvláště z pašování otroků.“

Antonie se ustaraně zmačkala. „To jsou závažná obvinění, pane Deverille. Máte pro ně nějaké pádné důkazy?“

„Ne, ale pomluvy bývají mnohdy alespoň zčásti pravdivé a vy byste se měla přesvědčit, zda tomu tak je, či naopak. Váš otec by z přepravou otroků nikdy nesouhlasil.“

Antonie přikývla. Její otec pohrdal jakoukoliv myšlenkou otroctví. Vyděsilo ji, že by se Deverillova podezření mohla třeba jen částečně zakládat na pravdě.

„Ale musíte mi slíbit, že budete postupovat opatrně,“ dodal. „Nesmíte se o tom ani slovem zmínit ani Hewardovi, ani Trantovi. Dala byste jim jen šanci

zahladit za sebou všechny stopy.“

„Ujišťuji vás, že lordu Hewardovi nic neřeknu,“ odvětila Antonie. „Nechci totiž, aby si myslel, že jsem tomu třeba jen na chvíli uvěřila, poněvadž tomu tak není. Kromě toho..., napadlo vás vůbec, že může být zcela nevinný? Vždyť ho ten Trant může celou dobu podvádět.“

„Pokud ano, pak nedostatečně dohlíží na své podřízené a neměl by být v čele vedení tak velkého podniku.“

Antonie se znovu zamračila. Možná přece jen udělala velkou chybu, když Hewarda nechala, aby Tranta najal jako ředitele. „Dobře tedy, řekněme, že je Trant něčeho takového schopný... Ale jak ho mám odhalit?“

„Právník, který dohlíží na vaše finance, je znám jako velice důvěryhodný muž. Jste si opravdu jistá, že mu leží na srdci jen vaše blaho?“

„Phineas Cochrane? Je to ten nejpoctivější muž, jakého jsem kdy poznala,“ prohlásila Antonie. „Otec mu bezvýhradně důvěřoval, a stejně tak i já.“

„Pak ho můžete požádat, aby opatrně překontroloval všechny účty. Jako správce vašeho majetku je víceméně povinen jednou za čas zkontrolovat, zda je všechno v pořádku, takže na jeho inspekci nebude nic podezřelého.“

„Jenže co má hledat?“

„Řekl bych, že na vašich účtech budou jistě nesrovnalosti. Obchodní lodě mají přísně určenou tonáž a kapitán musí zapisovat váhu a charakter každého nákladu. Jelikož otroci jsou desetkrát dražší než čaj, mělo by to být na účtech dobře čitelné. Pokud ovšem kapitáni nejsou podplaceni.“

Antonie se zamračila. „A pokud jsou?“

„Pak budeme mít problém. V tomto případě bude zapotřebí na každou loď nasadit tajného agenta, který vám bude podávat pravidelné zprávy.“

Náhle se Antoniina kobyłka začala plašit. Vylekal ji stín živého plotu, kolem kterého právě projížděli. Antonie pevně popadla otěže a s bravurní dovedností opět získala nad zvířetem kontrolu. Jakmile se kobyłka uklidnila, Antonie se v myšlenkách vrátila k Deverillovu podezření. Bylo to všechno absurdní, ale přece... Bude lepší, když nebude dělat předčasné závěry. Lord Heward i ředitel Trant jsou zcela jistě nevinní, ale nejdříve to musí dokázat.

„Dobře tedy, pověřím Phinease, aby překontroloval účty,“ řekla Deverillovi.

„Kdybyste potřebovala pomoc, jsem ubytován v hotelu Grilon,“ nabídl se Deverill.

„Děkuji, ale jsem si jistá, že to zvládnu i sama.“ Nechce, aby se jí Deverill pletl do jejích věcí. Pokud je s Maitlandovou společností něco v nepořádku,

vyřeší to sama se svým správcem. „Ale ted, jestli vám to nebude vadit, pane Deverille, přišla jsem se projet.“

Pobídla koně ke klusu a Deverilla nechala za sebou.

Trey však byl spokojený. Mile ho překvapilo, že Antonie o celou věc projevila zdravý zájem. V jejích očích spatřil porozumění a náhlou úzkost. Chtěla věřit Hewardovi i svému novému řediteli, ale mnohem více jí záleželo na dobrém jménu společnosti jejího otce.

A ačkoliv jako žena byla v čisté mužském světě obchodu ve značné nevýhodě, její inteligence a mazanost jí pomohly najít způsob, jak zpovzdálí řídit chod společnosti, kterou zdědila.

Pochopitelně že neměl v plánu svěřit se jí se svým podstatně ožehavějším podezřením, čímž byla vražda jejího otce. Deverill si uvědomoval, že by mu jistě nevěřila. Neznala ho natolik dobře, aby před vírou v urozeného muže, kterého si hodlala vzít, dala přednost jeho podezření. A kdyby přece jen uznala, že na vraždě může být něco pravdy, pak by ji celá záležitost mohla rozrušit tak, že by jistě okamžitě vyhledala Hewarda a přímo se ho zeptala. Což by nepřineslo nic dobrého. Nejen že by baron věděl, že ho vyšetřují, ale navíc by tak vyšlo najevo podezření hospodyně a stará žena by se ocitla ve velkém nebezpečí.

V každém případě Deverill věděl, že musí postupovat velice opatrně. Rozhodně nemůže anglického barona obvinít z vraždy dřív, než bude mít pádné důkazy. V britském právním systému byl šlechtic téměř nedotknutelný. Privilegia urozených prikazovala, že lord může být obviněn jen sobě rovným. Takže v praxi to znamenalo, že bez nezvratných důkazů Deverill neměl ani tu sebemenší šanci.

Přesto si přál, aby Antonii nějakým způsobem přiměl k odložení oficiálního ohlášení jejich zasnoubení, dokud si nebude stoprocentně jistý, že jí nehrozí žádné nebezpečí.

Deverill zpovzdálí pozoroval její dokonalou postavu. V na míru šitém čokoládově hnědém jezdeckém úboru jí to nesmírně slušelo. Seděla vzpřímeně, pevně držela otěže a sebejistě klusala po zatravněném terénu. Dohnal ji až u Rotten Row, když Antonie zastavila koně. Z jejího rozzářeného pohledu se dalo vyčíst, že jí jízda na koni

zlepšila náladu a on se rozhodl ještě více ji povzbudit.

Deverill kývl hlavou k rovnému poli po jejich levici. „Co byste řekla menšímu závodu? Vaše kobyłka je ve skvělé formě a vám trochu vzrušení také jen prospěje.“

Antonie se rozhlédla kolem sebe. Zřejmě se chtěla přesvědčit, kdo by je mohl vidět. Nicméně park se zdál brzy po ránu téměř prázdný. Vpovzdálí zahlédla několik osamělých jezdců a na lavičce seděla chůva s dvěma dětmi.

Když stále váhala, Deverill ji pobídl. „Pojďme, vyzývám vás. Cíl je tam u těch stromů.“

Antonie ohrnula nosík. „Dámy nezávodí v parku jako nějakí uličníci,“ namítla přísným tónem učitelky elitní dívčí akademie, kterou dlouhá léta navštěvovala, ale Deverill v jejím hlase zaslechl náznak pobavení. „Musím však přiznat, že mé opravdu pokoušíte.“

„Jestli se bojíte, že prohrajete, dám vám náskok.“

V modrých očích se mihl vzdorovitý záblesk a Antonie jeho nabídku hrdě odmítla. „To nebude zapotřebí, pane Deverille. I tak budete polykat prach z kopyt mé kobyłky.“

„Prosím, dokažte to.“

Antonie se na chvíli odmlčela a z vážného výrazu tváře se dalo vyčíst, že usilovně zvažuje, zda jeho provokující nabídku přijmout či ne. Aby ji povzbudil, učinil další poznámku. „Ach, už to chápu. Bojíte se, co by na to řekl váš snoubenec, kdyby se dozvěděl, že se proháníte v parku jako nějaká uličnice.“

Antonie se na něho podívala přivřenýma očima. „Lord Heward do způsobu mého chování nemá co mluvit.“

„Chcete tím říct, že jste svou vlastní paní?“

„Přesné tak.“

„Dobře. Kdyby však přece jen něco namítal, můžete všechno svést na mě.“

Antonie se obrátila ke svému podkonímu a požádala ho, aby na ni počkal. Pak se usmála na Deverilla a řekla: „Až budete připravený, dejte mi vědět.“

„Teď!“ zvolal a prudce pobídl koně.

Antonie na nic nečekala a zakrátko obě zvířata v divokém trysku pádila bok po boku vedle sebe. Pak se však Antonie sklonila na úroveň koňského krku a vzápětí nechala Deverilla za sebou.

Když nad ním vyhrála o celých šest délek, v jejím šťastném smíchu slyšel uspokojení a radost, viděl vzrušení, které ji zcela pohltilo.

„To bylo skvělé!“ vykřikla Antonie a znovu propukla v hlasitý smích.

Deverill zastavil koně hned vedle ní a se zájmem ji pozoroval. Na rtech jí pohrával oslňující úsměv, slonovinově bílá pokožka zrudověla, jako by se právě milovali. Její kaštanové vlasy se uvolnily z přísného uzlu a několik něžných pramínků teď volně poletovalo kolem překrásného obličeje. Nejvíce ho však zasáhlo vzrušení, které jí zářilo z očí. Modré hloubky překypovaly brilantní vitalitou a vřelostí, která v něm probouzela primitivní touhy lovce.

Deverill se zhluboka nadechl a silou vůle se snažil potlačit touhu, která v něm neustále rostla a začala se stávat neovladatelnou. Snad ještě žádná žena na něho tak silně nepůsobila.

Nicméně Antonie o své přitažlivosti neměla ani potuchy. Obrátila koně a bez otálení se chtěla vrátit stejnou cestou, kterou přijeli.

„Už odjíždíte?“ zavolal za ní Deverill a zoufale si přál obejmout ji v náruči.

„Vlastně ano. Obávám se, že na jedno ráno jsem udělala víc přestupků proti slušnému chování, než je zdrávo.“

„Takže to není proto, že se bojíte odplaty?“

Antonie po něm šlehla sebevědomým pohledem. „Ach ne, pane Deverille. Všechno má své meze. Nedovolím vám, abyste mě znovu vyprovokoval. Pro dnešek toho bylo až příliš.“

„O žádném provokování nic nevím,“ hájil se Deverill.

„Ale ano, víte. Donutil jste mě, abych se chovala jako uličnice.“

Šibalsky se na ni usmál. „Ano, ale vy zase přiznejte, že jste si užívala každický okamžik.“

„Snad. Ale už se to víckrát nestane. Příště si dám dobrý pozor, abych se vždy chovala jako pravá dáma.“

„To je škoda,“ řekl pravdivě a ruce ho svědily touhou popadnout otěže Antoniina koně a přitáhnout si ji blíž k sobě.

Upřené zíral na její rozzářené oči a na smyslné rty, které se podobaly zralým malinám, a měl co dělat, aby se ovládl a nezachoval se jako barbar. Od první chvíle poznal, že Antonie překypuje životní energií a touhou po vzrušení.

Milovala život přinejmenším stejně tak jako on. Pokud ji chce mít ve své posteli, nesmí dlouho otálet.

Živě si dovedl představit, jaké by jejich milování bylo: žhavé a dychtivé, vášnivé a divoké. Každíčkou jeho výzvu by ochotně následovala a doplňovala ji svou vlastní touhou.

Nedovedl si ani představit, že by se měla provdat za uhlazeného, urozeného a bezpochyby chladného barona Hewarda. Deverill se v duchu zachvěl.

Po pravdě řečeno se čím dál tím více utvrzoval v přesvědčení, že Antonie by se svou vitalitou a touhou po životě v takovém nudném svazku nebyla nikdy šťastná.

„Děláte velkou chybu,“ řekl do nastalého ticha.

„Prosím?“

„Že si berete Hewarda. Není pro vás vhodným manželem.“

Na malou chvíli na Deverilla jen mlčky zírala. Pak však chladně povytáhla obočí. „A co vás vede k takovému závěru?“

„Je studený jako ryba a vy máte vřelé, divoké srdce cikánky.“

Antonii se překvapením rozšířily oči a přísně sevřela rty. „Lord Heward je krásný, vtipný, inteligentní, bohatý, urozený... Prostě přesně takový, jakého by si ho přál můj otec. Co jiného by dáma od svého chotě mohla chtít?“

„Snad bezúhonnost, čestnost, upřímnost?“ odpověděl Deverill ochraptělým hlasem.

V Antoniiných očích se mihl záblesk pobouření. „Budu vám vděčná, když přestanete mého snoubence obviňovat z něčeho, co neudělal. Jen proto, že ho nemáte rád, ho ještě nemusíte neustále očerňovat.“

Deverill se zhluboka nadechl a než promluvil, v duchu napočítal do deseti, aby se uklidnil. „Nedávám vám vinu za to, že se chcete provdat jen z vypočítavosti, poněvadž vím, že přesně tohle pro vás chtěl váš otec - získat titul a místo ve společnosti. Ale jistě tady musí být i jiný gentleman, který by usiloval o vaši přízeň.“

„Tucty,“ řekla Antonie jízlivým tónem. „Jenže ti všichni se mnohem více než o mě zajímají o mé bohatství.“

Raději se zdržel prohlášení, že Heward je jedním z nich.

„Jsem si jistý, že Heward je přímo zosobněním vhodného manžela, ale přesto si myslím, že byste se měla ještě poohlédnout i někde jinde,“ řekl místo toho.

„Jenže já žádného *jiného* manžela nechci.“

„V tom případě alespoň odložte zasnuby. Jen do té doby, dokud nebude jasné, že Heward není zapletený do té špinavosti s otroky.“

Antonie neústupně zakroutila hlavou. „Jelikož nevěřím, že by s něčím takovým mohl mít cokoli společného, nemíním nic od kládat. Už jsme čekali dost dlouho. Můj otec vždy chtěl, abych se za lorda Hewarda provdala, a já nepošpiním jeho památku tím, že bych neuposlechla jeho přání. Ted budete tak zdvořilý a ušetřete mě další ukázky vašich nedostačujících způsobů vychování, pane Deverille, a starejte se o své záležitosti.“

Deverill cítil, jak mu při její chladné odpovědi tuhne čelist, přesto se mu podařilo jen mlčky čekat a trpělivě ji vyslechnout. Nebylo důvodu, aby Antonii ještě více znepokojoval. Prostě bude muset najít jiný způsob jak ji přesvědčit, aby zasnoubení s Hewardem přinejmenším odložila. Od nynějška nevynechá jedinou příležitost, aby jí ukázal, jak je baron nudný a hloupý společník.

V každém případě k dalšímu soukromému rozhovoru nedostal šanci, poněvadž právě dojeli k podkonímu a Antonie celou cestu z parku obezřetně držela koně hned vedle svého sluhu.

„Nemusíte mě doprovázet domů,“ řekla Deverillovi, jakmile projeli branou.

„Myslím, že musím,“ odvětil Deverill. „Není to slušné, aby gentleman opustil dámu dřív, než dorazí před dveře svého domu.“

Ted si chce hrát na gentlemana? pomyslela si Antonie rozmrzele.

Celou cestu až k domu mlčky snášela jeho přítomnost. Rozhodla se zacházet s Deverillem s chladným odstupem, nepočítala však s jeho promyšleným provokováním ani se schopností dostat se jí pod kůži.

Ani se svou vlastní neschopností odolat mu.

Bylo to až ostudné, jak silně ji přitahoval. Neohroženost v jeho pohledu, vzrušující úsměv v kombinaci s křiklavou

mužskou sexualitou ji zbavoval zdravého rozumu a rozechvíval jí všechny údy. A jeho provokativní povaha v ní jen probouzela divokou stránku jejího bytí, kterou se snažila držet bezpečně utajenou.

S povděkem si uvědomila, že konečně dorazili k domu Maitlandů, a zastavila se. Deverill okamžitě seskočil z koně a pospíchal k ní. Antonie ztuhla, neboť si uvědomila, že jí chce pomoci ze sedla.

„Bojíte se mě, princezno?“ zeptal se pobaveným tónem, když si všiml jejího zdráhání.

Antonie věděla, že ji znovu provokuje. Vzдорovitě zvedla bradu.

„To sotva. Jen prostě nevěřím, že vaše způsoby v posledních deseti minutách došly podstatné změny.“

„Když je to zapotřebí, umím se chovat i civilizovaně,“ utrousil Deverill. „Ale teď už pojďte.“

Ačkoliv stále váhala, natáhla ruce a položila mu je na široká ramena. Trey ji popadl v pase a lehce sundal dolů.

Neměla jsem mu důvěřovat, uvědomila si Antonie, když ji pokládal na zem. Přitiskl si ji totiž k hrudi a zlomek vteřiny se ocitli blíž, než se zdálo nutné. Jejich těla se o sebe otřela a výsledek byl přímo zničující.

Antonie ztuhla, všechny nervy napjaté náhlým vzrušením. Přes vrstvy látek cítila pevné svaly a živoucí žár. Nejvíce ji však znepokojila reakce vlastního těla. Smyslné vlny rozkoše, jež se náhle začaly rozlévat všemi jejími údy, se navlas podobaly těm, které zažívala ve svých snech.

A i když věděla, že to udělal úmyslně, nedokázala se od něho odtrhnout, jako by na tom závisel celý její život.

Pak Deverill natáhl ruku a jeden neposedný pramínek vlasů jí něžně zasunul za ucho. „Tak zase příště,“ řekl a oslnivě se usmál.

Antonie v hrudi pocítila podivnou slabost. Věděla, že si s ní Deverill jen hraje. Ze ho baví zbavovat ji sebekontroly. „Žádné příště už nikdy nebude,“ řekla příkře.

Sebevědomě se usmál. „Ujišťuji vás, že bude.“

Dobrotivý bože, je tak nebezpečný! pomyslela si a konečně našla sílu odstoupit od něj.

Rychle se obrátila, vyběhla po schodech a snažila se najít

útočiště ve svém domě. Dobře však věděla, že dokud bude Deverill ve městě, nebude před ním v bezpečí vůbec nikde.

Po ranní vyjížďce s Deverillem Antonie nadšeně uvítala, když se u ní lord Heward odpoledne zastavil a nabídl se, že ji doprovodí do knihovny. Cítila se provinile za své nevhodné chování a chtěla svou vinnu odčinit. Copak je přípustné, aby mladou dámu přitahoval známý dobrodruh? Přesto kráčela po baronově boku a nemohla se ubránit srovnávání obou mužů a především svých reakcí na ně.

James Heward v ní nikdy nevyvolal tak silnou touhu jako De-verill. Pochopitelně že Heward se svými plavými vlasy, aristokratickými rysy a neklamným nádechem elegance působil uhlazeněji a kultivovaněji. Nikdy si ho však nepředstavovala nahého, jak to velice často dělávala s Deverillem. Nikdy nesnila o jeho dotecích, o vášnivých polibcích a ani ji nenapadlo, že by se mohli milovat.

Náhle jí připadalo zvláštní, že ke svému budoucímu manželovi nikdy nepocítila nic, co by se podobalo spalující vášni. Heward v ní neprobouzel ani náznak zakázané touhy, kterou zažívala ve svých snech s Deverillem.

Ale skutečný život přece nemá se sny nic společného, připomněla si Antonie. A vašeň není v manželství až tak důležitá.

Kromě toho, Heward má před jejími ostatními nápadníky jistou důležitou výhodu - dokáže udržet při životě společnost jejího otce. Celá tři desetiletí Maitlandova společnost stavěla ty nejrychlejší, nejspolehlivější lodě na světě a pod Hewardovým vedením v tom bude i nadále pokračovat. A Antonie mu za to byla nevýslovně vděčná.

Ona sama se jen stěží mohla zapojit do vedení firmy, zaprvé neměla žádné zkušenosti a zadruhé loďářství bylo zásadní a nekompromisní doménou mužů. Rozhodně však měla v úmyslu prověřit Deverillovo podezření a zjistit, co je pravdy na zkonfiskování lodí jeho amerického bratrance,

který už za ně údajně zaplatil nadpoloviční zálohu. Především však musí dokázat, že lord Heward s tím nemá nic společného.

Počkala, dokud se nevrátili do domu Maitlandů a v salonu jim služebná nenaservírovala čaj, a pak se svého snoubence zeptala, co o celé záležitosti ví.

Heward se na ni podíval zmařeným pohledem. „Kdy jste o tom s Deverillem hovořili? Včera večer na plese?“

„Potkala jsem ho dnes ráno na projížďce v parku,“ překroutila Antonie.

Hewardovi naskočila na čele ustaraná vráska. „S muži jeho pověsti byste se neměla stýkat, má drahá. Jako by nestačilo, že vás oslovil na včerejším plese.“

Antonie nepatrně ztuhla. Hewardův nesouhlasný tón ani jeho doporučení, s kým by se měla stýkat, se jí vůbec nezamlouval. S velkým úsilím se donutila k naprostému klidu a nevzrušeným hlasem odpověděla: „Deverill byl přítelem mého otce a jsem si jistá, že by ho jeho přítomnost neurážela.“

Když si baron všiml jejího podrážení, rozhodl se zvolnit. „Odpusťte mi, drahá. Uznávám, že na Deverilla trochu žárlím. Co se týče ženských srdcí, má přímo ďábelskou pověst.“

„Minulou noc mi jen projevil soustrast,“ řekla Antonie. „A dneska ráno chtěl se mnou probrat obchodní záležitost svého bratrance. Je pravda, že pan Trant nařídil zkonfiskovat jeho loď?“

Heward se ušklíbl. „Je pravda, že jsme nějaká plavidla museli zkonfiskovat, ale všechno šlo právní cestou.“

„Mohl byste mi to vysvětlit?“

„Byla válka, má drahá,“ řekl krátce. „Deverillův americký bratranec nebyl ničím jiným než krvavým záškodníkem. Přepadal námořní britské lodě a ničil naše vojenské námořnictvo. Byl nepřítelem naší země. Jsem si jistý, že o těchto maličkostech se vám pan Deverill nezmínil.“

Tak na to skutečně zapomněl, pomyslela si Antonie. Nicméně nebyla si jistá, jestli teď, když je po válce, na něčem takovém záleží.

Heward pobaveně sledoval její váhání a arogantně se usmál. „Tak vidíte, pan Deverill na loď svého bratrance nemá žádné právo.“

„Ale on za ně zaplatil, ne snad? Myslím, že to bylo sedmdesát procent.“

„Tak nějak.“

„Pak je právoplatný majitel. Byla bych ráda, kdyby loď okamžitě vypluly k panu Brandonu Deverillovi. Nebo mu byla navrácena zaplacená záloha.“

„Ale drahá, bude lepší, když obchodní záležitosti ponecháte na mně...“

Antonie se na Hewarda podívala chladným pohledem. „Nejsem jen loutkou bez vlastního rozumu. Jen nemám žádnou zkušenost. Nicméně čestné jednání vždy patřilo k hlavním principům mého otce a já v tom míním pokračovat. Pokud nejste ochotný vyplnit mé přání, pochopitelně mohu požádat Phinease.“

Heward se bolestně usmál. „To nebude nutné. O všechno se postarám.“

„To jsem ráda. Deverill totiž tvrdí, že pokud se s jeho bratrancem rozumně nedomluvíme, bude hledat spravedlnost u soudu.“

Všimla si, že Heward rozzlobeně zaťal pěsti, přesto se však zdržel jízlivého komentáře, který se mu dral na jazyk. Netrvalo dlouho a znovu se mu vrátil uhlazený výraz. „Cokoliv si přejete, drahá.“ Natáhl se přes stůl s čajem, vzal ji za ruku a něžně ji políbil na konečky prstů. „Nechci, abyste se na mě zlobila.“

Antonie se mile usmála a řekla, že se na něho nezlobí, že se jen snaží, aby firma pokračovala ve stejném duchu, jak by si přál její otec. Když baronovi nalévala druhý šálek čaje, nemohla se ubránit dalšímu srovnání: lorda Hewarda vždy dokázala zvládnout, kdežto s Deverillem měla dojem, že je tomu právě naopak.

Pochopitelně nebyla tak naivní a moc dobře věděla, že ji její snoubenec nechce rozhněvat především kvůli jejímu velkému bohatství. Ale jaksi si nedokázala představit, že by se Deverill sklonil před jejím přáním jen proto, že má peníze.

Uběhlo dalších deset minut, než se Heward zvedl k odchodu. Rozloučil se se slovy, že ji vyzvedne večer v osm, aby ji doprovodil na večírek k Ranworthům.

Jakmile vyšel ze dveří, Antonie se posadila k pracovnímu stolu a napsala zprávu pro svého správce, ve které ho žádala, aby ji zítra ráno přišel navštívit. Pochopitelně že za ním mohla zajít sama a vyhledat ho v jeho kanceláři ve městě, ale byla by ráda, kdyby se lord Heward o jejich schůzce raději nedozvěděl.

Ačkoliv svému snoubenci důvěřovala, přesto existoval nepatrný stín pochyb, který jí zabránil přímo se lorda Hewarda zeptat na obvinění týkající se černého obchodu s otroky. Bude jistější, když správce zkontroluje účetní knihy Maitlandovy společnosti a v ti chosti prověří Deverillovo podezření.

Jakmile poslala lokaje, aby doručil zprávu, zazvonila Antonie na paní Peekeovou. Potřebovala si ověřit několik dalších maličkostí.

„Nevěděla jsem, že se znáte s panem Deverillem,“ řekla, když hospodyně vešla do místnosti.

Starší žena se její poznámkou zdála jaksí zaskočená. „Vlastně se s ním znal spíše můj zesnulý manžel.“

„Deverill se zmínil, že kdysi panu Peekeovi s něčím pomohl.“

„Ano. Bylo to před několika lety. Tehdy mého Roba zachránil před bandou ničemů. Rob se právě vracel z taverny v docích, když ho přepadli a chtěli ho násilím přinutit k službě na válečné lodi. V jeho věku by to byla jistá smrt.“

„Tak se mi zdá, že Deverill je úplně hrdina,“ prohlásila Antonie nenucené a doufala, že se dozví další detaily.

Paní Peekeová nadšeně přikývla. „Vlastně ano. Můj Rob mu vděčil za svůj život - jako mnoho jiných.“

„Deverill nejspíše vede vzrušující a nebezpečný život.“

„To ano, jenže pan Deverill o sobě nerad mluví. Přesto jsem o něm od svého Roba slyšela spoustu příběhů. Teď se za mnou pan Deverill zastaví pokaždé, když přijede do Londýna, aby se ujistil, že jsem v pořádku, a vždy mi donese nějaký dárek z té země, kterou naposledy navštívil.“ V očích se jí zablýsklo. „Jsem si však jistá, že jeho zájem má co dočinění s mým perníkem, který tolik miluje...“ Náhle se hospodyně zatvářila ustaraně. „Doufám, že vám jeho občasné návštěvy nevadí, slečno Antonie.“

„Ne, samozřejmě že nevadí,“ ujistila ji Antonie, ačkoliv představa, že se Deverill nachází v jejím domě, aniž by o tom věděla, se jí jaksí nezamlouvala. Nicméně paní Peekeová měla svůj vlastní pokoj poblíž kuchyně a mohla si k sobě pozvat, koho chtěla. „Jsem jen zvědavá. Víte, jak Deverill přišel ke svým jizvám?“

„K jizvám?“ opakovala hospodyně nechápavě.

Antonie si uvědomila, že udělala velkou chybu. Nikdo přece nesmí vědět, že Deverilla viděla nahého. „To nic. Raději to nechrne být.“

Ale paní Peekeová pokračovala: „Pokud má nějaké jizvy,

jistě jsou od těch tureckých pohanů. Rob o tom slyšel od jednoho z členů posádky pana Deverilla, který ten masakr přežil.“

„Přežil?“ zeptala se Antonie.

„Prý je přepadla a mučila banda krvežíznivých pirátů. Panu Deverillovi se nakonec i s posádkou podařilo uniknout, ale to už byla polovina mužů mrtvá.“

Antonie se zamračila a náhle si vzpomněla na slova, která kdysi prohlásil Deverill: *Bojovat s piráty není vždy jen zábavné, slečno Maitlandová.* Antonie sebou při té vzpomínce trhla. Jak mohla být tak naivní a myslet si, že bojovat s korzáry je vzrušující? Až nyní si uvědomila, že Deverillovo povolání je velice nebezpečné, často smrtelné. Najednou si připadala jako hlupák.

„Děkuji vám, paní Peekeová,“ řekla Antonie nakonec. „Příště, až se pan Deverill ozve, mu upečte pekáč perníku. Jsem si jistá, že si ho zaslouží.“

„To určitě ano,“ souhlasila hospodyně dychtivě. Pak ze stolu sklidila táč s čajem a ponechala svou paní temným myšlenkám o tom, co asi musel Deverill všechno vytrpět při své kariéře do brodruha.

Po chvíli Antonie vstala a došla k oknu, kudy do salonu proudily jasné sluneční paprsky. Nicméně ani krásné počasí jí nedokázalo pozvednout náladu. Antonie si pomyslela, že dům, který Samuel Maitland nechal postavit pro svou milovanou manželku, je bez veselého hlasu jejího otce podivně tichý. Svou smrtí ponechal rozlehlý dům prázdný. Nebyl tu nikdo, jen ona a zástup služebnictva.

Slečna Mildred Tottleová, Antoniina společnice a gardedáma, měla odpoledne volno a šla navštívit své známé a příbuzné v nedalekém Chelsea. Mildred byla tak trochu roztržitá a přelétavá a většinu času trávila spánkem, čtením romantických románů a pojídáním cukroví, přesto si obě dívky skvěle rozuměly. Mildred byla pro Antonii po tragické a nečekané smrti jejího otce jako dar z nebes.

Antonie zamířila do galerie, kde visely portréty obou rodičů. Konečně pochopila, proč otec tak často mluvil s obrazem své ženy.

Když teď stála před jeho obrazem a dívala se do milované tváře, připadala si mu jaksi blíž.

„Tolik mi scházíš, papá,“ šeptala s pohledem upřeným na obraz.

Obětovala by cokoliv, jen aby se jí vrátil zpátky. Nicméně

její smutek ze smrti otce neměl nic společného s podivným pocitem nejistoty, který ji zcela ovládl. Možná její stav zapříčinila Deverillova poznámka: *Heward se k vám vůbec nehodí.*

Antonie tiše zaklela, otrávena Deverillovým nepříjemným zasahováním do jejího života. Její pocity nelibosti zcela jistě mají co dočinění s posledním pokusem vlastní vůle bláznivě se vzepřít proti daným zásadám. Z mladých, slušně vychovaných dam se přece nestávají dobrodruzi, kteří se plaví po všech mořích a zachraňují svět, tak jako to dělá Deverill. Dámy se nesnaží o inovaci, která by ovlivnila vývoj lidstva, jako to dělal její otec.

Skutečná dáma nesní o objevení divoké vášně, která by se do tkla samotné duše.

Dokonce i dědička se svými vlastními prostředky k živobytí nemá téměř žádnou svobodu rozhodování. Pokud se nechce stát starou pannou či snad způsobit skandál, jediným východiskem je sňatek. A to sňatek s urozeným gentlemanem, jako je baron Heward, díky němuž ostatní zapomenou na její kupecký původ.

Před smrtí otec její zasnuby s Hewardem nadšeně podporoval, dokonce na ni byl pyšný. Nadevše ji totiž miloval a chtěl ji vidět uznávanou a obdivovanou, ne postavenou na okraji společnosti, jak se to stalo její matce, když si vzala obyčejného obchodníka.

Pokud Antonii někdy napadlo, že by se proti předem danému osudu vzbouřila a šla svou vlastní cestou, stačilo jen, aby si vzpo mněla na svého otce, a znovu se stala tatínkovou poslušnou a dobře vychovanou holčičkou.

Jednou ho zastihla, jak seděl sám ve své pracovně a plakal. Bolest, kterou spatřila v jeho tváři, jí drásala srdce. Když se ho zeptala, proč je smutný, a jestli chce zemřít jako maminka, Samuel se přinutil k úsměvu, hřbetem ruky si z očí setřel slzy a přitáhl si ji na klín.

„Ne, zlatíčko, neboj se, já neumřu. Trápí mě vědomí, jak hodně jsem ublížil tvé mamince.“ Podíval se na portrét Mary Maitlandové. „Přísahala, že mě nikdy nebude obviňovat, ale já vím, že sňatkem se mnou obětovala všechny své urozené přátele. Nikdy si to neodpustím.“

Antonie si však hloubku jeho viny uvědomila, až když byla

starší. Urozená šlechtična sňatkem s kupcem ztratila všechna svá privilegia a práva, s čímž se Samuel nikdy nesmířil. Pro svou dceru chtěl něco lepšího.

„Ty se však provdáš za šlechtice a znovu zaujmeš místo, které ti právem náleží,“ řekl jí toho dne. „Slib mi to, zlatíčko. Nesnesu pomýšlení, že bys kvůli mně měla trpět.“

Antonie všechno poslušně slíbila.

Pokud v pozdějších letech tajně snila o muži, kterého by milovala a on by její lásku opětoval, ochotně své tužby obětovala, jen aby potěšila svého tatínka. Byla to jen malá cena za to, co všechno on udělal pro ni. Vzdal se všech svých dřívějších přátel, své vlastní radosti ze života, a všechno jen proto, aby pro ni získal vážnost a uznání.

A popravdě řečeno, vlastně nikdy **nepoznala** muže, pro kterého by porušila slib, jež kdysi dala svému otci. Kdyby někdy takového muže potkala... Bylo však zbytečné o něčem takovém vůbec uvažovat.

Je šťastná, že se provdá za lorda Hewarda. A bláznivé sny o dobrodruhovi, jako je Trey Deverill, si musí jednou provždy vyhnat z hlavy.

Špatnou náladu si s sebou přinesla i na večírek. Jednalo se o velmi kultivovanou akci na vysoké **společenské** úrovni pořádanou hrabětem a hraběnkou Ranworthovými. Nicméně ani ne za půl hodiny si Antonie všimla, že do salonu vešel Deverill.

Svou výškou a svalnatou postavou předčil všechny přítomné gentlemany a upoutal zrak všech dam. Antonii pobavilo, že Deverilla s nadšeným úsměvem vítá jen lord Ranworth. Vždy chladná, rezervovaná lady Ranworthová se dokonce ani neuvolila, aby nově příchozího přivítala alespoň zdvořilým úsměvem. Hraběnka se vždy přísně řídila společenskými normami a uvítat na svém večírku ku věhlasného lovce pirátů se zdálo zcela nepatřičné.

Antonie si rovněž všimla, jak se jí zcela nečekaně zlepšila nálada. Okamžitě se v duchu pokárala: *Dávej si pozor, co vlastně chceš*, a raději se vydala na opačnou stranu salonu.

Najednou si však všimla, že lord Heward, který stál vedle ní, ztuhl. Zvedla zrak a uviděla před sebou nenucený úsměv Deverilla, který se před nimi zdvořile ukláněl.

Překvapilo ji, že zatímco si vyměňovali formální pozdravy, jeho oči zůstaly chladné a neosobní. A když se jejich pohledy střetly, nespátřila ani náznak vášně, kterou u něho viděla dnes ráno. Antonie si připadala téměř... zklamáná.

Její snoubenec se Deverillovou přítomností nezdál právě nadšený.

„Lorde Heward,“ prohlásil, „opravdu **mě** udivuje, že jste se ujal vedení Maitlandovy společnosti. Slečna Maitlandová mě upozornila, že jste tak učinil více než ochotně.“

„Udělal jsem, co jsem považoval za správné,“ odvětil Heward chladným hlasem. Antonie dobře věděla, že se baron o svých obchodních aktivitách na veřejnosti raději nezmiňuje.

A když ho Deverill požádal, aby ho lord Heward představil ostatním členům jejich společnosti, baron si málem rozdrtil zuby. Podle zásad slušného chování mu totiž nic jiného nezbývalo.

Nebylo pochyb, že ho Deverill úmyslně provokuje, v čemž ji jeho líná poznámka o chvíli později jen utvrdila. Konverzace se záhadným způsobem zvrtila na téma nejlepších pánských krejčí a ševců v Londýně.

„Musím pochválit vašeho krejčího, milosti,“ řekl Deverill a výsměšně si prohlížel baronovo sako od Westona. „Vaše vytříbená elegance nás všechny jen zahanbuje. A jak si dokážete uvázat kravatu... Přiznávám, že vám závidím.“

Pro Hewardovu záchranu Antonie uvítala, když se Deverill konečně omluvil a vmísil se mezi ostatní hosty.

Zdálo se, že je velmi oblíbený. Následující hodiny si Antonie nemohla nevšimnout, jak všechny dámy obdivné vzhlížejí k vysokému, chlapsky krásnému dobrodruhovi. A gentlemani místo toho, aby se od něho odvrátili, hltali každé jeho slovo.

Bylo to zvláštní, ale když nakonec odešel, zdálo se, že Antonii zhasla jediná veselá jiskřička dnešního večera.

K jejímu velkému zmatku se totéž opakovalo každíčký večer, a to celý týden. Deverill se nečekaně objevil na každé společenské akci, kterou navštívila - nejprve v divadle Drury Lane, pak na muzikále, na hudebním recitálu a nakonec na dalším plese.

Choval se k ní velice zdvořile a přesně podle společenských norem, ale častost jejich náhodných setkání se

začala zdát poněkud podezřelá.

Všimla si toho dokonce i její přítelkyně Emily. „Zajímalo by mě, zda se pan Deverill rozhodl změnit své chování a začne se chovat příhodně,“ řekla Emily, když stály vedle sebe a pozorovaly rozruch v tanečním sále.

Antonie vydala výsměšný zvuk, který se rozhodně nehodil pro mladou dámu. „Deverill? Tak o tom pochybuji. Černá ovce jen tak bezdůvodně nezmění barvu.“

Emily se zvědavě podívala na Antonii. „Možná se změní kvůli *tobě*. Zdá se, že ho velmi zajímáš, drahá. Někdy mám dojem, že se ti dvoří.“

„Moc dobře ví, že jsem zasnoubená s Hewardem.“

„Ne oficiálně. Ještě stále jsi nezadaná. Takže bych řekla, že hraje čestnou hru.“

Antonie zakroutila hlavou. I kdyby se jí Deverill skutečně dvořil, dělal by to jen proto, aby vstoupil mezi ni a lorda Hewarda.

A navíc právě v této chvíli si jí vlastně ani nevšímal. Stal se objektem touhy asi půl tuctu mladých dívek, které k němu zbožně vzhlížely a jedna vedle druhé doufaly, že právě ji si vybere k příštímu tanci. Antonie se jim však nedivila. Vždyť ona sama nejlépe věděla, že jeho smyslná přitažlivost dokáže pobláznit i tu nejrezer-vovanější mladou dámu. Věděla, že by stačilo málo a mohla by se počítat do jejich řad.

Mnohem více ji však znepokojovalo, že se Deverill zcela úmyslně snažil překazit její výhodný sňatek. Jak tak stála a pozorovala ho, v duchu si přísahala vydržet a nepoddát se žádnému z jeho zjevných pokusů oddálit či snad dokonce přerušit jejich zasnoubení.

Její odhodlám však muselo čelit nejedné zkoušce. Právě s lordem Hewardem dotančila sérii venkovských tanců, když se před ní objevil.

Heward se jí celý večer držel po boku, jako by držel stráž. A když ho Deverill požádal o svolení, aby si se slečnou Maitlando -vou směl zatančit waltz, baron ostře odmítl.

„Obávám se, že reputaci slečně Maitlandové známost s vámi zrovna moc neprospěje, Deverille,“ nechal se slyšet baron. „Zvláště pak, když se jedná o waltz.“

Antonie cítila, jak ztuhla. Stačilo, aby jí dal šanci, a sama

by Deverillovo vyzvání odmítla. Vlastnické manýry jejího snoubence jí začaly drásat nervy.

Mile se na Hewarda usmála a ruku položila na Deverillovo předloktí. „Věřím, že jeden waltz má reputace přežije,“ řekla a nechala se Deverillem odvést na parket.

Zcela jistě si musel všimnout jejího napětí, protože se spoko jeně usmál. „Zdá se, že se vám Hewardovo rozkazování jaksi ne -zamlouvá.“

Antonie zpražila Deverilla chladným pohledem. „Nezamlouvá se mi ani vaše drzost. Snažíte se ho úmyslně provokovat.“

„Prosím vás, a čím?“ zeptal se, nevinnost sama. „Snad ne tím, že jsem vás požádal o tanec? Dnes večer jsem tančil s tolika dámami a žádná si zatím nestěžovala.“

„Možná proto, že ve vás nehledají gentlemana.“

Deverillovi se pobaveně zablýsklo v očích. „Ne každý má tak přísné měřítko hodnot jako vy, drahá.“

Ve snaze uniknout jeho vyzývavému pohledu se rozhlédla kolem sebe, aby si všimla, že jsou opět středem zájmu všech přítomných hostů. Znepokojeně sebou trhla a znovu se soustředila na Deverilla. „Zdá se, že máte nepříjemný zlovyk objevit se nezván vždy tam, kde jsem já.“

„Jenže já jsem pozván. Věřte či ne, co jsem se vrátil do Londýna, jsem zaplaven tucty pozvánek.“

„Tak se mi zdá, že se hostitelky chtějí jen trochu pobavit,“ utrousila jízlivě. „A pak ještě potřebují někoho, kdo vyzve k tanci nezadané dámy.“

„Nejen ty nezadané.“ V očích se mu objevily veselé jiskřičky smíchu. „Dokážu se totiž skvěle přizpůsobit.“

Jak jinak. I když se Deverill se svou rodinou prakticky nestýká, stále je synem urozeného šlechtice a jako takový má svou cenu. A navzdory chybějícímu titulu či snad divoké pověsti dobrodruha z něho jeho majetek dělá vsuktku zajímavou partii.

Rozezvučely se první takty waltzu. Než Antonie znovu promluvila, musela počkat, než se dostanou do rytmu. „Chápu, proč vás všude zvou. Nevím však, proč jejich pozvání akceptujete. Tvrdil jste, že vás londýnská společnost nezajímá.“

„To je pravda. Podle mého názoru jsou příliš povrchní. Přesvědčil jsem se o

tom už v útlém věku. Vlastně se mi více zamlouvá americký způsob, kde se hodnota muže neměří podle toho, jaký má titul.“ Na chvíli se odmlčel a pak řekl: „Váš otec toho byl zářným příkladem.“

Antonie jen nepatrně ohrnula nosík, poněvadž věděla, že Deverill naráží na její odhodlání provdat se za šlechtice. „Zdálo se mi, že s lordem Ranworthem vycházíte skvěle.“

„Ranwortha našťěstí jeho titul nezkazil.“

„Odkud se s hrabětem znáte?“

„Kdysi jsem pro něho něco udělal.“

Antonie si vzpomněla, že přesně totéž říkal o manželovi hospodyně. „Jako třeba že jste mu zachránil život?“

Deverill se zasmál. „Nic tak vzrušujícího. Jednalo se čistě o obchodní záležitost. Ranworth je většinovým podílníkem Vý -chodoindické společnosti. Několik roků jsem doprovázel jejich kupecké lodě, abych je ochránil před piráty.“

„Paní Peekeová mi vyprávěla, jak jste zachránil jejího man žela.“

Deverill se nesouhlasně zamračil. „Paní Peekeová neumí udr žet jazyk na uzdě.“

„Chtěla jsem to vědět. Také říkala, že jste hrdina, že jste za ta léta zachránil nespočet dalších. Zajímalo by mě, jestli jste právě tak přišel k těm...“ Antonie se prudce zarazila. Náhle si uvědomila, že je až příliš zvědavá.

„Co by vás zajímalo?“ naléhal Deverill.

„To je jedno. Neměla jsem se o tom zmiňovat.“

„Ale no tak, slečno Maitlandová, snad jste se nezačala stydět?“

„Dobře tedy, jak myslíte, zajímaly by mě vaše jizvy. Paní Peekeová říkala, že vás zajali turečtí piráti a ti že vám... ublížili.“

Antonie cítila, jak celý ztuhl. Bezstarostný jas v jeho očích náhle zmizel a na malou chvíli v těch nekonečných zelených hlubinách spatřila bolest a utrpení.

Stejně tak rychle však Deverillův výraz znovu zlhosejtně. „Strkáte nos do věcí, které se vás netýkají, slečno Maitlandová.“

Antonie ztichla. Konečně našla způsob jak Deverilla vyvést z míry, ale nechtěla to nikdy opakovat.

„Máte pravdu,“ řekla po chvíli. „Do vaší minulosti mi nic není. „Právě tak jako není vaše věc, za koho se provdám.“

Vtom jeho oči divoce vzplály. „Právě naopak, je to má věc. Příliš jsem si vašeho otce vážil, než abych vás nechal zničit si život s takovým chlápem jako Heward.“

„Jenže vy,“ odvětila Antonie vychytrale, „jste jen stěží odborník na manželství. Pokud si vzpomínám, sám chcete zůstat starým mláďencem.“

Líně se na ni usmál.

„Věděla jsem to!“ vykřikla Antonie. „Emily si myslí, že se mi dvoříte, ale já jsem ji ubezpečila, že z vaší strany něco takového není možné.“

Temné obočí vzlétlo vzhůru. „Ne, opravdu se vám nedvořím, drahá. Dokonce až donedávna jsem o vás nesmýšlel jako o ženě.“

„To vám tedy mockrát děkuji,“ řekla suše.

Deverill se uličnický usklíbl. „Chtěl jsem říct, že před čtyřmi roky jste pro mě byla ještě příliš mladá. A teď... váš otec by se obracel v hrobě, kdybych začal usilovat o vaši ruku.“

„Proč mě potom pronásledujete? Snažíte se zničit naše zasnoubení, nemám pravdu?“

„Přiznávám, že vám chci otevřít oči a ukázat vám Hewarda v pravém světle. Donutit vás pochopit, že děláte velkou chybu. Jste přece inteligentní žena, Antonie. Musíte vidět, že vás Heward není hoden. A když tvrdí, že vás nechce kvůli vašim penězům, pak k vám není upřímný.“

Antonie pevně sevřela rty. „Když už mluvíme o upřímnosti, asi jste se zapomněl zmínit, že váš bratranec byl válečný záškodník.“

Deverill se zamračil. „Mění to snad něco? Brand za války ničil britskou blokádu, která, jestli mohu dodat, prakticky zničila celý americký lodní průmysl. Prostě chránil svou zemi. Všechny jeho akce byly posvěcené přímo americkou vládou. A jeho činnost za války nemá nic společného s faktem, že mu váš ředitel zcela protizákonně zabavil jeho loď.“

„Souhlasím s vámi. A právě proto jsem požádala Hewarda, aby na celou věc osobně dohlédl a dal vše do pořádku.“

„A co vaše účetní knihy?“ zeptal se Deverill.

„Mluvila jsem s Phineasem Cochranem. Slíbil, že je pře-kontroluje.“

„Doufám, že jste s Hewardem nemluvila o podezření z ilegálního obchodu s otroky?“

Antonie se necítila zrovna nejlíp. Vždyť svým mlčením dala jasně najevo, že Hewardovi až tak zcela nevěří. „Ne. Jistě by se dokázal ospravedlnit, jenže vy uvěříte jen tehdy, když vám předložím nezvratné důkazy.“

Když Deverill neodpovídal, Antonie pochopila, že nevině jejího snoubence nevěří. Rozhostilo se mezi nimi napjaté mlčení.

Deverill si uvědomil, že s přesvědčováním Antonie o nevhodnosti jejího výběru příliš nepokročil. S výhodou její krásy a bohatství by mohla mít každého muže, kterého by chtěla. Proč to jen musí být Heward? Vždyť se kolem ní točí daleko lepší kandidáti.

On samozřejmě nepřichází v úvahu. Vždyť nemá žádný titul a navíc ta jeho pověst. A manželství nemá v plánu.

Je rozený námořník a potřebuje volnost a svobodu. Jeho duše dobrodruha touží po nových neprobádaných dálkách, a navíc je tady ještě posláni Strážce. A také osobní posláni, které si vyžaduje jeho naprostou oddanost.

V Deverillově životě není pro takové věci, jako je rodina, místo. Nemůže si dovolit nechat se spoutat požadavky ženy. Po pravdě řečeno poslední věc, po které touží, je usadit se a vést nudný život po boku uhlazené dámy, jež bude vyžadovat, aby s ní zacházel jako s porcelánovou panenkou. Občas se možná uvolí a v manželské posteli, kde bude chybět jakákoliv vášeň, splní svou povinnost.

S Antonií by to bylo jistě jiné, jenže co na tom záleží. Zasvětil svůj život Strážcům a povinnosti mu nedovolí zůstat v Anglii. A ona, pochopitelně, se musí provdat za šlechtice.

To mu však nebrání, aby po ní toužil, ani to nezmírňuje divoký plamen žádostivosti, který se v něm probudí vždy, když se ocitne v její blízkosti. Navzdory všemu ji chtěl. Když se na něho dívala tím svým chladným a odmítavým pohledem, musel se ze všech sil ovládat, aby potlačil své primární mužské tužby a led nezměnil v divoký žár.

Deverill však dobře věděl, že Antonie nikdy nebude jeho. Nicméně zoufale si přál, aby ji neměl ani Heward.

Před několika týdny nařídil svým lidem, aby barona prověřili. Poptali se služebných a zaměstnanců, obchodních partnerů. A také požádal tři Strážce, kteří pobývali v Londýně a svým titulem si byli rovni s Hewardovým, aby nenápadně zjistili něco o jeho přátelích.

To, co se dozvěděl, ho velmi znepokojilo. Navenek Heward vypadal jako vzor rafinované elegance a vrozeného

šarmu, ale tento dojem byl zřejmě klamný. Ve skutečnosti utajoval brutální povahu a sklony k násilnictví.

Deverill se o jeho skutečné povaze přesvědčil na vlastní oči, když před několika lety Heward surově zbil žebrařého chlapce. Teď však k Deverillovi přicházely zvěsti o baronově krutosti, kte rou si vybíjí na svém služebnictvu a na několika kurtizánách, jež pravidelně navštěvuje.

Zpočátku chtěl Antonii přesvědčit, jak nudného a fádního manžela si vybrala, teď jí však chtěl otevřít oči a ukázat baronovu temnou stránku. Kdyby Hewarda vyprovokoval natolik, aby se přestal ovládat, ukázka baronovy pravé povahy by v Antonii jistě vyvolala alespoň špetku podezření.

Deverill si v duchu přísahal, že musí uspět. Byl pevně roz - hodnutý Antonii dostat co nejdál od Hewarda.

Nicméně musí postupovat velmi obezřetně. Antonie se musí rozhodnout o své vlastní vůli. Nesmí ji k zrušení zasnoubení příliš tlačit. Je natolik tvrdohlavá, že klidně udělá přesně opačnou věc, než jakou od ní vyžaduje. Přesto to nemíní vzdát.

Pokud to bude nutné, najdu jí jiného urozeného manžela, pomyslel si Deverill bez nadšení, téměř znechuceně.

Další příležitost na něho čeká pozítří na benátské svačině. Paní Peekeová ho svědomitě informuje o všech Antoniiných plánech. Jediným problémem bylo zajistit si pro sebe pozvání. Jelikož se Deverill dlouhá léta vyhýbal veškerému dění londýnské smetánky, nebylo to vždy snadné.

Tentokrát však s pozváním nebyl žádný problém, neboť společenská událost se konala u vévody Redcliffa. Vévodův jediný syn, vikomt Thorne, byl Deverillův dlouholetý blízký přítel, stejně jako člen řádu Strážců. V současnosti Thorne pobýval na ostrově Cyre-na, kde si se svou novomanželkou Dianou užíval krásné a nerušené chvíle společného života.

Benátská snídanež ve skutečnosti byla odpolední slavnostní svačinou pod otevřeným nebem a Deverill byl jedním ze čtyř stovek hostů. Vévoda si nějakým podivným způsobem objednal hezké počasí, a dokonce i na Deverilla zapůsobila velkolepost panství Wandsworth, které toho odpoledne překypovalo příjem -nými zvuky, pestrými barvami a lahodnými vůněmi.

Na perfektně střiženém trávníku podél řeky se tyčily tři velké stany, které překypovaly sloužícími, jež připravovali přímo královský banket. Opodál hrál orchestr, zatímco dámy oděné v pes-trobarevných mušelinových róbach a gentlemani v dokonale padnoucích kabátech a krátkých kalhotách se procházeli po zahradních pěšinách, ve stínu rozvětvených stromů obdivovali krásu pozoruhodných květín, poslouchali hudbu, popíjeli osvěžující ovocný punč a uždibovali lahodnou zmrzlinu.

A když se hosté občerstvili, společnost se věnovala rozličným hrám, které se pořádaly pro jejich pobavení - bowling a kriket, Pall Mall. Pro zkušenější hráče se dokonce pořádaly závody.

Deverilla ani v nejmenším nepřekvapilo, když Antonii našel právě v jedné takové soutěži. Našel si pohodlné místo pod jedním staletým stromem a zpovzdálí ji pozoroval.

Zdála se zcela zaujatá hrou. Měla na sobě prosté levandulové šaty ze švýcarského mušelínu, jejichž střih lahodil její vysoké štíhlé postavě, a tmavé vlasy jako vždy uvázané do přísného uzlu skrývala pod nízkým kloboučkem.

Spolu s ní soutěžilo asi půl tuctu gentlemanů a několik dalších dam, zatímco ostatní se shromáždili na okraji hřiště a hru se zájmem pozorovali. Pochopitelně, že zde nechyběl ani lord Heward, a Deverill si také všiml malé nevýrazné ženy, Antoniiny společnice, slečny Mildred Tottleové. Mezi povzbuzujícími stála i Antoniina blízká přítelkyně Emily, lady Sudburyová.

Deverill si pamatoval Antoniina slova, kdy tvrdila, že střelba z luku patří k jejím velkým zálibám a že se jedná o jeden z mála sportů, kde smějí soutěžit i ženy. Její zručnost byla zřejmá hned po prvním kole. Šíp za šípem se zapichoval přímo do zlatého oka, sto yardů opodál.

Deverillovi její představení připadalo zábavné. Nejvíce ho však zaujalo její naprosté soustředění a nadšený výraz, když hrot šípu trefil přímo do středu cíle.

Věděl, že se jedná o jednu z mála příležitostí, kdy Antonie odložila masku a odhalila svou skutečnou tvář - svou očividnou radost ze života, nadšení, soutěživou duši. Deverill cítil, jak mu tuhne čelist. Ten zatracený lord Heward si ji

nezaslouží.

Antonie soutěž lehce vyhrála a s nadšeným výrazem přijala obdivný potlesk. Když přebírala stříbrný pohár pro vítěze, Deverill vystoupil ze stínu a vydal se jejím směrem.

Antonie si všimla, že se k ní přibližuje, a sevřel se jí žaludek. Celé odpoledne si bolestně uvědomovala jeho přítomnost, neboť se jako vždy okamžitě stal středem ženského obdivu, což v ní zcela absurdně rozdmýchalo palčivý pocit žárlivosti. A poslední půlhodinu se líně opíral o kmen stromu a zaujatě ji pozoroval.

Právě jí blahopřál k působivému vítězství a na rtech mu pohrával lehký úsměv.

„Celý rok smutku jsem pilně trénovala,“ odpověděla Antonie upřímně, „poněvadž jsem nic jiného ani dělat nemohla.“

„Samozřejmě,“ poznamenal Deverill, „střílet na slaměný terč není to pravé. Skutečný odborník se pozná až ve střelbě na živý terč.“

Antonie ho se zájmem pozorovala. „Co navrhuje?“

„Rád bych vyzkoušel vaše skutečné schopnosti.“

„A jak?“

Většina hostů se pomalu vydala zpět ke stanům, ale lord He ward, Mildred Tottleová a Emily zůstali. Všichni tři teď soustře -deně hleděli na Deverilla.

„Vsadím se, že se nestrefíte do klobouku na mužské hlavě,“ navrhl Deverill. „Řekněme na hlavě lorda Hewarda?“

Baron se okamžitě zachmuřil, ale Antonie pohotově odpověděla. „Samozřejmě že bych ho trefila, ale nevím, proč bych měla ničit baronův drahý klobouk.“

Deverill posměšně sledoval Hewardův tuhý výraz. „Stejně pochybuji, že by s tím Jeho Milost souhlasila. Jistě mu to připadá příliš nebezpečné.“

Antonii by zajímalo, co má Deverill za lubem. Chce snad barona označit za zbabělce nebo se mu chce jen dostat pod kůži?

V každém případě se Heward necítil zrovna nejlíp. „Nebud'te blázen, Deverille. Samozřejmě že se nebojím. Prostě jen nechci zbytečně poutat pozornost jak na sebe, tak na slečnu Maitlando -vou.“

„Anebo to je proto, že jí jednoduše nevěříte?“

Antonie se rozhodla bránit svého snoubence. „Pokud se nabízíte jako terč, pane Deverille, můžeme to zkusit.“ Deverill se líně usmál. „Bude mi ctí.“

Antonie si uvědomila, že to myslí naprosto vážně, a znejistěla.

„Ale no tak, slečno Maitlandová, kde je váš smysl pro dobro družství?“ Deverill se na ni usmál a šibalsky mrkl jedním okem. „Pro amazonskou princeznu bude snadné zasáhnout svůj cíl.“

A proč ne? Antonie musela jeho výzvu přijmout. „Dobře tedy, přijímám,“ prohlásila a obdařila ho oslnujícím úsměvem.

V hloučku přihlížejících to zašumělo a ozval se tichý smích. Emily, která stála vedle své přítelkyně, si přiložila ruku k ústům, aby překvapením nevykřikla.

Antonie podala svůj stříbrný pohár přítelkyni a vydala se k nedalekému stolku, kde ještě stále ležel její luk.

Slečna Tottleová nervózně poskakovala za ní. „Skutečně to chcete udělat, drahá? Vždyť ho můžete zabít.“

Snad bych neměla, uvědomila si Antonie. Bylo to holé bláznovství. Nicméně pokud chce Deverill riskovat, že umře její rukou, nemůže mu v tom bránit.

„Má drahá,“ vložil se do toho Heward, „to není příliš moudré.“ Naklonil se k ní blíže a tiše dodal: „Zakazuji vám takto zbytečně na sebe poutat pozornost.“

Antonie po něm šlehla chladným pohledem, ale dřív, než mohla cokoliv odpovědět, ji předběhl Deverill. „Snad byste **skutečně** neměla, slečno Maitlandová, poněvadž baron si to zcela očividně přeje.“

Antonie dobře věděla, že Deverill ji úmyslně popichuje proti jejímu snoubenci, nicméně rozkazovačný Hewardův tón ji natolik popudil, že nemínila couvnout. Nemá jí co zakazovat.

Přísně sevřela rty a začala si rozvazovat mašli u klobouku. „Ponevadž nenosíte klobouky, pane Deverille, jsem ochotná obětovat svůj. Prosím, tady je. Pokud tedy chcete?“

Když ho přijal, usadila mu svůj klobouk na hlavu.

Zřasený klobouček na něm vypadal opravdu komicky a podle veselých jiskřiček v Deverillových očích Antonie pochopila, že si je toho vědom. Antonie se musela přemáhat,

aby se nerozesmála.

Vedle ní stál vzteky nepřítelny Heward, ale Antonie ho úmyslně přehlížela a místo toho ukázala na jednu olši, které rostly podél řeky Temže.

„Postavte se támhle před ten strom. Nechci, aby mi klobouk uletěl do řeky. Budu se snažit zasáhnout jen vršek. Snad se ještě pak dá zachránit.“

Čekala, dokud Deverill nedošel na určené místo. Přesl zelený trávník, otočil se tváří k ní a nenuceně se opřel o kmen stromu. Ruce založil na širokých prsou a na tváři se mu rozhostil lhostejný výraz. „Kdykoliv budete připravená, slečno Maitlandová.“

Antonie uchopila luk a přiložila šíp.

„Antonie?“ zvolala slečna Tottleová roztřeseným hlasem.

„Jen klid. Z takové vzdálenosti nemůžu minout.“

Nesmí, neměla by. Nedovede si představit, že by toho krásného provokujícího ďábla mohla zranit. Stál tam a pozoroval ji s pobavením a s naprostou důvěrou.

Antonie se zhluboka nadechla a zamířila. Neměla s sebou vlastní zbraň, ale luk se zdál velmi podobný a tětiva byla téměř stejné síly.

Deverill měl pravdu, pomyslela si. Střílet na živý terč bylo něco jiného než míření na slaměného panáka. Dlaně jí zvlhly potem, nervy se mírně chvěly. Věděla však, že čím déle bude mířit, tím to všechno bude jen horší.

Srdce jí bilo jako o závod. Zamířila a vypustila šíp.

Hrot šípů projel středem klobouku a zabodl se do kmene stromu.

„Škoda,“ zamumlala Antonie ve snaze skrýt úlevu. „Chtěla jsem ten klobouk ještě zachránit.“

Deverill se hlasitě rozesmál. Odstoupil stranou, šíp vytáhl ze stromu a provlékl ho dírou v klobouku. Pak šíp i klobouk s galantní úklonou vrátil majitelce. Když se na ni rozzářeně usmál, Antonie si všimla Hewardova nenávistného výrazu. Kdyby pohled mohl zabíjet, Deverill by byl už dávno mrtvý.

Když si však pod krkem uvázala stuhu a zničený klobouk ne chala viset volně na zádech, uvědomila si, že baronův hněv směřuje i proti její osobě.

Snoubenec ji popadl za předloktí a řekl: „Teď vás raději doprovodím domů, drahá.“

Antonie sebou trhla a osvobodila se z bolestivého sevření. „Myslím, že ne, pane. Asi bude lepší, když tady zůstanete. O doprovod požádám lorda a lady Sudburyovy.“

Heward ztišil hlas a skrze zatáté zuby zasyčel: „Trvám na tom, abyste mě poslechla, Antonie.“

Zakroutila hlavou. Rozhodně si nenechá od nikoho nic přikazovat a už vůbec netoužila po Hewardových výtkách, které na ni zcela jistě čekají. Jen až se ocitnou v soukromí, spustí na ni vodopád rozzlobených slov. Bude lepší, když nejdříve trochu vychladne. Jsem si jistá, že slečna Tottleová ještě nechce jít domů.“

Heward hleděl na Antonii a v čelisti mu škubaly svaly. „Jak chcete,“ zavrčel, otočil se na podpatku a nepřičetný vzteky odešel.

Mlčky ho pozorovala. Náhle si v řadách přihlížejících diváků všimla šokovaných pohledů.

Dobře věděla, že jejich nesouhlas nepramení z toho, že snad přijala smělou výzvu a strefila se do klobouku na

mužské hlavě. Ani ji neodsuzovali za mileneckou hádku na veřejnosti. Vadilo jim, jak pokořila lorda Hewarda a přisoudila mu nádech bez -mocného a slabého muže.

Zahanbeně sklonila hlavu a ve tvářích se jí objevil ruměnek. Teď svého chování nesmírně litovala. Heward byl hrdý muž a nenáviděl, když ho někdo stavěl do pozice slabých - což zřejmě Deverill měl celou dobu v úmyslu.

Zvedla zrak a všimla si, že ji upřeně pozoruje. Antonie se ušklíbla. Zlobila se na něho, ale i na sebe. Neměla mu dovolit, aby ji takhle vyprovokoval a obrátil ji proti vlastnímu snoubenci. Nicméně musí přiznat, že Deverillovy metody jsou velmi efektivní.

„Gratuluji vám,“ řekla jízlivě. „Zdá se, že toto kolo jste vyhrál.“

Podle spokojeného výrazu na Deverillovč tváři poznala, že moc dobře ví, o čem mluví. Jenže ne celou bitvu.“

„Ne, a ani ji nevyhraujete.“

„To se ještě uvidí.“

Antonie ho zpražila nasupeným pohledem a spolu s Emily a Mildred Tottleovou odešla zpátky do stanu. Přesto však už měla zkažené celé odpoledne a jak se blížil večer, její nálada se jen zhoršovala. Ačkoliv se zdálo, že ostatní hosté na její nevhodné chování už zapomněli, Antonie to nedokázala. Nemohla se dočkat, až svačina skončí a ona bude moci odejít domů.

Když je Emily a její milý manžel, lord Sudbury, odvezli před dům, Mildred vyjádřila potřebu odejít do své ložnice a před večerí si na chvíli zdřímnout. Antonie nic nenamítala. „Prosím, jen jděte. Stejně bych právě teď byla špatnou společnicí.“

Místo toho, aby se jako obvykle usadila v obývacím pokoji, se Antonie vydala na procházku do zahrady. Netrvalo dlouho a zjistila, že stojí v odlehlé části panství a zvažuje možnost zajít na cvičnou dráhu a špatnou náladu ze sebe prostě vystřílet. Nakonec však usoudila, že pohled na luk a šípy by jí jen připomínal dnešní inci dent, a nápad rychle zamítla.

Raději dala přednost krytému altánku, který její otec nechal postavit pro maminku. Antonie vyšla dva schody a posadila se na dřevěnou lavičku. Altánek představoval skvělé

místo, když někdo chtěl být sám jen se svými myšlenkami. Po elegantních bílých sloupech a po klenuté střeše se pnuly stále zelené oddenky břečťanu a vonných růží, které ji chránily před nechtěnými pohledy ze zahrady. Přes bujnou zeleň do altánku prosvítaly poslední sluneční paprsky a naplňovaly vzduch hřejivým teplem a opojnou vůní rozkvetlých růží.

Antonie si pažemi objala skrčené nohy, hlavu si opřela o kolena a nechala myšlenky, ať si jdou svou vlastní cestou.

Měla by se lordu Hewardovi omluvit. Chovala se přímo strašně. Něco takového si od ní opravdu nezasloužil. Heward k ní byl vždy milý a ohleduplný a po smrti jejího otce jí podal pomocnou ruku.

Staral se přece jen o její reputaci. Pokud se chce zbavit svého původu, jak o to usiloval její otec, musí se naučit ovládat. Otec pro ni nechtěl jen titul, ale především uznání vysoké společnosti. Po kud kvůli svému neuváženému chování nezíská jejich přízeň, pak všechno, co pro ni otec obětoval, vyjde vniveč.

To však nebyl hlavní důvod její rozmrzelosti. Antonii nejvíce ze všeho trápily její vlastní city vůči svému snoubenci. Nebo spíše řečeno jejich *nedostatek*.

S lordem Hewardem tvoří skvělý pár. Mají spolu hodně společného. Čtou stejné autory, mají v oblibě tytéž skladatele, navštěvují stejné hry. Sice nezbožňoval jako ona projíždky na koni, ale oba měli rádi dlouhou jízdu kočárem a romantické procházky v parku.

Měla ho docela ráda... Přála si jen, aby ho milovala. Aby v ní probudil alespoň jiskru vášně. Heward byl přece velice pohledný a přitažlivý muž. Měl klasicky krásné aristokratické rysy, atletickou postavu, jelikož často cvičil v Jacksonově boxerském klubu a šermoval v Angellově sále. Občas také střílel na Mantonově střelnici. Přesto nebyl v tak dobré kondici jako Deverill...

Antonie tiše zasténala. A právě to byl ten problém. Neustále oba muže srovnávala a její snoubenec vždy vyšel jako ten druhý.

Nebyla to Hewardova chyba, že Deverilla viděla tak dynamického a přitažlivého, tak vzrušujícího. Vždy

zosobňoval její tajný ideál muže: snědý, silný, smělý. Uplynulé čtyři roky o něm snila a obdivovala jeho dobrodružnou duši.

Musela si přiznat zničující pravdu - Deverillovo nemístné chování v hloubi duše obdivovala. Vzpíral se společenským zásadám stejně, jak by to chtěla udělat i ona. A jeho provokující šarm, i když velmi rozčilující, se jí zdál téměř neodolatelný.

Ach, proč jen ji musí přitahovat právě Deverill? Proč zrovna on dokáže, že se v jeho přítomnosti chvěje touhou? Vzbuzuje v ní zakázané představy. Naplňuje její sny. Probouzí v ní její druhé lehkomyšlné a zároveň neohrožené já. Po jeho boku se cítí opojně šťastná a živá.

A nejhorší na tom všem je, že v ní vzbuzuje touhu po takovém druhu vášně a vzrušení, které v manželství s Hewardem nikdy neokusí.

K čertu s ním, k čertu s ním, k čertu s ním...

Náhle Antonie zaslechla tiché kroky a prudce zvedla hlavu. Když uviděla, kdo se k ní blíží, celá ztuhla.

„Jsem překvapený, že nejste na střelnici,“ řekl Deverill hlu bokým hlasem. „Čekal jsem, že vás najdu, jak střílíte do mého ob razu.“

„Ach, to jste vy,“ broukla Antonie rozmrzele a znovu si opřela bradu o kolena. „Mohl byste odejít? Raději si své rány lížu v sou kromí.“

„Proč se tady schováváte?“

„Neschovávám se. Přemýšlím, jak nejlépe se Hewardovi omluvit.“

„A proč? Vždyť jste nic špatného neudělala.“

„Ale ano. Věděla jsem, že nechce, abych přijala vaši výzvu. Nechala jsem vás, abyste mě proti němu poštal. Schválně jste mě provokoval, abych se s ním pohádala.“

„Jsem tak zlý. Jak jsem jenom mohl udělat něco tak podlého?“

Antonie zvedla hlavu a podívala se na něho. „Není hezké, že z neštěstí druhých máte škodolibou radost, pane Deverille. A teď, prosím, odejděte! Máte na mě špatný vliv a já s vámi nechci mít nic společného.“

Deverill však neodešel, právě naopak. Posadil se vedle ní na lavičku, natáhl své dlouhé nohy a ruce položil na ploché břicho. „Já si myslím něco jiného. Mám na vás přímo skvělý vliv. Snažím se vás zbavit toho dusného, okázalého předstírání.“

„K mé velké lítosti. Dnes odpoledne jsem se zachovala jako hlupák. Neměla jsem riskovat váš život. Vždyť jsem vás mohla zabít.“

„Já toho nelituji. Riskováním zjišťujete, že jste živá. Hádal bych, že poslední čtyři roky jen tak živoříte, schovaná za maskou řádně vychované mladé dámy.“

Antonie zvedla oči ke stropu a znovu si povzdychla. „Copak si myslíte, že na všechno znáte odpověď?“

Deverill se usmál. „Jste podrážděná, protože víte, že mám pravdu. Nechcete si vzít Hewarda za manžela. Pochopila jste, že je pro vás příliš nudný a uhlazený.“

I kdyby to byla pravda, jeho slova jen nutila Antonii k obraně svého snoubence. „Vůbec není nudný!“ Upřela na Deverilla chladný pohled. „Ze není odvážný a neohrožený? Ne každý muž je jako *vy*. Lord Heward je něžný, starostlivý a mé zájmy vždy staví nad ty své. Miluje mě.“

„Skutečně?“ Deverill se tvářil poněkud nedůvěřivě.

„Ano! A já miluji jeho.“

Jedno temné obočí vzlétlo vzhůru, jako by dobře věděl, že lže. Antonie pobouřeně vyskočila na nohy a zamračila se. „Miluji ho,“ trvala na svém.

„Dovolte, abych o tom pochyboval. Nikdy vás nemůže vzrušit někdo tak chladný jako Heward.“

„On vůbec není chladný. Je to velice vášnivý muž.“ Její reakce Deverilla rozesmála.

„Opravdu. Lord Heward je tak vášnivý milenec, jak by si většina žen přála. Lepší milenec, než kdy můžete být vy, o tom vás ujišťuji.“

Zelené oči zbystřily. „Takže teď se mi snažíte říct, že nejste panna?“

Antonie cítila, jak se jí do tváří hrne nachová barva, přesto se rozhodla předstírat nonšalanci. „Přesně to se vám snažím říct. Če kali jsme tak dlouho na zásnuby, až jsem neviděla důvod, proč se mezitím s Hewardem nesblížit. Požádala jsem ho, aby byl shovívavý k mé zvědavosti a abychom naplnili náš svazek ještě před manželským slibem. Proto jistě chápete, že teď nemohu naše zásnuby zrušit...“

Antonie se odmlčela, poněvadž Deverill vstal a se zamračeným výrazem se postavil těsně proti ní.

Pro jistotu couvla několik kroků dozadu, až k dřevěnému ar kýři. Nečekala, že se rozzlobí jen proto, že svému snoubenci dala svou nevinnost

Ale Deverill se skutečně zlobil. Na čelisti mu škubaly svaly, jako by se snažil získat ztracenou kontrolu. Když se k ní začal přibližovat, chtěla utéct, ale s dřevěným mřížováním za zády neměla kam.

Deverill se zastavil jen nepatrný kousek od ní a zkoumal ji upřeným pohledem. Když tiše promluvil, slyšela v jeho hlase napětí. „Lepší milenec, hmm?“

Možná něco tak odvážného neměla nikdy vypustit z úst, uvědomila si Antonie opožděně. Zřejmě nebylo moudré pochybovat o mužské sexuální dovednosti. „No, možná trochu přeháním...“

„Problém je spíše v tom, že nemáte s kým srovnávat. Žádného jiného milence jste neměla.“

Hrdě zvedla bradu. „Nepotřebuji nic srovnávat.“

Pozoroval ji skrze přivřené řasy. „Způsobil vám Heward roz koš?“

Vyvedená z míry až příliš dlouho váhala. „Ano, samozřejmě.“

„To se divím.“

Deverill se přiblížil ještě kousek, až se jejich těla téměř dotýkala. Zůstal nehnuté stát, držel ji jen svým pohledem.

Antonie cítila, jak jí prudce bije srdce a nedostává se jí dechu.

„Velmi pochybuji,“ zamumlal, „že vůbec víte, co to je skutečná rozkoš.“

Náhle si vzpomněla na extrémně vzrušující polibek, který od něho před čtyřmi roky dostala, a upřeně zůstala hledět na jeho rty..., tak smyslné, dokonale tvarované. Nemohla od nich odtrh nout zrak.

Deverill zvedl ruku a s pohledem upřeným na její rty, je opatrně pohladil bříškem palce. Antonie se celá zachvěla. Jako by skrze jeho prsty do její kůže prýštilo prudké vzrušení.

Popadla ho za ruku a snažila se ho odstrčit. „Nesmíte mě polí bit, Deverille.“

„Neudělám to. Pak bys měla vlhké a nateklé rty a já nechci, aby si někdo myslel, že jsme se milovali.“

Místo toho ji prsty provokativně pohladil po bradě. Chtěla se pohnout, utéct z jeho vzrušující blízkosti, byla však v zajetí jeho intenzivního pohledu, jeho syrové sexuální přitažlivosti,

která z něho doslova prýštila.

A jeho hluboký hrdelní hlas ji hladil jako samet. „Nebudu se mazlit s tvými nadry, jak bych to rád udělal, protože ti nechci po mačkat šaty.“

Antonie v břicho ucítila zmatené chvění motýlích křídel a jako ve snách sledovala jeho líný pohled, který pomalu klouzal přes štíhlé hrdlo až k jejímu výstrihu. Nedokázala se ubránit nestydaté touze, jež pulzovala celým jejím tělem.

Deverill hřbetem ruky pohladil křivku hrdla, křehké klíční kosti a pomalu postupoval níž a níž, až obkroužil čtvercový výstřih šatů. Antonie zatajila dech a přemýšlela, jak je jen možné, že ji dokáže tak rozpálit pouhým dotekem. A když prsty směle přešel přes citlivé bradavky, všechny její smysly se divoce rozezvučely.

Deverill se spokojeně usmál.

„Přestaň! To stačí.“

„Proč? Vidím, že mě chceš.“

„Jenže já tě *nechci*.“

„Proč máš potom ztuhlé bradavky? Proč ti srdce bije jako o závod?“ Znovu hřbetem ruky pohladil bradavky a Antonie se opět zachvěla. „Pochybuji, že by uhlazený gentleman v tobě vzbudil takovou touhu.“

Antonie se zhluboka nadechla, a ačkoliv ji celé tělo páliło a toužilo po jeho dotecích, snažila se mu vzdorovat. Deverillova arogance ji pobuřovala, ale ještě více ji zlobilo, že stačí, aby se jí dotkl, a ona už taje touhou.

Vtom se naklonil dopředu, takže se jeho pevné tělo přitisklo na její oblínky.

Antonie přes vrstvy látek ucítila jeho ztopořené mužství a srdce se jí na chvíli zastavilo. Díky své přítelkyni Emily nebyla ve věci milování až tak nevědomá. Moc dobře věděla, že když se muž vzruší, jeho penis ztverdne a zvětší se. Takže věděla naprosto jistě, že Deverilla vzrušuje.

Také dobře věděla, že se jí snaží zastrašit. Toto vědomí jí díkybohu pomohlo znovu se postavit na nohy. Trey Deverill může sice být jejím ideálem, ale rovněž to je arogantní a příšerně sebevědomý chlap.

Povytáhla obočí a pokusila se o chladný úsměv. „Vidím, že já tebe také nenechávám chladným.“

„Ne, hořím po tobě touhou,“ řekl ochraptělým hlasem. „Chci ti ukázat

rozkoš, kterou ti Heward jistě nemohl dát.“

Antonii se zděšením rozšířil zrak. „To nesmíš. Byl by to skandál.“

Deverill si ji změřil vyzývavým pohledem. „A i kdyby? Ty přece nebezpečí zbožňuješ.“

Antonii náhle vyschlo v ústech. Skutečně by ráda žila nebezpečně, uchvácená opojným kouzlem vzrušení z nepoznané -ho. Zděšené si uvědomila, že chce, aby se s ní Deverill miloval. Vždyť o něm celé dlouhé roky snila jako o svém milenci.

Deverill se sklonil a Antonie ucítila na ušním lalůčku jeho žhavý dech. „Vlastně vůbec nechceš, abych přestal, princezno. Toužíš po tom, abych z tebe udělal ženu z masa a krve, ne chladnou debutantku.“

Nepatrně se pohnul a kolenem jí vklouzl mezi stehna.

„Ukážu ti rozkoš, jakou jsi ještě nepoznala.“ Jeho sametový hlas, teď drsný a ochraptělý, ji celou rozechvíval.

Pak se Deverill znovu pohnul a svalnatým stehnem rytmicky přitlačil proti Antoniinu žensství.

Antonie zatajila dech a nevnímala nic než jen primitivní rozkoš, kterou v ní probouzel. Z pootevřených rtů jí unikl lichý sten. Bezmocně ho objala kolem ramen.

Deverill ji sevřel v pase, jednou rukou uchopil za zadeček a nadzvedl ji tak, že vlastně rajtovala na jeho stehně.

V tajných záhybech žensství ucítila omamnou rozkoš a náhle se stala zduřelou, horkou a vlhkou.

Antonie se naposledy snažila něco namítnout, ale Deverill ji přitiskl na svou svalnatou hrud, rukama ji objal v pase a pomalu s ní začal pohybovat tak, jako by se vlnila.

„Pojď proti mně,“ nařídil, když jí ukázal jak.

Antonie zavřela oči a poslechla. Celým tělem jí proudily di-voké vlny rozkoše, pevně svíraly zduřelé bradavky a mezi stehny vzněcovaly žár. Objala ho kolem krku a s vášnivou touhou se třela o jeho stehno.

Deverill ji jen stále více pobízel, dráždil ji a vzrušoval, zduřelé žensství tlačil na své svalnaté stehno, dokud ji pokožka nepálila jako v jednom ohni.

Antonie sebou divoce zmítala, ve stále rychlejším tempu se snažila najít úlevu.

Rozkoš se začala stávat nesnesitelnou, žár mučivým. A když ze středu horkého ženství začaly pulzovat křečovitě vlny slastného uvolnění, prsty zabořila do pevné hradby jeho svalů a hlasitě vy křikla.

„Tiše,“ zašeptal a svými rty překryl její.

Ona však nedokázala mlčet. Celé její tělo se otřásalo, všechny smysly se napjaly a svět se roztržil na tisíce malých kousků, které se soustředily do jediného bodu a vytvořily bezbřehou extázi, které se nedokázala ubránit.

Jakmile zdrcující výbuch ustal, Antonie se Treyovi pověsila kolem krku a tvář přitiskla k svalnaté hrudi. Ve vlasech cítila horké polibky, kterými se ji snažil uklidnit.

Konečně zvedla hlavu a otevřela oči. Jeho překrásná, mužně drsná tvář náhle zněžněla. Hleděla na něho široce rozevřenýma očima, omámená právě prožitou extází, zmítaná mezi rozhořčením a touhou. Ještě nikdy nic tak smyslného nezažila.

A Deverill to moc dobře věděl. V jeho očích viděla vítězné uspokojení. „Takže jsi konečně poznala, jaké to je být skutečná žena z masa a krve, drahá. A právě tohle s Hewardem nikdy nezažiješ.“

Antonie se při vzpomínce na svého snoubence zachvěla a vrátila se zpět do kruté reality. „Měl bys jít,“ řekla chladným hlasem.

Deverill na chvíli ztuhl. Pak se zhluboka nadechl, uvolnil ji ze svého sevření a nechal ji sklouznout na zem.

Rukama ji stále přidržoval v pase a pomáhal jí získat ztracenou rovnováhu. Antonie ho však prudce odstrčila. „Prosím..., běž pryč.“

Znovu se dlouze nadechl a s hrdě vztyčenou bradou vstal. Pak se obrátil na podpatku, vyšel ven z altánku a beze slova zmizel v zahradě.

Antonii zdrtil náhlý pocit zklamání. Nechtěla, aby ji Deverill přestal objímat..., a zřejmě to nechtěl ani on.

Zničeně klesla na lavičku a tvář si ukryla do dlaní.

Znovu Deverillovi dovolila, aby ji vyprovokoval k svéhlaému jednání.

Co však mohla čekat?

V jeho blízkosti ztratila i ten nejmenší smysl pro se - beovládání. Ještě nikdy nepoznala muže, který na ni měl tak zničující vliv. Od první chvíle, co se potkali, mezi nimi plál zvláštní žár. Deverill jí dokázal rozpumpovat srdce a rozjitřit všechny smysly.

Zbořil veškerou její ochranu a nutil ji dělat skandální věci, tak jako před chvílí.

Ještě teď mezi stehny cítí vlhkou výheň.

Antonie zasténala. Jestli ho nezastaví, zničí všechny její plány. Nemůže si dovolit žádný skandál, který by poškodil její reputaci.

Musí na něho přestat myslet dřív, než udělá nějakou hloupost. Je pro ni příliš nebezpečný. Nemůže věřit sobě - a vlastně ani jemu. Ukončí všechny jejich kontakty.

Antonie vstala a vydala se zpátky k domu. Bez dalšího otálení napíše lordu Hewardovi a požádá ho, aby nechal vytisknout oznámení o jejich zasnoubení.

I tak to bude trvat tři týdny, než si před oltářem řeknou ano a jejich svazek se tak jednou provždy naplní. Do té doby její správce jistě zjistí, že Heward nemá s černým obchodem s otroky nic spo lečného a že je naprosto bezúhonný.

Veřejné vyhlášení jejich zasnub Deverillovi ukáže, že to myslí vážně. A jakmile bude oficiálně zaslíbená Hewardovi, stane se mnohem silnější a bude schopná odolávat arogantnímu dobrodru hovi, který jí přináší jen samé potíže.

O sedm hodin později se Deverill stále ještě proklínal, že se nechal tak unést.

Celý večer strávil v jednom z hráčských doupat, kde se svým druhem z řad Strážců - Macklinem, kterého všichni znali jako „Mackyho“ - hrál karty a **hojně** popíjel silnou whisky. A teď, když se vrátil do pronajatého hotelového pokoje, místo aby odpočíval, nechal si z baru přinést láhev té nejlepší brandy a v opíjení pokračoval.

Jen v košili a kalhotách ležel na posteli, ruce podložené pod hlavou a hleděl do stropu, nedopitou láhev se zlatavou

tekutinou na nočním stolku.

Během celého večera se snažil vyhnat si Antonii z hlavy, avšak marně. Nemohl zapomenout na svůj hněv, když se mu svěřila, že se oddala svému snoubenci.

Nejdříve jí nechtěl ani uvěřit. Když si představil, že by se Antonie měla milovat s nějakým jiným mužem, zvláště pak s Hewardem, popadla ho nevysvětlitelná žárlivost. A jestli skutečně s baronem sdílela jeho postel, pak prakticky neexistovala možnost, že by jejich zasnoubení zrušila.

Deverillovi stále znělo v uších její tvrzení, že Heward je lepší milenec než on. Všechny jeho primitivní instinkty se proti tomuto potupnému tvrzení vzbouřily a pobízely ho k akci - musí jí ukázat, že o skutečné rozkoši vlastně nic neví.

Byl si jistý, že jí přivodil první vyvrcholení. Nepočítal s tím, že muži jako Heward, by záleželo na ženině rozkoši.

Nicméně Deverill si musel přiznat, že zcela ztratil kontrolu. Reagoval jako žárlivý manžel. Jeho touha po podrobení se stala téměř neovladatelnou. Málem se jí zmocnil přímo v zahradním altánku! Když slyšel její přerývaný dech a viděl oči zastřené touhou, netoužil po ničem jiném, než vniknout do její hebkosti a navždy tam zůstat.

K čertu s Antoníí! Měl by odjet zpátky na Cyrenu a nechat ji tady svému vlastnímu osudu. Jenže to nemůže. Ne, dokud se nepřesvědčí, že ten její zatracený milenec je bez viny a že se smrtí jejího otce nemá nic společného.

Pobyt v Londýně si bude vyžadovat jeho naprosté soustředění a sebeovládání. Po dnešní bouři si nedovede představit, jak bude s Antoníí nadále jednat.

Docela snadno si ji dovedl vybavit. Pramínky hebkých vlasů lemující vášní zrudlý obličej, její štíhlé tělo žadonící po jeho dotecích. Oblé křivky, jak mu vcházejí v ústřety. Jak se zmítá a sténá slastným utrpením...

Náhle jeho erotické představy přerušilo prudké zabouchání na dveře. Zamračil se a podíval se na hodiny. Ručičky ukazovaly dvě po půlnoci. Pozval příchozího dál a k jeho velkému údivu do dveří vstoupil baron Heward.

Gentleman měl na sobě ještě stále elegantní večerní šaty, jako by strávil noc ve městě. V ruce držel vycházkovou hůl, jež se podobala rukojeti starodávného kordu, která

pokračovala smrtelně ostrou čepelí.

„Prosím, kvůli mně nevstávejte,“ řekl Heward, když se Deverill začal zvedat z postele. „Nechci vám způsobit žádné potíže.“

Deverill se tedy znovu natáhl, pod hlavu si podložil polštář a s očekáváním hleděl na nevídaného vetřelce. „Čemu tedy vděčím za vaši návštěvu, lorde?“

Heward se přinutil k úsměvu. „Jsem tady, abych dohodl příměří, pane Deverille.“

Jen málo věcí mohlo Deverilla překvapit, ale tahle to byla zcela jistě. Moc dobře věděl, že ho Heward nemůže ani vystát, ať už kvůli Antonii či proto, že se dožaduje lodí svého amerického bratrance. Nicméně Deverill na sobě nedal nic znát.

Rukou ukázal ke křeslu poblíž postele a řekl: „Nedáte si trochu brandy?“

„Děkuji, ne,“ odpověděl Heward, posadil se do nabízeného křesla a upjatě překřížil jednu nohu přes druhou.

„Takže říkáte příměří?“ opakoval Deverill tázavě.

„Dnes jsem pověřil ředitele Maitlandovy lodní **společnosti**, aby dal do pořádku tu záležitost se zabavenými loďmi vašeho bratrance. Ředitel Trant je... někdy až příliš horlivý. Chci, abyste věděl, že jsem o jeho krocích neměl ani tušení. Já jsem tu konfiskaci nenařídil.“

Deverill jen s námahou zamaskoval pocit, že mu nevěří. „Copak on může tak důležitá rozhodnutí činit bez vás?“

„Obvykle ne. Tentokrát se však zřejmě unáhlil. Trant ví, že se co nevidět stanu zákonným majitelem Maitlandovy lodní společnosti, a tudíž se ke mně chová s náležitou úctou. Vlastně celou společnost převezmu už ani ne za měsíc.“ Heward se spokojeně usklíbl. „Možná byste mi měl gratulovat, pane Deverille. Antonie a já jsme se po našem dnešním odpoledním nedorozumění udobřili a ona souhlasila, že mě učiní nejšťastnějším mužem pod sluncem. Rozhodli jsme se, že v sobotu oficiálně ohlásíme naše zasnoubení.“ Deverillovi se sevřely všechny útroby.

Heward se mile usmíval, neboť mu bylo jasné, jaké má jeho prohlášení na Deverilla účinek. „Naprostu chápu, proč jste o ni tolik usiloval. Žena Antoniiny krásy a elegance stojí za trochu námahy. Musím vás však zklamat. Tentokrát jste

prohrál a budete se muset poohlídnout někde jinde. I když musím přiznat, že jsem na vás trochu žárlil.“

„Pak jistě pochopíte, že vám nebudu gratulovat,“ řekl Deverill nakonec.

„Chápu. Žárlíte.“

Deverill se zhluboka nadechl a musel zatnout pěsti, aby se ovládl a promluvil klidným tónem. „Jen jsem chtěl, aby Antonie byla šťastná a aby o ni bylo dobře postaráno.“

„Ujišťuji vás, že se o ni postarám přímo královsky. Jako baronce jí nebude nic scházet.“

Deverill se baronovi podíval přímo do očí a řekl: „Dobře tedy. Ale musím vás upozornit, že jsem byl blízkým přítelem Samuela Maitlanda a mám v úmyslu učinit vše, co je v mých silách, abych dohlédl na bezpečí jeho dcery. Pokud se dozvím, že Antonii jakýmkoliv způsobem ublížíte, pak se budete muset odpovídat přímo mně.“

Heward se zatvářil jako nevinnost sama. „Ale samozřejmě. Musím říct, že si vašeho zájmu o mou nastávající velice vážím. Skutečně však nemáte důvod k obavám.“

Baron sevřel ozdobnou rukojeť své hůlky a znovu se usmál. „Ted, když jsme si vše vyjasnili, pane Deverille, doufám, že vás mohu nazývat svým přítelem. Samuel Maitland si vás velice vážil a všichni jeho přátelé jsou i mými přáteli. A jelikož jsem vyhrál... Vítěz si může dovolit chovat se blahosklonně, souhlasíte?“

Deverill by ze všeho nejraději pěstmi vymlátil ten samolibý úsměv z Hewardova obličeje. „Nezbývá mi než s vámi souhlasit,“ řekl chladně.

„Byl bych rád, kdybychom všechno smazali a začali znovu, a tentokrát vykročili správnou nohou. Chtěl bych ukázat dobrou vůli, a proto vám nabízím sponzorování členství u White.“

Podruhé v krátké době ho Heward překvapil. White byl jedním z nejprestižnějších pánských klubů v Londýně, bašta konzervativních politiků. Snad si Heward nemyslel, že by mu něčím takovým mohl udělat radost?

„Děkuji vám,“ řekl Deverill, „ale mám předplacené členství u Arhtura. Jsem si jistý, že se jedná o mnohem méně urozený klub, ale jsem s jeho službami spokojený.“

Heward nevypadal ani trochu překvapeně. „Snad by vás tedy zajímal jiný druh zábavy, pane Deverille. Slyšel jste už o

madam Bruno?“

Šlo o notoricky známý klub hříchu, kde se scházela dobrodružnější klientela. „Slyšel jsem o ní, ale nikdy jsem tam nebyl.“

„Byl bych rád, kdybych vás mohl pozvat. Nabízejí vskutku vybranou dámskou společnost..., která vám snad poslouží jako kompenzace za zklamání z prohry. Samozřejmě“ - opět ten jeho samolibý úsměv - „jejich smyslné kouzlo se nemůže vyrovnat mé překrásné Antonii, mohu vás však ujistit, že některé z nich jsou velice zručné.“

Deverill měl co dělat, aby nevyskočil a nepopadl svého hosta pod krkem. Představa Antonie v Hewardově posteli mu zatemňovala mozek. Nebylo pochyb, že ji sváděl hned od začátku jejich známosti, neboť si tak vlastně zaručil cestu k oltáři.

Deverill chtěl nejdříve pozvání odmítnout. Poslední, po čem toužil, byla návštěva hříšného klubu v Hewardově společnosti. Náhle ho však napadlo, že by tak mohl zjistit, jakému druhu sexu dává Heward přednost. Pokud ho bude celý večer sledovat, snad se dozví, zda se příběhy o jeho brutalitě zakládají na pravdě.

Také by se mohl s baronem blíže seznámit a zjistit, jak se mu vlastně podařilo vloudit se do Samuelovy přízně.

Deverill tedy zaťal zuby a pozvání nakonec přijal. „Jste velmi laskavý, Heward. Věřím, že si návštěvu u madam Bruno společně užijeme.“

Heward se spokojeně usmál. „Jsem si jistý, že ano. Máte zítra večer čas?“

„Na tak milé zpestření si čas udělám vždycky.“

„To je skvělé,“ řekl Heward a vstal z křesla. „Řekněme v osm hodin? Pošlu pro vás svůj kočár. Nejdříve můžeme povečeřet ve společnosti krásných dam a pak okusit rozkoš, kterou nám nabídnou. Ne, nevstávejte,“ dodal, když Deverill přehoupl nohy přes okraj postele. „Cestu najdu i sám.“ Heward se elegantně uklonil. „Jsem rád, že jsme si všechno náležitě vysvětlili.“

Deverill znechuceně hleděl za nezvaným hostem a sotva za sebou zavřel dveře, natáhl se pro poloprázdnou láhev brandy a jedním douškem ji dopil.

Světlo z křišťálového lustru v elegantním privátním salonku madam Bruno dopadalo na stříbrem a porcelánem prostřený jídelní stůl. V rohu místnosti stála vhodně umístěná široká postel, která předem slibovala příjemné zážitky.

Deverill seděl u stolu a v tichosti popíjel dobré portské víno. Blondatá kráska po jeho levici se marně snažila upoutat jeho roztěkanou pozornost, zatímco přes stůl ho svými vnady sváděla okouzlující bruneta.

Jakmile vstoupili do domu madam Bruno, v obývacím pokoji se to začalo hemžit vlnadnými kráskami, mezi kterými Heward hned dvě vybral. „S Felicií budeš jistě spokojený,“ řekl na adresu blondýnky.

Deverill bez zájmu přikývl. Pokud mu partnerka svými kaštanovými vlasy nebude připomínat Antonii, pak je všechno v pořádku. S Felicií po boku následoval Hewarda do privátního salonku, kde na ně čekala skvostná večeře.

Zatímco večeřeli, Deverill se snažil nenápadně vyzvědět baronovy plány ohledně Maitlandovy lodní společnosti. Překvapila ho jak Hewardova otevřenost, tak jeho tvrzení, že budoucnost lodní dopravy vidí v parních strojích. Jakmile snědli sýr i ovoce, číšník nehlučně sklidl ze stolu a přinesl několik lahví skvělého vína.

Stejně jako ženy i víno vybral Heward. Prohlásil, že španělská vína jsou jedinečná, a ukázal na láhev portského.

„Takže vy jste odborník přes víno?“ zeptal se Deverill, neboť si vzpomněl na slova paní Peekeové, že Heward Samuelovi krátce před jeho smrtí přinesl láhev francouzské brandy.

„Vlastně ano. Je jen málo věcí, kterých si cením více než vína... nebo zkušených žen. Ale pochopitelně, jakmile se ožením, mám v úmyslu podobná zařízení navštěvovat jen velice zřídka. Jsem si totiž jistý, že mě má žena dokáže uspokojit, takže služby zdejších dam nebudu potřebovat.“

Jednalo se o promyšlené rýpnutí, i když pronesené se sladkým úsměvem. Deverill měl co dělat, aby nevyletěl z kůže. S blížícím se datem jejich sňatku se stával stále podrážděnějším.

Alespoň že portské bylo tak dobré, jak tvrdil Heward. Deverill si právě naléval svou druhou sklenici, když se Heward zvedl k odchodu.

„Jistě dáváte přednost soukromí, Deverille. Takže se ujmu své krásné Dawn a odejdeme do vedlejší ložnice.“

Podle kradmého pohledu vlnavé brunety Deverill hádal, že by Dawn raději zůstala v salonu. Přesto nic nenamítala, poslušně se zvedla od stolu a nechala se Hewardem vyvést ven z místnosti, aby Deverilla a blondátou Felicii nechali o samotě.

Ta se náhle zvedla a postavila se těsně vedle jeho židle. Skrve průsvitnou látku šatů viděl plné prsy zdobené temnými bradavkami. „Co máte rád, pane?“

Deverill zaváhal, neboť si nebyl jistý, jestli chce využít jejích služeb. Dobře věděl, odkud pochází jeho neobvyklá zdrženlivost. Jediná žena, kterou chtěl mít v posteli, byla rudovlasá krásko. Smyslná blondýna, jež se mu nabízela, představovala jen slabou náhražku. Je však možné, že s ní alespoň na chvíli zapomene na Antonii...

„Prosím, pane..., pokud vás neuspokojím, Jeho Milost se bude opravdu zlobit. A on zrovna není mužem, se kterým si je radno zahrávat.“

Temné oči se na něho dívaly s obavou. „Co by ti mohl Heward udělat?“ zeptal se a nedočkavě čekal na odpověď.

Felicie se celá zachvěla. „Nesmím o svých klientech nic vykládat. .. Jsem však ráda, že mě vybral pro vás, pane.“

Deverill usoudil, že bude lepší na dívku příliš netlačit a později se na barona Hewarda vyptat přímo madam Bruno. Když mu Felicie začala rozvazovat kravatu, nebránil se.

Místo toho zavřel oči. Ke svému velkému překvapení zjistil, že se jeho smysly zabývají zcela jinými fantaziemi, ve kterých se k němu sklání krásná Antonie, vášnivě ho líbá a rozkošnický ho svádí svým horkým jazýčkem. Náhle vedle něho poklekla, dlaněmi přejela od prsou dolů k pasu a zkušenými pohyby mu začala rozepínat poklopec u kalhot.

Pak drobnou dlaní vklouzla dovnitř, prsty přes látku saténu objala citlivou vypouklinu a promyšlenými pohyby ho dráždila, laskala se s ním a poskytovala mu až neskutečnou rozkoš.

Po tom, co se včera mezi nimi odehrálo, vlastně ještě pořádně nevychladl a celé jeho tělo toužilo po jejích dotecích. Pohodlně se opřel do křesla a nechal svou mysl unášet na křídlech erotické fantazie. Antonie leží nahá v jeho posteli, oči potemnělé touhou, krémová pokožka celá zarudlá, kaštanové vlasy v divoké změti poházené po krajkovém polštáři. Antonie svůdná a dychtivá, jak mu vychází v ústrety a s rozkoší přijímá jeho dráždivé doteky...

Smyslný obraz ho dostával do varu. Když natáhl ruce a dotkl se hebkých oblin plných nader, ztopořené mužství začalo pulzovat divokou touhou.

„Řekněte mi, pane, co máte rád...?“

V tu chvíli, co promluvila, Deverill pocítil prudký nával zkla mání. Kráska klečící mezi jeho stehny nebyla Antonie. Vlasy měla světlé, ne ohnivě kaštanové. Oči, které k němu vzhlížely s takovou pokorou, byly světle hnědé, ne zářivě modré.

Vzal Felicii za rameno a vytáhl si ji na klín.

„Není kam spěchat,“ zamumlal v odpověď na její zmatený po hled.
„Nejdříve ochutnej tohle skvělé víno.“

Natáhl se ke stolu a nalil jí sklenici. Trochu si usrkla, pak smočila prst v lahodném nápoji a bříškem ukazováku přejela po jeho rtech.

Bylo to velmi erotické gesto, které však s Deverillem nemohlo nic udělat. V duchu se proklínal za svou vybíravost a nechal Felicii, aby ho znovu políbila.

Náhle uslyšel, jak někdo vešel do pokoje. Přesvědčený, že se vrátil číšník, který sklízel nádoby ze stolu, zvedl hlavu a uviděl tři podsaditě chlapy v maskách.

Jistě se jednalo o součást poskytované služby, ale Deverill na nic podobného neměl náladu. Napadlo ho, že takové rozptýlení možná vyhovuje Hewardovi, neboť znudění šlechtici se často uchylují k podivným praktikám, jako je bandážování, bičování nebo snad hra na únos.

Právě chtěl odmítnout jejich služby a poslat je pryč, když

jeden chlápek popadl Felicii za rameno, prudce s ní škulbl a strhl ji z Deverillova klínu. Felicie zakřičela bolestí a instinktivně se snažila bránit. Deverill svižně vyskočil, rozhodnutý ženu chránit.

Vtom spatřil záblesk nože a vzápětí ostrá čepel vjela přímo mezi Feliciina nahá žebra, která chránila srdce.

Deverill šokované zíral na to dílo zkázy. Až příliš pozdě si uvědomil, že to *nebyla* hra.

A že Felicii už nepomůže.

Ve smrtelné agónii pootevřela rty a v poslední křeči si chytla ránu, odkud vytékala rudá krev.

Deverill ji popadl do náruče, aby neupadla na zem, a zíral na její bledou tvář. Celá událost netrvala déle než tři vteřiny. Pak se násilníci otočili a dali na útěk...

Deverill položil Felicii na zem a natáhl se pro láhev portského vína. Urazil hrdlo a rozbitou lahví mrštil po prchajícím násilníkovi. Uslyšel tupou ránu a muž se zřítíl k zemi.

Zbývající dva mizerové vytáhli nože a vrhli se na Deverilla. Rychle se rozhlédl kolem sebe a snažil se najít něco, čím by se mohl bránit. Na stole uviděl svou zmuchlanou kravatu. Popadl ji a bleskově si vázanku omotal kolem pravého předloktí...

Násilníci se ho však nesnažili napadnout. Místo toho jeden z nich začal obcházet stůl ve snaze dostat se Deverillovi za záda. Ten však popadl opěradlo židle a mrštil ji na protivníka před sebou. Prudký náraz ho srazil k zemi.

Pak Deverill vyskočil na stůl, přičemž nechtěně skopl karafu s vínem, a z výšky se vrhl na posledního ze tří mužů. Ten jen v obranném gestu zvedl ruce, a když do něho Deverill celou vahou narazil a chlápek s žuchnutím dopadl zády na zem, překvapeně vyjekl.

Deverill se na něho obkročmo posadil, popadl černou roušku a jedním šklubnutím útočníka odmaskoval. Muž měl černé vlasy, nehezkou tvář s dlouhou jizvou, která se táhla od čela až k bradě.

Vtom Deverill za sebou zaslechl podivný zvuk. Otočil se a už viděl jen židli, která mu mířila přímo na hlavu. Ucítil prudkou bolest a před očima se mu zatmělo...

„Ty zůstaneš tady, gaunere,“ prohlásil útočník a sklonil se, aby pomohl svému kolegovi.

Pak popadli třetího kumpána a vyběhli ze salonku.

Deverill se vyškrábal na nohy a vydal se za nimi. Na schodišti ještě zaslechl zvuk těžkých nohou, ale když doběhl na chodbu, mizerové už byli pryč a všude bylo ticho. Všechny dveře v chodbě zůstaly zavřené.

Náhle za sebou uslyšel tiché zaúpění. Felicie ještě žije, uvědomil si Deverill.

„Zavolejte doktora!“ vykřikl do haly v naději, že ho snad někdo uslyší.

Pak se vrátil ke zraněné ženě a poklekl vedle ní na kolena. V rukou svírala nůž, který jí trčel z hrudi.

„Bolí to,“ naříkala a z úst jí vytékala krev.

„Já vím, zlatíčko,“ řekl ochraptělým hlasem.

S největší opatrností vytáhl zakrvácený nůž, ale nedělal si žádné naděje. Viděl příliš mnoho smrtelných zranění, než aby se mýlil. Když z otevřené rány začala tryskat rudá krev, Deverill popadl cíp ubrusu a prudce jím trhl. Křišťálové sklenice s řinkotem dopadly na zem. Přitiskl plátno Felicii k hrudi a vzal ji do náruče v zoufalé snaze poskytnout jí pohodlí.

„Proč?“ zachrčela a v tmavých očích se jí zračila bolest.

Na její otázku neznal odpověď. Připadalo mu to tak neskutečné. Kdyby necítil pach krve, mohl by si myslet, že se jedná o noční můru. Jediné, na co se teď dokázal soustředit, byl chrapot dívčina dechu.

Věděl, že se blíží její konec.

Srdce se mu svíralo bolestí. Kolikrát už takto držel v náruči umírajícího člověka? Kolikrát cítil tutéz beznaděj...?

Náhle její tělo ochablo. Hlava spadla dozadu, čelist se uvolnila a nevidoucí oči tupě zíraly do stropu.

Deverill zůstal nehnuté sedět, ohromený šokem. Stále nechá pal, co se vlastně stalo. Celým tělem mu pulzovala bezmocná zlost a v mysli začaly vířit zmatené otázky.

Vždyť ho mohli také zabít. Nebo aspoň zranit. Ale všichni tři se stáhli a zmizeli dřív, než vůbec došlo k boji. Přišli jen proto, aby zabili tuto krásnou mladou ženu.

Vtom ode dveří uslyšel zděšený výkřik. Když zvedl hlavu, v salonku stála rudovlasá madam Bruno, ve tváři děs a

hrůzu. Tutěž hrůzu, kterou by mohl spatřit ve svých očích.

„Co jste to provedl?“ šeptala chraptivým hlasem. Udělala několik kroků dopředu, aby viděla na ženu v jeho náruči. „Vy jste ji zabil.“

Deverill ztuhl. Jak jí něco takového mohlo vůbec napadnout?

„To jsem nebyl já. Do pokoje vtrhli tři muži...“ Náhle se zarazil, neboť si uvědomil, jak celý příběh zní absurdně.

Odložil zakrvavený ubrus stranou a nahou hrud ze slušnosti překryl živůtkem. Pak dívce konečky prstů opatrně zavřel oči. „Ujišťuji vás, že já jsem ji nezabil.“

Nicméně madam Bruno si nedůvěřivě prohlížela krev na jeho rukách, zakrvavenou brokátovou vestu, saténové kalhoty. Opatrně couvla dozadu a zavolala o pomoc.

Do pokoje se ihned vrátilo několik statných sluhů. Deverill měl dojem, že snad museli čekat na chodbě. Každý klub zaměstnával vyhazovače, kteří by dokázali zvládnout problematické zákazníky, ale tihle se zdáli být vskutku ve formě.

Madam Bruno ukázala na Deverilla a řekla: „Zabil Felicii. Dobře ho hlídejte. Nedovolte mu odejít. Zavolám strážníka.“

Hromotluci se s rukama překříženýma na široké hrudi poslušně postavili do dveří a zatarasili Deverillovi jakýkoliv ústup.

On však nechtěl utéct. Za smrt Felicie nenesl žádnou vinu. Místo toho, aby utíkal před spravedlností, chtěl celé věci přijít na kloub.

Vzal mrtvou ženu do náruče a odnesl ji na širokou postel v rohu místnosti. Opatrně ji uložil, ruce překřížené na břiše. Byla ne obyčejně bledá, ale zároveň vypadala klidně a spokojeně. Jako by spala.

Deverill v srdci znovu pocítil prudkou bolest. Takovou smrt si nezasloužila. Byla jen náhodným divákem.

Deverill se obrátil a začal přecházet po místnosti. Sluhové obezřetně sledovali každý jeho pohyb. Když si uvědomil, co dělá, přinutil se posadit na židli ke stolu.

Hlavou se mu honily zmatené myšlenky. Stále netušil, co se vlastně stalo. Nechtělo se mu uvěřit, že by jejich cílem mohl být právě on. Přece se vrhli přímo na Felicii a jeho

nechali takřka nezraněného. A jak by vůbec mohli vědět, kde ho hledat? *Ty zůstaneš tady, gaunere.*

Proč? Aby ho mohli obvinít z vraždy? Kdo kromě Hewarda věděl, že je v klubu?

Deverill náhle ztuhl, všechny instinkty ve střehu. Heward na něho ušil boudu! Konečně to pochopil.

Dalších deset minut se snažil přijít na jinou alternativu, ale marně. Všechno směřovalo k baronovi.

Madam Bruno se vrátila s vysokým šedovlasým mužem. Místo slibovaného strážníka přivedla rovnou důstojníka londýnské policie, který se zabýval loupežemi a vraždami.

Představil se jako Horace Lynch a poté mlčky prozkoumal místo činu. Aniž by kladl jakékoliv otázky, pozornost zaměřil především na mrtvé ženské tělo a na zakrvavený nůž, který ležel na koberci jen kousek od Deverilla.

Náhle do pokoje vběhl baron Heward. Měl na sobě jen košili a kalhoty. Podle rozčuchaných vlasů a špatně zapnutých knoflíčků to vypadalo, že se oblékal ve spěchu.

„Co se tady stalo? Slyšel jsem, že někdo zabil ženu...“ Když uviděl Felicii, oněměl.

Deverill věděl, že hraje divadlo, nicméně tak dobré, že by se ujalo i na scéně divadla Drury Lane. Heward zkoprněl a ve tváři se mu zračil šok.

Lynch se znovu představil a předložil baronovi fakta, která až dosud shromáždil -, že ho zavolali do klubu, protože jedna ze zaměstnankyň utrpěla smrtelné zranění. „Ale co se tady stalo, to opravdu nevím. Snad by nám to mohl vysvětlit pan Deverill,“ navrhl vyšetřovatel.

Deverill tiše popsal, jak do místnosti vtrhli tři maskovaní muži a bez jakéhokoliv důvodu se vrhli na dívku. Bojoval s nimi a dva z nich zranil, ale nakonec se jim přece jen podařilo uniknout.

Lynch se tvářil značně nedůvěřivě, zatímco madam Bruno kroutila hlavou.

„Opravdu si myslíte, že vám někdo bude věřit?“ zeptala se. „Vy jste tu nebohou dívku zabil.“

„Vypadá to pro vás špatně, pane Deverille,“ řekl vyšetřovatel s trochu větším respektem než majitelka podniku.

„Proč bych ji zabíjel?“

„Snad to byla jen hra. Říkali mi, že máte sklony k násil -nostem.“

Deverill zvedl obočí. „Kdo vám to říkal?“

Když se vyšetřovatel podíval na madam Bruno, Deverillovi bylo všechno jasné. „Nikdy jsem madam Bruno neviděl a tudíž nechápu, jak může vědět o mých sklonech, ať už o násilnických či jakýchkoliv jiných.“

„Předchází vás vaše pověst,“ trvala žena tvrdohlavě na svém. „Pokud jste mě považovala za nebezpečného,“ pokračoval Deverill klidným hlasem, „nechápu, proč jste mě pustila dovnitř?“ Ženina tvář zrudla. „Lord Heward se za vás zaručil.“

„Viděla jste mě, že bych Felicii zabil?“

„Ne, ale nikdo jiný tady nebyl.“

„Protože utekli dřív, než jste přišla.“ Deverill se obrátil zpátky k Linchovi. „Takže vaše teorie je, že jsem v návalu sexuálního násilí probodl svou partnerku? A co stav místnosti?“ Ukázal na převrácené židle a rozbitý křišťál. „To jsem také udělal já?“

„Skutečně se zdá, pane, že tady došlo k ostré výměně názorů. Ale všechno mohlo být jen zinscenováno, ve snaze předstírat útok.“

„Říkám pravdu.“ Deverill se rukou dotkl rány na hlavě, která se začala podlévat krví. „Pokud důkladně prohlédnete tuto židli, Linchi, zaručuji vám, že najdete skvrnu, která se bude shodovat s mou ránou na hlavě. Doufám, že je zřejmé, že Felicie neměla tolik síly, aby po mně házela těžkým nábytkem.“

„To je pravda,“ uznal Linch, „ale to vás ještě nezprošťuje viny, pane.“

„Chcete slyšet mou teorii? Někdo - zřejmě můj nepřítel - ty tři chlápky poslal, aby dívku v tichosti zabili a její smrt svedli na mě.“

„Proč by to někdo dělal?“

Deverill sice měl podezření, ale žádné důkazy. Podíval se na Hewarda, který stál v povzdálí. „Kde je Dawn?“

„V posteli, kde jsem ji nechal.“

Jak příhodné, pomyslel si Deverill. Heward si tak zajistil skvělé alibi.

Linch na chvíli zaváhal, ale pak řekl: „Je mi líto, pane, ale musím vás vzít do vazby. Dokud se to všechno nevysvětlí.“

K Deverillovu velkému překvapení se Heward postavil na jeho stranu. „To musí být nějaké nedopatření. Mohu se za pana Deverilla zaručit. Jsem si jistý, že se to odehrálo přesně tak, jak řekl.“

„To je sice možné,“ uznal Linch, „ale přesto ho musím

zajistit.“

Heward se podíval na Deverilla. „Asi bude lepší, když ho po slechnete. Slibuji, že udělám všechno, co je v mých silách, abych vás dostal ven.“

I kdyby mu věřil, Deverillovy instinkty se vzpíraly uposlechnout. Přinejmenším by strávil noc ve vězení... Mimovolně sevřel dřevěné opěradlo židle, na které seděl. Jednou okusil turecké vězení a to mu stačilo až do konce života. Jakmile se jednou ocitne za mřížemi, nebude snadné dokázat svou nevinu.

A přesně o tohle Hewardovi šlo.

Jeho sok skončí ve vězení a on se bude moci v klidu oženit s Antonii.

Jak lépe se vypořádat se svým rivalem, než že ho obvinít z vraždy?

Deverill se zkoumavě podíval na svého hostitele.

„Slečně Maitlandové všechno vysvětlím,“ řekl Heward chápavě. „Nedělejte si starosti. Nikdy neuvěří, že jste tu dívku zabil. Je příliš čistá a nevinná, než aby o někom špatně smýšlela.“

„Jste velmi šlechetný, lorde,“ odpověděl Deverill jen s nepatrným nádechem sarkasmu.

„To nic.“

Baronova tvář zosobňovala čistou nevinnost. Náhle však, na zlomek vteřiny, mu přes rty přelétl jízlivý úšklebek a oči se vítě-zoslavně zaleskly.

Ačkoliv prohnáný úsměv okamžitě zmizel, Deverilla ujistil v jeho podezření: Heward nechal zavraždit dívku jen proto, aby ho dostal do vězení a uklidil tak z cesty.

Jak zvrhlé! Deverill se dostal příliš blízko k Antonii, snažil se u ní vzbudit podezření a poštvat ji proti snoubenci. Nicméně baron nebyl žádný hlupák. Nenechal svého soka zabít, poněvadž by to bylo příliš okaté, ale obětoval ubohou prostitutku a ujistil se, že za její vraždu bude pykat Deverill.

Jenže když neváhal zabít Felicii, jak se potom zachová k Antonii, až se stane jeho ženou a on převezme kontrolu nad jejími penězi?

Deverill se zachvěl vzteky. Nechal se napálit jako nějaký hlupák. Teď se musí soustředit a vymyslet, jak se z té

šlamastyky do stat. Pokud se nechá uvěznit, časem se jistě dokáže jeho nevina, jenže to už bude Antonie Hewardovou chotí. Tato možnost se mu ani trochu nezamlouvala.

Náhle jeho myšlenky přerušil vyšetřovatel. „Venku čeká vůz, pane Deverille. Dopraví vás do Bow Street.“

Deverill pokorně vstal. V zádech cítil Hewardův vítězoslavný pohled. Beze slova se nechal třemi sluhy vyvést z místnosti, a pak na ulici, kde stál policejní vůz. Když však nasedali do kočáru, začal jednat.

Prudkým kopnutím zneškodnil jednoho ze svých strážců a pěstí poslal k zemi i druhého. Jakmile Linch vytáhl pistoli, Deverill ramenem narazil do třetího hromotluka, který ztratil rovnováhu a spadl rovnou na vyšetřovatele.

Pistole vystřelila do vzduchu a Deverill se dal na útěk.

Sprintem pádil do stínu nedaleké aleje, pronásledován hlasy tím křikem a výstřely. Svým nečekaným výpadem však získal dost času, aby zmizel v neosvětleném parku hned za klubem a unikl pronásledovatelům.

Jakmile zmizel v temných londýnských uličkách, znovu se ho zmocnil vztek. Až doteď si baronovou vinou nebyl zcela jistý. Dokonce pochyboval, že by mohl zavraždit Samuela Maitlanda. Nicméně dnešní zcela zbytečná smrt mu otevřela oči. Heward zabil Antoniina otce, poněvadž mu chtěl zabránit ve sňatku s Antonii.

Deverillovy základní instinkty ho pobízely, aby se vrátil a našel Hewarda. Stačilo by mu deset minut, aby z něho vymlátil přiznání. Musí však myslet především na Antonii. Co když se mu to nepodaří? Nemůže ji nechat samotnou s Hewardem. A on zase nemůže zůstat v Londýně.

Bude lepší, když oba z Anglie na nějaký čas odjedou. Dobrým místem se zdál ostrov Cyrena, kde má spoustu dobrých přátel, kte -ří mu rádi pomohou. Jedinou nevýhodou byla velká vzdálenost od Londýna.

Musí přijít na nějaké jiné místo, odkud by mohl sledovat Hewarda a očistit své jméno. A co je nejdůležitější, Antonie tam musí být v bezpečí. Deverillovi nezáleželo tolik na očistě své pověsti jako na ochraně Antonie.

V každém případě musí začít jednat dříve, než po něm

policie vyhlásí pátrání...

Zastavil se, aby se zorientoval. Došel do londýnské čtvrti Coven Garden a instinktivně zamířil na západ k Mayfair. Konečně se rozhodl. Určil kurz a vydal se k bytu Mackyho na St. James Street.

Co potřebuje v tuto chvíli nejvíce, je důvěryhodný spojenec. A na koho jiného by se mohl v tísní obrátit než na svého druha Strážce?

Když Mackyho lokaj uviděl na Deverillově šatech krev, nijak ho to nepřekvapilo, poněvadž podobné nehody se mezi přáteli jeho pána občas stávaly. A Deverilla zase nepřekvapilo, že Mackyho nezastihl doma. Podle všeho hrál v nedalekém klubu karty.

Zatímco sluha sháněl kočár, Deverill napsal krátkou zprávu pro kapitána své lodi s jasnými pokyny svolat posádku a připravit loď k okamžitému vyplutí. Pak sluhu poslal pro Mackyho a rovněž mu předal zprávu, kterou měl odnést do londýnských doků, kde kotvila jeho loď.

Jakmile si z rukou smyl krev, posadil se Deverill ke stolu, aby sepsal seznam instrukcí, které za jeho nepřítomnosti bude třeba vykonat. Macky byl do celé věci ohledně Hewarda zasvěcený, ale až do dnešního večera Deverill doufal, že vyšetřování zvládne sám.

Když sestavil dlouhý seznam, udusil doutnající zbytky svého hněvu stejně jako emoce, které si nemohl dovolit. Vztek totiž zatemňoval zdravý rozum a často se stával příčinou zkázy. Místo toho se soustředil na možné nebezpečí. Uvítal vzrušení, které se zmocnilo jeho duše dobrodruha, bystřilo rozum a smysly udržovalo napnuté. Rukavice byla vhozená a on ji velice rád sebral. V tuto chvíli se však soustředil na jednu jedinou věc, a tou byla záchrana Antonie.

Jakmile sepsal potřebné instrukce, Deverill si omyl obličej a vyčistil tržnou ránu na hlavě. Pak dal do pořádku zakrvavenou vestu. Zbytek oblečení už nešlo zachránit. Od Mackyho si nemohl půjčit kabát ani kalhoty, neboť byl vyšší a ramenatější než jeho přítel, a že by se vrátil do hotelu, to nepřipadalo v úvahu. Zcela jistě tam na něho už čekají. Co je však důležitější než čisté šaty, musí být ozbrojený.

Když Macky o chvíli později vrazil do pokoje, Deverill právě začal nabíjet pistole ze sbírky zbraní svého přítele.

Než Macky vstoupil do řádu, živil se jako provinční herec. Byl o něco starší než Deverill a pyšnil se kaštanově hnědými vlasy a krásnou tváří, která mu v kombinaci s jeho vrozeným šarmem otvírala dvířka do ložnic urozených dam. Díky svému nadání se mohl ujmout jakékoliv role, i když jeho nejoblíbenější a v posledních letech nejpoužívanější byla hra na gentlemana potulujícího se po městě.

Macky pozorně vyslechl události dnešního večera.

„Zdá se, že jsem toho bastarda Hewarda značně podcenil,“ řekl závěrem Deverill.

„Doufám, že nemáš v úmyslu tady zůstat a vypořádat se s ním?“

Deverill zakroutil hlavou. „Udělám nejlépe, když se v Londýně nebudu moc ukazovat. Pokud ovšem nechci skončit za mřížemi. Bez pádných důkazů proti Hewardovi nemám sebemenší šanci. On, urozený šlechtic, a já, společenský rebel.“ Deverill se zamračil. Jestli opustí Londýn, bude to vypadat, že je za smrt kurtizány vskutku zodpovědný, nicméně neměl na výběr. „Kdybych riskoval jen svou kůži, zůstal bych. Musím však myslet na Antonii Maitlandovou. Nemůžu ji nechat ve spárách toho mizery.“

„Takže nezbyvá nic jiného než učinit drastické opatření,“ navrhl Macky.

„Co chceš dělat?“

„Vzít ji do Cornwallu. Na hrad lady Isabelly poblíž Falmouthu. Tam ji Heward nikdy nebude hledat.“

„A půjde s tebou?“

Deverill se ušklíbl. „Dobrovolně ne. Musím si něco vymyslet, abych ji ještě dnes v noci dostal na palubu lodi.“ Rukou ukázal ke stolu. „V ostatních záležitostech budu zcela závislý na tobě. Sepsal jsem instrukce. Přečti si je a řekni, jestli je všechno jasné.“

Zatímco Deverill nabíjel pistole, Macky pohledem přelétl se znam. „Začnu s madam Bruno. Samotného by mě zajímalo, proč vůbec nepochybovala, žeš tu dívku zabil právě ty.“

„Dobře. Může být částí Hewardova plánu. Všechno mi připadalo jako skvěle sehraná fraška. Nezdá se, že byla jen nezasvěceným pozorovatelem.“

„Než se z ní stala madam Bruno, bývala celkem dobrou he -rečkou,“ upozornil Macky.

Deverill se ušklíbl. „To mě nepřekvapuje. Její dnešní vystoupení bylo vskutku důvěryhodné. Ale ty si už jistě poradíš, jak ji vyvěsí z role.“

Nad druhým bodem se Macky chvíli zamyslel. „Najít skutečného vraha.“

„Najít zjizvenou tvář jistě nebude s tvými kontakty s podsvětím těžké. Pak však budeme muset dokázat, že ho najal právě Heward.“

„Chápu. A ten doktor?“

„Hewardův lékař prohlížel tělo Samuela Maitlanda, kterého Heward s největší pravděpodobností otrávil. Zjisti lékařovo jméno a jeho adresu. A co se týče ostatního, požádej o pomoc Rydera a Thorna. Co nevidět by se měli vrátit ze své poslední akce,“ řekl Deverill. „Samozřejmě s vámi zůstanu ve spojení. Pokud má strážtegie vyjde, během několika týdnů se vrátím do Londýna a zbytek už vyřídím sám.“

Macky přikývl. „Na nás se můžeš spolehnout.“

„O tom jsem nikdy nepochyboval.“ Věřil, že Macky společně s ostatními přáteli dají vše do pohybu.

Náhle se Deverill zamyslel. „Na něco jsem úplně zapomněl. Řekni Venuši, ať zjistí, jestli Heward neupřednostňuje nějaké po - divné sexuální praktiky. Zdálo se mi, jako by se ho dívky u madam Bruno bály.“

Jako majitelka největšího a nejelegantnějšího klubu hříchu měla madam Venuše dokonalý přehled o všech urozených gentle -manech v Londýně. A právě minulý měsíc začala pracovat pro Strážce. Pochopitelně to nebylo jen tak z dobré vůle. Jako výměnou požadovala beztrestnost v jednom z právě vyšetřovaných případů, do kterého se zapletla.

„Ještě něco?“ zeptal se Macky.

„Kdybys mohl dohlédnout na Maitlandovu hospodyni, paní Peekeovou. Sice pochybuji, že by byla v nebezpečí, neboť Heward o jejím podezření nic netuší, ale u něho jeden nikdy neví. Dej jí vědět, jak se v případě potřeby s tebou spojí. Až dáme dohromady všechny potřebné důkazy, budeme ji potřebovat jako svědka proti Hewardovi. A až sir Gawain příští týden přijede do Londýna, objasni mu, co se stalo a pak mi dej vědět, jaké má pro mě pokyny.“

Sir Gawain Olwen, vůdce řádu Strážců, jednou či dvakrát do roka zavítal do Londýna, aby zde navštívil své přátele. Tentokrát se má zúčastnit oslav konaných u příležitosti Napoleonovy porážky u Waterloo.

Jednu pistoli si Deverill zastrčil za opasek a druhou podal Mackymu. „Ted' bych byl rád, kdybys odjel do doků a dohlédl zatím na mou loď. Kdoví, jestli tam Heward už někoho neposlal. Já vyzvednu Antonii. Zbývá nám už jen hodina.“

Macky se ušklíbl. Představa, že by se utkal s Hewardovými spojenci, ho zcela zjevně naplňovala uspokojením.

Pak oba vyšli na ulici, ale Macky se vydal k dokům, zatímco Deverill nasedl do pronajatého kočáru a rozjel se k domu Maitlandů, který se nacházel asi dvě mile daleko.

Kočár nechal stát za rohem a zaklepal na vchod pro služebnictvo. Otevřela mu ospalá pomocnice v kuchyni, která probudila paní Peekeovou.

Hospodyně ho okamžitě pozvala do svého pokoje, kde vyslechla, co se dnes v noci stalo. „Takže on pána opravdu zabil,“ mumlala smutně.

„Jsem o tom přesvědčený.“

„Díkybohu, že jste tady, pane Deverille.“

Zakroutil hlavou. „Zatím jsem nedokázal nic jiného, než že jsem se nechal vlákat do pasti a uvalil na sebe podezření z vraždy. Až přijde čas, uvedu vše na pravou míru, ale teď musím zachránit Antonii. Paní Peekeová, potřebuji vaše požehnání, abych ji odsud odvezl.“

„Máte ho mít, pane Deverille.“

„Předám ji do péče lady Isabelly Wildeové v jižním Cornwellu. Snad tak zamezím skandálu a ochráním nejen ji, ale i její pověst. Lady Isabella by měla být na svém hradě poblíž Falmouthu. Doufám, že bude vyhovující gardedámou.“

Raději se nezmínil o tom, že cesta potrvá nejméně dva dny a že tou dobou bude Antonie jen v jeho společnosti. Nicméně v tuto chvíli mu mnohem více než na její netknuté pověsti záleželo na jejím životě.

„Heward ji tady zítra jistě bude hledat,“ pokračoval Deverill, „takže budeme potřebovat rozumný důvod jejího zmizení.“

„Napadá vás něco, pane?“

„Navrhoval bych smyšlený příběh o těžce nemocné přítelkyni z venkova, která chce slečnu Maitlandovou ještě naposledy vidět. A aby všechno vypadalo důvěryhodně, její společnice rovněž od jede do Cornwallu. Slečnu Tottleovou

hned zítra ráno posadíte do kočáru a pošlete ji za námi. Řekněte ji, že si to tak přála Antonie. Skutečný cíl cesty jí však raději zamlčte, aby ho náhodou nemohla prozradit Hewardovi.“

Paní Peekeová přikývla. „Slečnu Tottleovou už nechte na mně.“

„Dobře tedy. Mohl bych teď o samotě mluvit se slečnou Maitlandovou? Musím ji přesvědčit, aby se mnou ještě teď večer odešla. Nemám příliš mnoho času.“

Paní Peekeová jen chápavě přikývla. Podala mu svíčku a ukázala na schodiště, které vedlo k Antoniině ložnici.

Deverill se zatajeným dechem vyšel nahoru, tiše otevřel dveře, vstoupil dovnitř a zase je za sebou zavřel. Ted musí Antonii vlákat na palubu. A to pokud možno rychle. Heward ho už jistě všude hledá. Před násilným únosem by dal přednost, kdyby s ním Antonio odešla dobrovolně. Proto se rozhodl zkusit ji nejdříve přemluvit rozumnými důvody.

Chtěl jí říct o dopise, který je na palubě jeho lodi a který ob -viňuje Hewarda z hrůzných činů. Zas až tak docela nelhal. Vždyť na stole v jeho kajutě skutečně leží dopis od paní Peekeové, ve kterém ho žádá o pomoc a svěčuje se mu se svým strachem, že baron Heward otrávil Samuela Maitlanda. Věděl, že samotný dopis Antonii nepřesvědčí, ale poslouží to dobré věci, neboť jakmile vstoupí na palubu, kapitán okamžitě vytáhne kotvu a odrazí od břehu.

Nedá se nic dělat. I když se Antonii jeho čin jistě nebude za mlouvat, nemá na výběr. Daleko na širém moři se už s jejím hněvem bude muset nějak vyrovnat.

Śvíci odložil na stůl a došel k posteli, ve které spala Antonie. Stačil jediný pohled na její krásnou tvář a prudce se mu rozbušilo srdce. Deverill se zastavil a snažil se potlačit touhu, která se ho začala zmocňovat.

Kadeře kaštanových vlasů se v hebkých loknách vlnily kolem dokonalé tváře, podél štíhlého hrdla, až nakonec dopadaly na plné oblíny svůdných ňader. Poněvadž byla horká noc, Antonie odho dila přikrývku a naskytla mu tak úchvatnou podívanou na křivky svého smyslného těla.

Deverill tiše zaklel. V touhou ztopořeném mužství ucítil prudkou bolest. Nicméně jeho reakce nebyla jen tělesná.

Vždycky měl slabost pro nevinné křehké krásky, které potřebovaly jeho pomoc. Přesto však to, co cítil k Antonii, nevycházelo jen z jeho potřeby ochraňovat všechny slabé a bezmocné.

Deverill zakroutil hlavou a přinutil se soustředit na daný úkol. Sklonil se a dlaní jí překryl ústa, aby nevykřikla. Pak s ní něžně zatřásl.

Antonie celá ztuhla a vyděšeně otevřela oči. „Jen klid,“ zašeptal.

„Deverill...?“ zeptala se Antonie udiveně.

Zmateně mrkala a snažila se soustředit na jeho krásnou tvář, která se k ní skláněla. Náhle se však zcela probudila a uvědomila si, že to není erotický sen, že Deverill je skutečný. Opravdu je v její ložnici, v její *posteli*, zatímco ona má na sobě jen noční košili.

Posadila se, rychle chňapla po přikrývce, přitáhla si ji až pod bradu a odtáhla se co nejdál do hlavy postele. „Co k čertu děláš v mojí ložnici?“

„Paní Peekeová o mně ví.“ Když si ho Antonie stále nedůvěřivě prohlížela, beze smíchu dodal: „Nejsem tady, abych se tě zmocnil, jestli to je to, čeho se obáváš.“

„A proč tedy?“

„Protože to nešlo jinak. Potřebuji, abys mě vyslechla.“ Pozorně si ho prohlížela a náhle si všimla tržné rány na hlavě a... tmavých skvrn na jeho košili. „To je **krev**?“

„Bohužel ano. Ale není moje.“

„Či tedy?“

„Dnes v noci jsem byl s tvým snoubencem v klubu...“

„Ach, můj bože, je Hewardova? Vy jste se poprali?“

„Ne. Byl jsem tam s ženou... Napadli ji a zabili. A já věřím, že za její smrt je zodpovědný Heward.“

Antonie nevěřicně hleděla na Deverilla. „Co tím chceš říct... zodpovědný?“ zeptala se po chvíli.

„Předpokládám, že ji Heward nechal zabít a všechno nastražil tak, aby to vypadalo, že jsem ji zavraždil já. Jen tak tak jsem se vyhnul vězení. Jsem hledaný za vraždu.“

„Vražda?“ Její podezření jen vzrostlo. V jednu chvíli ji dokonce napadlo, jestli by mohl být nebezpečný i pro *ni*.

Právě teď jí připadal temný a nevyzpytatelný...

Ve snaze urovnat si myšlenky si položila hlavu do dlaní. Nepochybovala o tom, že by Deverill byl schopný násilí, ale nikdy by ho neobvinila z vraždy. Jenže přesně to on teď dělá Hewardovi. Snad se jí to všechno jen zdá.

„Je tady ještě něco,“ řekl Deverill dřív, než mohla odpovědět.

„Ještě něco?“ zašeptala Antonie.

„Před rokem Heward pravděpodobně otrávil tvého otce.“

„Co-cože?“ koktala Antonie. „To nemyslíš vážně!“

„O něčem takovém bych nikdy nežertoval. Dva dny před vaší zasnubou se tvůj otec o Hewardovi dozvěděl znepokojující informace a chtěl vaše zasnoubení zrušit. Heward mu přinesl láhev brandy, která zřejmě obsahovala jed. Nevěřím, že tvůj otec zemřel na srdeční slabost.“

Byla příliš šokována, než aby cokoliv řekla. Jen mlčky seděla a zírala na něho.

„To je holý nesmysl,“ řekla po chvíli roztřeseným hlasem.

„Ne,“ trval Deverill na svém. „Je to naprostá pravda.“

„Proč si myslíš, že bych ti měla věřit? Všechno je to tak bláz -nivé...“

„Vůbec ne. Podezřívám Hewarda už delší dobu.“

„Tak proč mi to říkáš až teď?“

„Protože jsem si nebyl jistý, že to skutečně udělal.“

„A teď už jsi?“

„Ano. Ta žena dnes v noci zemřela kvůli němu. Jen to nemůžu dokázat.“

Antonie zakroutila hlavou. Nechtěla slyšet tak nesmyslné ob -vinení o muži, kterého si hodlala vzít za manžela.

Deverill ji chytil za bradu a přinutil ji, aby se mu podívala do očí. „Tvůj otec mi věřil, Antonie. Věř mi i ty.“

Antonie v hrudi ucítla prudkou bolest. Věřit Deverillovi? Uvěřit, že Heward je vrah? Něco takového prostě nebylo možné. „Abych ti mohla věřit, musel bys mi dát nějaký důkaz,“ prohlásila tvrdohlavě.

„Jeden mám. Na stole v mé kajutě leží dopis, který bych ti rád ukázal. Dnes v noci odjíždím z Londýna. Nemůžu tady zůstat, aby mě nezavřeli. Pojeď se mnou k lodi a já ti ho ukážu.“

„Ted?“

„Za pět minut. Musíš se převléknout.“

„Ty ses zbláznil!“

Deverill vstal z postele. „Nemám čas se s tebou

dohadovat,“ řekl hlasem muže zvyklého poroučet. „Máš dvě možnosti, prin -cezo. Bud’ se převlékneš a půjdeš se mnou dobrovolně, nebo si tě přehodím přes rameno a odnesu tě v noční košili.“

Antonie němě otevřela ústa. Když viděla Deverillův temný pohled, pochopila, že by to bez výčitek svědomí udělal.

Hrdě zvedla bradu a sklouzla z postele. Když na svém těle ucítila Deverillův pohled, žaludek se jí sevřel a srdce začalo bít jako na poplach. Přesto se dokázala ovládnout, napřímila se a důstojně odešla do šatny. Tam si ve spěchu oblékla hnědé mušelínové šaty s dlouhým rukávem, pak punčochy a pevné boty. Se spodničkou ani se spodním prádlem se zbytečně nezatěžovala.

Když se vrátila do ložnice, Deverill na ni už čekal u dveří. Očima krátce zkontroloval výběr šatů a souhlasně přikývl. „Raději by sis měla vzít plášť s kapuci. Nemusí tě nikdo poznat.“

Antonie po něm šlehla rozzlobeným pohledem. „Jak mám vědět, co si vzít na sebe? Nejsem zvyklá na noční výpravy tak jako ty.“

„Právě proto ti to říkám.“

Vrátila se pro plášť a přehodila si ho přes ramena. Když si chtěla zapnout sponu pod krkem, Deverill k ní přistoupil, přes hlavu jí přetáhl kapuci a pramínky vlasů něžně zastrčil pod límec. „Tak to je lepší.“ Pak ji vzal za ruku. „Ale teď už pojd’. Musíme si pospíšet.“

Instinktivně se od něho odtáhla. „Ale já ještě musím napsat dopis pro slečnu Tottleovou a říct jí...“

„Paní Peekeová ví, kam jdeme.“

Antonie se na něho překvapeně podívala. „Vidím, že jste si sebou velmi jistý, pane Deverille.“

„Doufal jsem, že budeš chtít vědět, kdo zabil tvého otce.“

Antonie ztuhla a pevně sevřela rty. Skutečně souhlasila s tím, že Deverilla doprovodí na jeho loď, ale to ještě neznamená, že jeho báhorkám věří.

MLčela dokonce i tehdy, když místo hlavním vchodem vyšli dveřmi pro služebnictvo.

Dole na ulici na ně čekal pronajatý kočár. Deverill jí

pomohl dovnitř, pak kočímu zadal adresu do doků a nakonec se posadil vedle ní.

Celou cestu mlčeli. Antonie se snažila urovnat si myšlenky, které jí v divoké změti proudivy hlavou. Deverillovo obvinění, že Heward zabil jejího otce, bylo absurdní. Překvapilo ji, že něco tak strašného vůbec mohl vymyslet.

Přemýšlela, co ještě jí dnes večer řekl. Skutečně v klubu zemřela žena? Opravdu Deverilla obvinili z vraždy? A skutečně odjíždí z Londýna? Z Anglie?

Věděla, že by se jí po jeho odjezdu mělo ulevit, ale zvláštní tíseň v žaludku neměla s pocitem úlevy nic společného.

Deverill se pro změnu snažil uklidnit vzrušený dech a v duchu si gratuloval, že všechno jde tak lehce. Jestli vše bude pokračovat podle plánu, do hodiny budou s Antonií na širém moři. Okýnkem v kočáře sledoval ruch v docích. K odplutí se připravovalo nejméně půl tuctu lodí.

Kočár zastavil několik metrů od lodi. Deverill pomohl Antonii vystoupit z kočáru, pak jí nabídl rámě a s připravenou pistolí ji doprovodil na palubu. Potěšilo ho, že námořníci začali kasat plachty, ale rovněž letmým pohledem zjistil, že dobrá polovina jeho posádky ještě nedorazila. Nedá se nic dělat, budou se muset obejít i bez nich. Kdyby na ně čekali, ztratili by šanci vyplout.

Přesto se ještě jednou zastavil, otočil se a rozhlédl se po matně osvětleném přístavu. Když ze stínu vystoupil Macky, Deverill ucítil, jak Antonie vedle něho ztuhla.

„Je všechno v pořádku?“ zeptal se Deverill tiše.

„Jo,“ přikývl Macky. „Ukázali se tady dva jeho muži, ale už jsou pevně svázání a v klidu odpočívají.“

„Jsem tvým velkým dlužníkem, příteli.“

Macky se ušklíbl. „To nic.“ Pak pohledem sklouzl k Antonii, prsty se dotkl okraje klobouku, ale jedině, co řekl, bylo: „Přeji hodně štěstí, příteli.“

Deverill cítil, že ho Antonie pozoruje a že chce vědět, co tím Macky myslel. Přesto se mlčky nechala odvést na palubu a pak temnou chodbou až do jedné ze tří kajut.

Když rozsvítil lucernu, náhle oslepená jasným světlem

zamrkala a začala se rozhlížet kolem sebe. „Tak kde jsou ty důkazy, které jsi mi chtěl ukázat?“ zeptala se.

Přistoupil blíže, zvedl ruce a do dlaní uchopil její tvář. „Tentokrát potřebuji, abys mi věřila, Antonie. Přísahám, že ti zanedlouho všechno vysvětlím. Ale teď na to nemám čas.“

Náhle se obrátil a vyšel z kajuty.

Vyvedená z míry hleděla Antonie na zavřené dveře, a když uslyšela zvuk klíče, nevěřicně vydechla: „To nemůže být pravda.“ Nicméně když sáhla po klice, dveře byly zamčené. Deverill z ní udělal svého vězně.

Antonie se stále nemohla vzpamatovat. Taková drzost! De verill ji napálil a ona se nezmohla ani na ten nejmenší odpor. No dobrá, ale teď mu ukáže.

Nicméně bušení na dveře a křik nepřinesl žádnou odezvu. Antonie slyšela jen vzdálené rozkazy a tiché šplouchání vln o příď lodě.

Když se kajuta začala o chvíli později kolébat, Antonie si uvědomila, že právě vypluli. Zlostí celá bez sebe zaťala pěsti. Stalo se přesně to, čeho se obávala: Ten mizera ji unesl!

Rozhlédla se kolem sebe a snažila se najít nějakou zbraň, avšak marně. U stěny stála úzká patrová postel, vedle velká dřevěná námořnická truhla, malý stůl a jedna židle, toaletní stolek s porcelánovým umývadlem a na zdech visely prázdné police. Otevřela objemnou truhlu, ale uvnitř našla jen pár vlněných pokrývek.

Kousla se do rtu a začala horečně přemýšlet, jak co nejrychleji utéct. Měla by si pospíšit. Jestli loď vypluje z doků, bude v pěkném maléru, protože neumí plavat.

Zavřela oči a snažila se vzpomenout na všechny příběhy, které slýchávala u večere, když otce přišel navštívit některý z jeho přátel lodních kapitánů. Oheň! Samozřejmě. Ohně se bál každý námořník. Měla by kajutu zapálit. Až si někdo z posádky všimne kouře, určitě se všichni dají na útěk. Jenže jestli se jí oheň vymkne z kon troly, bude to katastrofa. Nezbyvá jí však nic jiného než riskovat. Musí vyrobit tolik kouře, aby si ho někdo všiml, ale ne zase tolik, aby se v něm udusila...

Antonie se znovu rozhlédla po kajutě a všimla si věcí, které dříve neviděla. Vědro s vodou, ručníky a prázdný měděný kotlík.

Otevřela malé okýnko, aby mohla dýchat, a pak přistoupila k realizaci svého plánu. Zmuchlané ručníky položila do kotlíku a zapálila je.

Nejdříve oheň zhasl, tak je podpálila podruhé, tentokrát úspěšně. Jakmile se oheň rozhořel, přidala několik kapek vody, aby vzniklo dostatek dýmu. Doutnající kotlík odkopla ke dveřím na leštěnou dřevěnou podlahu kajuty.

S uspokojením sledovala, jak dým klesá k zemi a škvírou pod dveřmi proudí ven. Zaklonila hlavu a ze všech sil začala volat o pomoc. Pak se postavila za dveře a do ruky si připravila prázdný džbán.

Ani nemusela křičet podruhé, když v zámku uslyšela řinčivý zvuk klíče, dveře se otevřely a do kajuty se vřítíl šedovlasý podsa ditý námořník. Antonie zvedla džbán a praštila muže do hlavy.

Těžce dopadl na zem. Jestli ho jen srazila nebo omráčila, to nedokázala říct, neboť na nic nečekala a rychle vyběhla z kajuty ven.

Ocitla se v temné chodbě, na jejímž konci však uviděla žebřík. Rychle po něm vyšplhala nahoru. Čerstvý noční vítr jí po pobytu v uzavřené místnosti, kde ji štiplavý dým pálil do očí a do nosu, připadal jako opojný parfém.

Náhle se jí zastavilo srdce. Přišla pozdě! K velkému zděšení si uvědomila, že loď už vyplula z doků.

V ranním svítání kolem sebe viděla pobíhat námořníky, kteří si jí však nevšímali. Antonie se naklonila přes zábradlí a zírala do temné vody. Jestli chce něco podniknout, měla by to udělat co nejrychleji.

Zaťala zuby a jednu nohu přehodila přes zábradlí..., pak však ztuhla. Uvědomila si, že nikdy v sobě nenajde tolik odvahy, aby skočila. I kdyby šťastnou náhodou přežila pád, nedostala by se na břeh...

„Antonie.“ Ostrý hlas za jejími zády ji vyděsil. „Pojď dolů.“ Podívala se přes rameno a uviděla Deverilla, který stál na palubě a upřeně ji pozoroval. „A nechat se unést? Raději ne.“ „Jestli skočíš, ublížíš si.“

Samozřejmě že neskočí, ale aspoň ho může trochu vylekat. Nic jiného si ani nezaslouží.

Antonie se na něho zamračila. „Jestli skočím, určitě se zabiju, protože neumím plavat. Ale utonutí je jediný způsob, jak ti zabránit, abys mě odvedl. Alespoň ti zmařím tvé podlé

plány.“

„Vždyť mé plány ani neznáš. Nedala jsi mi čas, abych ti je objasnil.“

Jeho nesnesitelný klid ji popuzoval skoro stejně jako její neschopnost cokoliv udělat. „A ani je nebudu poslouchat. Stačí, že jsi mě podvedl a nalákal na svou loď. Jestli sis myslel, že jsem slabý protivník, Deverille, pak ses hluboce mýlil.“

„To by mě nikdy ani nenapadlo. Vlastně si vůbec nemyslím, že by ses někdy chovala jako slaboch.“

Jízlivý nádech v jeho hlase byl poslední kapkou. „Obrát loď,“ nařídila Antonie, „nebo skočím!“

Deverill se na chvíli zarazil a zvažoval její hrozbu. Jistě přemýšlel, jestli je tak rozzlobená - nebo hloupá -, aby raději riskovala utonutí, než ho nechala vyhrát.

S pohledem upřeným přímo do jejích očí se začal pomalu přibližovat. Antonie se celá napjala. „Zůstaň stát! Myslím to vážně, Deverille. Jestli mě nedovezeš zpátky do doků, skočím.“

„Antonie, lásko,“ řekl trpělivým hlasem, který ji dováděl k ší lenství, „prosím, pojd' ke mně.“

„Ne, dokud neobrátiš loď.“

Antonie zatajila dech, neboť si uvědomila, že jsou ve slepé uličce. Ona se odmítala podvolit a Deverill se nechtěl vrátit.

K jejímu velkému překvapení přikývl. „Dobře tedy. Kapitáne Lloyde,“ zavolal na muže u kormidla, „vracíme se do přístavu.“

„Ano, pane.“

„Antonie, měla by ses podívat nad sebe,“ varoval ji klidným hlasem. „Dávej si pozor, ať tě nepraští ráhno.“

Antonie zvedla hlavu a nad sebou uviděla trojúhelníkovou plachtu připevněnou k masivnímu ráhnu, jak padá přímo jejím směrem. Byla příliš vysoko, než aby ji praštila, ale upoutala její pozornost natolik, aby se přestala soustředit na Deverilla. Vtom se loď náhle zhoupla a Antonie měla co dělat, aby neztratila rovnováhu a skutečně nespadla. Křečovitě se chytila zábradlí a snažila se nepřepadnout do temných hlubin.

O chvíli později ucítila mužské ruce, které ji popadly

kolem pasu a strhly ji z jejího vratkého trůnu do bezpečí pevného objetí.

Začala do Deverilla zoufale tlouct pěstmi. „K čertu s tebou, udělal jsi to schválně!“

„Ano, ale jen pro tvé vlastní dobro.“

Snažila se vymanit z jeho náruče, ale Deverill ji objal oběma rukama a pevně ji přitiskl k sobě.

Jeho sevření Antonii jen dostávalo do varu. Když s ním ne-přestávala bojovat, přitiskl ji k zábradlí, aby se zklidnila. Dřevěné klády se jí bolestivě zařezávaly do břicha a do žeber.

„Pust' mě!“ zalapala po dechu. „Vůbec nemůžu dýchat!“

„Zdá se, že to ještě nestačí,“ podotkl suše.

Jeho popichování ji dohánělo k šílenství. Prudce zaklonila hlavu a praštila Deverilla přímo do brady. Její akce ho překvapila natolik, že ji opravdu pustil.

Antonie od něho rychle uskočila. Z očí jí sršel hněv a celá se třásla. „Ty..., ty...“ Nedostávalo se jí slov.

„Mizero?“ snažil se jí vypomoct a dlaní si třel poraněnou bradu.

„Přesně! Jsi mizera, násilník, lump!“

„Možná. Ale snažil jsem se tě jen zachránit.“

Když se k ní znovu začal přibližovat, Antonie se zoufale rozhlédla po palubě a snažila se najít nějakou zbraň, kterou by se mohla bránit. Na zemi uviděla stočený řetěz a rychle ho popadla. I když byl nepředstavitelně těžký, její horečná nenávisť jí dávala dost síly, aby ho zvedla.

S hněvivým žárem v očích se ohnala a málem praštila Deverilla do ramene. Musel uskočit stranou, aby unikl vážnému zranění.

Antonie se znovu ohnala těžkým řetězem, ačkoliv sama nevěděla, jestli ho skutečně chce zranit nebo tak jedná jen ze strachu.

Deverill najednou zvedl ruce, jako by chtěl někoho zastavit. „Fletchere... Vyřídím si to sám.“

Zdálo se, že mluví s někým za jejími zády, ale na podobné triky mu už nenaletí. Udělala ještě krok dozadu, když uslyšela podivný zvuk. Koutkem oka zahlédla statného muže, kterého předtím v kajutě srazila k zemi. Stál jen kousek za ní a v rukou držel něco jako pytel nebo snad kus plachty.

Na Deverillův rozkaz se zastavil, ale když se Antonie otočila a mrštila po něm koncem řetězu, starý námořník vyjekl, uskočil stranou a pytel zvedl do výšky, jako by jí ho chtěl hodit na hlavu. Náhle však zakopl o druhý konec řetězu a s vypoulenýma očima vrazil hlavou přímo do Antonie.

Účinek byl stejný jako náraz dělovou koulí. Když Antonii za bořil čelo do žeber, zděšeně zalapala po dechu, rozhodila rukama a pak už jen vnímala, jak letí vzduchem a těsně nad ní se vznáší vrásčité námořník.

Hlavou jí projela prudká bolest a pak už byla jen tma.

O deset minut později Deverill seděl vedle Antonie a plný výčitek svědomí jí mokrou žínkou otíral bledé čelo.

Když ji Fletcher srazil na palubu, hlavou se uhodila do zapomenutého vědra a ztratila vědomí. Deverill ji vzal do náruče, odnesl do své kajuty a opatrně ji položil na postel. Neprohrála se ani tehdy, když jí rozepínal plášť, ani když jí třel zápěstí ve snaze probudit ji.

Fletcher se nad nimi nějakou dobu skláněl a neustále mlel zdráhavé omluvy. Pýcha starého námořníka byla těžce poraněná, neboť nejdříve ho dívka praštila tím zatraceným džbánem, a pak ji nechtě poslal do bezvědomí, když zakopl o její zbraň.

Deverill ho po chvíli propustil. Chtěl zůstat s Antonií sám. Sice byla v bezvědomí, ale živá. Když mu vyhrožovala, že než by se stala jeho zajatcem, raději skočí do vody, srdce se mu svíralo bolestí.

Nicméně docela ji dokázal pochopit. Během dvou měsíců v tureckém vězení se svému vězniteli dennodenně snažil postavit, ale nakonec vyhrál jeho pud sebezáchovy. Šetřil si síly, dokud neměl šanci na útěk a na záchranu zbytku své posádky. Deverill krátce zavřel oči a v myšlenkách se vrátil o deset let zpátky, do doby plné trýzně a pocitů viny.

Zatřásl hlavou, aby odehnal ničující vzpomínky, znovu namočil žínku do chladné vody a pak ji něžně přiložil na Antoniino čelo. Nesmí ji ztratit, jak ztratil skoro polovinu svých mužů. Neexistovalo nic, co by neudělal, aby ji zachránil.

Nesnášel svou bezmoc, když lady jen tak seděl a nemohl nic dělat. Konečky prstů ji lehce pohladil po tváři a celým tělem mu projel prudký záchvěv něhy, základní reakce mužské potřeby chránit svou ženu. Jenže ona není mou ženou, připomněl si a smutně sklonil hlavu.

Deverill si vzpomněl na Antoniiny oči, které ještě před malou chvílí sršely hněvem, a musel se usmát.

Nečekal, že se vzdá bez boje, ale její vynalézavost ho na chvíli vyvedla z míry. Byla natolik chytrá, aby je všechny převezla. A kdyby uměla plavat, utekla by mu. Místo toho se mu řetězem snažila urazit hlavu.

Náhle se Antonie pohnula. Tiše zasténala, nepatrně se vyklenula a přitom se jí ňadra vyrýsovala na mušelínové látce šatů.

Vtom otevřela oči a omámeně se rozhlížela kolem sebe. De-verill zatajil dech a fascinovaně pozoroval její krásnou tvář rámovanou planoucími vlasy, její chvějící se ústa. Právě teď netoužil po ničem jiném než ji políbit, okusit její plné rty a utěšit ji. Nakonec se však ovládl a silou vůle potlačil svou primitivní touhu. Musí ji chránit nejen před šlechticem, kterého si chce vzít, ale i před sebou.

Proto jen zvedl ruku a konečky prstů lehce upravil pramínek vlasů, který jí padal do čela.

Antonie se celá zachvěla. Stačil jeho jediný dotek a ona hořela touhou. Copak znovu sní? Ale jestli to je sen, proč je jeho dotek tak reálný? A proč ji tak příšerně bolí hlava?

Pomalu se rozhlédla kolem sebe.

„Kde... jsem?“ zeptala se tichým hlasem.

Když jí skutečně odpověděl, trochu ji to překvapilo, poněvadž v jejích představách nikdy nemluvil. „V mé kajutě.“

Nechápala, jak se tam mohla dostat, ale dokud ji Deverill hladil svými bronzovými prsty, nemohla jasně přemýšlet. Srdce jí začalo divoce bít a všechny její smysly se probudily

„Když jsi padala na zem, praštila ses do hlavy,“ zamumlal.

Opatrně se dotkla rány na čele a najednou si vzpomněla.

Antonie sebou trhla, jako by se jí události posledních hodin vrátily s nečekanou silou. Deverillova zrada. Její pokus o

útěk. Náhlá tma.

Musel ji seni přenést, zatímco byla v bezvědomí. Jeho kajuta připomínala tu, ve které ji uvěznil, jen se zdála větší a lépe vybavená.

Antonie se na něho zamračila. „Chtěl jsi říct, když jste na mě zaútočili,“ odvětila hněvivě.

Deverill se ušklíbl. „Je mi líto, že jsi zraněná, Antonie.“
„Ale mně se zdá, že jsem stále uvězněná!“

„Jen pro tvé vlastní dobro. Musel jsem tě zavít, protože jsem věděl, že nebudeš chtít poslouchat mé důvody.“

„Důvody? Jaké asi tak můžeš mít důvody, abys unesl ženu! Jsi obyčejný pirát!“

Dlouze si povzdychl a potrásl hlavou. Díval se na ni tak, jako by se nemohl rozhodnout, zda její tvrdohlavost obdivuje, nebo nesnáší. „Jsem dojatý tvou vděčností, drahá. Pravda je taková, že tě chráním před sňatkem s vrahem a před tím, aby ses sama stala jeho obětí.“

„Byla bych ti vděčná, kdybys mě ušetřil svého zájmu a své nesnesitelné povýšenosti!“ Antonie se snažila posadit, ale hlavou jí projela prudká bolest. „Kdo ti vlastně dal právo řídit můj život, Deverille? Rozhodovat za mě, jako bych byla nesvéprávná?“

„Po smrti tvého otce to považuji za svou povinnost.“

Antonie si uvědomila, že je zbytečné o něčem takovém diskutovat. „Tvrdil jsi, že máš nějaké důkazy. Nebo to byla také lež?“

Deverill vstal, mokrou houbu a umývadlo odložil na toaletní stůl a odešel k psacímu stolu. Otevřel zásuvku, vyňal list perga menu a vrátil se k Antonii. „To je dopis od paní Peekeové, který mi poslala před několika měsíci. Přečti si ho a pak mi řekni, jestli ke svému podezření nemám dostatečný důvod.“

Očima v rychlosti přelétla několik řádků. Hospodyně tvrdila, že její otec chtěl zrušit plánované zasnuby s lordem Hewardem, ale že byl zabit dřív, než to mohl udělat. Rovněž Deverilla prosila, aby přijel do Londýna a odhalil pravdu.

„Paní Peekeová se jistě mylí,“ zamumlala Antonie spíše sama pro sebe.

„Proč myslíš?“ přerušil Deverill její zmatené myšlenky.

Poněvadž to je příliš strašné, než aby to byla pravda,

odpověděla Antonie v duchu.

„Vždyť to je jen podezření, ne důkaz,“ řekla nakonec hlasitě a zvedla zrak. Vtom ji napadla další myšlenka. „Tys měl ten dopis celou tu dobu? Měl jsi mi ho ukázat už dříve.“

„Snad,“ odvětil Deverill. „Ale vžij se do mé situace. Co bys udělala, kdybych ti ten dopis ukázal už před několika týdny? Okamžitě bys konfrontovala Hewarda, nemám pravdu?“

„Asi ano,“ odpověděla upřímně.

„Čímž bys paní Peekeovou vhrla do smrtelného nebezpečí a zničila veškeré šance na odhalení vraha.“

Antonie se s rukou na čele posadila a přemýšlela, zda jí Deverill říká pravdu. Nemohla uvěřit, že by jejího milovaného otce zavraždil její snoubenec, ale přesto v hloubi duše cítila jisté podezření.

Mimovolně se zachvěla. Vždyť včera poslala lordu Hewardovi dopis, aby uspíšil jejich zasnuby. Copak skutečně byla tak naivní? Nebo teď reaguje přecitlivěle? Nikdy u něho nezahlédla ani náznak, že by mohl být schopný tak strašných věcí. A jistě mu dluží jistou dávku loajality..., nebo ne?

Znovu se podívala na Deverilla. „Proč jsi mě raději nenechal promluvit s paní Peekeovou? Copak jsi mě musel hned unášet? Ráda bych se jí zeptala na důvody jejího podezření.“

„Protože jsem na to neměl čas. Mohla bys její důvody odmít nout a já jsem nemohl riskovat.“

„Tak jsi mě uprostřed noci unesl z Londýna. Na to jsi neměl právo, Deverille!“

Antonie znovu pocítila prudkou bolest a na chvíli zavřela oči. Nevěděla, co si má počít. Deverill jí v jediné chvíli obrátil celý svět vzhůru nohama. A Heward přitom může být naprosto nevinný.

Přimkla se k chabé naději. Nechtěla zkoumat, proč tak vášnivě čelí Deverillovu podezření, poněvadž by si pak musela přiznat, že pro ni je smrt jejího otce rovněž záhadou...

Antonie prudce odehnala znepokojující myšlenky. „Máš proti Hewardovi ještě nějaké jiné důkazy?“ přinutila se zeptat.

„Zatím ne. Přesto paní Peekeové věřím.“

Deverill nemá žádné důkazy! Kdyby ji tak věrolomně nepod -vedl, mohla by mu pomoci nějaké získat. Ale teď, než by přiznala, že v ní vzbudil podezření proti Hewardovi, by si raději ukousla ja zyk. Ještě stále se na něho zlobila, že ji napálil. A bolest v hlavě její zlost jen podněcovala.

Když mu vrátila dopis, chladným hlasem řekla: „Tohle nejsou dostačující důkazy, abych ti uvěřila, že Heward je vrah. Rozhodně mě o jeho vině nepřemluvíš.“

Deverill se suše usmál. „Raději bych zápasil s tygrem, než se tě snažit o něčem přemluvit, drahá.“

Antonie se zamračila. Konečně pochopila, proč se jí Deverill v uplynulých dnech tolik věnoval. Báł se o její bezpečí. Nebylo to proto, že by ho přitahovala. Do tváří se jí nahrnula nachová barva. V minulých týdnech existovaly momenty, kdy by přísahala, že k ní cítí tutéž touhu jako ona k němu.

Jaký jen byla blázen! Deverill nechtěl **ji**. Neshledával ji okouzlující a přitažlivou jako ona jeho. Choval se jako její osobní strážce, ne jako zamilovaný. A ať už se jí to líbilo či ne, ujal se role jejího ochránce.

Antonie přehodila nohy přes postel a vstala, aby se Deverillovi mohla postavit tváří v tvář. „Došlo to příliš daleko, Deverille. Chci, abys mě okamžitě odvezl zpátky do Londýna.“

„Ne.“ Jeho krásné rysy ztuhly „Nedovolím ti vrátit se, dokud se neujistím, že jsi před Hewardem v bezpečí, takže by sis na to měla zvyknout.“

„Kam mě vezeš?“ Když Deverill váhal, jako by zvažoval, zda ji může prozradit cíl jejich cesty, nejraději by ho praštila. Jestli mi to neřekneš, slibuji, že...“ Jelikož rychle nemohla vymyslet nic, čím by mu vyhrožovala, prostě jen řekla: budeš litovat.“

„Už se třesu hrůzou.“

Tak ráda by ho kopla do holeně. Nesnášela jeho jízlivý humor. „Nevěřím, že by mi Heward chtěl skutečně ublížit!“

„Řekni to té mladé dívce, která včera večer zemřela.“

Antonie ztuhla, ale přesto před Deverillem nechtěla dát najevo, že se bojí. Vzdorovitě zvedla bradu. „Je docela možné, žeš tu dívku zabil ty a na Hewarda jen svaluješ vinu.“

Už jak slova vypouštěla z úst, věděla, že tentokrát zašla příliš daleko. Deverillův výraz se náhle změnil a jeho oči ji

probodávaly se zničující intenzitou.

Výhrůžné se k ní přiblížil, takže se jí téměř dotýkal svalnatou hrudí. Antonie musela zaklonit hlavu, aby mu viděla do očí. Již dříve se jí snažil zastrašit, ale jeho blízkost v Antonii rozechvívala kašdický nerv. Když zvedl ruku a konečky prstů něžně upravil uvolněnou kadeř Antoniiných vlasů, oči mu žhnuly divokým a nebezpečným plamenem.

Cítila, že se jí rozbušilo srdce. Vzduch mezi nimi jiskřil napětím a... smyslností. Jeho oči se přimkly k jejím rtům.

Vtom však zaklel, spustil ruku a rychle od ní odstoupil, jako by nevěřil sám sobě.

Antonie si v duchu oddychla a přes rty se jí mihl lehký úsměv. Kdyby ji chtěl Deverill skutečně políbit, nevěděla, jestli by se mu dokázala ubránit.

„Tohle bych od tebe nečekal, princezno,“ řekl podivně tichým hlasem. „Skutečně si myslíš, že jsem vrah?“

V jeho očích se zračila taková bolest, až se Antonii sevřelo srdce. Věděla, že za smrt oné dívky nenese žádnou zodpovědnost.

Zhluboka se nadechla. „Ne. Ale stejně tak si to nemyslím ani o Hewardovi.“ Deverill se zamračil, ale Antonie pokračovala: „Je tady několik dalších věcí, kterým nerozumím. Pokud podezříváš Hewarda z něčeho tak hrůzného, co jsi s ním dělal v tom baru?“

Temné obočí pobaveně vzlétlo vzhůru. „Co si asi tak myslíš, že jsem tam dělal?“

Antonie zrudla. „Nu, já... Chtěla jsem říct... Vím, co jsi tam dělal... ty... Byl jsi se ženou. Ale proč s Hewardem?“

„Protože mě pozval. Od začátku to měl hezky naplánované a já jsem mu sedl na lep jako nějaký zelenáč.“

Tentokrát se zamračila Antonie. Sklonila hlavu a konečky prstů si třela bolavé čelo. Deverill byl dnes v noci ve veřejném domě a užíval si přízně zkušené kurtizány. Nedovedla pochopit, proč ji představa Deverilla s jinou ženou tak rozčiluje, zatímco Hewardova neloajlnost ji nechává zcela chladnou. Ale na takové úvahy teď není čas.

„Tak už mi konečně odpovíš?“ zeptala se Antonie. „Kam plu jeme?“

„Do Cornwallu. Tam budeš před Hewardem v bezpečí.“

„Cornwall je široký pojem, Deverille.“

Prsty si pročísl vlasy. „Když jsi byla na Cyreně, nepoznala jsi tam lady Isabellu Wildeovou?“

„Ano.“ Vzpomínala si, že lady Isabella byla příjemná elegantní šlechtična, napolo Španělka a napolo Angličanka, která přežila tři manžely. Antonie si ji za tu krátkou dobu velice oblíbila.

„Isabella,“ pokračoval Deverill, „vlastní poblíž Falmouthu hrad, který patřil jejímu zesnulému manželovi. Měla v plánu tam asi tak měsíc zůstat. Jsem si jistý, že tě ráda uvidí.“

Antonie se ušklíbala. „Takže ty mě chceš postavit na práh jejích dveří, aniž bys ji předem informoval? Chováš se jako divoch, Deverille.“

„Snad, ale Belle to rozhodně nevadí.“

„Jenže mně ano!“

„Můžeš si představovat, že to je dobrodružství.“

Jeho provokativní tón se jí vůbec nelíbil. Je však pravda, že když ji otec před dvěma lety vzal na Cyrenu, považovala to za překrásné dobrodružství - jediné dobrodružství, jaké znala. Za jiných podmínek by návštěvu Cornwallu více než uvítala, ale *ne* jako Deverillův zajatec.

„Prostě nemáš na výběr,“ dodal odměřeně.

Antonie se náhle cítila příliš vyčerpaná, než aby s ním déle bojovala. Unaveně klesla na lůžko. Vztek vystřídalo zoufalství, neboť věděla, že už zanedlouho vyplují na moře a že Deverill nemá v úmyslu vrátit ji do Londýna. Už neměla sílu, aby mu vzdorovala.

Potřebovala čas, aby strávila to strašné obvinění.

Ale zítra, slibovala si Antonie v duchu. Zítra mu bude schopna čelit s jasnou hlavou. Potřebuje se vzpamatovat a urovnat si myšlenky, aby mohla logicky uvažovat. Až přestane přemýšlet nad nepochopitelnými událostmi dnešního večera, pak snad bude méně zranitelná.

„Můžeš být ráda, že tě vezu právě k lady Isabelle,“ po -znamenal Deverill.

„Je dostatečně vážená, aby uchránila tvou pověst.“

Antonie si uvědomila, že její situace se zanedlouho stane veřejnou záležitostí, a tvář si ukryla do dlaní. Ať už je či není Heward vinen, Deverill zkazí všechno, o co její otec tak dlouho usiloval. Kdyby viděl, že všechna jeho snaha vyšla

vniveč, byl by hluboce zklamán.

„Myslím, že na tom už vůbec nezáleží,“ řekla chmurně. „Má pověst je už zcela jistě zničená - nebo aspoň bude, až všichni zjistí, že jsem zmizela z Londýna.“

„O únosu se nikdo nic nedozví. Paní Peekeová prohlásí, žeš odjela na venkov za svou nemocnou přítelkyní. A slečna Tottleová za tebou co nevidět přijede až do Cornwallu.“

Antonie zvedla hlavu a podívala se na něho. „To všechno jsi zařídil?“

„Požádal jsem paní Peekeovou, aby na to dohlédla.“

„Jenže Heward něčemu takovému nikdy neuvěří.“

„To asi ne. Vlastně jsem si víceméně jistý, že si okamžitě do myslí, že jsem tě odvezl, abych zabránil vašemu sňatku. Bude ne přičetný vzteky. Ale zcela jistě nebude chtít, aby všichni věděli, že jsi se mnou, a proto bude raději mlčet. Vždyť nevěsta se zkaženou pověstí se mu do jeho plánů s výhodným manželstvím nemůže ho dit. Takže bych řekl, že veřejnost utvrdí o tvém odjezdu na ven kov.“

I když jí hlava třesla bolestí, Antonie dokázala sledovat tok Deverillových logických myšlenek a musela uznat, že dávají smysl. Ale ještě tady byl někdo, koho její náhlý odjezd jistě překvapí. „Emily... Lady Sudburyová bude hrůzou celá bez sebe.“

„Jsem si jistý, že ji paní Peekeová uklidní. Vždyť by to nemělo trvat déle než několik týdnů. Možná měsíc nebo dva.“

„Dva měsíce!“ opakovala Antonie zděšeně.

Náhle se zarazila, neboť si všimla, že Deverill svlékl kabát a začal si rozepínat košili. „Co to děláš?“

„Svlékám si ušpiněné šaty. Měl jsem příšernou noc a rád bych se trochu prospal.“

„Ty chceš spát *tady*?“

„Tohle je má kajuta.“

Antonie se podívala na úzkou postel. „V tom případě se přestěhuji do jiné.“

„Obávám se, že to nepůjde. Jediná, která přicházela v úvahu, je plná kouře a špíny. Aby se v ní dalo spát, musí se vyvětrat a uklidit.“ Významně se odmlčel. „Vzpomínáš si, kdo za to může, že?“

Rozhodla se jeho jízlivou poznámku prostě ignorovat. „Ne-můžeš přece chtít, abych s tebou spala v jedné kajutě!“

„Můžeš si nechat postel. Já si pověším síť támhle v rohu.“

„To je prostě nemyslitelné!“

Deverill si založil ruce na prsa a zkoumavě se na ni podíval. Ačkoliv postoj jeho těla budil dojem ležérnosti a nenucenosti, vyzyvavá intenzita jeho pohledu svědčila o nezkrotné vůli a rozhodnosti.

„Můžeš křičet a vztekat se jak je libo, lištičko. Stejně zůstaneš tady se mnou, abych na tebe mohl dávat pozor. Nechci totiž, abys mi podpálila loď. A co jsi praštila Fletchera do hlavy, nevěřím, že by tě někdo jiný uhlídal. Ujišťuji tě, že já nejsem tak snadný cíl jako ten starý chudák.“

Antonie vstala. Cítila, jak se chvěje zlostí. Deverillův chabý pokus ochránit její čest ji nemohl uklidnit. Přesto se však ovládla a se zaťatými pěstmi se pokusila o klidný tón. „Jistě chápeš, že spát v jedné kajutě je prostě nevhodné.“

Ale samozřejmě že si to uvědomuji, pomyslel si Deverill chmurně, když v rohu kajuty připevňoval síť místo lůžka. Ani on nechce spát s Antonií v jedné místnosti. Ne když mu stačí jediný pohled, aby se vzrušil. Nemůže však riskovat, aby udělala další neuvážený čin a přivodila si tak ještě těžší zranění.

Při myšlence na její úraz se Deverill v duchu ušklíbl. Kdyby byl skutečným gentlemanem, ta příšerná rána na jejím čele by byla dostačující, aby potlačila jeho sexuální choutky.

Nicméně pohled na ni, na její oči planoucí vzdorem, na tváře zrudlé vzrušením v něm vzbuzoval touhu políbit ji a její hněv změnit v divokou vášeň. Chtěl z ní strhat šaty, položit ji na postel a zbytek noci promilovat. Pouhá myšlenka na to stačila, aby se jeho pulzující úd probudil k životu.

Deverill v duchu zaklel. Takhle se jí přece nemůže zmocnit. Raději by měl myslet na její obvinění z vraždy, které mu před malou chvílí vmetla do tváře.

Dobře však chápal, proč kolem sebe kope a úmyslně mu ubližuje. Náhle toho na ni bylo příliš - její milovaný otec zavražděný vlastním milencem, těžce budovaná pověst v troskách, únos uprostřed noci, rána na hlavě...

Deverill si s povzdechem svlékl košili a posadil se do koženého křesla, aby si zul boty a stáhl kalhoty.

Antonie tiše pozorovala, jak na prkenné podlaze přibývá

hro mádka užpiněného šatstva.

„Jestli chceš něco spálit,“ řekl suše, „můžeš tohle.“

Antonie jeho poznámku skoro nevnímala, neboť Deverill teď před ní stál jen ve spodním prádle. Z nedostatkem soukromí zcela zjevně neměl žádné potíže. Antonie však cítila, jak jí při pohledu na dokonale tvarované mužské tělo divoce tepe krev.

Měl široká ramena, štíhlý pás, svalnatá stehna a šlachovitá lýtka. Pod hebkou pokožkou se jasně rýsovaly pevné svaly. Na hrudi měl několik ošklivých jizev, ale navzdory jim vypadal až hříšně krásný a mužný. Antonii znepokojovalo vědomí, jak silně po něm touží.

Když vstal, odvrátila zrak. „Ty se nebudeš svlékat?“

Antonie si tiše odkašlala a pak řekla: „Ne, samozřejmě že ne. Jistě sis všiml, že jsem si s sebou nevzala žádné jiné šaty.“

Deverill na ni upíral své zelené oči. „Můžu ti půjčit noční košili.“

„Rozhodně se nebudu převlékat s tebou v jedné místnosti.“

„Jak je libo. Ale poplujeme dva a půl dne. Myslel jsem si, že budeš chtít vypadat čistě.“

„Jen se neboj. Já už si nějak poradím,“ řekla odměřeně.

K jejímu velkému údivu přešel přes kajutu a zastavil se těsně před ní. Antonie musela shromáždit veškerou vůli, aby se ovládla a nedotkla se ho. Nevěděla, co na ni působí více, zda jeho blízkost nebo nahota. Vůně jeho nahé pokožky jí dráždila smysly a nutila ji bolestně si uvědomovat svou vlastní touhu, zatímco pevné svaly na holé hrudi zapříčinily, že si najednou připadala malá, křehká a naprosto bezbranná.

Na jeho blízkost reagovalo i její tělo. Bradavky ztuhlé touhou se třely o látku živůtku a mezi stehny cítila vlhký žár.

Deverill si jistě všiml, jak na ni působí, neboť pohledem významně přešel po jejím těle a řekl: „Ještě bys to měla zvážit. Vždyť ty tvé mušelínové šaty jsou stejně průhledné jako moje noční košile.“

Antonie zalapala po dechu a s hrůzou si uvědomila, že pod tenkou látkou se jasně rýsují hroty tuhých bradavek.

Mlčky otevřela ústa a udělala krok dozadu, ale narazila na po stel.

Deverill se vědoucně usmál a potřásl hlavou. „Už jsem ti řekl, zlatíčko, že se tě nemíním zmocnit. Neudělal bych to, ani kdybys mě prosila.“

„Prosila se tě...?“ Antoniiny oči se rozšířily a zlostně vyprskla: „Ty arogantní mizero! Nikdy tě nebudu o nic prosit. A jestli se na mě opovážíš jen sáhnout...“

Provokativně jí konečkem prstu ťukl do nosu. „Jen klid, maličká. Zhasnu lampu. Běž do postele. Potřebuješ si odpočinout.“

Poslechla, ačkoliv ho v duchu celou dobu proklínala. Ještě ni kdy se nesetkala s nikým tak sebejistým. Zula si boty a vklouzla pod deku.

Což se ukázalo jako velká chyba. V kajutě bylo příšerné horko, i když okýnko zůstalo otevřené.

Obklopila je naprostá tma. Antonie uslyšela skřípění provazů, jak si Deverill lehl do svého provizorního lůžka.

Tiše ze sebe stáhla teplou deku a obrátila se zády k Deverillovi.

Spát s ním však v jedné místnosti bylo prostě nemyslitelné. Deverillova kajuta se rozlohou podobala jejich malé zahradní besídce...

Antonie se při vzpomínce na besídku zachvěla. Celé její tělo se napjalo, neboť si dobře pamatovalo na jeho dráždivé doteky, svůdné laskání. Nemohla myslet na nic jiného než na slast, kterou jí poskytoval.

Ve snaze potlačit nechtěné vzpomínky zabořila tvář do polštáře.

Po několika nekonečných minutách uslyšela pravidelné Deverillovo oddychování. Přesto však nemohla usnout. A nebylo to jen tím, že se ocitla v neznámé kajutě cizí lodě ani že musela neustále myslet na to, že její otec pravděpodobně zemřel Hewardovou rukou, nebo z rozčilení nad svým únosem či snad kvůli Deverillovi, že zradil její důvěru.

Bylo to také proto, že ji Deverill ujistil, že se jí nezmocní, ani kdyby ho prosila.

Probudila se sama ve ztichlé kajutě. Otevřeným oknem dovnitř proudily paprsky slunce, a když si Antonie uvědomila, kde se tady vlastně vzala, zničeně zasténala.

Chvilí jen tak ležela a zvažovala své vyhlídky do budoucna. V noci nespala zrovna dobře a teď ji bolelo celé tělo, ale o ráno na hlavě už našťěstí skoro ani nevěděla.

Nicméně se srdcem to bylo právě naopak.

Rozhodla se, že se svému zoufalství nesmí poddávat, a vstala z postele, aby se umyla v připravené vodě. Neměla s sebou kartáč, tak si půjčila Deverillův. Vlasy si učesala do přísného uzlu a stáhla je provázkem, který našla v kajutě. V malém zrcadle si prohlédla svůj obličej a zjistila, že čelo zdobí tmavě modrá podlitina. Její zjev však byl tím posledním, co by ji teď zajímalo.

Antonie se zatajeným dechem došla ke dveřím a sáhla po klice. Kupodivu se dveře lehce otevřely.

Ještě více ji však překvapilo, když na chodbě uviděla starého muže, který ji včera večer zbavil vědomí, jak stojí za dveřmi a se zvednutou rukou se právě chystá zaklepat.

Když ji uviděl, jeho dobronozová opálená tvář se zamračila. „Přinesl jsem vám snídani,“ zamumlal.

Antonie si vzpomněla, že o něm Deverill mluvil jako o Fletcherovi. Ustoupila stranou, aby mohl vejít dovnitř. „Děkuji vám.“

„Mně neděkujte, slečinko. To je trest za to, že jsem vás včera poslal k zemi. Jenže jsem nemohl jen tak stát a dívat se, jak chcete praštit našeho kapitána.“ Námořník se zamračil. „Když jste tam ležela v bezvědomí, neměl z toho zrovna velkou radost. Ale vy jste mi udělala totéž, takže jsme si kvit. Přesto bych se vám chtěl omluvit.“

„Také je mi líto, že jsem vás uhodila, pane Fletchere,“ řekla Antonie.

„Jen Fletcher, pokud vám to nevadí. Jmenuji se Fletcher Shortall.“ Položil táč na stůl. „Včera jsem na vás měl vztek, ale to jsem ještě nevěděl, kdo vlastně

jste.“

„A změnilo by to něco?“

„Ano. Přece jste dcera Sama Maitlanda.“

„Vy jste znal mého otce?“

„Jeho ne, ale znám dobře jeho loď. Maitlandovy lodě jsou nejrychlejší na celém světě. Takže ani vy nemůžete být tak špatná.“

Antonie se usmála. „Za normálních okolností se tak nechovám, ale byla jsem zoufalá. Kdybyste zjistil, že jste uvězněný, jistě byste se zachoval úplně stejně.“

„Asi ano. Jenže kapitán to udělal jen pro vaše dobro. Ten chlápek, co jde po vás, je pěkný neřád.“

Usměv z tváře se náhle rozplynul. „To vám řekl Deverill?“

Fletcher zakroutil hlavou. „On toho nikdy moc nenamluví. Já vím jen to, že jste oba v pěkné bryndě.“ Rukou ukázal k tácu. „Ale teď, slečinko, raději snězte snídani. Sice tu nemáme zrovna vybra né lahůdky, ale jídlo je chutné. Na tuto plavbu jsem byl určen jako kuchař. Museli jsme přístav opustit narychlo, takže dobrá polovina posádky chybí. Jestli mi dovolíte odejít, musím dát do pořádku kajutu, kde jste včera založila požár.“

Antonie se na něho omluvně usmála. „Myslím, že kajutu bych měla vyčistit spíše já. Zvláště, když nemáte dostatek mužů.“

Překvapeně se na ni podíval. „To nejde, vy jste přece dáma. A jak už jsem řekl, tohle je můj trest. Musím kajutu upravit tak, abyste tam večer mohla přespat.“

Antonie si oddychla. Takže Deverillovi jejich noční uspořádání nevyhovovalo stejně jako jí. Když se starý námořník otočil k odchodu, zastavila ho. „Fletchere, jsem tady jako vězeň? Nesmím na palubu?“

„Kapitán říkal, že jestli máte chuť, klidně může vyjít nahoru. Jen se nepleťte posádce do cesty a nenahýbejte se přes zábradlí. Kdybyste si znovu ublížila, kapitán by mě přetřhl vejprůl.“

Snídaně byla vskutku chutná. Ovesná kaše, uzená šunka, místo tvrdých sucharů, které námořníci většinou jedí po dobu plavby, pečivo z bílé mouky a džbán piva. Až při jídle si Antonie uvědomila, jaký měla hlad.

Po snídani odnesla tác na palubu. O uspořádání lodí toho

věděla dost, aby bez nesnází našla malou jídelnu, kde nechala použité nádobí.

Pak se vydala na pravobok loď, odkud bude, mít dobrý výhled na moře a na vzdálené pobřeží Anglie. Cestou potkala několik námořníků a u kormidla zahlédla muže, kterého Deverill včera oslovoval jako kapitána Lloyda. Po Deverillovi však nebylo ani památky.

Antonie se zahleděla na šedomodré vlny, které klouzaly po štíhlých bocích loď, a paradoxně se nemohla ubránit pocitu dobré nálady. Bylo překrásné ráno. Sluneční paprsky zářily na mořskou hladinu a vítr nadýmal plachty nad jejich hlavami. Antonii napadlo, že si s sebou mohla vzít plášť.

Pravda byla taková, že vyjížděky na lodích přímo milovala. Vždy toužila po plavbách na otevřeném moři a mužům jako Deverill záviděla jejich svobodu. Celý svůj život prahla po do-brodružství.

Je pravda, že zrovna únos neměla na mysli, ale za jiných okolností by byla výletem do Cornwallu nadšená. Ovšem než by to přiznala Deverillovi, to by si raději ukousla jazyk. Ale to je jedno. Stejně jí nic jiného nezbyvá.

Náhle si však vzpomněla na příšerné důvody, kvůli kterým se ocitla na palubě této lodi, a dobrá nálada se náhle rozplynula.

Antonie si skousla horní ret, aby zabránila jeho chvění. Zoufale si nechtěla přiznat, že byla natolik slepá, aby se celou tu dobu nechala svým snoubencem vodit za nos. A zbabělá uvědomit si, že její otec zemřel jen proto, aby ji zachránil před nešťastným manželstvím. Kdyby to totiž byla pravda, musela by vinu za jeho smrt dávat jen sobě, a Antonie se bála, že by něco takového neunesla. Její spojení s lordem Hewardem kdysi bývalo největším přáním jejího otce, ale kdyby s ním nesouhlasila, tatínek by ještě stále žil...

Ach bože!

Nesmím na to myslet, přikázala si Antonie v duchu, jinak bolesti zešílím.

Zdrcená svými neradostnými myšlenkami vzhlédla vzhůru - a vtom se jí zastavil dech. Vysoko nad hlavou uviděla svalnatou Deverillovu postavu. Kvůli nedostatku mužstva

musel i on přiložit ruku k dílu a pomoci při obsluze lodi. Spolu s ostatními se vyšplhal do ráhnoví, aby spustil štíhlou plachtu.

I když se na něho zlobila, nemohla se Antonie ubránit tichému obdivu. V šlechtických kruzích by se nenašel gentleman, který by se snížil k jakékoliv fyzické práci. Antonie konečně pochopila, jak Deverill získal svou svalnatou postavu. A dlouhé roky velení propůjčily jeho vystupování přirozený respekt...

Odehnala od sebe znepokojující myšlenky ohledně jeho kvalit a raději se obrátila zpátky k moři.

Neuplynulo ani půl hodiny, když si uvědomila, že stojí vedle ní.

„Klidně zase můžeš odejít,“ navrhla Antonie, protože se na něho ještě stále zlobila. „Já totiž s tebou nemluvim.“

„Takže ti vlastně můžu být vděčný,“ poznamenal Deverill. „Tvá mlčenlivost mi snad pomůže vylízat si rány, které mi včera večer uštědřil tvůj jazyk.“

Nevrle se na něho podívala. Musel přece pochopit, že jestli ho včera něčím urazila, pak tak učinila jen v sebeobraně. Rozhodně se od něho nenechá tyranizovat, i když mu je vlastně vydaná na milost.

Bohužel Deverill využil situace a zkontroloval její zranění. Dlouhými prsty ji něžně chytil za bradu a natočil ji tak, aby dobře viděl.

Antonie ztuhla a její smysly si okamžitě uvědomily svůdnou mužnost. Najednou se jí zdálo, že nemůže popadnout dech.

„Budeš žít,“ prohlásil, když ji konečně pustil.

„Ne díky tobě.“

Chabě se usmál. „Je pochopitelné, že se na mě zlobíš...“

„Jak jsi ušlechtilý!“

„Obával jsem se, že to bude horší. Zvládla jsi to lépe, než jsem doufal.“

„V co jsi doufal?“ zeptala se Antonie a tázavě povytáhla obočí. „Že propadnu naprosté hysterii? Žádný záchvat vzteku by nemohl zmenšit mou zoufalost a otupit pohrdání, které k tobě cítím. Nemysli si, že jsem nějaký slaboch.“

„Něco takového by mě ani nenapadlo, drahá.“

Rozhlédla se kolem sebe a pokrčila rameny. „No, vidím,

že s únosem už asi nic nezměním. Jen nevím, co tady mám dělat? Sám jsi řekl, že do Cornwallu dorazíme asi tak za dva dny.“

„V mé kajutě najdeš nějaké knihy, které si můžeš přečíst. A pokud se nerozhodneš skákat přes zábradlí, máš na palubě naprosto svou svobodu.“

„Jsem dojatá tvou velkorysostí.“

Po její kousavé poznámce ji zpražil vyčítavým pohledem. Antonie však sevřela rty a vzdorovitě hleděla přes jeho rameno. „Ráda bych se seznámila s kapitánem Lloydem.“

„Proč?“ zeptal se podezřívavě.

„Protože to je slušnost. Takže představíš mě, nebo to mám udělat sama?“

Deverill se sice tvářil váhavě, ale vzal ji za loket a vedl přes palubu ke kormidlu, kde stál kapitán.

Vysoký svalnatý muž s prošedivělými spánky se uctivě sklonil, aby jí políbil ruku. Zdálo se, že ji rád poznává. „Znal jsem vašeho otce, slečno Maitlandová. Byl to pozoruhodný muž.“

Cítila, jak se jí sevřelo hrdlo. „Děkuji vám, pane.“ Odmlčela se. „Tohle je má druhá plavba, kapitáne. Byl byste tak laskav a zaskvětil mě do tajů vaší loď? Tohle je plachetnice, nemýlím se?“

Kapitán se podíval na Deverilla, jako by se ptal na svolení, zda může odpovědět.

Deverill ji znovu vzal za předloktí a vedl ji dále od kormidla. „Řeknu ti všechno, co chceš vědět. Kapitán Lloyd má teď plné ruce práce.“

Za normálních okolností by dychtivě naslouchala všemu, co by jí Deverill byl ochotný o své lodi prozradit, ale **ne** dnes, když se stala jeho zajatkyní. A také nemínila strávit příliš času v jeho spo lečnosti, neboť se to ukázalo jako velice nebezpečné. Vytrhla se mu ze sevření. „To nevádí. Raději zůstanu v nevědomosti.“

Obrátila se a s hrdě zdviženou hlavou odcházela jiným směrem. V zádech cítila jeho pohled.

Deverill nejdříve chtěl jít za ní, ale pak si to rozmyslel. Bude rozumnější, když si od ní bude držet odstup.

Minulou noc se mu o Antonii zdál erotický sen. Probudil se s prvními slunečními paprsky a celé tělo ho bolelo touhou.

Až příliš horečně si uvědomoval, že leží jen kousek od něho.

Nemohl se ubránit, aby ji alespoň chvíli nepozoroval. Tak rád by věděl, jak by vypadala po noci strávené milováním... s vlasy rozčuchanými po polštáři, s naběhlými rty, s pokožkou zružovělou prožitým vzrušením. Věděl, že milování s ní musí být vášnivé a divoké, plné smyslných příslibů a žhavých vyznání...

V duchu zaklel, rychle vstal a oblékl se. Jakmile odešel z kajuty, vrhl se do namáhavé práce, aby pomohl svým mužům a zároveň se tak zbavil spalující touhy.

Přisahal si však, že dnes v noci se Antonie vrátí do své kajuty. Její blízkost pro něho byla příliš nebezpečná. Jestli s ní stráví ještě jednu noc, nebude schopný nedotknout se jí. A pak ho už nic nezastaví.

Neustále ho pronásledovala utkvělá představa - strávit týdny s Antonií v posteli a ukájet své i její sexuální potřeby. Pozoroval ji, jak hrdě stojí u zábradlí a slunce svými paprsky omývá její štíhlé tělo, a dobře chápal, co ho na ní tolik přitahuje. Její spojení vzdoru, zranitelnosti a uhrančivé krásy ho nemohlo nechat chladným. A záblesk nespoutané smyslnosti, který občas prosvítne zpod masky elegance a vytríbeného chování, ho přímo přiváděl k šílenství.

Nicméně Deverill věděl, že je pod jeho ochranou a on toho nesmí zneužít.

Stačí, že je sama na palubě plné mužů. Jestli jejich pohádka o Antoniíně náhlém odjezdu na venkov za nemocnou přítelkyní ne bude fungovat, její pověst se zhroutí jako domeček z karet a on za to ponese plnou zodpovědnost.

Nedokázal však přestat snít a představovat si, jaké by to bylo, kdyby se jeho fantazie staly skutečností... Antonie, jak se pod ním zmítá v divoké extázi, v touze po naplnění. Jak mu dychtivě vychází v ústrety, jak volá jeho jméno. Stačila jen myšlenka, aby se ho zmocnila hladová touha, která se usadila hluboko v ztopořeném mužství.

„Dávej si pozor, chlapče,“ mumlal si Deverill pod vousy. Zhluboka se nadechl a vrátil se zpátky k práci. Věděl, že má před sebou dlouhou a mučivou plavbu.

Když ji Fletcher informoval, že oběd se bude podávat v kapitě nově kajutě, Antonie zjistila, že Deverill tam na ni už čeká. Poně vadž s ním nechtěla být sama, obrátila se a snažila se co nejrychleji odejít, nicméně jeho úsečný rozkaz ji zastavil.

„Sedni si, Antonie. Fletcher si s tím dal značnou práci a ty to teď sníš, i když se ti nelíbí, že ti dělám společnost.“

Otráveně po něm šlehla rozzlobeným pohledem, ale raději po slechla a přisedla si k němu ke stolu, kde už bylo naservírováno překvapivě chutné jídlo.

„Měl by sis uvědomit Deverille,“ řekla Antonie chladně, „že tě nemusím poslouchat. Nejsem jedním z tvých mužů.“

„Bud ráda, že nejsi, má sladká trapitelko,“ odvětil, „protože bych tě musel potrestat za tvé vzpurné chování. Někdy se podobáš malému tvrdohlavému dítěti.“

Antonii napadlo hned několik odpovědí, které se však rozhodně nehodily pro dobře vychovanou mladou dámu, a proto raději mlčela. Dobře věděla, že se někdy chová jako malé dítě, ale copak k tomu nemá pádný důvod? Celé dopoledne byla sama jen se svými neradostnými myšlenkami, a teď se cítila osamocená a zoufalá. Potřebuje něco, čím by se mohla zabavit, jinak se asi zblázní.

„Třeba by pomohlo,“ řekla nakonec, „kdybych tady měla co dělat. Mohla bych pracovat spolu s tvou posádkou.“

Deverill tázavě pozvedl obočí. „Dobrovolně se hlásíš k práci na lodi?“

Antonie pokrčila rameny. „Všichni tady se mnou zacházejí jako s bezbrannou dívkou, a to mě rozčiluje. Nejsem sice zvyklá na práci na lodi, ale jistě se tady najde něco, co bych mohla zvládnout.“

Deverill ji se zájmem sledoval. „Máme tu několik plachet, které by potřebovaly vyspravit.“

Ušklíbla se. „Asi si nevzpomínáš, že jsem ti říkala, jak nenávidím vyšívání.“

„To si docela dobře pamatuji.“

A právě proto jsi mi tuhle práci nabídl, pomyslela si Antonie a nešťastně se na něho podívala. „Tobě se prostě líbí, když mě můžeš trápit, že?“

„Musím přiznat, že v tom spatřuji jisté kouzlo. Ale teď vážně, nezkušený námořník začíná s podřadnými pracemi. Pochybují, že by sis něčím takovým chtěla ušpinit ruce.“

„Jenže mě zajímá všechno, co se týká lodí. A trochu tvrdé práce mi taky neuškodí. Snad bych mohla vydrhnout palubu. Rozhodně nemíním celou dobu jen zahálet.“

„Snad bys mohla pomáhat Fletcherovi. Ten už zaučil nejednoho námořníka.“

Antonie se rozzářila. „Bude mě učit plachtit?“

„Nemá rád, když jsou na palubě ženy. Tvrdí, že to přináší smůlu. Ale ty už jsi stejně tady a když vezmeme v úvahu, že jsi dcerou Samuela Maitlanda, snad by mohl udělat výjimku.“

„Takže se ho zeptáš?“

„Ano, princezno. Jestli to skutečně chceš.“

„Děkuji ti,“ zamumlala Antonie a poprvé od svého únosu se usmála. Pak vzala vidličku a s chutí se pustila do jídla. Už se ne mohla dočkat, až pronikne do vzrušujícího života námořníka.

Fletcher o něčem takovém nechtěl nejdříve ani slyšet. Nejen že byla žena, ale ještě k tomu urozeného původu.

Deverill se ho zeptal, když starý námořník přišel do kajuty, aby po obědě sklídl ze stolu. Fletcher se zpočátku tvářil překvapeně, pak podezřívavě, jako by si myslel, že se stal terčem nejspíše nějakého žertu.

Nakonec odmítavě zakroutil hlavou. „Taková práce se pro urozené dámy nehodí. Ne, to nepřichází v úvahu.“

Antonie zvedla ruku, aby zabránila Deverillovu dalšímu pře mluvání, a vyskočila od stolu. Popadla jeden tác a vyšla za Fletcherem na chodbu.

„Prosím, Fletchere, nemohl byste alespoň jednou udělat výjimku. Rodina mého otce přece vůbec nebyla urozená. A tatínek se nikdy nestyděl za to, že na živobytí musel vydělávat vlastníma rukama.“

Starý muž se zastavil a nedůvěřivě se podíval na Antoniiiny elegantní šaty, které byly zcela v opaku s jejím tvrzením.

„Umíte si vůbec představit,“ naléhala Antonie, „jak to je nudné stále se chovat řádně a uhlazeně jako pravá dáma?“

„Tak to teda neumím,“ houkl Fletcher.

„Jen to zkuste. Neustále byste musel nosit sako a kravatu a třikrát týdně pít čaj s vikářovou ženou.“

Když se Fletcher zatvářil rozpačitě, pochopila, že tohle na něho neplatí a zkusila něco jiného. „Tak si představte, že byste už nikdy neviděl moře. Ze byste nikdy na tváři neucítil svěží vítr, na kůži spršku chladné vody a pod nohama houpající se vlny. Copak by to nebylo horší než vězení?“

Námořník se tentokrát zamračil a Antonie věděla, že má vyhráno. „Jo, to máte pravdu.“

„No, a já jsem takovým vězněm celý svůj život. Vždy jsem toužila alespoň na chvíli uniknout a okusit chuť svobody. Fletchere, tohle je má jediná šance.“

Jeho váhání v ní vzbudilo naději. „Vím, že život námořníka je velmi tvrdý, ale chci Deverillovi dokázat, že to zvládnou. Ze nejsem jen zbytečná tretka. Říká mi princezno, ale já taková nejsem, sku tečně.“

„Princezno, ehm?“

„Ano. Prosím, chci se jen učit. Slibuji, že udělám, cokoliv mi přikázete. Copak mi nemůžete dát alespoň šanci?“

Když za sebou uslyšela tlumený smích, uvědomila si, že De-verill stojí mezi dveřmi a slyšel každé slovo, které vypustila z úst. Dokonce i v temné chodbě viděla, jak mu v očích tančí jiskřičky smíchu.

„Možná bys to měl udělat, Fletchere,“ navrhl Deverill. „Stejně ji dlouho nebude bavit a nakonec ti dá pokoj.“

Antonie přešla jeho kousavou poznámku, ale jen proto, že prosazoval její věc. Se zatajeným dechem se obrátila na Fletchera a čekala.

Fletcher se podíval na ni a pak na Deverilla a nakonec přikývl. „Dobře tedy, pojd'te za mnou. Můžete začít tím, že mi pomůžete s lodní kuchyní.“

Nebylo to přesně to, v co doufala, ale jelikož nechtěla pokoušet štěstí, ochotně námořníka následovala do kuchyně.

Trvalo to sice celé odpoledne, ale Antonie si toho dne u starého Fetchera vysloužila respekt. Nejprve, když mu bez jediného slova **námitek** pomohla umýt špinavé nádobí. Potom Antonii z kusu staré plachty uvázal kolem pasu provizorní zástěru a poslal ji na další podřadnou, avšak na lodi nezbytnou práci: naučila se, jak správně natřít palubu

lodi, aby se stala voděvzdornou. Pak konečně postoupila k zajímavějším lekcím.

První hodina se týkala námořních uzlů. Fletcher jí ukázal šest různých způsobů, jak bezpečně uvázat lano, a pak ji nechal cvičit, dokud je nedokázala uvázat poslepu.

Nakonec uznale pokýval hlavou. „Na ženskou to není špatné.“

Antonie se ušklíbla. Věděla, že to je vysoké ocenění.

Starý námořník jí něčím připomínal otce. Fletcher toho moc nenamluvil a tvrdě pracoval, což byly vlastnosti, které otec vždy obdivoval. Rovněž se ukázal jako schopný organizátor a zadával jí jednu práci za druhou, což Antonie uvítala s povděkem.

Jelikož dlouhé roky pozorovala otce při práci, znala jména všech plachet, ale nevěděla, jak je stáhnout či zas naopak vztyčit. Když skončila lekce o kasání plachet, ruce měla celé červené a příšerně ji pálily.

Fletcher navrhl, ať si chvíli odpočine, ale Antonie odmítla a dál pokračovala v tvrdé práci. I když byla k smrti unavená, přece si nenechá ujít možná nejzajímavější odpoledne svého života. Rovněž si uvědomovala, že ji čas od času sleduje Deverill, a nechtěla, aby si myslel, že se vzdává. A navíc tady byla ještě jedna věc, o které vždy tajně snila: vyšplhat do ráhnoví.

Fletcher její žádost nejdříve kategoricky zamítl.

„Prosím,“ žadonila Antonie. „Chtěla bych to zkusit. Chci vědět, jaké to je být skoro až v oblacích.“

Z jeho váhání poznala, že jí rozumí. „Nemůžete přece šplhat v sukních,“ řekl. „Zlomila byste si svůj krásný krček.“

„Copak nemáte kalhoty, které byste mi mohl půjčit? A taky košili.“

„Kalhoty?“ vyjekl starý námořník. „Pro vás?“

„No, ano. Možná to bude trochu neobvyklé, ale přece nebudu nahá.“

„To se pro ženu nehodí,“ bručel Fletcher.

„Asi ne,“ povzdychla si. „Deverill by s tím zřejmě taky ne -souhlasil, jenže já bych mu ráda ukázala, že to zvládnu.“

Fletcher si ji zkoumavě prohlížel a pak řekl: „Dneska jste pra covala jako pravý námořník. Snad byste si nějakou tu odměnu za sloužila.“

Zavedl ji ke svému lůžku, kde z lodního kufru vytáhl hrubou lněnou košili, tmavě modré námořnické kalhoty a kožený opasek.

Poté se Antonie odešla převléci do své nové kajuty. Když se vrátila na palubu, všimla si několika udivených pohledů.

Fletcher všem nařídil, ať se vrátí zpátky k práci, a pak jí ukázal, jak se pevně chytit provazového žebříku, který visel u každého stěžně. Nejdříve vybral nižší stěžň na přídi lodi, aby dobře viděla před sebe, a upozornil ji, aby každých pět metrů zastavila a zkonstrovala, zda se jí netočí hlava a před očima se nedělají mžítiky.

Antonie se zhluboka nadechla a začala šplhat. Fletcher ji těsně následoval, aby ji v případě pádu stihl zachytit.

Každým dalším krokem v ní narůstalo vzrušení, ale zároveň pociťovala úlevu, že jí výšky nečiní žádné potíže. Když dorazila na vrcholek stěžně, nadšeně zavýskla. Cítila se, jako by vyšplhala na vrcholek světa.

Naskytl se jí úchvatný pohled. Její duše vyletěla vzhůru a Antonie se tetelila štěstím.

Fletcherovi trvalo dlouho, než svou žačku přemluvil, aby se vydali na zpáteční cestu. A když konečně stáli na prkenné palubě a Antonie mu nadšeně děkovala za nejkrásnější zážitek svého života, starý muž zrudl až po kořínky šedivých vlasů.

„Tak už toho nechte, slečinko,“ mumlal, když si všiml několika pobavených pohledů ze strany posádky.

Fletcher se pak vydal do kuchyně, aby připravil večeři, zatímco Antonie se odebrala do své kajuty znovu se převléci do šatů. Cestou se minula s Deverillem a obdařila ho zářivým úsměvem.

Celé odpoledne na ni bedlivě dohlížel, a i když se mu Antoniin nápad šplhat do ráhnoví vůbec nezamlouval, věřil, že Fletcher dá na ni pozor. A když teď viděl její spontánní radost, vůbec svého rozhodnutí nezasahovat nelitoval.

Její úsměv v něm vyvolal něžné chvění a okamžitě se ho zmocnila vášnivá touha. Zoufale se snažil oba pocity ignorovat, ale marně. Antoniina chuť do života mu připadala

nesmírně smyslná a vzrušující.

U večeře tentokrát nebyli sami. Antonie pozvala kapitána Lloyda a připravila si pro něho několik otázek týkajících se navigování lodě, což v Deverillovi vzbudilo jiskřičku žárlivosti. Klidně jí mohl na všechny otázky odpovědět sám, ale Antonie s ním stále nemluvila, nebo jen velice kuse. Takže mu ještě neodpustila, že ji vytrhl ze spárů vraha.

Život v tak těsné blízkosti s Antonií se zdál pohádkově krásný, a přitom nesnesitelný. Stal se z něho nervózní a neustále podrážděný muž. A živé erotické sny mu k získání sebekontroly příliš nepomohly.

Jakmile to bylo jen trochu možné, Deverill se omluvil a vytratil se na palubu, kde vydržel téměř do půlnoci. Pak se vrátil do kajuty, aby se uchlýlil k bezesnému spánku.

Na polštáři cítil vůni jejích vlasů, před sebou viděl svůdné křivky jejího těla a v uších mu zněl její šťastný smích. Deverill si povzdychl a rezignovaně se smířil s tím, že další noc probděl bolavý touhou, pronásledovaný svými erotickými představami.

Na rozdíl od něj Antonie spala mnohem lépe než včera. Následujícího dne se probudila celá dychtivá, neboť se už nemohla dočkat na svou další lekci s Fletcherem. Dokonce jí ani nevadilo, když ji poslal vyspravovat plachty.

Ukázal jí, jak sešít potrhané švy na těžkém plátně, a to ovčím střívkem za pomoci velrybí kosti. Práce to byla namáhavá a Antonii za chvíli bolely ruce, ale nedovolila si stěžovat ze strachu, že by Fletcher ukončil jejich výuku, která se jí zdála prostě fantastická.

K její velké radosti Fletcher začal obsáhle vyprávět dobrodružné příběhy, které na svých cestách po dálných mořích zažili.

Nejvíce ji však zajímal Deverill. „Znáte ho dlouho, Fletchere?“

„Sloužím pod ním od jeho prvního velení a jsem tomu vsutku rád. Několikrát mi zachránil život. Odvážnějšího muže jsem nepoznal. Jeho činy jsou vsutku legendární.“

„Něco jsem o nich už slyšela.“

A když projevila zvědavost, Fletcher jí vyprávěl o několika dobrodružných výpravách v honbě za piráty, především ve Středomoří a později v Indickém oceáně. Podle Fletchera Deverill běžně čelí takovému nebezpečí, kterému by se postavilo deset zdatných chlapů.

„Vím, že má na sobě jizvy,“ přiznala Antonie tiše. „Jak k nim přišel?“

Fletcher se zamračil. „Tohle není příběh vhodný pro uši dámy.“ Na dlouhou chvíli se pak odmlčel a zdálo se, že je duchem nepřítomný.

„Slyšela jsem, že to byli Turci,“ zamumlala a po zádech jí přejel mráz.

Ze školy věděla, že Turci si ve Středomoří podrobili mnoho zemí a vládli jim krutou rukou. „Co se stalo? Má hospodyně říkála, že Deverill se svou posádkou byli uvězněni a... týráni. Byl jste s ním i tehdy?“

Fletcher přikývl, v očích vášnivý žár. Nicméně trvalo další dlouhou chvíli, než promluvil. „Stalo se to před deseti lety. Kapitán Deverill - tehdy byl kapitánem na naší lodi - už měl s piráty své zkušenosti, zabavoval jim jejich poklady a podobně, čímž si vysloužil jejich nenávisť. No, tehdy byl vyslán na oficiální návštěvu k místnímu pašovi, který s Británií podepsal mírovou dohodu. Když jsme vpluli do přístavu, kapitán a důstojníci přijali pozvání k oslavě na jejich počest, ale byla to past. Ten zatracený neřád je všechny uvrhl do vězení, pak se zmocnil lodě a uvěznil i nás. Jednou za několik dní jeho žalárníci vybrali někoho z posádky a popravili ho. A kapitán se na to musel dívat. Po popravě mu do kůže vždy vyřízli hluboký zářez, značku za každého muže, který zemřel.“

Fletcher zavřel oči a prudce se zachvěl. „Prožili jsme tam dva měsíce hotového pekla,“ zašeptal, „ale mně to připadá, jako by to byly dva roky.“

Antonii se sevřelo srdce. Cítila, že se chvěje stejně jako Fletcher. „Ale nějak jste se z toho přece dostali, ne?“

„Ano. Kapitán se bolestí stěží udržel na nohou, ale silou vůle se vzchopil a přemohl své strážce. Mohl utéct, ale: nedokázal nás tam nechat, i když mnozí z nás byli těžce ranění. Společně jsme si probojovali cestu do přístavu, nasedli na loď a ta hrstka nás, kteří jsme přežili, odjela do Anglie. Vrátili jsme se až za několik měsíců. Přístav jsme vyčistili od okupantů a jednou provždy učinili za-

dost krvavému násilí, které tam vládlo. Kapitán mi tehdy zachránil život.“

„To je strašné. Museli jste všichni tolik trpět,“ šeptala ochraptělým hlasem.

„Ano, máte pravdu. Jenže jizvy na těle se časem zahojí, horší je to však s těmi na duši. Deverill tehdy byl našim kapitánem a za svou posádku nesl zodpovědnost.“

Antonie chápala, co tím chtěl Fletcher říct - že Deverill dodnes bojuje s pocitem viny. Zřetelné jizvy na těle mu nenechají nikdy zapomenout, stejně jako ty neviditelné na duši a na srdci.

Fletcher se na ni zkoumavě zadíval a vážným hlasem řekl: „A stejně tak by vám nedovolil, abyste včera v noci skočila přes palubu. Za vaši záchranu by klidně vypustil i vlastní duši.“ Starý muž se pak odmlčel a po chvíli pokračoval už veselejším tónem. „Neměla byste se na něho zlobit, slečno. Kapitán vždy dělá jen to, co považuje za správné. Přisahám, že mu můžete věřit.“

Antonie se podívala stranou a sevřela rty. Vždy věděla, že může Deverillovi důvěřovat, že je čestný a loajální. Zlobila se na něho, že ji napálil a že s ní jednal povýšeně, jako by si myslel, že sama neví, co je pro ni nejlepší. Nemůže však déle popírat, že ji unesl z Londýna s nejlepším vědomím zachránit ji před Hewardem. A pokud se jeho podezření zakládá na pravdě, co mu vlastně může vyčítat?

Celé dva dny se zoufale snažila ignorovat možnost, že by otec mohl být zavražděný jejím snoubencem. Kdykoliv s touto představa přestala bojovat, do duše se jí vkradl temný stín a ona zažívala přímo hororové pocity.

Antonie se znovu snažila soustředit na práci, ale marně. Rozrušená děsivými myšlenkami se nechala překvapit prudkým záva nem větru, který jí z ruky málem vytrhl hrubou plachtu.

Obě dlaně ji pálily od drsného provazu a malíček si odřela té měř až do krve, ale raději svá zranění bedlivě ukrývala, aby si jich náhodou nevšiml Fletcher a neposlal ji zpátky do kajuty. Nicméně o půl hodiny později se bolest stala téměř neúnosnou a Antonie měla co dělat, aby nezačala vzlykat.

Když se u nich zastavil Deverill, aby si promluvil s Fletcherem, a všiml si jejího bolestného výrazu, rozhodl se

zjistit, co se stalo.

„Nic,“ odvětila Antonie rozechvělým hlasem.

Snažila se Deverilla odbýt, ale on ji vzal za loket a tiše vyštěkl. „Tak mi to řekni, Antonie.“

Se zatnutými zuby k němu otočila dlaně a ukázala mu svá zranění.

Deverill tiše zaklel a po Fletcherovi střílel rozzlobeným po -hledem. „Přece jsem ti říkal, ať na ni dáš pozor.“

„To není jeho chyba!“ vykřikla Antonie. „Za to si můžu sama.“

„Tak o tom nepochybuji,“ souhlasil Deverill. „Až příliš se snažíš, abys náhodou neukázala třeba jen náznak slabosti.“ Popadl ji za loket. „Pojď se mnou.“

„A kam?“ zeptala se Antonie a snažila se mu vzepřít.

Postrčil ji ke vchodu do podpalubí. „Do mé kajuty. Musím ti ošetřit ruce.“

Antonie slabě přikývla a bez odporu poslechla. Dlaně jí příliš bolely, než aby vzdorovala.

Jakmile došli do kajuty, Deverill ji posadil ke stolu a sám za tím přinesl umývadlo s čistou vodou, bavlněný obvaz a nádobku s masťou.

„Asi jsem se mýlil, když jsem předpokládal, že jsi velice inteligentní,“ řekl Deverill a pozorně si prohlížel ošklivá zranění. „Měl jsem vědět, že budeš takhle tvrdohlavá.“

Antonie ztuhla a jen s velkou námahou se přinutila ke klidnému tónu. „Doufám, že se nemíníš bavit na můj účet, Deverille. Také bych ti byla vděčná, kdybys na mě teď, když jsem zraněná, nekřičel.“

„Já nekřičím.“

„Opravdu?“ zeptala se výsměšně.

„Ne. Jen se tě snažím rozptýlit, abys nemyslela na bolest. Dovedu si představit, že to pálí jako samotný d'as.“

„Ach tak.“ Nevěděla, co na to má říct. Fakt, že s ní Deverill sympatizuje, ji nějakým zvláštním způsobem uklidňoval.

I když se jí dotýkal jen velice něžně, přesto, když začal čistit ránu, sebou trhla bolestí. A když se snažil odřenou kůži otřít dosu -cha, nedokázala se ubránit slzám, které se jí draly do očí.

Deverill se na ni krátce podíval a pevně zat' al čelist. „Tohle

ti uleví.“

Na podřenou kůži opatrně rozetřel mast a pak obě dlaně pečli vé ovázel.

Antonie se snažila skrýt slzy, ale Deverillova vlídnost dělala všechno ještě horší. Klečel tady před ní a ošetřoval jí nepatrné poranění, zatímco sám kdysi přetrpěl kruté mučení, které na jeho těle zanechalo hluboké jizvy. A když si vzpomněla, jak zpochybno -vala jeho čest a loajálnost, zmocnil se jí pocit studu.

A ještě tady byla ta věc se smrtí jejího otce.

Když si vzpomněla, jak byl otec potěšen, že přijala nabídku lorda Hewarda, muže ušlechtilého původu, čisté krve... hrdlo se jí sevřelo bolestí.

„Opravdu věříš, že to Heward udělal?“ zeptala se rozechvělým hlasem.

Deverill znehybněl. „Ano. Vůbec o tom nepochybují. Tvůj otec chtěl zrušit vaše zasnoubení, tak ho Heward otrávil. Kdybych tomu nevěřil, Antonie, nikdy bych se nepřiklonil k tak drastickému opatření, abych tě unesl.“

Pevně sevřela oči ve snaze skrýt slzy.

„Neměl jsem na výběr,“ řekl Deverill tiše. „Už nemáš nikoho, kdo by tě chránil.“

Antonie k němu zvedla zrak. „Takže ty jsi můj ochránce?“

Klidně se na ni podíval a v tichosti dokončil poslední smyčku. „Přesněji řečeno tvůj strážce. Chci, abys byla v bezpečí, Antonie.“

Z nevysvětlitelného důvodu pocítila úlevu. Vědomí, že na ni Deverill dává pozor, ji naplňovalo klidem a mírem. Zároveň však v hloubi duše cítila chaos a stud: Jak mohla být tak naivní a důvěřovat Hewardovým lžím.

Snad se v ní za poslední dva dny nashromáždilo příliš mnoho emocí, nebo se stále nemohla smířit s otcovou zcela zbytečnou smrtí, ale její stud se náhle rozplynul a Antonie se rozplakala. „Jestli Heward zabil mého otce..., pak jen proto, abych si ho vzala. To já můžu za jeho smrt.“

Deverill se na ni překvapeně podíval. „Jak tě něco takového mohlo vůbec napadnout? Samozřejmě že za to nemůžeš. Za smrt tvého otce je zodpovědný jen Heward, nikdo jiný.“

Jenže Antonie se nedokázala zbavit pocitu viny. Do srdce jí vstoupil smutek a celý svět se náhle zdál temnější a bez kouska radosti. Bylo to stejné, jako toho dne, kdy otec zemřel. Do hrdla se jí tlačil pláč a ona mu nedokázala odolat.

„Antonie, ne...“ zašeptal Deverill tichým hlasem.

Cítila, jak ji jeho silné ruce objaly a přitiskly na pevnou hrud. Odvrátila zrak, aby neviděl její slzy. Nesnášela uplakané ženy, ale právě teď si připadala tak zranitelná a slabá, že potřebovala někoho, kdo by ji utěšil. Nejraději ze všeho by přitiskla tvář k Deverillovi a plačtivým hlasem ho požádala, aby ji držel a už nikdy nepouštěl.

Jenže něco takového by nikdy neudělala. A přesto ji Deverill objímal, tiskl k sobě a hladil po vlasech.

Po tvářích jí stékaly horké slzy a ona se už déle nedokázala ovládat. Objala ho kolem krku a nechala, aby ji utěšoval. Po chvíli její vzlyky utichly, ale přesto zůstala v jeho objetí a vychutnávala sílu jeho paží. Chtěla se k němu přitisknout a už nikdy neodejít.

Naštěstí se zdálo, že Deverill nikam nespíchá, i když opa-
-koval svou prosbu: „Nesmíš plakat, drahá. Nesnesu to.“

Ochranitelský tón v jeho hlase ji hladil jako hebký samet. A ona potřebovala někoho, kdo by ji střežil, chránil ji a dával na ni pozor.

Cítila, jak ji prsty hladí po vlasech, pak po tváři. Něžně jí otírá slzy, konejší ji. Když zvedla zrak a jejich oči se střetly, něco se v ní probudilo, něco sladce bolestného.

„Asi jsem opravdu slabá,“ zašeptala Antonie.

„Ne, nejsi.“ Z kapsy vytáhl kapesník a podal ho Antonii, aby si otřela oči a nos. „Mnohem raději tě však vidím, když se na mě zlobíš, než když pláčeš.“

Naposledy popotáhla. „Je mi to líto. Nechtěla jsem ti promáčet kabát.“

Něžně se na ni usmál. „To nic, zase uschne.“ Koutky jejích úst se nepatrně nadzvedly a Antonie se chabě usmála.

Stejně tak ho mohla chytit za srdce. Deverill v hrudi pocítil bolestnou touhu a potřebu chránit ji před celým světem. Aniž by si to uvědomil, zvedl ruce a uchopil její krásný obličej do dlaní.

Věděl, že je na nebezpečné půdě, jenže nedokázal myslet na nic jiného, než jak je Antonie něžná a zranitelná, jak je krásná. Přál by si, aby ho tolik nepřitahovala.

Deverill zatnul zuby a zoufale se snažil ovládnout své city. Nedokázal však bojovat se sladkou touhou po sebezničení.

Náhle sklonil hlavu a pomalu ji políbil. Antonie se ani nepohnula, ale Deverill cítil, jak na něho okamžitě reaguje. Jak se její rty chvějí a tvarují se.

Vydal tichý zvuk, který se podobal klení i modlitbě. Jednalo se jen o polibek, ale přesto se ho zmocnilo prudké vzrušení. A co hůř, když se od ní odtáhl, spatřil oči překypující touhou a náhle věděl, že i Antonie bojuje se svými city stejně jako on. Rovněž věděl, že nechce, aby s nimi bojovala dlouho...

Něžně ji pohladil po tváři a znovu sklonil hlavu.

Antonie omámeně sledovala, jak se jeho překrásné rty pomalu přibližují. Když ucítila jeho vzrušený dech, ruce mu položila na hrud' a lehce zatlačila. Ve skutečnosti však nechtěla, aby přestal. Chtěla se jen postavit proti touze, kterou v ní vzbuzoval.

Zatajila dech a vnímala jen jeho svůdný šepot. Jeho rty byly přesně tak horké a pevné, jak si je pamatovala ze svých snů. Anto nie vydala tichý sten a omámeně zavřela oči. Pak se jeho polibek prohloubil a Antonie cítila, jak se celá chvěje.

Proč její srdce bije tak prudce? Jak má vzdorovat bolestné po třebě po jeho dotecích? Deverill v ní probouzí tolik emocí, až je to děsivé. Když jí jazykem pootevřel rty a vnikl dovnitř, zachvátil ji prudký nával touhy.

Celé její tělo se chvělo bouřlivým vzrušením. Jeho polibek byl tak intimní, tak strhující, až to bralo dech. Pod prsty cítila pevnost jeho svalů, žár, který z něho vycházel, omamnou vůni mužského pižma, jež ji tolik vzrušovalo.

Pak však, k jejímu velkému zklamání, se jeho rty odtrhly a Deverill ji přestal líbat. Naplnil ji pocit ztráty, avšak jen na chvíli. Deverill ji vedl pozpátku, dokud se zády neopřela o pevnou přepážku. Když se k ní přitiskl, cítila jeho tvrdé tělo... jeho sílu a pružnost, délku jeho svalnatých stehen, šířku jeho hrudi.

Díval se na ni a oči mu žhnuly vášní. Antonii pod jeho pohledem vyschlo v ústech, zatímco v těle cítila divokou změt' vzrušení a touhy. „Deverille..., prosím..., polib mě.“

„Chci to udělat, lásko. Jenže nevím, jestli pak dokážu přestat.“

Znovu sklonil hlavu, lehce ji políbil do koutku úst, a pak pokračoval níž a stále níž, až k oblouku štíhlého hrdla. Jeho rty za sebou zanechávaly pálivou stopu. Pak jeho horký jazyk

pohladil citlivé místo pod hrdlem a Antonie ucítila, jak jeho prsty pomalu stoupají výše, až se zastavily na vnější straně plných ňader.

„Jsi tak sladká,“ mumlal ochraptělým hlasem.

Jeho silné ruce objaly oblíny Antoniiných prsou a přes tenkou látku šatů ucítila, jak bříska palců přejíždí po citlivých bradavkách. O chvíli později se k nim přidaly i jeho rty a pokryly Antoniina ňadra dychtivými polibky.

Antonií projel prudký nával touhy. Pak Deverill rty stiskl jeden zduřelý hrot a jí se zatočila hlava.

Vyklenula se mu v ústřety, zavřela oči a slastně vychutnávala rozkoš, která jí proudila žilami.

Stále přisátý k sladkým bradavkám Deverill sáhl dolů a uchopil lem jejích šatů. Jakmile rukou vklouzl mezi štíhlá stehna a ucítil horkost její kůže, tiše zavrčel. Když jeho ruka postupovala výše, Antonie vnímala, jak začíná vlhnout. Pak se dotkl vlhké šterbinky, prsty rozevřel okvětní plátky jejího ženskosti a palcem přejel přes zduřelý pupen touhy.

Antonie zalapala po dechu a omámeně vykřikla. Jeho dotek byl nádherný a zároveň nesnesitelný. Přitiskla se k němu a cítila, že chce víc, mnohem víc.

Deverill s uspokojením vnímal její žhavou odpověď a znovu ji začal líbat. Tentokrát však ještě hladověji a dychtivěji.

Když štíhlým prstem vklouzl do horké vlhkosti, její ochraptělý sten byl plný touhy a pozvání. Její hlad sálal jako plamen, olizoval pokožku a zcela ji pohlcoval.

Vtom Deverill zvedl hlavu a zhluboka oddychoval, jako by se snažil znovu získat kontrolu nad sebou samým. „**Bože**, jsi tak nebezpečná. Stačí, abych se tě dotýkal a přivádíš mě na pokraj šílenství.“

Antonie se na něho podívala omámeným **pohledem** a zašeptala: „Prosím..., nepřestávej.“

Přesně o tomhle snila. V jejích snech ji Deverill líbal, dotýkal se jí, miloval ji. Chtěla ho, chtěla jeho vášně. Měla pocit, že pokud jí to nedá, zemře touhou.

Následovala své instinkty a rukou vklouzla dolů mezi jejich těla, aby mu rozepnula poklopec. Jeho oči náhle

potemněly touhou a Antonie uslyšela zrychlený dech. Spokojeně se usmála. Bylo příjemné vědět, že má na něho stejný vliv jako on na ni.

Už ho déle nemusela ponoukat. Odtáhl se jen na nepatrnou chvíli, aby dokončil rozepínání kalhot a uvolnil své touhou tepající

mužství. Pak jí vykasal sukni až k pasu a kolenem roztáhl nohy. Popadl ji za nahý zadeček, nadzvedl a její štíhlá stehna si ovinul kolem boků. Sklonil hlavu a hladově ji začal líbat.

Tvrdý úd pulzoval těsně u brány jejího ženství a Antonie, i když omámená touhou, se začala obávat nepoznaného. Věděla, co bude následovat. Jeho mužství jí však připadalo tak velké a pevné, tak nebezpečné.

Dychtivá touha po naplnění však byla silnější než strach. Chtěla ho cítit hluboko uvnitř svého těla. Když Deverill uchopil dlouhý penis a hebkou hlavičku začal sunout do nitra ženské vlhkosti, Antonie tiše vydechla.

Pevně zavřela oči a odevzdaně čekala, co se bude dít.

Deverillem proudily hladové vlny touhy. Potřeba naplnění, proniknutí do Antoniina sladkého těla. Netoužil po ničem jiném než ucítit kolem touhou pulzujícího mužství její vlhkou horkost.

Se rty stále přitisknutými k jejím si ji obkročmo nasadil na dlouhý úd a pomalu spouštěl dolů. Antonie ztuhla a napjatě čekala, co bude následovat.

Jakmile dlouhý penis protrhl panenskou blánu, Antonie tiše vykřikla a Deverill prudce otevřel oči. Nevěřicně hleděl na její krásnou tvář a stále se nemohl vzpamatovat.

„Ach, bože...“, vydechl, „vždyť ty jsi panna.“

Byla panna, opravil v duchu sám sebe, když viděl bolest, jež se jí zračila v očích. Zatímco se její tělo snažilo přijmout jeho plnost, Antonie tiše oddychovala a čekala.

Deverilla zaplavily výčitky svědomí. Už tehdy odpoledne v altánku si měl uvědomit, že svou sexuální zkušenost jen předstírá. Vlastně to více méně předpokládal. Jenže teď nedokázal myslet na nic jiného, než jak se jí zmocnit.

Deverill tiše zasténal, zhluboka se nadechl, čelo přitiskl k jejímu a snažil se získat sebekontrolu. „Zatraceně.“ Nejednalo se jen o klení, ale o zoufalou prosbu ovládnout vlastní tělo. Sladkost její hebkosti ho přiváděla k šílenství. Musí se však vzpamatovat a najít v sobě sílu zvládnout svou touhu dřív, než jí ublíží ještě více než doposud.

S neobyčejným přemáháním vyklouzl z Antoniiny vlhkosti a postavil ji na zem. Nicméně už bylo příliš pozdě a jeho touhou zmučený úd explodoval. Deverill zaťal zuby, do ruky uchopil hrot svého mužství a snažil se zachytit proud horkého semene, které tryskalo z jeho chvějícího se těla.

Dlouhou chvíli jen tak mlčky stál, lehce opřený o Antonii a snažil se uklidnit svůj přerývaný dech.

„Ublížil jsem ti hodně?“ zeptal se konečně.

„Ne... hodně.“

Tiše zaklel a odtáhl se zpátky, zatímco Antonie zůstala stát opřená o dřevěnou přepážku kajuty. V dlani stále svírala jeho kapesník, takže si ho vzal zpátky, otřel si vlhké ruce a došel k umývadlu s vodou, kde si smyl zbytky semene.

„Tvrdila jsi, že jste s Hewardem milenci,“ připomenul stručně. Ve svém vlastním hlase slyšel hněv, ale zlobil se jen sám na sebe. V hloubi duše přece věděl, že lže. Jenže ona si měla své panenství lépe hlídat. „Proč jsi mě, ztraceně, nezastavila?“

„Myslela jsem... Nechala jsem se unést.“

Dokázal ji pochopit, poněvadž sám na tom nebyl jinak. Stačilo pouhé objetí a on hořel touhou. Ztratil hlavu, v žilách mu začala vřít krev a tichý hlásek ho povzbuzoval, aby si vzal to, po čem už tak dlouho touží.

Deverill na ni jen němě zíral a snažil se pojmenovat vášeň, která mezi nimi vzplála. Ještě nikdy nic tak žhavého nezažil. Kdyby věděl, že je panna, možná by se s ní také miloval, ale rozhodně mnohem opatrněji a ohleduplněji. Vždyť jí místo rozkoše způsobil jen bolest.

„Měla jsi mi to říct,“ mumlal Deverill a prsty si pročísl vlasy. „Snažil bych se ti neublížit.“

Ještě stále lehce omámená hleděla na něho Antonie zmateným pohledem. Na rtech cítila jeho chuť, na pokožce ji pálily jeho do -teky, uvnitř pulzujícího ženství vnímala jeho pevný úd. Jeho prud ký ústup ji však zanechal stejně neukojenou, jako tomu bylo ve snech.

Na jednu stranu se hubovala za svou svěhlavost, ale na druhou byla ráda, že ji o panenství připravil právě Deverill.

„Nemusíš se cítit provinile,“ řekla konečně. „Byla to moje chyba, ne tvá. Chtěla jsem, abys to udělal.“

Viděla, jak Deverillův tvrdý výraz zněžněl, ale stále mlčel.

Když jí začal vyhrnovat sukni, Antonie sebou trhla. „Co to děláš?“

„Chci ti omýt krev.“

„Udělám to sama.“

„Vždyť máš ovázané ruce. Nesmíš si namočit obvaz. Teď sebou nevrt, lištičko, a dovol mi, abych se o tebe postaral.“

Antonie cítila, jak se jí do tváří nahrnula krev, a stydlivě sklopila zrak. Deverill před ní však bez zaváhání poklekl a začal ji svědomitě omývat.

Rovněž jeho další slova byla spíše funkční než milostná. „Doufám, že si uvědomuješ, že nám tato situace nedává na výběr. Budeš si mě muset vzít.“

Antonie se na něho nechápavě podívala. „Cože?“

„Slyšela jsi mě. Musíme se vzít. Jakmile doplujeme do Cornwallu, zařídím ohlášky.“

„To nemůžeš myslet vážně,“ řekla překvapeně. „Vždyť ty si mě vzít nechceš. Nechceš si vzít vůbec nikoho.“

Hořce se usmál. „Možná ne, ale připravil jsem tě o nevinnost. Svatba je jedinou čestnou věcí, kterou mohu udělat.“

„O *nic* jsi mě nepřipravil, Deverille. Dala jsem ti ji dobrovolně. V tom je velký rozdíl.“

„Ne pro mě. A stejně tak pro nikoho jiného. Nenechám tě bez ochrany, Antonie. Pokud by naše tělesné selhání vyšlo na veřejnost, všichni by tě považovali za padlou ženu.“

Pokud byla až do té doby slabá v kolenou, teď málem omdlela. Rychle došla k židli a posadila se dřív, než upadne.

Rozhodně neměla v plánu přijmout Deverillovu vynucenou nabídku k sňatku. V minulosti jí dal jasně najevo, že se nemíní usadit. A už vůbec nestál o společenský sňatek z rozumu, neboť opovrhoval vším, co bylo jakkoliv pompézní a nabubřelé. Dobře věděla, že se nechtěl vzdát svého staromládeneckého života. Boží dobroto, vždyť ještě před dvěma dny trávil noc ve veřejném domě, v náruči prostitutky!

Ne, nechtěl manželku, a i kdyby chtěl, jistě by si nevybral právě ji. Byli jako troudu a oheň. Stačila sebemenší jiskřička a hrozilo, že vybuchne skutečný požár. Vždyť ani já ho nechci, ujišťovala se v duchu Antonie... Je to jen arogantní, do sebe zahleděný mizera, který ji dokáže jen provokovat.

„Ne,“ řekla Antonie rozhodně. „Ať už padlá žena či ne, nevezmu si tě. Nechci, aby ses kvůli mně tolik obětoval a porušil své slovo.“

Deverill došel k servírovacímu stolku a z karafy si nalil sklenici brandy. „Nemusí to být skutečné manželství,“ řekl příkře, přiložil si sklenici ke rtům a zhluboka se napil. „Může

to být jen tak. Dám ti své jméno a ty se můžeš zařídit podle sebe. Půjdem pak každý svou cestou. Ty můžeš dále pobývat v Londýně a já, když nebudu na moři, zůstanu na Cyreně.“

Antonii jeho okamžité zamítnutí obvyklého svazku urazilo. Natáhla ruku ke sklenici a zeptala se: „Smím?“

Tázavě pozvedl obočí, nicméně bez okolků jí podal nedopitou sklenici brandy. Antonie trochu usrkla, polkla a zalapala po dechu. V útrokách ucítla spalující žár.

Nápad uzavřít manželství byl absurdní. Deverill vždy zůstane jejím ideálem. Odvážný muž plný vášně a něhy - silný, kurážný, neohrožený, vzrušující. Obdivovala všechno, co představoval: dobrodružství, svobodu, nespoutaný život. Jenže přesně ty vlastnosti, které na něm tolik zbožňovala, z něho činily zcela nevyhovujícího manžela.

„Celé to je jeden velký nesmysl,“ řekla nahlas. „Nemusím si tě vzít, Deverille. A rozhodně nejsi tím typem manžela, kterého by schválil můj otec.“

„Když už nic jiného, jsem natolik bohatý, že se nemusíš bát, že bych si tě chtěl vzít kvůli penězům.“

„Jenže nemáš titul.“

„To je pravda,“ souhlasil Deverill, vzal si zpátky sklenici a nalil si další dávku.

Hovořil suchým tónem, který Antonii připomněl skutečný důvod, proč si ho nikdy nemůže vzít. I když svatba s lordem Hewar dem už nepřichází v úvahu, míní ctít památku svého otce a provdat se za **někoho** urozeného se šlechtickým titulem. Dlužila to otci, zvláště když vezme v úvahu, že zemřel při obraně jejího života.

Antonie od sebe odehnala palčivou bolest, která jí pronikla do srdce při představě, že by neměla splnit jeho největší přání. Možná by pochopil, že ve víru vášně přišla o nevinost, ale nikdy by jí neodpustil, že všechno zahodila a vzdala se šance stát se šlechticnou.

Chvilí trvalo, než si uvědomila, že na ni Deverill znovu mluví.

„...nemáš na výběr než si mě vzít. Zničil jsem jakoukoliv naději, že by ses mohla provdat za někoho jiného.“

„Ne, to není pravda,“ odvětila věcným tónem. „Jako dědička pohádkového jmění si mohu manžela s titulem prostě koupit, i když nejsem panna. Musím tě

však ujistit, že tentokrát budu vybírat mnohem opatrněji. Rozhodně se nechci provdat za gentlemana, který bude se mnou bezohledně manipulovat, jak to dělal Heward.“

Deverill se chladně usmál. Než však mohl cokoliv odpovědět, Antonie se nadechla a pokračovala: „Vážím si toho, že jsi mě před Hewardem zachránil, Deverille, a jsem ti za to velice zavázaná. Ale nutit tě, aby sis mě vzal, by můj dluh k tobě jen prohloubilo.“

„A to ty nemůžeš připustit.“

„Přesně tak. A kromě toho, na mé pověsti mi teď zas až tolik nezáleží. Nejdůležitější je dostat Hewarda před spravedlnost. Pokud Heward skutečně zabil mého otce, jak tvrdíš, chci, aby byl potrestán.“

„Můžeš mi věřit, že o to se už postarám,“ řekl Deverill temně. „Lituji smrti tvého otce a nenechám toho mizeru Hewarda bez trestu.“

„Co chceš dělat? Nemůžeš se přece vrátit do Londýna. Vždyť tě tam hledají pro vraždu té ženy.“

Deverill přivřel oči. „Než jsem odjel z Londýna, spustil jsem za pomoci svých přátel soukolí jistého plánu, který odhalí vraha tvého otce a i oné nebohé ženy a dokáže, že jsem nevinný. Jakmile doplujeme do Cornwallu podniknu další kroky. Kapitán Lloyd odjede do Londýna, aby mi podával zprávy.“

„Ale chceš se přece vrátit do Londýna, abys odhalil Hewarda, že?“

„Ano,“ odpověděl Deverill. „Něco takového bych si nenechal ujít.“

Antonie spokojeně přikývla. Z hloubi srdce věřila, že Deverill mluví pravdu: že Heward skutečně zabil jejího otce, aby mu nestál v cestě k oltáři a rovněž aby si tak zajistil kontrolu nad veškerým jměním.

Ale jestli to všechno je pravda, pak chce vidět, jak Heward pyká - za to, co udělal jejímu otci a vlastně i Deverillovi. „Vrátím se do Londýna s tebou,“ prohlásila rozhodným hlasem.

„Ne, to ne. Heward je příliš nebezpečný. Dokud nebude za mřížemi, zůstaneš v Cornwallu, kde budeš v bezpečí.“

Když pevně sevřela rty a vzdorovitě zvedla bradu, Deverill si ji změřil podezřívavým pohledem. Nechtěl se Antonii svěřovat se svými plány, neboť se obával, že by ho nakonec přemluvila, aby ji vzal s sebou. A to pochopitelně nemohl

připustit. Nebyl si jistý, zda by ji v Londýně dokázal udržet v bezpečí. A také se samozřejmě nesměla nic dozvědět o Strážcích, neboť složil slib mlčenlivosti.

Nicméně jeho strategie teď nebyla tím, co by ho trápilo. Stále se jaksi nemohl vzpamatovat z Antoniina odmítnutí. Má pravdu, že jako dědička obrovského jmění si může manžela s titulem docela dobře koupit. Jenže bude jí to takhle vyhovovat?

Deverill se lehce pousmál. S takovým manželem by se Antonie do čtrnácti dnů nudila. Celou dobu plavby ji pozorně sledoval a věděl, že by v manželství z rozumu byla nešťastná. Vždyť urozený manžel by jen utlačoval jejího ducha a snažil by se udusit její touhu po životě.

Zaslouží si mnohem více. Potřebuje muže, který by jí byl roven a mohl by čelit jejím výzvám.

V tomto ohledu by se k ní on skvěle hodil, jenže jinak byl zcela nevyhovující. Rozhodně nepatří k uhlazeným gentlemanům, mezi kterými si Antonie vybírá svého manžela. A co je nejdůležitější, ve vysoké společnosti nemůže hrát roli, kterou si Antonie žádá.

Jeho váhání ke svazku s touto mladou ženou nepramení z odporu k manželství nebo snad z touhy po svobodě, jak Antonie předpokládá.

Kdysi před lety mu k životu opravdu stačilo jen vzrušení a dobrodružství. Jenže to bylo ještě před tím, než si s ním osud krutě zahrál a on drastickým způsobem přišel o dobrou polovinu posádky. Když se mu nakonec podařilo utéct z vězení a zachránit alespoň polovinu mužů, zasvětil svůj život jedinému účelu, a ten nemínil zradit.

Nemohl si dovolit bláhové sny o šťastném životě s rodinou, s milovanou ženou. O životě plném lásky, štěstí, radosti... a snad i dětí. Nesměl si dovolit být jako ostatní. Tehdy, když dopustil, aby zajali jeho loď, ztratil veškerá práva na štěstí.

Také je tady další maličkost, pomyslel si Deverill jízlivě. V Londýně se nemůže ani ukázat, aniž by ho okamžitě neuvěznili za vraždu mladé prostitutky. Pochopitelně že udělá vše, aby své jméno očistil, ale přesto už navždy zůstane

poznamenaný, což by Antonii-ně pověsti zrovna neprospělo.

Přesto stále nemohl utišit svůj hlodavý pocit viny. Zbavil ji nevinnosti, a ačkoliv si Antonie myslí pravý opak, je gentleman a ví, co je jeho povinností.

Deverill se rozhodl, že ji prostě musí přesvědčit, aby si ho vzala. Udělá z Antonie svou nevěstu, ať už se jí to v tuto chvíli líbí či ne.

„Zapomněla jsi na jednu velkou výhodu,“ vrátil se k důležitému tématu. „Pokud si mě vezmeš, Hewardovy snahy na získání tvého majetku se náhle rozplynou.“

„To asi ano,“ zamračila se Antonie, „jenže to si klidné mohu vzít kohokoliv jiného. Nemusíš to být zrovna *ty*.“

Deverill rozpačitě dopil zbytek brandy. „Jenže to budu já.“

„Deverille, copak jsi neslyšel jediné slovo, co jsem teď říkala?“ zeptala se podrážděně.

„Ale ano, lásko, jenže je mi to jedno. Můžeš se třeba postavit na hlavu, stejně si mě vezmeš.“

Antonie vstala. „Jdi k čertu, Deverille, *nevezmu* si tě!“

Deverill se spokojeně usmál. Líbilo se mu, když jí modré oči plály hněvem, ale tentokrát to dělal jen pro její dobro. Mnohem raději viděl, když Antonie bojovala, než když jí z očí proudily horké slzy jako před malou chvílí.

„Myslím, že spolu svedeme skvělý souboj vůlí,“ řekl mírně. Odložil sklenici a obrátil se ke dveřím.

„Kam jdeš?“ chtěla vědět Antonie.

„Informovat kapitána Lloyda o našem rozhodnutí. Právě mě napadlo, že nás může oddat i bez ohlášek.“

„K čertu s tebou, Deverille! Neopovažuj se odejít a udělat něco takového! Ještě jsme nedomluvili.“

Přesto odešel a Antonii nechal ve svém pokoji - ovšem jen na chvíli. Přece mu nedovolí, aby měl poslední slovo. S hrdě vztýče nou bradou vyšla za ním.

* * *

Jenže neuspěla.

Jejich slovní souboj musel počkat. Deverill si dával dobrý pozor, aby s ní nezůstal ani chvíli sám, a Antonie byla příliš

dobře vychovaná, než aby s ním podobné věci řešila před posádkou. Nicméně její planoucí pohled Deverilla pronásledoval, kamkoliv se vrtl.

Deverill si však říkal, že tak alespoň zaměstná její myšlenky. I on se musel soustředit a snažit se vymyslet něco, čím by ji pře -svědčil o bezpodmínečnosti jejich svazku.

Narozdíl od Antonie o nutnosti jejich manželství nepochyboval. Hned od první chvíle, kdy Antonii unesl, věděl, že mohou nastat okolnosti, kdy bude muset jednat, a tak se i stalo. Nemůže přece dovolit, aby jí zničil dobrou pověst. Doufal, že se podobným krokům vyhnou, ani ne tak kvůli sobě jako kvůli Antonii, ale bohužel se tak nestalo a on neměl na výběr.

Bojovat s ní však nebyl právě nejlepší způsob jak si získat její náklonnost. Udělá lépe, když proti ní použije její vlastní vášnivou povahu. Pokaždé, když se jí dotkne, Antonie roztaje a vždy ztratí další kousek ze své obrany. Deverill se rozhodl, že její slabost vy - užije jako svou výhodu.

Vedou spolu smyslnou válku, kterou má v plánu vyhrát.

Jen doufal, že se dokáže ovládat a nepropadne své vlastní sla -bosti, kterou v něm Antonie vzbuzuje. Ještě nikdy po žádné ženě tolik netoužil. Jeho primární potřeba získat Antonii se může nako -nec stát jeho záhubou.

Po chutné večeři ve společnosti Deverilla a kapitána Lloyda se Antonie vrátila do své kajuty. Na obzoru zapadalo rudé slunce a jeho teplé paprsky proudily malým okýnkem a zlatily nevelkou místnost. Na spaní bylo ještě příliš brzy, a tak Antonie přemýšlela, že si přečte nějakou knihu, aby tak zaměstnala burčující myšlenky na provokujícího dobrodruha, který se ji svými nápady snaží při pravit o rozum.

Jaké však bylo její překvapení, když na ni v kajutě čekala mědě ná vana z poloviny naplněná čistou vodou. O chvíli později na dveře zaklepal Fletcher a přinesl další dvě vědra plné kouřící vody.

„Kapitán říká, že byste se ráda vykoukala,“ vysvětlil Fletcher. „A protože jste lady, měla byste mít čistou vodu.“

Antonie se nemohla dočkat, až se ponoří do horké vody, pro tože koupel přímo zbožňovala, jen si nebyla jistá, jestli to zvládne se zavázanýma rukama. Sotva však Fletcher vyšel z pokoje, objevil se tam Deverill. Bez pozvání vstoupil dál a zamkl za sebou dveře.

Antonie si ho změřila rozzlobeným pohledem. „Doufám, že mi vysvětlíš, co tady pohledáváš?“

„Chci ti posloužit jako komorná.“ Když tázavě povytáhla obočí, dodal jemně: „Se zraněnýma rukama to sama nedokážeš.“

„Já už si nějak poradím.“

„Možná ano, ale je to úplně zbytečné. Otoč se, ať ti můžu rozepnout šaty.“

Antonie ohromeně zalapala po dechu. „Ty opravdu myslíš, že ti dovolím, abys mě *svlékl*?“

„A pomohl ti vykoupat se.“

Antonie začala mimovolně couvat a přitom odmítavě kroutila hlavou. „*Ne*, Deverille. To nepřichází v úvahu.“

„Proč ne? Vždyť už jsem tvé překrásné tělo viděl. A když vezmeme v úvahu, že jsme se před několika hodinami milovali, nevinná koupel ti už nemůže ublížit.“

Při vzpomínce na intimní chvíle se Antoniina tvář rozhořela studem.

„A ty už jsi mě taky viděla, když jsem se koupal,“ poukázal Deverill.

„To bylo něco jiného. Tehdy šlo o náhodu.“

„Jenže naše milování dnes ráno nebyla žádná náhoda.“ Když chtěla dále protestovat, zvedl ruce. „Zkáza je dokonána, Antonie. Neumím ti vrátit nevinnost. Proto se přestaň vzpouzet jako malé dítě.“

Podívala se na něho přivřeným pohledem. „Raději jako malé dítě než tvrdohlavý svéhlavec. Nikdy ti nedovolím, abys mě *svlékl*.“

„Jenže já to zvládnu i bez tvé pomoci,“ varoval ji.

Antonie si přes prsa bojovně překřížila ruce. „Můžeš to zku sit.“

Jejich pohledy se střetly jako dva ocelové meče. Touha, kterou v Deverillovi vyvolávala její vzdorovitost, byla ostrá jako čepel nože. Ještě žádná žena ho nepokoušela jako Antonie - a žádná ho tak nevzrušila. Z očí jí sršely blesky hněvu, který ho sváděl, aby ji zkontroloval. Nicméně nechtěl s ní přímo zkrřížit zbraně.

„Ale no tak, lištičko, nechci s tebou bojovat. Tady jsem ti něco přinesl. Na znamení příměří.“ Antonie nedůvěřivým pohledem sledovala, jak sáhl do kapsy a vytáhl dva drahocenné hřebeny. „Kapitán Lloyd je chtěl nejdříve dát své sestře, ale pak uvážil, že tobě se budou hodit více. Můžeš si jimi sepnout vlasy.“

K jeho velké úlevě cetky zřejmě platily na každou ženu. An -tonie na chvíli zaváhala, ale pak po hřebenech sáhla. „Jsem kapitánu Lloydovi nesmírně vděčná, ale jakmile přistaneme v Cornwallu, vrátím mu je.“

Rozvázala provázek, kterým si předtím stáhla vlasy, hedvábnou záplavu svázala do precizního uzlu a sepjala hřebeny.

„Takže ti můžu pomoci?“ zeptal se, neboť její odmítnutí nemínil brát vážně.

Antonie si ho nedůvěřivě prohlížela. „Nesmíš se zlobit, Deverille, ale jaksi tvé šlechtynosti nemohu uvěřit. Víím, že máš něco za lubem.“

„Vůbec ne. Slibuji, že se budu chovat slušně.“

„To si dovedu docela dobře představit. Problém je jen v tom, že tvá představa slušného chování se od ostatních velmi liší.“

Ukázal k měděné vaně. „Voda chladne, princezno. Chceš se koupat nebo ne?“

S pohledem upřeným na horkou koupel si toužebně po -vzdychla.

„Neodejdu dříve, dokud nebudeš vykoupaná. Takže ti stejně nic jiného nezbyvá,“ dodal Deverill.

Už ho znala natolik dobře, aby pochopila, že nemluví do větru, proto se k němu otočila zády a řekla: „Dobře tedy, ale nesvléknu se celá. Nechám si noční košili.“

„Nevěděl jsem, že tady nějakou máš.“

„Včera v noci jsem si jednu ušila z povlečení na polštář. Pokud trváš na tom, že mě vykoupeš, pak jediné v noční košili.“

„Jak si přeješ.“

Deverill jí raději nedal čas na rozmyšlenou a hbitými prsty ro zepnul háčky na šatech. Naneštěstí jediný pohled na bezchybnou pokožku Antoniiých zad v něm vzbudil bolestnou touhu. Ještě stále cítil, jak ji dnes ráno líbal, jak ji hladil a pak vnikl do její hebkosti.

Deverill v duchu zaklel a ze všech sil se snažil ovládnout. Chtěl mít Antonii nahou ve své náručí a mínil pro to udělat

úplně všechno.

Když odepnul poslední háček, obrátil ji tváří k sobě. Pak poklekl a začal jí rozvazovat boty a stahovat punčochy.

„Podívej,“ řekl významně, „klečím ti u nohou. Na světě není příliš mnoho žen, které mě takhle viděly.“

„Kdyby záleželo na mně, nepatřila bych mezi ně ani já.“

Deverill potlačil úsměv, postavil se a sledoval Antonii, jak otevřela truhlu a vytáhla provizorní noční košili - mušelínový povlak na polštář s otvorem na ruce a hlavu. Obrátila se k němu zády, šaty si stáhla přes ramena a pak si rychle oblékla noční košili. Nakonec, až si ovázanýma rukama pečlivě upravila lem bílé látky, nechala šaty spadnout na zem.

Když se k němu otočila, Deverill na malou chvíli přestal dýchat. Její krása ho přímo uhranula. Povlak sice přikryl plná ňadra i smyslný klín, ale téměř průhledná látka přilnula ke každé křivce a odhalovala jak obrysy zduřelých bradavek, tak hebký trojúhelník jejího ženství. Pohled na ni byl erotičtější, než kdyby před ním stála zcela nahá. Antonie se hrdě napřímila. Rozhodně neměla v úmyslu krčit se před ním a unikat jeho drzému pohledu. Deverillem projela prudká vlna touhy

„Jsi opravdu krásná.“

„Nemusíš mi lichotit, Deverille.“

Vůbec jí nelichotil. Byla prostě dokonalá, a to od plných prsou, přes útlý pas, lehce klenuté boky, štíhlá stehna až k pěkně tvarovaným lýtkům a rozkošným prstům u nohou.

Jeho pohled sklouzl zpátky k oblým prsům. Živě si dovedl představit, jak tato provokativní ňadra líbá. Na rtech cítil chuť jejích bradavek, vnímal, jak mu tuhnou v ústech. A odtud byl už jen pouhý krok, aby si představil její nahé tělo, hebké a dokonalé, hořící touhou. Deverillova bedra spaloval divoký plamen, který ho svou intenzitou téměř sežehl.

„Běž do vany,“ nařídil ochraptělým hlasem, přičemž jen stěží potlačoval svou touhu.

Nabídl Antonii rámě a pomohl jí vstoupit do vany. Opatrně, aby si nenamočila ruce, se posadila do horké vody, a ze rtů jí unikl blažený povzdech.

Deverill vzal ze stolu plátěný ručník a mýdlo a klekl si

vedle měděné vany. Mýdlo naness na vlhký ručník a pak Antonii omyl obličej, ruce i nohy. Na záda jí přes noční košili nalil teplou vodu a nakonec se začal věnovat jejím nadržům. Odložil vlhký ručník, namydlič si ruce a dlaní krouživě přejížděl po prsou ukrytých pod mokrou látkou provizorní košile.

Antonie zatajila dech. Povlak na polštář byl rozhodně lepší než nic, nicméně Antonie nepočítala s faktem, že jakmile se mušelín namočí, stane se skoro průhledným. Ani si neuvědomila, že odolávat Deverillově svůdnosti bude takřka nemožné.

Až doted' jeho péči úspěšně ignorovala, ale když se jeho po

hyby zpomalily a staly se více erotickými, mezi chvějícími se stehny ucítila bolestný žár.

Fascinovaně sledovala, jak mužské opálené ruce pomalu kloužou po bílé látce, která přilnula k jejím prsům.

Antonie se zhluboka nadechla a odstrčila Deverillovy ruce stranou.

„Nemůžeš předstírat, že se ti mé doteky nelíbí,“ zamumlal.

„Na tom teď vůbec nezáleží,“ řekla téměř bez dechu. „Konečně jsem si uvědomila, co máš v plánu, Deverille. Snažíš se mě svést, abych si tě vzala.“

„A co je na tom? Oba víme, že se ti mé svádění líbí.“

Chladné přesvědčení v jeho hlase ji přivádělo k šílenství. „Já si tě nechci vzít,“ opakovala Antonie už asi podvacáté.

Zářivě se usmál. „To už jsi říkala. Jenže já udělám, co je v mých silách, abych tě přesvědčil.“

Začala se s ním dohadovat, rozhodnutá odolat jeho zničujícím kouzlům, když vtom se jí všechny myšlenky náhle rozplynuly, neboť Deverill vstal a začal se svlékat. „Deverille..., co to děláš?“

„Hodlám využít teplou vodu. Na lodi je hřích plýtvat čerstvou vodou.“

Antonie si uvědomila, že jestli vstoupí do vany, když v ní sedí ona, nejspíš tam bude velice těsně. Poněvadž to nemínala zkoušet, rychle si spláchla poslední stopy mýdla, natáhla se pro ručník a vstala, přičemž si suché plátno omotala kolem mokré košile.

Deverill si mezitím přetáhl přes hlavu košili. Když znovu

uviděla jeho jizvy, ztuhla. Srdce se jí sevřelo bolestí. Pak si však svlékl zbytek oblečení a Antonii vyschlo v ústech. Jeho štíhlé, svalnaté tělo bylo prostě překrásné, smyslně mužské. A když její pohled mimovolně sklouzl k ohromující délce ztopořeného penisu, omámeně vydechla.

Deverill si její reakce jistě všiml, protože ji pozorně sledoval. „Pamatuješ si, jak jsem do tebe vnikl?“ zamumlal provokativním tónem.

Jak bych mohla zapomenout? Rovněž věděla, že i on cítí palčivou touhu, která ji zcela pohlcuje.

Deverill se vědoucně usmál, došel těsně k ní, jednou rukou popadl plátěný ručník a stáhl ho dolů. Pak natáhl ruku a konečky prstů polaskal růžový hrot bradavky, který prosvítal přes tenkou látku košile.

Antonie ve zmatku zavřela oči. Jak je možné, že ji zradilo vlastní tělo?

Deverill něžně zatahal za mokrý mušelín. „Jestli si to ne - svlékneš, nikdy ti neuschne.“

A když Deverill uchopil lem košile a přetáhl jí ho přes hlavu, Antonie odevzdaně zvedla ruce.

Deverill ji pak opatrně otřel suchým ručníkem. Měkké plátno něžně klouzalo po nahém těle, a když se dostal až k hebkým kadeřím mezi jejími stehny, Antonie tiše zasténala. V žilách jí pulzovala horoucí krev, ve spáncích tepal divoký tlukot srdce.

Když byl se svým dílem konečně spokojený, došel k posteli a stáhl z ní přikrývku.

Antonie se kousla do rtu. „Deverille, nemůžeš se mnou spát.“

„To rozhodně nemám v plánu.“ Lačným pohledem sklouzl po jejím nahém těle. „Minule jsem ti neposkytl žádnou rozkoš, a teď se to chystám napravit.“

„Deverille...“ chtěla se bránit, ale když se postavil těsně před ní, nemohla se ani pohnout, natož promluvit.

Upřeně zíral na plná ňadra. Růžové bradavky se tyčily, jako by se jich už dotýkal. Zvedl ruce, aby se polaskal s pevnými hroty, zatímco spodní částí těla se přitiskl k Antonii. Jasně cítila pevnost jeho vzrušení pulzující životem, svalnatá stehna přitisknutá k její hebkosti.

Antonie omámeně vydechla. Srdce jí divoce tlouklo a v žilách cítila spalující žár. Každíčký dotek jeho pokožky v ní vyvolával další a další vlny hladové touhy.

„Chceš, abych tě vzrušil, princezno? Ty víš, že to dokážu.“

Dobrý bože, je tak nebezpečný! Když do dlaní uchopil plná ňadra a znalecky je potěžkal jako zralé plody ženství, jeho hlas přetékal smyslností a v planoucím pohledu se odrážela výzva.

Zcela záměrně využíval své přitažlivosti a pouhými doteky ji zbavoval vlastní vůle i rozumu. Celá se zachvěla. Chtěla mu vzdo rovat, nicméně její vlastní tělo ji zradilo.

„Prosím, Deverille, hlad' mě...“

„Ach, ano, chci tě potěšit, dát ti rozkoš.“ Sklonil hlavu a rty se dotkl ušního lalůčku. „Donutím tě křičet rozkoší, lásko.“

V jeho slovech se skrývala smyslnost, vzrušení, erotický příslib.. . Antonie cítila, jak je napjatá očekáváním.

Jeho rty se pomalu sunuly stále níž, po křehké křivce štíhlého hrdla, přes klíční kosti až k pravému ňadru. Něžně ji líbal, jeho rty se jí stěží dotýkaly, špička horkého jazyka za sebou nechávala vlhkou stopu. „Chci, abys lapala po dechu a chvěla se touhou a potřebou po naplnění,“ mumlal zastřeným hlasem.

Vždyť už se chvěji, pomyslela si Antonie jako ve snách. Pak se jeho rty sevřely kolem tuhého hrotu a Antoniiným tělem projela prudká exploze.

Kolena se jí podlomila a objala Deverilla kolem krku.

Jako ve snách vnímala, jak ji Deverill vzal do náruče a nesl k lůžku. Položil ji na měkké přikrývky a sám si lehl vedle ní. Antonie hleděla do jeho zelených očí a cítila, jak ji něžně hladí břicho. Jeho horká pokožka a silné prsty v ní vyvolávaly bolestné vlny touhy.

Pak jeho ruka začala klouzat stále níž, prsty se probíraly hebkými chloupky a pomalu postupovaly dolů, až do dlaně uchopil její horké ženství. Antonie sebou trhla a z úst jí unikl tichý sten.

„Nehýbej se,“ přikázal jí smyslným hlasem plným touhy a vzrušení. „Zůstaň ležet a dovol mi potěšit tě.“

Ochotně ho poslechla a s přivřenýma očima se oddala jeho

laskání. Deverillovy dlouhé prsty vklouzly do hebké vlhkosti a zkušeně odkrývaly okvětní plátky rozjitřené touhy. Pak bříškem palce přešel přes vlhké poupě ženské rozkoše ukryté mezi zduřelými záhyby a pomalými krouživými pohyby začal dráždit drobnou perlu, která se chvěla touhou. Antonií projela strhující rozkoš.

Deverill opatrně přitlačil. Když znovu vykřikla, začal ji vášnivě líbat.

Jeho jazyk se pohyboval v líném tempu erotického tance, zatímco prsty dál dráždily citlivý uzlíček Antoniiny vášně. Cítila, jak stále více vlhne, jak jí po stehnech kanou krůpěje horoucí touhy.

O chvíli později jí roztáhl nohy a opatrně zasunul prst do úzké štěrbinky. Prudce se mu vyklenula v ústrety a hlasitě vykřikla.

Druhý prst následoval první a v další vteřině se svíjela rozkoší. Cítila, jak se veškerý žár soustřeďuje kolem jeho prstů. Antonie měla dojem, že slastné týrání už déle nevydrží. Náhle okolní svět zmizel a celé její tělo explodovalo na tisíce drobných kousků. Antonie hlasitě vykřikla a v křečovitých vlnách uvolnění se zhroutila zpět do měkkých polštářů.

Deverill s uspokojením sledoval její vášnivé vyvrcholení. Antoniina pokožka se rděla vzrušením a na čele se jí leskly drobné krůpěje potu. I když orgasmus ustoupil, Deverill nechal své hbité prsty tam, kde byly, něžně se probíral zduřelými záhyby a mazlil se s její vlhkostí. Nicméně celou tu dobu pevně zatínal zuby. Cítil, jak jeho penis tepe bolestnou touhou, jak se varlata napínají k prasknutí.

Ze všeho nejraději by se ponořil do jejího hebkého těla a naplnil ji svou pevností. Věděl však, že je ještě příliš brzy. Přesto jí mohl dát rozkoš, které se jí při jejich prvním milování nedostalo, a sám pak najít způsob jak se uvolnit, aniž by jí ublížil.

Zahleděl se na hebký trojúhelník mezi štíhlými stehny, pozoroval hru svých prstů, které se leskly Antoniinou touhou. Její sladká vůně ho zbavovala rozumu a vzněcovala v něm stále větší touhu jí ochutnat.

Deverill se nad ní naklonil a kolenem jí roztáhl nohy.

Nasyčená a malátná Antonie si jen mlhavě uvědomovala, že ji Deverill znovu políbil na plná ňadra. Jeho rty se pohybovaly s línou smyslností a klouzaly stále níž, přes křehká žebra, ploché břicho až k citlivému místu mezi stehny...

Když si uvědomila jeho záměr, ztuhla a prsty zabořila do záplavy Deverillových vlasů.

„Ne,“ přikázal Deverill, „musíš se uvolnit. Bude se ti to líbit,“ sliboval hlubokým hlasem zastřeným touhou.

Když znovu sklonil hlavu, Antonie si ohromeně uvědomila, že přesně po tom touží.

A Deverill ji nezklamal. Jeho hbitý jazyk zkušeně klouzal po prokrvených záhybech, a když se ústy přísál k pupenu horoucí touhy, hlasitě vykřikla a prudce mu vyšla v ústřety.

Deverill ji rukama chytil v pase a mírně popozvedl, aby se mu ještě více otevřela, a citlivý uzlíček vzal mezi rty a něžně sevřel. V tu chvíli Antoniiným tělem začaly pulzovat nové vlny divokého vyvrcholení. Antonie tiše zakňourala, prsty zabořila do hustých kadeří a zcela se oddala spalující rozkoši, která prostupovala celým jejím bytím.

„Tak je to správné, maličká...,“ šeptal Deverill zastřeným hlasem.

Antonie měla dojem, že omdlí. Divoce házela hlavou ze strany na stranu, nehty zabořila do pevné hradby svalů na Deverillových ramenou a hlasitě sténala opojená slastnou extází.

Pevně ji držel, aby se mu nevytrhla, a když se naposledy kře čovitě vyklenula, spokojeně se usmál a své slastné týrání ukončil vysátím poslední kapky z kalichu Antoniiny rozkoše.

Antonie si připadala jako ve snách a ztěžka lapala po dechu. Stále nemohla uvěřit, že by její tělo mohlo reagovat s takovou intenzitou.

Zároveň si však uvědomovala, že Deverill je ještě stále pevný a vzrušený. Vždyť nenašel uvolnění. Vzpomněla si, jak mu ráno mezi prsty protékalo životodárné sémě.

Zhluboka se nadechla. Náhle si připadala odvážná a zkušená. Zoufale se ho chtěla dotknout.

Antonie sáhla dolů a prsty lehce přejela po ztopořené délce

pevného mužství. Deverill se celý napjal jako ona před malou chvílí.

Jeho reakce ji ujistila, že jde správným směrem. „Deverille..., dovol mi, abych tě také potěšila.“

Bolestně se usmál. „Antonie, lásko, to nemusíš.“

„Jenže já chci.“

„Vždyť máš ovázané ruce.“

„Ukaž mi, jak se mám s tebou mazlit.“

Viděla, jak jeho zelené oči potemněly vášní. Pozoroval ji zkoumavým pohledem a nakonec mlčky přikývl. Vzal ji za zápěstí a vedl její ruce tak, aby se ho dotýkala jen konečky prstů. Když jí ukazoval jak ho dráždit a mazlit se s ním, jeho široká ramena byla tuhá napětím.

Antonie se dlouho nenechala pobízet. Prsty obkroužila jeho pevný penis a pomalu sklouzla nahoru a dolů. Odměnou jí byl ochraptělý mužský sten.

Deverill zavřel oči a nechal se pohltnout rozkoší, kterou mu způ sobovala. Dráždila ho ve stejném erotickém rytmu, jako on před malou chvílí uspokojoval ji. Netrvalo dlouho a Antonie pochopila, že hebká hlavička penisu je nejcitlivějším místem jeho mužství.

Když prsty pomalu klouzala dolů, Deverill si představoval, jak do ní vstupuje. Sladká fantazie byla jeho záhubou. Projela jím tak prudká vlna nespoutané exploze, jakou až dosud nepoznal.

Trvalo dlouho, než si Deverill uvědomil, že vyvrcholil Antonii na břicho. V duchu si slíbil, že později z ní smyje stopy svého vzrušení, převálil se na záda a přitiskl Antonii k sobě.

Spokojeně se usmála a hlavu si položila do prohlubně pod mužskými rameny. „Stejně si tě nevezmu,“ zašeptala vyčerpaně.

Deverill neměl ani tolik energie, aby se usmál. Po milování byla horká a unavená, ale její duše stále chrlila žár. Přesně proto ji chtěl.

Vtom se rty přitiskla k jedné z jizev, které pokrývaly jeho hrud', a Deverill ztuhl. Nechtěl, aby se ho ptala, kde k těm jizvám přišel, protože nemínil odpovédět. O chvíli později

však uslyšel pravidelné oddychování a uvědomil si, že Antonie usnula.

Deverill spokojeně zavřel oči. Ze všeho nejvíc toužil usnout obklopený Antoniinou vůní, ale věděl, že bude muset co nevidět odejít. Nemůže s ní strávit noc a doufat, že její pověst zůstane nedotčená. A kdyby skutečně odmítla provdat se za něho...

Deverill ji sevřel v náruči. Dnešní bitvu sice vyhrál, ale dobře věděl, že válka neskončila a on má před sebou ještě kus cesty.

Následujícího rána se Antonie nemohla Deverillovi ani po dívat do očí. Jen velmi těžce se vzpamatovávala z toho, co v noci prováděli. Jeho dráždivé doteky byly mnohem vzrušivější než ty nejsmyslnější sny. Co však bylo nejhorší, jejich sexuální intimnost ještě více vyhrotila situaci, která mezi nimi po dobu plavby panovala.

Pochopitelně že u snídani neseděli sami. Kapitán Lloyd sloužil jako nezbytná gardedáma. A rovněž konverzace se ani v nejmenším nedala nazvat erotickou. Oba muži diskutovali o správném za kotvení lodě v přístavu. Nicméně k Antoniině velké nelibosti stačila jen Deverillova přítomnost, která na ni měla zničující efekt.

Když usrkł horké kávy, vzpomněla si na chuť jeho rtů a opálené pokožky.

Když dlouhým prstem klouzal po mapě, vzpomněla si na jeho kouzelné doteky, kterými jí promyšleně přinášel rozkoš.

Když se jejich oči střetly, cítila, jak jí celým tělem projela prudká vlna touhy.

Vzduch kolem se zdál nabitý energií. Deverill ji upřeně pozoroval a tiše jí připomínal všechny nemravné věci, které včera večer dělali, nespoutanou vášně, již zažívali.

Jeho pohled byl tak okouzlující, že Antonie od něho nedokázala odtrhnout zrak. Ani nemohla zahnat vzpomínky, neboť byly příliš živé a silné. I když Deverill u ní nezůstal přes noc, věděla, že intimnost několika hodin ji navždy poznamenala.

Jakmile dojedla snídani, Antonie se zdvořile omluvila a unikla na palubu. Zhluboka vdechovala čerstvý vzduch a sledovala pře krásné cornwallské pobřeží.

Cornwall, nejjižnější část Anglie, měl znatelně teplejší podnebí a ráno zde bylo vskutku příjemné. Antonii však nejvíce uchvátíla krása členitého pobřeží - rozeklaná linie získávala své kouzlo díky nevelkým písečným plážím,

skalnatým útesům a malebným rybářským vesničkám. Cornwall Antonii připomínal úchvatný ostrov Cyrenu. Divoká krása ji něčím přitahovala a vzněcovala v ní žár.

Nebo snad za zběsilý tep jejího srdce byl zodpovědný muž, který stál v povzdálí a tiše ji pozoroval? Trey Deverill, její milenec. Uvědomovala si ho každíčkým nervem a každíčkou částí svého těla.

„Kdy přistaneme?“ zeptala se Antonie v zoufalé snaze odpoutat myšlenky od Deverilla a od jejich společného večera plného vášně.

„Asi za dvě hodiny. Nemůžeme vplout do přístavu Falmouth. Zakotvíme na Graeb Point a pronajmeme si kočár, který nás do veze na hrad Wilde, kde žije lady Isabella. Její panství leží poblíž vesnice Gerrans.“

Se zvědavostí se podívala na Deverilla. „Už jsi tam někdy byl?“

„Ne, i když přístav Falmouth dobře znám. Často tam kotvíme, když potřebujeme doplnit čerstvé zásoby a pitnou vodu. A zdejší kus pobřeží je mi důvěrně známý.“ Rukou kývl k útesům. Je to rébus plný jeskyní a tajných chodeb francouzských špehů.“

Antonie se pobaveně ušklíbla. „Vůbec se nedivím, že se znáš s místními kriminálníky.“

Deverill líně pozvedl koutek úst. Jenže tentokrát jsem na správné straně zákona. Několikrát mě povolali, abych odhalil a nakonec pochytil pašeráckou bandu.“

To ji překvapilo. „Proč tebe? Myslela jsem, že tvou specializací je boj s piráty.“

„Poněvadž pašeráci jsou malí, rychlí a těžko se dají překvapit. A já mám jednu z nejrychlejších lodí z celého královského námořnictva. Pochopitelně díky návrhům tvého otce.“

Při zmínce o otci pocítila prudkou bolest.

Deverill si toho musel všimnout, protože rychle změnil téma hovoru. „Jsem si jistý, že tě Isabella ráda uvidí.“

„Už se nemůžu dočkat, až budu stát na pevné půdě,“ prohodila Antonie lehkým tónem. „A taky až si půjčím čisté šaty. Jen si ne jsem jistá, jestli lady Isabella ráda uvidí i *tebe*. Zvláště poté, až se dozví, jak barbarským způsobem se mnou zacházíš.“

Deverill její jízlivou poznámku přešel bez povšimnutí. „Kapitán Lloyd mi řekl, že je z hradu krásný výhled na moře a nedaleko je jedna krásná zátoka vhodná ke koupání.“

Hořce se usmála. „To je skvělé. Jestli tady totiž mám zůstal několik týdnů, chci tu dobu využít a naučit se plavat. Kdybych to uměla, mohla jsem skočit z lodě, doplatat zpátky do Londýna a uniknout tak z tvých spárů.“

Deverill se líně usmál. „Kde je tvá vděčnost, princezno? Musíš uznat, že jsem tě zachránil před otřesným životem s Hewardem.“

„To je pravda.“ Antonie si znovu uvědomila, jak blízko stála své osudové chybě, a celá se zachvěla. „Přesto ti nemíním provolávat slávu, Deverille. Ne, dokud ho neusvědčíš a nedohlédneš, aby si v doživotním vězení odpykával spravedlivý trest.“

„Věř mi, mám to v plánu. Ale mezitím..., pojď se mnou. Vy -měním ti obvazy.“

Antonie chvíli zaváhala, neboť nechtěla s Deverillem zůstal sama. Nebylo pochyb, že je mistrem svádění, a Antonie dobře věděla, že se ji bude znovu snažit přemluvit, aby si ho vzala. Jenže ona by také mohla využít příležitost a zjistit, jaké plány má Deverill ohledně vyšetřování Hewardovy viny z vraždy jejího otce a mladé kurtizány. A navíc, ačkoliv ji ruce příliš nebolely a zdálo se, že sc rány hojí, připadalo jí moudré nechat si je převázat čistým plátnem.

Bez námitek následovala Deverilla do jeho kajuty, kde ji začal odvazovat gázu. Stačil pouhý dotek, a vzpomínky na včerejší vášnivou noc se vrátily s neskutečnou silou. Antonie se však rozhodla, že na sobě nedá nic znát. Teď se musí soustředit na svůj hlavní cíl, a tím je odhalení vraha jejího otce. Pokud v tom má Heward prsty, ona se už postará, aby krutě zaplatil.

Nicméně vytáhnout z Deverilla nějaké informace nebyla snadná záležitost. Když se ho zeptala, jak chce získat důkazy proti Hewardovi a usvědčit ho, Deverill jen zopakoval, že v Londýně nechal svého zástupce, který se o vše postará.

„Ano, ale co přesně bude dělat? Myslím, že mám právo to vědět,“ trvala Antonie na svém. „Koneckonců, jedná se o smrt mého otce.“

Deverill se na chvíli odmlčel a přemýšlel, kolik jí toho může říct. Nehrozilo žádné riziko, že by Antonie získané informace prozradila, neboť příštích několik týdnů stráví v

izolaci Cornwallu, mimo dosah Londýna. A měla pravdu, jednalo se o jejího otce. Deverill nakonec usoudil, že je zbytečné mít před Antoníí jakékoliv tajnosti. Pochopitelně až na záležitosti týkající se Strážců.

„Je to jednoduché,“ řekl posléze. „Nejen že musím dokázat, že baron Heward je vrah, ale důkazy musí být natolik pádné, abych s nimi uspěl i mezi lordy.“ Jako šlechtice může Hewarda obvinít jen jemu rovný.

Antonie na něho hleděla s vírou a očekáváním. „A jak a kdy je chceš získat?“

„Už jsem začal. Pověřil jsem svého člověka, aby našel muže, kteří zabili tu mladou ženu. Ti jistě dosvědčí, že si je najal Heward.“

„Jenže najít je nebude tak snadné, co?“

„Ani ne. Jeden z nich měl lehce rozpoznatelnou jizvu. A lon dýnské podsvětí není tak velké, aby se mohl schovávat navždy.“ Deverill se soustředil na čištění rány. „Co se týče smrti tvého otce, přiznávám, že to bude složitější. Usvědčit šlechtice ze zločinu, který spáchal už před rokem, bude tvrdým oříškem. Nechci, aby sis dělala zbytečné naděje, ale snad nám pomůže, když zjistíme, odkud vzal Heward ten jed, který potom tvému otci nalil do brandy. Rovněž je zajímavé, že úmrtní listinu podepsal Hewardův osobní lékař. Nebylo by na závalu zajít za některým z uznávaných doktorů a zjistit, který jed může způsobit zástavu srdce.“

Deverill viděl, jak Antonie zamračeně přemýšlí.

„Nikdy by mě nenapadlo, že se jednou budu snažit zjistit, čím otce otrávil,“ poznamenala. „Co dál?“

„Musíme odhalit, zda ředitel Maitlandovy společnosti nemá s Hewardem nějaké nevyřízené účty. Pokud ano, pak by se nám snad mohlo podařit obrátit Tranta proti Hewardovi.“

Antonie pomalu přikývla. „To zní rozumně. Začínám věřit, že ten tvůj plán nakonec bude fungovat.“

„Jsem ti vděčný za uznání,“ poznamenal Deverill suše. On sám si svým úspěchem nebyl až tolik jistý. Možná začal správně, ale potřeboval by být u toho a převzít velení. Nelíbilo se mu, že by měl dovolit osudu, aby mu něco diktoval, ale návrat do Londýna nepřicházel v úvahu. A tady, na dalekém Cornwallu, má svázané ruce. Nezbyvalo mu nic jiného než se obrnit trpělivostí a zpovzdálí sledovat, jak se všechno vyvíjí.

Na rozdíl od něj Antonie nejen že musela bojovat se svou ne trpělivostí, ale navíc i s pocitem viny, že kvůli ní Deverilla obvinili z vraždy.

Srdce jí sevřela ledová ruka. Pochopitelně že za jeho útrapy může jen a jen ona. Heward do toho Deverilla zatáhl jen proto, že se jí dovolil dvořit. A protože se ji snažil chránit, nakonec z něho udělali hledaného kriminálního.

Odhodlaně vztyčila bradu. Chtěla očistit jeho jméno stejně silně, jako chtěla vidět Hewarda ve vězení. Musí najít způsob jak De verillovi pomoci usvědčit Hewarda a rovněž dokázat jeho nevinu.

Největší problém bude zřejmě v tom, že Deverill její pomoc jistě nebude chtít přijmout. Když tvrdil, že ji nezveze s sebou zpátky do Londýna, vypadal dost odhodlaně.

Ale jestli si myslí, že bude poslušně stát kdesi vzadu, pak se zatraceně mylí.

Vtom si všimla, že Deverill je se svou prací hotov.

„To by mělo stačit,“ řekl a lékařské potřeby vrátil zpět do police. „A teď se můžeme vrátit k důležitějším věcem.“

Vzal Antoniinu tvář do dlaní a sklonil se, aby ji políbil.

Prekvapeně sebou trhla, a ačkoliv se jí srdce rozbušilo jako o závod a stěží popadala dech, vykřikla: „Deverille! Ocenila bych, kdybys mě přestal napadat!“

Ten darebák se jen usmál. „Asi si na to budeš muset zvyknout, lásko, protože já nemíním přestat, dokud si mě nezvezeš.“

Antonie se chtěla postavit, ale Deverill ji popadl za ruce a spolu s dřevěnými podpěrkami křesla je uvěznil ve svých dlaních. Pak se znovu sklonil a lehce ji políbil do koutku úst.

Antonie zaťala zuby a vší silou se mu snažila odolat.

„Nesnaž se mě oklamat, lásko,“ zašeptal jí do ucha. „Já totiž moc dobře vím, že stačí jediný dotek a vlhneš touhou.“

Má pravdu, uvědomila si Antonie. A dokonce se jí nemusí ani dotýkat. Stačí, aby se na ni podíval, a ona cítí, jak prahne po jeho dotecích, po vášnivých polibcích, po jeho laskání... Když zvedl ruku a bříškem palce jí přešel po plném spodním rtu, Antonie se zachvěla.

Jeho tichý hlas ji hladil stejně jako jeho prsty. „Nejraději bych tě vzal zpátky do postele a pokračoval, kde jsme včera večer skončili.“

„Ne, Deverille.“ Antonie ho zoufale popadla za ruku a

odstrčila ji stranou. Pak kolem něho proklouzla a vrhla se ke dveřím. „Hned ted jdu za Fletcherem. Ten už mě před tvým chlípným chťíčem zachrání. Tedy aspoň doufám.“

„Možná tě opravdu zachrání, ale navždy mi unikat stejně ne můžeš.“

„Uvidíme,“ odsekla Antonie.

Uslyšela tichý smích. Vyběhla na chodbu a prudce za sebou zabouchla.

Zbytek rána se pro Antonii stal hotovým utrpením. Deverill totiž ve své snaze přesvědčit ji o nutnosti jejich sňatku neustával. Ačkoliv musela vynaložit veškeré síly, aby mu odolala, zůstala neoblomná. Věděla, že po něm nemůže chtít takovou oběť jen proto, aby jí zachránil dobré jméno. Zvláště pak, když byla schopná postarat se o sebe sama.

Ale poté, co pochopila, že Deverill potřebuje důraznější odmítnutí, rozhodla se jednat.

Jakmile posádka začala stahovat plachty, věděla, že se blíží k místu určení. Zašla si do lodní kuchyně, kde předtím viděla pistoli, stavila se pro svůj plášť a vyšla na palubu hledat Deverilla.

„Než se vylodíme,“ řekla Antonie klidným hlasem a zpod pláště povytáhla pistoli, „musíme si ještě promluvit.“

Deverill se zamračil. „Kde jsi ji vzala?“

„V kuchyni. Asi patří Fletcherovi, ale důležité je to, že ji nebudu váhat použít.“

„Je nabitá?“

Přešla otázku a zamířila Deverillovi na hrud. „Chci tvé slovo, že mě přestaneš obtěžovat svým hloupým nápadem oženit se se mnou.“

Deverill si pohodlně překřížil ruce na prsou, líně se opřel o sloup a drze se usmíval. „Vsaď se, že nevystřelíš.“

Antonie na chvíli zaváhala, ale pak řekla: „O co? Rozhodně tě nezabiju, ale asi to bude dost bolestivé. Pak se snad začneš starat sám o sebe a mně dáš pokoj.“ Významně se podívala dolů na De-verillovo mužství uvězněné v těsných kožených kalhotách. „Nebo bych snad měla zamířit na... strategičtější místo tvého těla. Jakmi -le ztratíš podstatu svého

mužství, řekla bych, že pak budeš mít se svou rolí milence menší potíže.“

Deverill na ni hleděl s pobavením a rovněž s obdivem. Tahle kouzelná žena ho snad nikdy nepřestane překvapovat. Vyzývavě odhodlání v jejích očích na něho mělo přímo zdrcující efekt. De-verill cítil, jak se jeho mužství začíná probouzet k životu.

Ušklíbl se a v obranném gestu zvedl ruce. „Dobře tedy, uzná vám, že jsi ve výhodě.“

„Chci tvé slovo, že mě necháš být, Deverille.“

„Je mi líto, lásko, ale to nepůjde. Asi mě budeš muset za -střelit.“

Na zlomek vteřiny se zatvářila, jako by opravdu chtěla zmáč knout kohoutek, ale pak pevně sevřela rty a zklamaně si po vzdychla.

„Ta pistol není nabitá,“ zamumlala. „Ale jednoho dne tě za -střelím, věř mi.“

Když se obrátila k odchodu, Deverill nedokázal potlačit úsměv. Když se zlobila, byla prostě úžasná, ale jestli si nedá pozor, jednou by mohl přijít o nejdrahocennější část svého těla.

Jakmile loď zakotvila a oni se na člunech dostali na pobřeží, Deverill pronajal kočár na třímílovou cestu na hrad Wilde. Nicméně toto pojmenování se k němu jaksi nehodilo, poněvadž letní sídlo lady Isabelly spíše než hrad připomínalo honosný panský dům. Už na lodi si Antonie všimla překrásného panství vystavěného z jemně opracovaného kamene, odkud musel být krásný výhled na pobřeží i na moře. Zblízka se však dům zdál ještě impozantnější. Podle Antoniina skromného odhadu zde bylo přinejmenším šedesát místností.

Lady Isabella byla našťastí doma. A když Antonii s Deverillem uvedli do salonu, přivítala je s údivem, ale s potěšením. Napolo Španělka, napolo Angličanka patřila lady Isabella se svými hebkými vlasy a černými očima k opravdovým kráskám. Ačkoliv měla už přes čtyřicet a třikrát se stala vdovou, stále muže oslňovala svou krásou a nakažlivou touhou po životě.

Lady Isabella vstala, nabídla Deverillovi konečky prstů k políbení a pak podala ruku Antonii. „Jsem ráda, že vás zase vidím, drahá...“ Hostitelka se zarazila a tázavě se zahleděla na Antoniiny ovázané dlaně a rozbité čelo. „Dobrotivé nebe, co se vám stalo? Ne, počkejte.“ Zvedla ruku. „Řekla bych, že to bude dlouhý příběh. Nejdříve nechám přinést čaj a vy si udělejte pohodlí. Pak mi všechno povíte.“

Než sluha přinesl tác s občerstvením, Deverill lady Isabelle v krátkosti podal přehled uplynulých tří dnů, přičemž jí vysvětlil, proč musel Antonii odvézt z Londýna a chránit ji tak před vlastním snoubencem.

„To chápu,“ řekla Isabella zamračeně. „Ale jak mi vysvětlíte, že je zraněná?“

Antonie se nemohla ubránit, aby k Deverillovi nevyslala škodolibý pohled, ale pak mu hned přispěchala na pomoc. „Abych byla spravedlivá, Deverill si myslel, že nemá jinou možnost. Když se mi snažil říct, že lord Heward ze sebe dělá něco jiného, než čím ve skutečnosti je, neposlouchala jsem ho. A tak, když mě chtěl dostat na palubu, použil, mírně řečeno, poněkud neobvyklou metodu. A za mé ruce skutečně nemůže. Ublížila jsem si sama, když jsem se učila uvazovat námořní uzly.“

„Ale odvléct vás jen v jedněch šatech! To je příšerné!“

Hraběčin rozhořčený tón Antonii utvrdil, že by v lady Isabelle mohla najít spojenkyni. „Abych řekla pravdu, paní, nic z toho mě nepohoršuje tak, jako Deverillovo tvrzení, že si ho musím vzít.“

„Skutečně? *Deverill* vás požádal o ruku?“

Když Isabella tázavě povytáhla obočí, Deverill se snažil vše náležitě vysvětlit. „Chci ji jen chránit. Obávám se, že by jinak mohla utrpět její pověst.“

„Jenže to je tvá přikrášlená verze,“ namítla Antonie.

„Je to přesně ta verze, jakou přijme i celá londýnská společnost.“

„Přesto věřím, že najdu vhodného manžela i bez tvé pomoci.“

„Jenže ty nechceš žádného nudného bačkoru. Se mnou by ti bylo mnohem lépe.“

Isabella se zvědavě podívala z Antonie na Deverilla a pak zase zpět.

„V prvé řadě tě nechci donutit k manželství jen proto, abych si zachránila pověst.“

„O manželství z donucení vím své,“ řekla Isabella. „První sňatek domluvil můj otec a nikdy jsem v něm nebyla šťastná. Nicméně má dvě další manželství byla z lásky a já jsem v nich našla skutečné štěstí. Tudíž ze zkušenosti vím, že je mnohem lepší vdávat se z lásky.“

Antonie chtěla namítnout, že u nich se o lásku rozhodně nejedná, ale zrovna přišel sluha s čajem, a tak počkala, dokud znovu neopustil místnost. „Já se *rozhodně* vdám z rozumu, lady Isabello. Největším přáním mého otce bylo, abych se provdala za šlechtice, což jsem mu slíbila. Mám v úmyslu své slovo dodržet.“

Isabella se na ni udiveně podívala. „Ale *co* tedy chcete, drahá? Snažíte se mi říct, že *Deverill* není tím pravým?“

Antonii se otázka zdála příliš složitá, než aby na ni dokázala odpovědět. Pochopitelně že hraběnka nemohla pochopit, proč ja kákoliv žena odmítá Deverillovu nabídku k sňatku. Jenže Antonie ho k sobě nechtěla připoutat, jelikož dobře věděla, že by ji za to za chvíli nenáviděl. A navíc představa, že by se měla stát jeho ženou, se jí zdála nepřijatelná. Zcela jistě bude spokojenější s něžným a milým gentlemanem než s charismatickým dobrodruhem, který ji pouhým dotekem dokáže přivést k šílenství.

„Ne, nechci si vzít Deverilla,“ řekla a s povděkem si všimla, že její hlas zní klidně a vyrovnaně.

„Dobře tedy,“ odvětila Isabella, jako by pronesla královský výnos. „Pokud si ho nechcete vzít, samozřejmě vás nikdo nebude nutit.“

Antonie si zhluboka oddychla a silou vůle odsunula bodavý pocit zklamání. „Rovněž vám budu velmi vděčná, pokud mě nějaký čas necháte pod svou střechou, paní.“

„Prosím, říkej mi Isabello. A samozřejmě tu můžeš zůstat. Bude to pro mě vítaná změna.“

„Pokud vše půjde podle plánu, během několika dnů by měla dorazit má společnice slečna Tottleová.“

„I ona je zde vítaná. Ale vy, pane Deverille, ne,“ řekla Isabella. „Jelikož nejste zasnoubení, bude lepší, když zůstanete v hostinci. Jeden docela dobrý je ve vesnici a další v St. Mawes.“

Deverill chtěl nejdříve protestovat. Sice ho pobavilo, jak se

obě ženy proti němu okamžitě spikly, ale připadal si podivně odstrčený. Deverill se podíval na Antonii, která netrpělivě očekávala jeho odpověď. Každá jiná žena by byla z nabídky k sňatku štěstím bez sebe. Ale Antonie samozřejmě není každá jiná. Ona si ho skutečně vzít nechce.

A on se jí už déle nebude vnucovat. Je konec.

On nabídl, ona odmítla. Cti bylo učiněno zadost.

Může být rád, že unikl z manželského chomoutu. Tak proč se potom cítí tak zklamaný a nespokojený?

Deverill si s hrůzou uvědomil, že část jeho bytí po sňatku s Antonii opravdu touží.

Zahleděl se jí přímo do očí a náhle na rtech znovu cítil sladkou chuť jejích bradavek, které mu v ústech tuhly touhou... Dokonce i teď ho dokázaly vzrušit pouhé vzpomínky.

Mnohem nebezpečnější než její smyslnost však byly něžné pohnutky, které v něm vyvolávala. Něžnost a sympatie byly komplikace, které si nemohl dovolit.

Antonie má pravdu. Udělá lépe, když mezi nimi udrží jistý odstup. Pokud chce vymazat vzpomínky a ochladit svou žádostivost, nic jiného mu ani nezbývá. Vesnický hostinec pro něho bude skvělým řešením...

Deverill se uklonil a řekl: „Jak si přejete, lady Isabello. Pronajmu si pokoj v hostinci. A ty, Antonie, můžeš být spokojená. Vyhrála jsi. Už tě déle nebudu obtěžovat.“

Antoniin ulehčený výraz byl téměř urážlivý. Trvalo chvíli, než se Deverill vzpamatoval a uvědomil si, že hraběnka změnila téma hovoru a ptá se ho, jaké má plány na příští týdny. Kdy se chce vrátit do Londýna a co chce dělat mezitím.

„Odjedu okamžitě, jakmile získám důkazy o Hewardových zločinech,“ řekl Deverill. „Chci, aby Antonie zůstala u vás, dokud její snoubenec neskončí za mřížemi. Muže s jeho společenským postavením nebude lehké usvědčit. Zřejmě to chvíli potrvá.“

Nedodal však, že Strážci mají jisté metody, kterými dokáží váhající spravedlnost popohnat. Isabella o jejich řádu věděla stejně jako o jejich ušlechtilých cílech. Patřila totiž k těm, kterým Strážci zachránili život. Před mnoha lety, když jejího

otce, vysokého státníka, pronásledovala španělská vláda, jim Strážci na Cyreně poskytli azyl. A nedávno Isabellu Strážci osvobodili ze zajetí berberských pirátů.

Nicméně Antonie o Strážcích neměla ani potuchy a Deverill složil slavnostní přísahu, že jejich společenství zůstane v utajení.

Jenže Antonie pochopitelně nechtěla stát stranou. „Tak jak ho tedy chceš usvědčit?“ zeptala se.

„Nejlepší bude, když Hewarda přinutím, aby se sám přiznal,“ odpověděl Deverill. „Musím nastražit past, do které se chytí a odhalí své zločiny.“

„Je nehorázné, že někoho vůbec napadlo, že vy byste mohl být vrahem,“ řekla Isabella rozhořčeně. „Víš o tom už sir Gawain?“

„V příštích týdnech by měl přijet do Londýna. Macky má za úkol o všem ho informovat.“

Antonie se zvědavě podívala na Deverilla. „Sir Gawain Olwen?“

„Ano.“

„Byl dlouholetým přítelem mého otce. Ale proč by měl vědět o tvém obvinění?“

„Občas pro něho dělám nějakou práci,“ vytácel se Deverill.

„Sir Gawain,“ dodala Isabella, „na Cyreně velí malému elitnímu oddílu, který patří k britskému ministerstvu spravedlnosti.“

Antonie se zamačala. „Nikdy jsi mi neřekl, že pracuješ pro vládu. Ale vlastně mě to vůbec neudivuje. Myslíš, že ti sir Gawain pomůže?“

„Věřím, že ano. Má mnohem lepší styky než já.“

Poprvé chtěl Deverill využít pomoc velitele Strážců. Sir Gawain měl ve vládě několik dobrých přátel, mezi nimiž byl i ministr zahra ničních věcí. „Také mám v plánu napsat na ministerstvo zahraničí a vyžádat si podporu ministerského tajemníka.“

Lord Wittington zprostředkovával kontakt mezi vládou a Strážci. Tajemník Deverilla dobře znal, a až se vrátí do Londýna, bude slát na jeho straně. I když zřejmě nemá takový vliv, aby ho zachránil před vězením, lord Wittington už dohlédne, aby Deverillův případ spravedlivě posoudili.

„Mezitím,“ pokračoval, „Jsem v Londýně pověřil několik lidí, kteří plní mé příkazy. Macky mi bude pravidelně posílat zprávy, a jakmile budeme mít

dostatek důkazů, vrátím se, abych osobně dohlédl na závěrečnou akci.“

„Jenže jak chcete očistit své jméno?“ zeptala se Isabella.

„Ano, jak?“ zajímalo i Antonii.

„Macky se soustředí na madam Bruno, majitelku klubu, kde došlo k vraždě, a zjistí, proč tak usilovně tvrdila, že jsem tu dívku zabil právě já. Trvala na mé vině, aniž by měla sebemenší důkaz. Doufám, že se mu podaří přemluvit ji, aby své tvrzení odvolala.“

Isabella vypadala ustaraně. „A co Venuše? Ta vám nemůže pomoci?“

„Také mě to napadlo. Proto jsem ji pověřil úkolem zjistit vše o baronově soukromém životě.“

„Kdo je Venuše?“ zeptala se Antonie.

„Madam jiného klubu hříchu.“ Nedodal, že Venuše je velkou dlužnicí Strážců, neboť nedávno pomlčeli o jejích činech proti vlasti, a že se zavázala pomáhat jim, aby tak očistila své jméno.

„To jste udělal dobře,“ řekla Isabella, zjevně spokojená s Deverillovým postupem. „Kdybych vám mohla jakkoliv pomoci, klidně se na mě obraťte, Deverille.“

„V současnosti jde všechno podle plánu. Kdybyste se postarala o Antonii...“

„Ale samozřejmě.“ Isabelliny zářivě černé oči se obrátily k jejímu hostu. „Budeš potřebovat novou garderobu, drahá. Místní společenský život sice není tak rušný jako v Londýně, ale s jedněmi šaty stejně nevystačíš. Ve Flamouthu se pravidelně konají plesy a taneční večírky. Vy, pane Deverille, nás budete muset doprovázet.“

Antonie zakroutila hlavou. Já žádnou zábavu nepotřebuji, Isabello. Rozhodně tady nejsem, abych se bavila na plesech. Je však pravda, že nějaké šaty bych potřebovala.“

„Účast na společenských akcích je zcela nezbytná. Musíme přece zachovat dojem, že je všechno v naprostém pořádku a že jsi tady o své vlastní vůli. Až se jednou vrátíš domů, tady bude hned několik svědků, kteří tě uvidí se mnou a s tvou gardedámou... slečnou Tottleovou, jmenuje se tak, že?“

„Ano. Slečna Mildred Tottleová.“

„Také by nebylo špatné, kdyby ses občas ukázala ve společnosti Deverilla, neboť tak dáš celému světu na srozuměnou, že v jeho vinu nevěříš. A vy, Deverille, jak se chcete bavit?“

Deverill na chvíli zaváhal. Nejraději ze všeho by se hned vrátil do Londýna a utkal se se svým soupeřem, nicméně věděl, že musí být trpělivý a čekat. Proto se rozhodl, že

navštíví Strážce, kteří žili v blízkém okolí, a nabídne jim své služby. A možná že o sobě dá vědět i lord Gawain a pověří ho jedním nebo dvěma úkoly, které ho zaměstnají, dokud se nebude smět vrátit do Londýna.

„Už mám své plány. Se mnou si nemusíte dělat starosti, Bello.“

Isabella si ho chvíli zamyšleně prohlížela, a pak řekla: „Popravdě řečeno jsem ráda, že jste přijel, Deverille. Nedávno se v okolí odehrálo hned několik vražd. Několika místním pašerákům někdo ukradl jejich kořist a podřízl jim hrdlo. Je to ohavný čin, protože se jednalo o prosté námořníky, kteří si pašováním zboží chtěli něco málo přilepšit k bídnému živobytí. Víím, že pašování je nezákonné, samozřejmě, ale oni si rozhodně nezasloužili zemřít. Je to šťastná náhoda, že jste se tady objevil právě teď, když vás potřebujeme. Můj švagr, sir Crispin Kenard, je místním soudcem. Do Cornwallu jsem přijela právě kvůli jeho ženě Claře. Pokud vás to zajímá, domluvila bych vám se sirem Crispinem schůzku, kde by vám jistě řekl víc.“

„Ano, samozřejmě. Pokud to bude v mých silách, velice rád vám pomůžu.“

„To je skvělé! A teď se jděte ubytovat. Já už na Antonii dohlédnu.“

Deverill vstal a oběma dámám se uklonil. „Nechávám tě v dobrých rukách, princezno,“ řekl Antonii. „Snaž se nedostat se zbytečně do potíží.“

Antonie na jeho kousavou poznámku nereagovala, místo toho rovněž vstala a řekla: „Mohla bych s tebou ještě hovořit v soukro -mí, Deverille?“

Když souhlasil, následovala ho za dveře salonu.

„Pospěš si zpátky, Antonie,“ volala za ní Isabella. „Musíme se hned podívat na tvá zranění. Mám skvělou mast, která ti jistě pomůže. A když ruce ovážeme kúzlečí kúží, rány se v mžiku zahojí.“

Jakmile vyšli na chodbu, Deverill se zastavil a podíval se na Antonii. „Co se děje, lásko?“

„Chci ti pomoci, Deverille,“ odpověděla Antonie tichým hlasem. „*Musím ti pomoci. Jestli mě tady necháš, určitě se zblázním.*“

Vášeň v její úpěnlivé prosbě ho hluboce zasáhla. Rozhodně byla dcerou svého otce. Ani Samuel by nevydržel jen nečinně sedět a čekat, jak všechno dopadne. Byl to však její prosebný pohled, který mu bolestně sevřel srdce. Ty oči budou mojí

zkázou, pomyslel si Deverill.

Než mohl odpovědět, Antonie spěšně pokračovala, jako by ji právě něco napadlo. „Mohla bych napsat Phineasovi Cochraneovi a vysvětlit mu, v jakých potížích ses ocitl. Jako uznávaný soudce má několik vysoce postavených přátel, kteří by mohli stát na tvé straně. Stejně ho musím kontaktovat, protože se o mě jistě bude bát. Musím ho ujistit, že jsem v pořádku. Také bych ho měla upozornit na lorda Hewarda, aby před ním prozatím ochránil Maitlandovu společnost. Já jsem sice v bezpečí, ale odkaz mého otce ne. Phineas dohlíží na můj majetek, dokud mi nebude pětadvacet nebo dokud se neprovdám. Jenže Heward zatím může celou společnost zničit.“

Deverill zaváhal. „Nejsem si jistý, jestli je moudré do celé věci zasvětit tvého správce. Čím méně lidí o Hewardovi ví, tím lépe. Kdyby se někdo prořekl, ztratili bychom tak výhodu překvapení, a Heward by mohl uniknout.“

„Deverille, Phineas je můj kmotr. Na jeho loajálnost klidně vsadím i život. A také by ti mohl pomoci poštvat proti sobě Tranta a Hewarda. Prosím, Deverille, neodpírej mi šanci hrát alespoň malou roli v usvědčení otcova vraha. Tolik bych ti chtěla pomoci. Cítím se zodpovědná za nepříjemnosti, do kterých ses dostal. Kdyby ses mě nesnažil zachránit, nic z toho by se nestalo.“

„Dobře tedy,“ řekl Deverill váhavě. „Já také napíšu Cochraneovi a svůj dopis přidám k tomu tvému. Kapitán Lloyd je hned zítra odveze do Londýna.“

Antonie se usmála a Deverill by přísahal, že mu přestalo bit srdce.

„Uvidíme se ještě dneska?“ zeptala se.

„Ne. Pro dopis pošlu sluhu.“ Deverill se nedokázal ovládnout. Zvedl ruku a něžně ji pohladil po tváři, pak však prudce ucukl, jako by se popálil. „Asi bude lepší, když se chvíli nevidíme. Jsi pro mě příliš velkým pokušením, lištičko. A protože se nebudeme brát, musím se naučit držet se od tebe co nejdál.“

Když viděl, jak tam Antonie stojí a dívá se na něho svýma modrýma očima, ve kterých se skrývá smutek a zklamání, pocítil alepoň částečnou satisfakci.

Místní šlechta přijala Antonii s neobvyklým nadšením. Vždyť londýnská dědička velkého jmění byla v jejich zapadlém koutu světa vzrušujícím zpestřením.

Antonie se nejdříve bála, že bude hraběnce na obtíž, ale lady Isabella tvrdila, že je její přítomností nadšená. Alespoň tak získala příležitost představit společnosti novou tvář a zúčastnit se nesčetného množství večírků a plesů. Z Falmouthu zavolali modistku, která v krátkém čase navrhla a ušila šaty na ples, stejně jako na slavnostní večere. A když o dva dny později z Londýna dorazila slečna Tottleová a přivezla s sebou kufr s Antoniinou garderobou, hned se cítila jistěji a s úsměvem se vrhla do role debutantky, která přijela navštívit svou přítelkyni.

Antonie byla ráda, že konečně zase vidí známou tvář, a srdečně svou společnici uvítala.

Poněvadž ji však nechtěla zasvětit do temného podezření ohledně svého snoubence, slečna Tottleová nemohla stále pochopit, proč opustila Londýn právě uprostřed sezony a tak nakvap se vydala na návštěvu nemocné přítelkyně. Naštěstí hraběncina švagrová, která byla ve vysokém stupni těhotenství, souhlasila s malým divadýlkem a uvolila se hrát nemocnou přítelkyni. Právě když do Cornwallu dorazila slečna Tottleová, lady Kenardová jako zázrakem vstala ze smrtelné postele a byla schopná přijímat návštěvy.

Tři dámy trávily většinu času s Clarou a také nezapomínaly na pravidelné návštěvy místní šlechty. Kupodivu Isabellin skvělý plán pomohl Antonii zbavit se jistého druhu neklidu, i když zapomenout na skutečný důvod její návštěvy v Cornwallu pochopitelně nedokázala. Rovněž nemohla z mysli vymazat vzpomínky na vášnivé chvíle, které strávila v náručí temného a nebezpečného Deverilla.

O Deverillovi neslyšela až do čtvrtého večera, kdy Isabella

na hradě pořádala večeři určenou na její počest. Ze zcela nepochopí telných důvodů Antonie nedočkavě hleděla ke dveřím, vždy když se ozvaly kroky dalšího z hostů. Jakmile do místnosti vešel Deverill doprovázený sirem Crispinem Kenardem, Antoniino srdce se divoce rozbušilo. Ve formálních večerních šatech mu to neuvěřitelně slušelo. Deverill si vzal modrý kabát, zářivě bílou vázanku, stříbrem vyšívanou vestu, bílé saténové kalhoty a boty se stříbrnou přezkou.

Jakmile se však jejich pohledy střetly a on jen chladně kývl hlavou, srdce jí zase pokleslo. Díval se na ni klidným vyrovnaným pohledem, v němž nebylo ani stopy po vášni, kterou tam často vídávala ještě předtím, než pochopil, že své odmítnutí myslí vážně. Antonie věděla, že by mu měla být vděčná, poněvadž Deverill konečně začal respektovat její přání, nicméně jedině, co cítila, bylo zklamání a smutek.

Dokonce ani neměla šanci se s ním pozdravit, poněvadž si ho všimla lady Isabella a okamžitě na sebe upoutala jeho pozornost. Popadla ho za předloktí a táhla za sebou, aby ho představila svým hostům. Antonie si uvědomovala, že ho předchází jeho pověst, poněvadž sir Crispin na něho v uplynulých několika dnech pěl jen samou chválu. A jelikož všichni předpokládali, že Antonie je s Deverillem dlouholetá přítelkyně, musela odpovídat na množství otázek týkajících se jeho dobrodružství.

Trvalo téměř hodinu, než ho Isabella konečně přivedla za Antonií.

„Chyběl jsem ti, lištičko?“ zamumlal Deverill a líně se usmál.

Chyběl, a přímo strašně, jenže to nikdy nepřizná. „Už ti přišly nějaké zprávy z Londýna?“ zeptala se místo toho.

„Ne, ještě je brzy.“

„Musíš mi slíbit, že mě budeš o všem informovat.“

Její netrpělivost ho pobavila. „Budu.“ Podíval se na její ruku v bílé rukavičce. „Rány jsou vyléčené?“

„Naštěstí ano. Slyšela jsem, žeš měl spoustu práce,“ podotkla Antonie ve snaze změnit téma hovoru. „Lady Kenardová říkala, že siru Crispinovi pomáháš dopadnout piráta, který se přizívuje na místních zastáncích volného obchodu.“

Deverill přikývl. „Svobodní obchodníci jsou v obtížné

pozici, poněvadž ukradené zboží nemohou nikam nahlásit. Sir Crispin, jako zdejší soudce, musí předstírat, že o ilegálním obchodě nic neví, nedokáže však stát stranou a dívat se, jak někdo vraždí místní rybáře. Jenže dokud se nevrátí kapitán Lloyd s mou lodí, mnoho toho udělat nemohu. Slíbil jsem, že jakmile to bude možné, budu v noci hlídat pobřeží.“

Antonie věděla, že mu za jeho pomoc budou velmi vděční. Clara Kenardová se svěřila, že mezi zdejšími rybáři panuje velký strach, a dokonce i šlechtici se začínají bát, neboť takové násilí tu bylo vskutku neobvyklé.

Antonie se rozhodla, že bude lepší napjatou atmosféru trochu zlehčit. „A mezitím máš za úkol hrát si na gentlemana a dělat mně a lady Isabelle doprovod,“ připomněla mu se sladkým úsměvem, neboť věděla, že Deverill podobnými aktivitami z hloubi duše pohrdá.

„Bavíš se dobře?“

„Vlastně ani ne.“ Nezajímaly ji plesy ani slavnostní večírky. Nejraději ze všeho by se hned vrátila do Londýna. V Cornwallu si připadala tak nějak stísněná. „Raději bych se toulala po okolí a poznávala zdejší krajinu. Jako první jsem požádala o jezdecký úbor, ale Isabella namítla, že nejdříve potřebuji večerní šaty. A bohužel, slečna Tottleová mé jezdecké šaty zapomněla doma.“

„Přece si můžeš půjčit kalhoty a ohromit zdejší farmáře,“ navrhl Deverill s úsměvem.

Antonie pokrčila rameny. „Jako Isabellin host musím dodržovat jisté zásady.“

„Pravda. Tady nejsi na Cyreně. V Cornwallu by ti mužské šaty jistě neprošly.“

„Doufala jsem, že bych mohla jezdit v nějakých starších šatech, jenže Isabella mě bez doprovodu nechce pustit. Prý to není bezpečné.“

Lady Isabella se k nim právě připojila a zachytila její poslední slova. „Koneckonců, Deverille, vy si na menší projíždku jistě udě láte čas. Pokud by se na ni vrhl ten zlotřilý pirát, Antonii by nepo mohl ani můj podkoní. A vlastně to je to nejmenší, co pro ni můžete udělat, když uvážíme, že jste ji sem přivlekl násilím.“

Deverill se musel v duchu usmát. Bellina snaha dát je dohro mady byla více než průhledná. I když se mu na projíždku s Antoníí nechtělo, poněvadž věděl, jaké to pro

něho bude pokušení, dychti vý pohled v jejích očích ho nakonec přemluvil.

„Dobře tedy,“ řekl. „Co takhle zítra ráno?“

„Zítra ráno, to by bylo skvělé.“

Antonie se na Deverilla mile usmála a on cítil, jak se mu prudce rozbušilo srdce. Tolik mu chyběla. Postrádal její úsměv a žár. Nejvíce mu však scházelo, že se jí nemohl dotýkat.

Těch několik dní bez její společnosti mu připadalo jako věčnost. Nedokázal na ni přestat myslet. Stále cítil chuť jejích rtů, vůni pokožky, slyšel zrychlený dech a tiché sténání plné touhy a rozkoše. Nedokázal se zbavit erotických představ, jak mu nahá vychází v ústrety, jak se pod jeho prsty krouť v divokém rytmu ukojení...

Naštěstí sluha právě ohlásil večeři, což mu pomohlo zbavit se nežádoucích myšlenek. Deverill seděl na kraji dlouhého stolu, ve značné vzdálenosti od Antonie, a jeho partnerkou u večeře byla ovdovělá vévodkyně.

Přesně jak se dalo očekávat, Antonie byla okouzlující a bavila celou společnost. Její šarm, vtip a energická krása byla stejně odzbrojující tady na venkově jako v nejlepší londýnské společnosti.

Ačkoliv Deverilla její úspěch těšil, cítil, jak mu prudce klesá nálada. Náhle si totiž vzpomněl, že je Antonie skálopevně přesvědčená provdat se za šlechtice. Pro něho třídní rozdíly a společenské postavení celkem nic neznamenaly, ale Antonie byla vychována v úctě k aristokracii a jako poslušná dcera ještě stále chtěla splnit největší přání svého otce.

A právě proto by mu nemělo vadit, že se jí dvoří dva urození gentlemani - oba perspektivní kandidáti na manžela, oba bohatí, hned s několika tituly -, nicméně Deverillova žárlivost plála jako pochoděň.

Pevně zatnul zuby a raději se vydal k hracímu stolku. Rozhodně neměl v úmyslu tančit, neboť si nebyl jistý svým chováním. Jakmile by Antonii držel v náruči, jistě by se neovládl a přinejmenším by ji políbil.

Přesto se těšil na ráno, kdy ji bude mít jen sám pro sebe, - i

když držet se od ní dál bude hotovým utrpením.

Antonie se probudila brzy a nedočkavě vyskočila z postele. Když se na nádvoří objevil Deverill, už byla oblečená, nasnídaná a čekala na něho ve stáji.

Ostražitě se podíval na luk a šípy, které slečna Tottleová nezapomněla přibalit a Antonie si je teď ukládala do příruční brašny.

„Jestli chceš jet ozbrojená,“ utrousil Deverill, „pak snad ne -potřebuješ mou ochranu.“

Letmo se na něho usmála. „Říkala jsem si, že kdybych našla nějaký vhodný cíl, mohla bych se trochu procvičit. Přísahám, že na tebe mířit nebudu. Pokud mě ovšem nebudeš provokovat.“

„V tom případě se budu snažit chovat se jako pravý gentleman. Kam bys chtěla jet?“

„Kamkoliv. Všude. Nejspíš je to má jediná šance na trochu svobody a míním si ji užít. Ráda bych se však projela po pobřeží, poněvadž v Londýně něco takového neuvidím.“

„Pak tedy pobřeží.“

Ačkoliv by se hodilo, aby s nimi jel podkoní, Antonie ho odmítla, neboť chtěla být s Deverillem sama a probrat s ním důležité věci. A kromě toho si nechtěla ničím kazit krásné ráno, což by za přítomnosti sluhy nebylo možné, poněvadž by se musela neustále chovat jako pravá dáma. S Deverillem může popustit uzdu své vášni, neboť ji už viděl při mnoha horších situacích a byl to právě on, kdo ji k takovému svéhlavému jednání vždy ponoukal.

Když nasedla na koně a pevně uchopila otěže, cítila, jak se jí zmocňuje vzrušení.

Ráno se vskutku vydařilo, neboť krajina byla ještě kouzelnější, než předpokládala. Nejprve jeli podél pobřeží. Žulové útesy zářily mnoha barvami a tyčily se nad písčnými plážemi omývanými modrozeleným mořem.

Antonie si uvědomovala, že Cornwall se nemůže rovnat ráji Cyreny, ale divoká krása jeho pobřeží ostrov přece jen

trochu připomínala. Vzduch prohřívaly sluneční paprsky a od moře vál svěží větřík. Všude se rozléhal křik racků a kormoránů, rušený jen rytmickým šploucháním vln, které narážely na ostré útesy.

Nicméně byl to právě oceán, který v Antonii vzbuzoval zbožnou úctu. Okna z její ložnice na hradě Wilde hleděla k moři a ji nikdy neomrzela pohled na nekonečnou vodní plochu pod skálou.

Když sesedli z koně a úzkou pěšinou sešli dolů k pobřeží, okamžitě si sundala boty a punčochy, vyhrnula si sukně a vstoupila do vln.

Prekvapeně vydechla: „Voda je studenější, než jsem myslela! Na Cyreně byla mnohem teplejší.“

Deverill ji pobaveně sledoval. „Ano. Atlantik je chladnější než Středozemní moře. Jestli se chceš brouzdat ve vlnách, měli by chom najít nějakou menší zátoku a počkat, až se trochu oteplí.“

„Ta voda vypadá, jako by mě zvala do své náruče...“, řekla Antonie melancholicky. Pak se podívala na Deverilla. „Nezapomněl jsi, cos mi slíbil? Ze mě naučíš plavat?“

Když chvíli váhal, začala se bát, že ji odmítne, ale nakonec přece jen přikývl. „To bych snad mohl.“

Antonie nechtěla pokoušet štěstí, a tak se jen usmála a řekla: „Děkuji.“ Obrátila se k němu zády a zvedla ruku, aby si zastínila oči. Záře třpytivé mořské hladiny pod sytě modrým nebem jí brala dech. Náhle ji obklopil nevysvětlitelný pocit štěstí, radosti a nespoutané svobody.

„Chápu, proč tolik miluješ moře,“ zašeptala.

Když Deverill mlčel, ukázala na skalnatý výběžek nedaleko pobřeží. „Můžeme se tam podívat?“

„Ano, ale buď opatrná. Nechci tě donést zpátky napolo utope nou.“

Nakonec se ukázalo, že Antonie, která šla bosá, zvládla žulové skalisko lépe než Deverill v těžkých botách. Když došli až na konec útesu, Antonie se posadila na vyhrátý kámen a nohy ponořila do chladivé vody. Byla ráda, že se posadil vedle ní, poněvadž doufala, že využije příležitosti a přemluví ho, aby se na věc podíval i jejíma očima.

„Deverille..., přemýšlela jsem,“ začala opatrně.

„To bývá často nebezpečné.“

Antonie protáhla obličej. „Možná tomu nechceš věřit, ale já *mám* v hlavě i mozek. Problém je jen v tom, že ho nemohu použít, abych tím nezpůsobila všeobecný skandál.“

Deverillův výraz ztvárněl. „Vždyť já vím, drahá.“

„Jenže si nedovedeš představit, jak je to frustrující být ženou ve světě mužů. Kdybych byla synem, mohla bych převzít vedení otcovy lodní společnosti a nemusela bych se dívat, jak to za mě dělá někdo jiný. A dokonce ani v tom jsem neuspěla.“

„Opravdu?“

„Zcela zjevně jsem neměla Hewardovi dávat takové pravomoce. Až příliš jsem mu věřila. A stejně tak řediteli Trantovi. Jestli se ukáže, že tvé podezření ohledně obchodu s otroky je pravdivé, Tranta samozřejmě okamžitě vyhodím.“

„Podle mě to je správné řešení,“ souhlasil Deverill.

„Což mě vede k jádru věci. Ty přece víš, jak se vyhnout nebezpečí.“

„Ano?“

„Chci udržet otcovu společnost při životě, Deverille. I když příště budu mnohem opatrnější, nemám žádné zkušenosti. Zato ty ano.“

„Já?“ opakoval nechápavě.

„Deverille..., byla bych ráda, kdybys převzal otěže Maitlandovy lodní společnosti jako její ředitel. Stačí, když si řekneš cenu.“

Podle výrazu jeho tváře Antonie znala odpověď dřív, než ji vyslovil nahlas. „Je to pro mě opravdová čest, princezno, ale obávám se, že musím odmítnout.“

Antonie si povzdychla. Tušila, že se Deverill nenechá svázat. Nikým a ničím. „Je to kvůli tvé práci?“

Chvilí trvalo, než odpověděl. „Vlastně ano. Jsem příliš velký dobrodruh, než abych se usadil v londýnské kanceláři. Ale slibuji, že jakmile se všechno vyřeší, najdu ti nového ředitele.“

Antonie se snažila skrýt zklamání. Cítila se zahanbená, že nedokázala pokračovat v otcově celoživotním díle, a Deverill jí připadal jako jediné řešení. I když za manžela si ho vzít nechtěla, bezmezně mu důvěřovala. Kdyby se ujal kontroly, mohla by společnost v klidu nechat v jeho rukách.

Jeho odpověď zněla rozhodně. Ačkoliv Antonie nebyla připravená jen tak se vzdát, tušila, že Deverill svůj názor stejně nezmění.

„Nu,“ řekla nevzrušeně, „přemlouvát tě nebudu.“ Vstala a dlaní si uhladila záhyby sukně. „Půjdeme? Je tady toho ještě spousta, co bych chtěla vidět, a nechci jen tak plýtvat časem.“

Antonie opatrně přešla po kamenech, navlékla si punčochy a boty a za pomoci Deverilla vystoupala úzkou stezkou nahoru, kde na ně čekali pasoucí se koně.

Když ji vzal za ruku, aby jí pomohl do prudkého stoupání, Antonie se celá zachvěla. Jeho dotek jí připomněl rozkoš, kterou jí dokázal dát. Přísahala si však, že na toto svéhlavé období svého života jednou provždy zapomene a na Deverilla se bude dívat jako na dobrého přítele.

Se zaťatými zuby mu Antonie dovolila, aby jí pomohl nasednout na koně, a snažila se předstírat, že si nevšimla horoucího žáru, který ji doslova spaloval, když ji jeho dlouhé prsty objaly v pase. Než Deverill nasedl, popohnala koně ve snaze uniknout jeho smyslné mu kouzlu, které jí nedávalo spát.

V kontrastu s rozeklaným pobřežím, s jeho jeskyněmi, zátoka mi a malebnými rybářskými vesničkami venkovská krajina Antonii okouzlovala svým klidem a mírem. Na úbočích nevelkých údolíček stály překrásné kamenné domky s deskovými střechami, sem tam žulový kostel a minuli i několik panských farem, kde se pásli tučný dobytek, nadýchané ovce a krásní koně.

I když Antonii nadchla přírodní krása bublajících říček, hustých lesů a rozkvetlých luk, nejvíce ji opájel pocit svobody. Tady se necítila spoutaná jako v Londýně. Kdyby chtěla, mohla by se choval jako malá uličnice. Pobídnout koně a hnát ho s větrem o závod, nebo třeba vyzvat Deverilla...

K jejímu velkému překvapení odmítl nabídku, že mu ukáže, jak se střílí z luku, ale se závodem souhlasil. Do dostihu dala úplně všechno. Sklonila se těsně ke krku zvířete a s větrem v zádech tryskem pádila přes travnaté úbočí až na nevysoký kopec, odkud se jim naskytl další úchvatný výhled dna moře. Vyhrála bez sebemenší námahy.

Když Deverill žádal odvetu, obdařila ho okouzlujícím úsměvem, který ho zasáhl jako ostrý úder do žaludku.

„Vím, že to nebyl spravedlivý závod,“ uznala Antonie. „Mám jednoho z nejlepších Isabelliných koní, zatímco ty jedeš na prona jatém valachovi. Ale stejně jsem ráda, že jsem tě porazila. A klidně to udělám znovu.“

Deverill sledoval žár v jejích očích a náhle se mu zdálo takřka nemožné nestrhnout ji z koně, nepovalit do trávy a neukojit hlad, který je oba spaloval. Pramínky kaštanových vlasů vyklouzly s přísného uzlu a něžně se vlnily kolem dokonalého obličeje, zatímco tváře jí hořely námahou a vzrušením.

Deverill ucítil v slabinách prudkou bolest a tiše zaklel. Byla tak svůdná. Tak zatraceně svůdná, až měl dojem, že jestli se jí ne dotkne, tak zešílí. Ano, určitě zešílí a může za to jen ona.

Deverill dobře věděl, jak miluje výzvy. A pozorovat její nadšení bylo jako opíjet se za slunného rána.

Neměl dovolit, aby se spolu ocitli o samotě. Doufal, že mu dnešní ráno poskytne rozptýlení, že zapomene na svou neschopnost cokoliv udělat

Vlastně ho i rozptýlilo, ale rovněž brutálně pokoušelo jeho mravní sílu.

A co hůř, byl připravený svou chybu znovu opakovat. Když ho Antonie požádala, aby ji naučil plavat, nedokázal ji zklamat a odmítnout.

Nechtěl ji zklamat ani tehdy, když mu nabídla místo ředitele, nicméně neměl na výběr.

Jeho život patřil Strážcům, a ne vedení lodní společnosti. Nic méně s tímto se Antonii nemohl svěřit, protože o jejich řádu nic nevěděla. Nemohl jí vysvětlit, že svůj život zasvětil ušlechtilým ideálům, že sloužit Strážcům je jeho životním posláním. Ze nikdy nedokáže zachránit dostatek životů, aby se zbavil šíravého pocitu viny za smrt svých mužů.

Místo toho tvrdil, že k životu potřebuje svobodu a dobrodružství, což Antonie chápala mnohem lépe než ostatní ženy, které kdy znal.

Svoboda. Té si Antonie cenila nejvíc.

Mohl bych ti ji poskytnout, říkal si Deverill v duchu.

Ukojit tvou žízeň po dobrodružství alespoň na krátký čas, který budeme trávit spolu. Zpříjemnit ti pobyt v Cornwallu tak, že bys na něj nikdy nezapomněla.

Klidně by se upsal i samotnému d'áblu a obětoval duši, jen aby znovu spatřil Antoniin úsměv.

Následujícího dne byla Deverillova mravní síla vybičována téměř na samotný vrchol.

Toho rána přišla z Londýna první zpráva, která ho ujistila, že je skutečně hledaný pro vraždu, což mu jen zhoršilo náladu. Přesně podle instrukcí se Macky spojil s dalšími Strážci, jako byl Alex Ryder, vikomt Thorne a rovněž madam Venuše. Nicméně vše se vyvíjelo velice pomalu.

Deverill věděl, že jeho přátelé jsou stejně netrpěliví jako on a že se nemůžou dočkat, až očistí jeho jméno a dostanou Hewarda do vězení. Všichni byli z jednoho těsta - muži činu, kteří odmítali trpělivě čekat, zatímco ostatní bojují za věc svého kolegy. Nicméně Deverill neměl na vybranou. Musel zatnout zuby a nechat své přátele, aby jednali jeho jménem.

V neradostné náladě a s pocitem marnosti Deverill souhlasil splnit svůj slib naučit Antonii plavat.

Domluvili se tedy na první lekci a Deverill vybral skrytou zátoku u jižní hranice panství Wilde. Chránila je nejen před velkými vlnami, ale především před nechtěnými pohledy náhodných kolemjdoucích. Klidná zátoka, do které sešli po křivolaké pěšině, skýtala rovnou písčnou pláž a přírodní kamennou nádrž, která byla dostatečně mělká, aby se v ní dalo brodit, ale i přiměřeně široká a dlouhá, aby se v ní Antonie mohla naučit plavat. Našli zde i malou jeskyni, která se zdála být skvělým místem pro uskladnění pašeráckého zboží.

Antonie se netajila svým nadšením nad krásami zátoky a bez sebemenšího zaváhání se ponořila do modrozelených vln.

„Voda se zdá teplejší než včera,“ podotkla.

„Protože jsme na mělčině a okolní kameny jsou rozehřáté sluncem.“

„To je skvělé.“

Deverill však její nadšení nesdílel. Půjčil Antonii své námořnické kalhoty, aby si alespoň částečně skryla tělo, nicméně mokré plátno košile se okamžitě přitisklo k jejím

ňadrům a odhalilo růžové hroty bradavek.

Deverill se s nesmírnou námahou ovládal a nedal na sobě znát pokušení, které zosobňovala, svlékl se do půl pasu a vstoupil do vody, aby začali svou první lekci.

Nejdříve jí ukázal, jak zatajit dech a položit tvář na vodu, a pak ji naučil, jak se beze strachu ponořit do vln a splývat s vodou.

„Jakmile budeš umět splývat, můžeš začít šlapat vodu,“ poučoval ji Deverill. „A když budeš umět šlapat vodu, budeš umět i plavat. Teď se dívej, jak se to dělá.“

Vstoupil kousek hlouběji, ponořil se až po krk, a zatímco líně kopal nohama, dlaněmi ve tvaru mističek sbíral vodu.

„Teď já,“ vyhrkla Antonie celá nedočkavá.

Stoupl si vedle ní připravený okamžitě zasáhnout a sledoval, jak ho Antonie obratně napodobuje. Netrvalo dlouho a zvládla první krok, kterým bylo šlapání vody.

Nakonec jí Deverill ukázal, jak rukama prorážet vodu a posunout se dopředu. Pak ji uchopil pod břichem a nechal ji, ať si to vyzkouší sama.

Antonie byla tak dobrá, že mu vyklouzla a sama začala playat.

Štěstím celá bez sebe se nadšeně rozesmála. Jakmile si však uvědomila, že se dostala do hloubky, nadšení se okamžitě rozplynulo.

Slyšela, že se Deverill vydal hned za ní, ale když si uvědomila, co se může stát, přestala se soustředit a v tu chvíli začala klesat ke dnu. S kašláním a prskáním se snažila položit se na hladinu.

Deverill byl okamžitě u ní, aby jí pomohl, ale Antonie se už stačila nalokat vody a křečovitě ho popadla kolem krku. Prsty zabořila do pevné hradby mužských svalů a ňadry se přitiskla k nahé kůži širokých prsou.

Když konečně znovu popadla dech, prudce si uvědomila, co vlastně dělá. Deverillova překrásná tvář se vznášela jen malý kou sek od její, jeho rty se jí téměř dotýkaly. Pod prsty cítila horkost jeho kůže...

Z napjatého výrazu jeho tváře poznala, že je stejně vzrušený jako ona.

„Myslím,“ zamumlala a doufala, že chraplavost jejího hlasu bude připisovat množství slané vody, kterou vypila, „že pro dnešek by to stačilo.“

Deverill zatřásl hlavou. „Jestli se chceš dočkat úspěchu, mu -síš ještě chvíli pokračovat. Je to stejné, jako když spadneš z koně - také musíš přemoci strach a znovu nasednout. Ale jestli si chceš odpočinout, prosím. Ted se uvolni a chytني se mě kolem krku. Ne nechám té utopit.“

Pomalu plaval na mělčinu a Antonii táhl s sebou. Když nohama dosáhl na dno, vstal a rukama ji chytil kolem zadečku. Antonie ho nohama reflexivně objala kolem pasu a nechala se tak vynést až na pevninu. I když přes mokrou látku cítila pevnost jeho vzrušení, rozhodla se ho prostě ignorovat.

Postavil ji na sluncem vyhrátý písek, ale Antonie se ho stále držela kolem krku.

„Už mě můžeš pustit,“ ponoukal ji Deverill.

Nedokázala to. Nehnuté stála na náhle vratkých nohách, ruce obtočené kolem jeho pevného krku.

Toužila po něm tak silně, až dostávala závrat'. Hlad po jeho polibcích a dotecích zapříčinil, že ztratila rozum. Touhou ztuhlé bra dávky přitiskla k jeho hrudi, klínem se otřela o jeho ztopořený úd a konečky prstů přejížděla po širokých ramenech.

Pak rukama sklouzla po vlhké pokožce jeho paží a vnímala heb kou pevnost dobronzovala opálených svalů.

Deverill dýchal stejně vzrušeně jako ona. Přesto měl zřejmě mnohem silnější vůli, protože Antonii vzal za ruce a odstrčil ji od sebe.

Od moře zafoukal čerstvý větřík a navzdory slunečním paprskům se Antonie zachvěla. Vždyť také byli ve vodě více než hodinu. Přesto její chvění nezpůsobil chlad, ale žár v Deverillových očích.

Dlouze upřeně pozoroval Antonii tvář a pak jeho pohled sklouzl k jejím nadržům, kde se chvěly tuhé bradavky. Pod mokrým plátnem zřetelně viděl tmavé kruhy.

Antonie nemohla mluvit, nemohla dýchat. Snad ještě nikdy si Deverillovu blízkost neuvědomovala tolik jako právě nyní. Téměř cítila horkost jeho úst, které se sevřely kolem jejích bradavek...

Deverill byl vzrušený stejně jako Antonie. Na rtech skoro cítil vlhkost a slanost její pokožky. Zmocnil se ho hladový chtíč a uvědomil si, jak nemožné je splnit svůj slib a držet se od ní dál. Zoufale ji chtěl políbit, dotknout se jí.

Zatraceně, už déle nemůže odolávat. S tichou kletbou sklonil hlavu a hladově se zmocnil jejích úst.

Chutnala po studeném slaném moři a po horkých slunečních paprscích, ale efekt byl přímo ohromující... jako úder blesku z čistého nebe.

Deverill jazykem dychtivě vklouzl do její hebkosti a když ji něžně popadl za oblý zadeček, cítil, jak se chvěje.

Avšak když omámeně vydechla a přitiskla se k němu, Deverill posbíral poslední zbytky své pevné vůle a odtáhl se od ní.

Aniž by se na ni podíval, ukázal k jeskyni a zamumlal: „Měla jsi pravdu. Pro dnešek to stačí. Běž si obléct suché šaty a půjde -me.“

Antonie na něho němě zírala a v duchu se proklínala. Jak to jen mohla připustit. Myslela si, že se cítí tak povznesené díky přírodním krásám pobřeží. Že její vzrušení zapříčinila náhlá svoboda. Ale mylila se. Byl to Deverill.

Rychle zamrkala, aby odehlna horké slzy, které se jí draly do očí, a vydala se k jeskyni, kde měla ručník a suché šaty.

Až nyní si uvědomila, že sem neměla s Deverillem chodit sama. I když šlo o tak nevinnou věc jako plavání, jeho fyzická přitažlivost je víc, než dokázala snést. Vzbuzoval v ní dychtivou touhu a bezbřehou vášeň.

Kromě toho, že se od něho bude držet dál, nevěděla, jak s tím bojovat. Chtěla se naučit plavat, ale rozhodně nemínila riskovat a znovu zažít tak bolestné ponížení jako dnes. Cestou na hrad musí vymyslet nějakou omluvu, jak odložit jejich lekce plavání do vzdálené budoucnosti. Už nikdy nesmí připustit, aby šli spolu plavat - ne, pokud mu zase nechce podlehnout a skončit v jeho náruči.

Deverill s úlevou konstatoval, že následující dva dny jejich výuka plavání nepřichází v úvahu, a to díky společenským akcím, které naplánovala lady Isabella. Jednalo

se o zahradní party a nákupy ve Falmouthu, které předcházely audienci pořádané na Antoniinu počest.

A právě v den konání audience se vrátil kapitán Lloyd s Deverillovou lodí a s dobrými zprávami od Mackyho. Přesně jak Deverill předpokládal, Antonie se mnohem více než o další lekce plavání zajímala o novinky z Londýna.

Ta první byla od Rydera, který objevil apatykáře, jenž pravidelně zásoboval doktora lorda Hewarda. Ta druhá pro změnu od Mackyho, jehož informátoři v kanálech londýnského sedmého obvodu vyslídili mizeru se zjizvenou tváří.

Deverill věděl, že se jedná o nedílné kousky skládačky, které jim pomohou usvědčit Hewarda, nicméně Antonie se zdála být zklamaná. Zřejmě očekávala něco víc. Nejistota a neschopnost zasáhnout ji frustrovala stejně jako Deverilla.

Alespoň že se vrátila jeho loď, a Deverill tak mohl uniknout společenským povinnostem, neboť musel strážit pobřeží a hledal vraždícího pašeráka. A jakmile se jednou ocitl na palubě, dokázal se lépe vypořádat s toužebnými pocity, kterých se v Antoniině přítomnosti nemohl zbavit.

Deverill byl zatraceně rád, že konečně může zase něco dělat. Pohupující se paluba pod nohama a čerstvý vítr, který mu čuchal vlasy, mu do žil vlévaly klid a mír.

Jestli všechno bude pokračovat stejnou rychlostí, nepotrvá dlouho a vrátí se do Londýna, aby usvědčil Hewarda a unikl svůdné Antonii.

Antonie doufala, že její návštěva v Cornwallu nebude mít dlouhého trvání. Pochopitelně že obdivovala kouzelnou přírodu i rozeklané divoké pobřeží, s potěšením si vychutnávala opojný pocit volnosti a svobody, nicméně přes veškeré okouzlení a vzrušující zážitky se nemohla dočkat, až se vrátí do Londýna. Chtěla spravedlnost pro svého otce a rovněž se musela postarat, aby se lodní společnost konečně dostala do dobrých rukou.

A stejně tak toužila po očištění Deverillova jména. Nemohla zapomenout, že ho nespravedlivě obvinili z vraždy

a on že musí odhalit skutečného viníka, který všechno narafičil tak, aby podezření padlo na něho. I když ještě neshromáždili potřebné důkazy, tušila, že za vším stojí právě Heward. A jestli tomu tak skutečné bylo, pak dohlédne na to, aby byl potrestán.

Když však zvážila, co může Deverilla po jejich návrtu do Londýna potkat, raději ani nikam nespěchala. Vždyť kdyby se jim nepodařilo soudce přesvědčit o Hewardově vině, s největší pravděpodobností by Deverill skončil na šibenici.

Antonie věděla, že za Deverillovu ožehavou situaci může i ona. Kdyby mu důvěřovala hned od začátku, nic takového by se nestalo.

I když se s ním na toto téma nedohadovala, byla pevně rozhodnutá, že se do Londýna vrátí spolu s Deverillem. Ať si klidně myslí, že poslušně zůstane v Cornwallu. Až přijde čas, nedovolí mu, aby odjel bez ní.

Zatímco byl Deverill pryč, pokoušela se rozptýlit cvičnou střelbou z luku. Isabella jí dovolila zbudovat střelnici, ovšem jen pod podmínkou, že na ni neustále bude dohlížet jeden ze sluhů. Deverill nechal na hradě Fletchera, který ji měl chránit, a i když starý námořník neustále žehral, že s ním zacházejí jako s lokajem, a co hůř, že ho odtrhli od jeho milovaného moře, přesto s ním byla skvělá zábava. Zvláště proto, že Antonii vyprávěl dlouhé příběhy o dobrodružstvích, která zažili s kapitánem. Ona ho zase na oplátku zasvětila do tajů lukostřelby.

A právě díky Fletcherovi a Isabelle měla Antonie stále co dělat. Horší to však bylo v noci.

Neschopná usnout stála u okna, pozorovala temné moře a přemýšlela, zda Deverill není v nebezpečí. Bála se jen pomyslet, že riskuje život, aby ukončil řádění krvežíznivého pašeráka.

Chtěla, aby byl Deverill v bezpečí, i když se ujišťovala, že jí na něm vůbec nezáleží. Ale komu chce vlastně lhát? Sama sobě? Zoufale po něm toužila. Scházel jí a chtěla, aby se už vrátil, i když si přisahala, že si myšlenky na něj jednou

provždy vyžene z hlavy.

Problém byl v tom, že když konečně usnula, zdály se jí erotické sny plné Deverilla a jejich vášnivého milování. Sny, ze kterých se probouzela celá bolavá nutkavou potřebou po ukojení.

Jedné takové letní noci se Antonie zase probudila chvějící se touhou. Po další čtvrt hodině převalování se mezi zmuchlanými přikrývkami vstala, přes ramena si přehodila plášť, zapálila svíčku a vydala se dolů po schodech. Svíci odložila na stole v knihovně a francouzským oknem vyšla na terasu.

Na sametově černé obloze visel bledý měsíc a svou chladnou září osvětloval překvapivě klidné moře. Někde tam je Deverill, uvědomila si Antonie. Plaví se na své lodi a střeží cornwallské po březí.

Náhle jí myslí přelétl smyslný obraz. Deverill stojí na přídi své lodě, vítr mu čuchá hebké vlasy. Je nahý. Na bronzové pokožce se třpytí kapičky mořské vody. Líbá ji, hladí...

Hluboko uvnitř cítila, jak se chvěje touhou. Nutkavá potřeba, která procházela jejím tělem a šeptala jako tiché vlny přílivu, jež se dole pod hradem rozbíjely o skaliska.

Antonie zavřela oči a tiše zaklela. Byla tak horká, tak rozechvělá...

Náhle za sebou uslyšela Isabellin hlas a polekaně sebou trhla.

„Je to těžké, když milenec odjede.“

Antonie se zapýřila. „Deverill není můj milenec, Isabello.“

„Ne? Ale mně se zdálo, že bys chtěla, aby byl.“

„Jak jsi na to přišla?“

„Viděla jsem, jak se ně něho díváš. A jak on se dívá na tebe.“

„A jak se na sebe díváme?“ zeptala se Antonie zvědavě.

„Jako byste se chtěli milovat.“

Pochopitelně že nemohla popírat svou vlastní touhu, ale nikdy si nedovolila doufat, že Deverill by cítil něco podobného.

„Věř mi, dokážu tě pochopit,“ pokračovala Isabella. „Deverill je vskutku neodolatelný, nemám pravdu?“

Tohle nemohla popřít. Antonie jen pokrčila rameny. „Není

možné, abychom byli milenci. Zřejmě by mě to naprosto zničilo.“

„Možná. To však nic nemění na faktu, že ho miluješ. Kdykoliv odejde, celá zesmutníš.“

„Přiznávám, že mi schází. Ale jak už jsem řekla, Isabella, v mé budoucnosti pro někoho takového, jako je Deverill, není místo.“

Isabella se smutně usmála. „To je škoda, má drahá. Pokud jsem se během svých manželství něco naučila, pak to, že skutečná vášeň nepřichází tak často. A když se tak stane, je příliš vzácná, než abychom si ji mohli nechat proklouznout mezi prsty. Čím jsem straší, tím více chápu, jak je pro život důležitá. Je lépe prožít kratičkou chvíli plnou vášně, než celý život bez kouska vzrušení a dobrodružství.“

Antonie si svou hostitelku měřila překvapeným pohledem. Opravdu ji Isabella nabádá, aby šla za hlasem svého srdce? Aby se stala Deverillovou milenkou? „Navrhuješ mi snad, abych si s ním začala milostnou aférku?“

Hraběnka zamyšleně naklonila hlavu na stranu. „A proč ne? Co se vlastně může stát, pokud zůstanete diskrétní?“ Krátce si odkašlala a pokračovala: „Pokud se bojíš možných následků, vím, jak se jich vyvarovat... Houba namočená v brandy nebo vinném octu zachytí semeno tvého milého, a to pak nemůže zapustit kořeny. Pochopitelně že nemůžeš riskovat povít nemanželské dítě, Antonie, ale není důvod, proč by ses nemohla trochu pobavit. Zvláště pak, když kázka je již dokonána.“

Antonie chápala, co tím chce Isabella říct. Věděla, že už není panna. Když si uvědomila, že její tajemství bylo odhaleno, tváře se jí zbarvily do nachová. Hraběnka byla natolik zkušená, že si do kázala představit, co se mezi ní a Deverillem odehrálo na palubě lodi.

V nastalém tichu Isabella natáhla ruce a vzala Antoniiinu tvář do dlaní. „Přemýšlej o tom, má drahá. Tajný milenec. Vzpomínky, které ti zůstanou na celý život. Předtím, než svou budoucnost obětuješ přání svého otce a provdáš se za nudného šlechtice, si zasloužíš chvíli štěstí. Nakonec to budeš ty, kdo se musí rozhodnout, co skutečně chceš. A kdyby to byl Deverill, udělala bych všechno, co je v mých silách,

abych ti pomohla. A teď,“ dodala vesele, „půjdu do kuchyně a udělám si šálek teplého mléka s brandy. Je to skvělý lék na nespavost. Pokud chceš, budu ráda, když se ke mně připojíš.“

Isabella ji něžně pohladila po tváři, otočila se a zmizela v knihovně. Nechala Antonii samotnou na měsícem ozářené terase, aby přemýšlela o jejím doporučení.

Milostná aférka s Deverillem? Má se odvážit?

Nebo raději ne?

Nemůže popřít, že touží po horoucí vášni, zvláště když o skutečné lásce si může nechat jen zdát. Když zváží tíhu okolností - ztrátu panenství a obavy z dalšího snoubence -, manželství z lásky nepřichází v úvahu. Vezme si muže, který ji bude chtít jen pro její bohatství.

Jenže ona přece není jen dědičkou. Je žena a má své potřeby a touhy... A její ženství si žádá něco víc než jen chladnou budoucnost, která ji čeká.

A teď, když okusila sladkou příchut' Deverillova milování, bylo všechno ještě horší. Už ví, co jí bude po zbytek života scházet.

Samozřejmě že je rozhodnutá vzdát se všech bláhových snů, jen aby učinila zadost své cti. Nicméně ať už ji v životě čeká sebe-nudnější budoucnost, všechno bude snazší, když bude mít na co vzpomínat.

Bezpodmínečně však nesmí dovolit, aby jejich vztah přerostl za hranice fyzické potřeby. Nesmí se do Deverilla zamilovat, poněvadž on není tím typem muže, který by pro někoho dokázal ztratit srdce, a pravá láska je jediným důvodem, kvůli kterému by kdy porušila slib, jež dala otcí.

Aférka s Deverillem. Jen samotná myšlenka na něco tak hříšného zapříčinila, že se Antonie rozechvěla touhou. Touhou, která v ní neustále doutnala, a stačilo málo, aby vytryskla na povrch.

Jen málo lidí, zvláště pak žen, má to štěstí, aby prožilo své sny. Aby naplnilo své nejhlubší touhy a prožilo své nejdivočejší fantazie. A tohle může být její jediná šance.

Než se usadí v manželství bez vášně a lásky, chce prožít alespoň krátkou chvíli extáze v náruči smyslného Deverilla. Bude si schraňovat sladké vzpomínky a ukládat je pro

neveselou budoucnost, kdy přestane být součástí jejího života.

Jakmile se Antonie ráno probudila, poslala Fletchera do hos tince Gerrans, kde se ubytoval Deverill, s dopisem, ve kterém se dožadovala další lekce plavání.

Deverill však o sobě dal vědět až další den. Poslal jí zprávu, že se právě vrátil z obhlídky pobřeží, kam se však večer zase vrací, a jestli jí to bude vyhovovat, měl by čas dnes ve dvě hodiny odpoledne.

Antonie si četla jeho zprávu a cítila, jak jí zběsile tluče srdce. Ještě nikdy nikoho nesváděla, ale věděla, že pokud chce Deverilla přesvědčit, že touží po milostné aférce v jeho objetí, tentokrát to bude muset udělat.

Po sluhovi poslala do hostince odpověď, že ho bude čekat ve dvě hodiny přímo na pláži. Z hradu odešla o hodinu dříve, aby všechno náležitě připravila.

Když Deverill přesně ve dvě hodiny dorazil, seděla na vyhřátém kameni a místo námořnických kalhot na sobě měla žluté mušelínové šaty. Kaštanové vlasy si vyčesala vysoko na temeni hlavy, sepjala je hřebeny a hebké kadeře nechala volně spadnout dolů.

Jakmile ji Deverill spatřil, barva jeho zelených očí potemněla, přesto se mnohem více než o její přitažlivost staral o její bezpečí. „Ty jsi přišla sama?“ zeptal se.

Antonie vstala a svůdně se na něho usmála. „Fletcher mě do provodil až na útesy, ale pak jsem ho poslala zpátky, abychom měli soukromí.“

Když si Deverill všiml, že poblíž rozprostřela deku, tázavě pozvedl obočí. „Myslel jsem, že se chceš naučit plavat.“

„To ano..., potom.“

„Po čem?“

Místo odpovědi si Antonie přetáhla výstřih šatů přes ramena. „Až po jiné lekci.“

Háčky na zádech už měla rozepnuté, takže látka živůtku lehce sklouzla dolů k pasu a odtud až na zem.

Stála před ním jen v průsvitném spodním prádle.

Na blankytně modrém nebi zářilo žhavé slunce, ale jeho

paprsky Antonii nemohly rozehrát tolik, jako žár v Deverillových očích.

„Antonie...“ řekl varovným hlasem. „Co to, zatraceně, prová díš?“

S pohledem odvázně upřeným do jeho očí se pomalu začala přibližovat. „Uvědomila jsem si, že tohle může být má poslední šance okusit skutečnou vášeň. Chci, abys mě učil, Deverille.“

Chvilí ji upřeně pozoroval zkoumavým pohledem a potom řekl: „Asi jsi byla příliš dlouho na slunci.“

„Ne.“ Ačkoliv přesně tuto reakci čekala, cítila, jak se jí nervózně chvějí ruce. Antonie si špičkou jazyka navlhčila suché rty a ztěžka polkla. „Myslím to zcela vážně. Chci, aby ses se mnou miloval, abys mě naučil vše o vášni. Abych měla jednou na co vzpomínat.“

Oči mu žhnuly touhou, nicméně jeho výraz zůstal nedůvěřivý. „Je to snad nějaký druh pomsty, princezno? Chceš mě potrestat za to, že jsem tě unesl?“

„Ne. Popravdě řečeno bych ti chtěla poděkovat. Za všechno, co jsi pro mě udělal. Dal jsi mi svobodu, kterou jsem nikdy předtím nepoznala a pravděpodobně už ani nepoznám.“ Antonie se přinutila k úsměvu. Jakmile se vrátím do Londýna, znovu se musím začít chovat jako dáma. A pravděpodobně se budu muset poohlédnout po nějakém manželovi. Už nikdy nezažiju svobodu, kterou mám právě teď, a chci si ji náležitě vychutnat. Prosím, Deverille, budeš mě učit?“

Když stále neodpovídal, udělala další krok k němu. „Lekce rozkoše, Deverille. To je vše, co chci.“ Podívala se mu přímo do očí. „Z vlastní zkušenosti vím, že jsi skvělý učitel. A není tady žádný jiný muž, kterého bych o něco takového požádala..., pokud ovšem o nějakém nevíš.“

Deverill se nesouhlasně zamračil.

„Jenže já žádného jiného muže ani nechci,“ ujistila ho spěšně Antonie. „Chci jen tebe, Deverille. A myslím si, že ty chceš mě.“ Významně se podívala dolů na vybouleninu mezi jeho nohama. „Vlastně si tím jsem jistá.“

„K čertu, ano, chci té.“

„Tak co ti potom brání?“

„Jen taková malá drobnost, které se říká čest.“ Prsty si rychle pročísł vlasy. „I tak se cítím provinilý za to, že jsem tě zbavil nevinnosti. Tvůj otec by mě rozčtvrtl zaživa...“

„Nevšimla jsem si, že bys bral příliš velký zřetel na přání mého otce,“

poukázala Antonie sladce.

„Protože já..., k čertu.“ Na tváři se mu usadil podrážděný výraz. „Abych odčinil svou chybu, nabídl jsem ti manželství.“

„Dobře víš, proč jsem tě musela odmítnout. Nemůžu si tě vzít, Deverille. Chci po tobě jen vášeň. Žádné závazky, žádná pouta, jen prostou vášeň.“

„Zatraceně, Antonie, nejsem žádný světec.“

„To já přece vím. A jsem tomu opravdu ráda. Skvěle to vyhovuji mým požadavkům.“

Antonie se zhluboka nadechla, z ramen si stáhla průhlednou látku a spodničku nechala sklouznout do písku hned vedle svých šatů. Deverill hladově hltal její nahotu a cítil, jak se mu prudce rozbušilo srdce.

Antonie si uvědomila, že jí upřeně zírá na nahá řadra a její sebevědomí prudce vzrostlo. Cítila, jak se jí touhou napínají bra davky a jak pod jeho dychtivým pohledem tuhnou. Nicméně jejich situace byla stále velmi nevyhovující. Deverill měl na sobě šaty i boty, zatímco ona tu stála zcela nahá.

Antonie došla až těsně k němu a natáhla se po jeho košili. K její velké úlevě ji nezastavil a dovolil, aby mu lem košile vytáhla z kalhot a pak bílou látku přetáhla přes hlavu.

Když prsty smyslně přejela po bronzové kůži na jeho hrudi, Deverill znatelně ztuhl.

Zůstal nehnuté stát a na jeho tváři se dalo vyčíst, že vede vnitřní bitvu mezi svou vůlí a touhou, kterou v něm Antonie úmyslně probouzela.

Nesmí ji od sebe odehnat. Nedovolí mu to. Vždyť ho *potřebuje*. Antonie cítila, jak se jí touhou svírají útroby a **celá** se chvěje.

„Dej mi rozkoš, Deverille,“ pobízela ho zastřeným hlasem.

Oči mu zaplály divokou vášní a právě v tu chvíli Antonie pochopila, že její utrpení je u konce.

Objala ho kolem krku a vášnivě políbila. Musela ho ochutnat, ujistit se, že vášeň, kterou vidí v jeho očích, je opravdová.

Její tichý sten byl jeho zkázou.

Deverill dobře věděl, že pro Antoniino dobro by měl odmítnout. Že by ji měl chránit před sebou samým. Byl však příliš unavený. Už déle nedokázal bojovat se svou vlastní touhou, která ho doslova spalovala.

Objal Antonii kolem boků, přitiskl ji k sobě a vášnivě políbil. Když omámeně vydechla, rukou jí vklouzl do vlasů, rozeplnul ozdobné spony účesu a kaskádu kaštanově hnědých vlasů nechal rozlít po bílých ramenou.

Antonie znovu zasténala, malátně ho objala kolem krku a boky se začala svůdně třít o jeho mužství. Deverill náhle pochopil, proč na písku rozprostřela deku. Šlo o kulisu plánovaného svádění.

Se rty stále přitisknutými k jeho Antonie klesla na deku a stáhla ho s sebou.

Deverillovy svaly se napjaly bolestnou touhou. Srdce mu bilo jako o závod a v žilách divoce pulzovala horká krev.

Musí se uklidnit, nebo je oba spálí na prach. Chtěl jí přece dát rozkoš. Neskutečnou rozkoš, o kterou ho žádala. Zhluboka se na dechl, něžně ji od sebe odstrčil, posadil se a zul si boty.

Když vstal, aby se svlékl, Antonie ho pozorovala hladovým pohledem. Během vteřiny si stáhl kalhoty i spodní prádlo.

Antonie zalapala po dechu. Stál před ní naprosto nahý a jeho bronzové tělo se koupalo v záři slunečních paprsků. Byl tak hříšně krásný, až to bralo dech.

„Tys to plánovala, že ano?“ řekl Deverill, jako by už znal odpověď.

„Ano. Doufala jsem...“ Tichá slova se podobala ochraptělému šepotu. Nebylo snadné mluvit, když jí celým tělem proudily sladce opojné vlny touhy.

Krása jeho těla ji doslova ohromovala - jeho široká ramena, úzké boky, pevné břicho, ztopořený penis, svalnatá stehna. Zoufale se ho chtěla dotknout, cítit ho ve svých

dlaních.

Deverill zase hleděl dolů na její krásné tělo, opájel se smyslností něžných křivek a nedokázal od nich odtrhnout zrak.

Antonie se opřela o loket a vychutnávala si pohled na jeho nahotu. Připadala si jako ve snu.

Ne, byla to její nejtajnější fantazie, která se stala skutečností. Avšak ani v těch nejdivočejších představách nebyla tak horká, tak dychtivá. Cítila, jak je napjatá, jak se všechny její nervy chvějí v téměř bolestném očekávání.

Jako ve snách sledovala Deverillovu atletickou postavu. Zcela bezmocná odolat mu se posadila a natáhla ruku, aby se ho mohla dotknout. Jeho kůže pálila jako oheň. Sálal z něj žár, jež větřík od moře nemohl nikdy ochladit.

Umyslně se vyhnula jizvám, konečky prstů pomalu klouzala po pevných svalech. Cítila, jak mu divoce bije srdce.

Náhle jí projel tak prudký poryv touhy, až se zachvěla.

„Jsi krásný,“ vydechla.

Jeho líný úsměv ji zbavoval dechu. „Ne tak krásný jako ty, lásko.“

Pohledem sklouzla k jeho mužnosti a natáhla ruku, aby ho polaskala. Deverill však prudce couvl, jako by ho spálila.

„Když mě budeš ještě více dráždit, nebudu schopný se ovládat.“

„Opravdu?“ zeptala se Antonie škádlivým hlasem, který přetékal smyslností.

Deverill pevně zatnul zuby. „Opravdu. A tentokrát bych chtěl postupovat velmi pomalu.“

„To pro mě nebude lehké.“

„Stejně tak i pro mě.“

Antonie se položila na deku, roztáhla ruce a plně se oddala jeho dychtivému pohledu. I když pociťovala silnou potřebu skrýt svou nahotu, věděla, že před Deverillem se nemusí stydět. S ním mohla být divoká a nespoutaná, smyslná a dychtivá, jak si přála.

Deverill poklekl vedle ní, sklonil se a políbil ji na břicho. Antonie se mu dychtivě vyklenula v ústrety, ale Deverill byl pevně rozhodnutý nespíchat a svými rty rozněcovat už tak horoucí vášeň.

Spalující kouzlo žhavého polibku po chvíli přehlušil

magický dotek jeho rukou. Deverillovy prsty klouzaly po štíhlých stehnech, po klenutých bocích, křehkých žebrech, po plných nadrech, až se zastavily u tuhých hrotů. Uchopil je mezi palec a ukazovák a začal je něžně třit.

„Tvé bradavky jsou jako sladké plody třešní,“ zašeptal, než jeho spalující doteky vystřídala horká ústa.

Sál ji, něžně okusoval, jazykem kroužil kolem pevných vrcholů, až pomalu přešel k plochému bříšku a nakonec k hebkému obláčku, který chránil tajemství jejího ženství. Jazykem zkoumal hedvábné kudrny, až mezi jejími stehny našel hladké záhyby. „A tady je další místočko tvého těla, které zbožňuji.“

S tichým zakňouráním roztáhla nohy, aby měl lepší přístup. Deverill v nose ucítil horkou vůni její vlhké touhy a hlasitě zasténal. Chtěl okusit všechny vůně a textury jejího smyslného těla. Chtěl své ruce i ústa naplnit esencí jejího bytí.

Když jazykem přejel po vlhkém pupenu ženské touhy, Antonie omámeně vydechla. Prsty mu vjela do hebkých pramenů a s přerývaným dechem se ho snažila zastavit. „Deverille..., tentokrát nemusíš používat jen ústa. Můžeš do mě vstoupit. Isabella mi řekla, jak se mám chránit před těhotenstvím.“

Deverill náhle ztuhl, zvedl hlavu a upřel na ni překvapený pohled. „Co ti řekla Isabella?“

„Jak se chránit... proti mužskému semenu, aby nezapustilo kořeny. Dala mi nějaké houbičky a brandy.“

Udiveně povytáhl obočí. Nepřekvapovalo ho, že ji Bella naváděla k něčemu takovému. Byla to Antonie, která ho svými nečekanými činy dovedla tak často zaskočit.

„Ty máš s sebou houbičku?“

Do tváří se jí nahrnula nachová barva. „Ano, mám.“

„Zdá se, že jsi myslela opravdu na všechno.“

„Jen jsem doufala...“

Když jí selhal hlas, Deverill se nemohl ubránit silnému nutkání trochu ji pozlobit. „V co jsi doufala, lištičko?“

Její pohled zvážněl. „Chci, abys do mě vstoupil, Deverille. Chci tě cítit uvnitř svého těla. Chci, abys ve mně roznítil žár.“

Chci...”

„Přesně to, co já,“ řekl zastřeným hlasem.

Vzala ho za ruce a položila si je na řadra. „Dotýkej se mě,“ zašeptala.

Něžně se na ni usmál. „Velice rád.“

Když jeho dlaně obkroužily oblé vrcholy, Antonie zavřela oči a slastně vydechla. Věděla, že tentokrát to není sen. Její sny nikdy nebyly tak nádherné, tak plné rozkoše a smyslnosti. Pod jeho doteky tála, jako by byla z vosku. Chvěla se a boky se dychtivě tiskla k jeho pevnému mužství.

Deverill jí zcela zjevně rozuměl, poněvadž jednou rukou vklouzl mezi její stehna a něžně je rozevřel. Když dvěma prsty pronikl až do úzké štěrbinky, aby se přesvědčil, zdaje dostatečně vlhká a připravená, Antoniin tichý sten byl němou prosbou, aby ukončil její trápení.

S prsty stále zasunutými hluboko v horké ženskosti poklekl mezi její nohy a natáhl se nad ni. Svalnatou hrudí se dotýkal citlivých bradavek, zatímco pevnými stehny ji ještě více otevíral.

„Podívej se na mě, lásko,“ zašeptal zastřeným hlasem.

Poslechla a upřela na něho svůj zrak. Jeho oči žhnuly divokým plamenem, tak intenzivním a živoucím, až se Antonie zachvěla.

„Mám rád, když se kvůli mně chvěješ.“

„Prosím, Deverille..., chci tě...”

„Já vím.“

Věděl to, poněvadž cítil totéž. Deverill se snažil odolat bezhlavému chtíči, který proudil celým jeho tělem. Bylo to primitivní nutkání zmocnit se jí a zcela ji naplnit. Náhle měl dojem, že pokud svůj hlad okamžitě neukojí, zemře. Jeho penis ztuhl, jako by byl z ocele, a Deverill si vzpomněl, že Antonie je téměř ještě panna.

Prsty pomalu vyklouzl z její hebkosti, hlavičku penisu nasadil na okraj jejího ženství a pomalu, velmi pomalu pronikal dovnitř. Antoniin vnitřní svaly se mimovolně sevřely a snažily se odolat nezvyklé invazi.

Deverill zatnul zuby a přinutil se počkat, dokud se její něžná pokožka nepřizpůsobila jeho velikosti.

S neskutečným úsilím udržel svou touhu pod kontrolou, dokud neucítil, že se její tělo uvolnilo a Antonie začala zase pravidelně dýchat.

„Už je to lepší?“ zeptal se ochraptěle a něžně ji políbil na tvář.

„Ano.“

„Tak roztáhni nohy a oviň mi je kolem boků,“ ponoukl ji. Důvěřivě udělala, co po ní žádal, blankytně modré oči upřené na jeho tvář.

Bože, tak lehce by ho dokázala připravit o rozum.

Místo toho se donutil ke klidu, i když cítil, jak uvnitř ní tuhne bolavou touhou, až měl obavy, aby nevybudil.

Prekvapivě to byla Antonie, kdo udělal další krok. Když se vyklenula a své boky přitiskla k jeho pevnému mužství, Deverill zatajil dech.

S pohledem upřeným do jejích očí se začal pomalu pohybovat.

„Ano.“ zašeptala Antonie a znovu mu vyšla v ústrety.

Nechal ji, aby určila tempo a aby ho do sebe přijala tak hluboko, jak jí to bude vyhovovat. Netrvalo dlouho a její opatrné pohyby se začaly zrychlovat. Deverill se ze všech sil snažil ovládat, ale vzájemná vášně mezi nimi rostla neskutečnou rychlostí.

Antoniino tělo se instinktivně pohybovalo v pradávném tanci vášně, její prsty se zabořily do jeho zad, rty se pootevřely a vychá zely z nich slastné steny plné rozkoše a touhy.

Deverill se už déle nemusel ovládat, neboť Antonie ho zcela přijala. Hladově se zmocnil jejích úst a nadšeně si uvědomil, že mu odpovídá se stejnou vášní.

Z blankytně modrého nebe na ně dopadaly sluneční paprsky, vířivá mozaika světla, tepla a barev, a prozařovaly jejich horečný tanec rtů, jazyků a údů.

Deverillovy pohyby v Antonii zapálily smyslnou explozi. Náhle se v jeho náruči zvedla a hlasitě vykřikla. Deverill cítil, jak se její vnitřní svaly chvějí v křečovitém uvolnění.

Do hrudi se mu vlil žár a prudce expandoval. „Dobře..., Anto nie.“ O chvíli později se jeho hlas změnil v hlasitý sten a Deverill v mocných záchvěvech uvolnění vystříkl své horoucí sémě do An toniina těla.

Deverill se bezmocně zhroutil na Antonii, v poslední chvíli se však zarazil a podepřel se o paže, aby ji nezalehl. Pomalu se mu začaly navracet smysly... Horké sluneční paprsky, rytmické šumění vln, neuvěřitelná hebkost ženského těla. Milovat se s Antonií bylo jako sen.

Ještě nikdy se v žádném ženském těle tak neztratil, nikdy nezažil tak silné opojení.

Deverill zvedl hlavu a podíval se na ni. Její tvář byla zarudlá právě prožitou vášní, její oči přetékalý smyslností a něhou.

„Bylo to...“, na chvíli se jí zlomil hlas, a než pokračovala, musela si špičkou jazyka navlhčit rty. „Prostě nádherné.“

Deverill cítil, jak mu v hrudi poskočilo srdce. Připadal si jako školák, kterého těší chvála jeho první milenky, ale nemohl si pomoci.

„Skutečně to bylo nádherné,“ souhlasil a něžně ji políbil na čelo.

Omámeně zavřela oči a tiše vydechla.

Opatrně se překulil na záda a Antonii vzal s sebou. Dlouhou chvíli jen tak leželi a vychutnávali si opojnou krásu okamžiku.

Antonie se slastně schoulila do jeho náruče, zcela ohromená fascinujícím zážitkem, který jí Deverill poskytl. Tolikrát se s ním ve svých snech milovala, ale nikdy se to ani vzdáleně nepodobalo skutečnosti. Nikdy netušila, že může existovat něco tak krásného.

Ještě stále cítila jeho svalnaté, dobronzovalé opálené tělo, jak do ní vniká, jak ji naplňuje svou vášní a živoucí energií. I když se chvěl touhou, miloval se s ní s neuvěřitelnou něhou a ohleduplností. Jednal s ní, jako by byla křehká panenka ze skla.

Ve svých fantaziích nikdy nemohla zažít skutečný žár, který v ní Deverill vzbuzoval. Když uvnitř sebe cítila jeho pevný penis, chtělo se jí plakat rozkoší.

Tvář přitiskla do prohlubně pod jeho krkem a zhluboka se nadechla. Cítila kořeněnou vůni jejich milování, pižmový odér jeho těla.

Jeho nahého překrásného těla.

Náhle ho potřebovala vidět a pomalu se zvedla na jednom

lokti. Jeho oči byly tak blízko, na rtech mu pohrával spokojený úsměv. Antonie ucítla, jak se v ní znovu začíná probouzet touha.

O chvilí později Antonii napadlo, zda i ona má na něho podobný efekt, a rukou pomalu sklouzla dolů a dotkla se jeho pevného břicha.

„Dej mi ještě chvilku,“ zamumlal Deverill zastřeným hlasem.

Antonie cítila, jak se jí zrychlil tep. Chce se s ní znovu miloval. Hluboko uvnitř jejího těla začalo vzkvétat vzrušující očekávání.

Proč ne? Byla ochotná počkat. Alespoň se o tom snažila přesvědčit sama sebe.

Dlaní přejela po svalnaté hrudi, a když ucítla hluboké jizvy, bolestí se jí sevřelo srdce. Sklonila hlavu a rty lehce políbila bronzovou pokožku, ze které sálal žár.

Když se ústy něžně dotkla svrastělého hřebenu jizby, Deverill prudce otevřel oči a chytil ji za ruku. Temná intenzita jeho pohledu ji ohromila. Bylo zřejmé, že si nechce připomínat bolest, kterou musel přetrpět.

„Už jsme odpočívali dost dlouho,“ řekla Antonie a snažila se ze svého hlasu vypudit lítost. „Jsem připravená na svou další lekci.“

Deverill se na ni podezřívavě podíval, a když viděl lítost, která se jí zračila v hlubinách modrých očích, v hrudi se mu sevřelo srdce. Teď však není čas na temné myšlenky, připomněl si v duchu, a už vůbec ne na ožívování starých duchů. Rozhodně ne teď, když se k životu probudila ryze mužská část jeho těla. Spokojeně se usmál.

„Takže říkáš připravená?“ zeptal se škádlivým tónem.

Její napolo smyslný a napolo plachý úsměv v něm rozpumpoval horkou krev. Deverill natáhl ruku a konečky prstů lehce přejel po krásné tváři, která se ještě zardívala od jejich prvního milování. „Neměla bys tak dlouho zůstat na sluničku, nebo se spálíš. Snad bychom se měli jít vykoupat.“

„Vykoupat? Ale Deverille, chtěla jsem po tobě, abys mi ukázal rozkoš...“

„Tiše, bude to nádherné, slibuji.“

Vstal z deky, vzal Antonii do náruče a nesl ji do vody, dokud mu vlny nešplouchaly až po kolena. Pak ji opatrně postavil a začal ji celičkou omývat... Do dlaní nabral slanou

vodu a nechal ji pomalu stékat po její hebké kůži. Hladil ji po štíhlých pažích, plných nadrech, po plochem břišku, po svůdném trojúhelníku chloupků mezi jejími stehny. Sledoval ji, jak rozkoší přivírá oči a jak se chvěje, dychtivá po jeho dotecích.

Jeho penis už bez toho tepal živelnou touhou, ale když viděl její vlhké nahé tělo, jak září na pozadí nekonečného moře, v žilách mu začala zrychleně pulzovat krev. Skutečná Siréna.

Pak přišla na řadu Antonie. Ted začala omývat ona *jeho*. Když ho promyšleně hladila a vychutnávala si každický dotek, jak to před chvílí dělal on, ztratil i ten poslední kousek trpělivosti.

Deverill, poháněný divokou touhou, ji znovu uchopil do náruče a přenesl ji na pobřeží, kde vlny omývaly zlatavý písek. K Antoniinu velkému překvapení si sám lehl na záda a ji si obkročmo posadil na klín.

Rozesmála se a s roztaženými rukama i nohama si lehla na hradbu jeho svalů. Vtom se však jejich oči střetly a Antonie zvaž něla.

Hleděli jeden na druhého, kolem nich v pravidelném rytmu šplouchaly mořské vlny.

Deverill se ze všech sil snažil ovládnout. Rukama ji objal v pase a pak začal pomalu klouzat dolů, přes oblé křivky ženských boků, až v každé dlani držel hebkou půlku zadečku.

Antonie se toužebně chvěla, ale pak náhle zvedla hlavu, posadila se a dlaněmi přejela po vnitřních stranách jeho stehén. „Tentokrát chci potěšit já tebe.“

Štíhlé prsty obkroužila kolem pevného penisu a začala jimi pomalu pohybovat nahoru a dolů. Dobře si pamatovala, že jí jednou ukazoval, jak to má rád.

Drobné prsty na jeho horkém údu byly jako slastné polibky, její pohyby ho přiváděly k šílenství.

„Později,“ vydechl. „Můžeš mě potěšit později. Ted' jsem na řadě já.“

Zvedl ruce a dlaně si naplnil jejími plnými prsy. Potěžkal hebké oblíny, bříškem palce přejel po zduřelých hrotech a s uspokojením sledoval, jak na ni jeho doteky působí.

„Ukaž mi svou rozkoš, Siréno,“ pobízěl ji zastřeným hlasem.

Antonie ho bez řečí poslechla. Zaklonila hlavu a omámeně si vychutnávala, jak Deverill něžným tlakem prstů svírá citlivé bradavky. Byla horká, žádostivá a všechny její nervy se zdály rozjitřené, takže stačil sebemenší pohyb a Antonie se chvěla jako křehká větévka osiky.

Věděla však, že to není všechno, neboť si mezi nohama dobře uvědomovala tepající délku Deverillova penisu, který se svůdně otíral o její vlhkou šterbinku. Chtěla Deverilla cítit na sobě, v sobě, chtěla spolu s ním letět do nekonečných výšin, kde neexistuje nic a nikdo, jen oni dva a jejich rozkoš.

Deverill, jako by jí četl myšlenky, ji popadl v pase a mírně nadzvedl, dokud její střed ženství nesměřoval přímo na jeho pevný úd.

Když si uvědomila, co chce udělat, údivem se jí rozšířily oči. Netušila, že se dá milovat i tímto způsobem. Zmateně na něho hleděla a čekala, co se bude dít.

Pak však, když ji Deverill pomalu posadil na svůj touhou tepající klín, všechny myšlenky náhle zmizely. Antonie ochraptěle vykřikla, zcela omámená slastným pocitem, který ji okamžitě zaplavil.

Bylo to neuvěřitelně krásné a smyslné... chladné mořské vlny, žhavá vášeň prostupující celým tělem, tvrdost Deverillova mužství, které ji napínalo a zbavovalo rozumu...

Netrvalo dlouho a Deverill v ní rozpoutal zuřivou bouři. Prsty ji pevně obepjal v pase, rytmicky do ní vrážel svůj dlouhý pevný úd a sledoval, jak mu dychtivě vychází v ústrety.

„Ukaž mi svou rozkoš,“ znovu ji pobídl a pomalu ji přiváděl k mocnému uvolnění.

Když v Antonii vybuchla prudká vlna extáze, neměla na vybranou. Hlava se zaklonila, z hrdla unikl hlasitý výkřik plný vášně a celé tělo se křečovitě otřásalo v slastných vlnách vyvrcholení.

Pohled na její rozkoš bylo víc, než mohl snést. Deverill se přestal ovládat a spolu s ní se vznesl do výšin blankytného nebe.

K Antoniině velké lítosti museli další lekci rozkoše na tři dny odložit, poněvadž Deverill byl zaneprázdňen obhlídkou pobřeží. Ačkoliv se v okolí neobjevily žádné další vraždy, v místních vodách se pohyboval pirát, který přepadal rybáře, a Deverillův smysl pro povinnost byl nade vše.

Antonie ho dobře chápala - rozhodně nebyla tak sobecká, aby ho přemlouvala, ať zůstane s ní, když věděla, že by tím zradil svou přísahu -, přesto se však nemohla dočkat, až se vrátí.

Když se konečně znovu setkali ve své zátoce, Deverill trval na tom, že nejdříve ze všeho jí dá další lekci v plavání. Nicméně většinu času strávili vzájemnými doteky a líbáním. A možná právě díky slastnému rozptýlení Antonie zapomněla na svůj strach z potopení a opravdu začala plavat.

Netrvalo dlouho a naučila se i potápět a šetrně hospodařit s dechem, aby mohla chvíli zůstat pod vodou, a dokonce i plavat pod hladinou.

Když se konečně položili do vlhkého písku a začali se milovat, jejich touha byla právě tak prudká, jako kdyby to bylo poprvé. Přesto však nikam nepospíchali, neboť dobře věděli, že tím jen prodlouží rozkoš a že před sebou mají celé odpoledne.

Později leželi nízce vedle sebe na deku, bylo slyšet jen tiché šumění vln a jejich horká těla chladil mírný větřík. Aby Antoniinu citlivou pokožku nespálilo prudké slunce, skryli se v přitímné jesky ně. Jelikož ležet na tvrdé skále nebylo zrovna dvakrát pohodlné, Antonie byla ráda, že má pro Deverilla skvělou novinu. Isabella jim nabídla, že ke svým schůzkám mohou používat její domek.

„Prý ho nechal postavit lord Wilde, aby zde našli soukromí a unikli před všudypřítomnými sluhy a jinými zvědavými pohledy.“

Deverill se suše usmál. „Isabelle patří můj dík. Musím přiznat, že před tvrdou skálou dám milerád přednost měkké

posteli.“

„Domek má ještě další výhody,“ dodala Antonie pobaveně. „Slečně Tottleové se zdá, že jsem příliš opálená. Obávám se, že jestli to tak bude pokračovat, donutí mě používat okurkovou masku.“

„Ale mně se tvoje opálená kůže líbí,“ odvětil Deverill a pohladil ji po tváři.

Antonie si slastně povzdychla a pevně se k němu přitiskla. „Včera jsme se tam byli s Isabellou podívat. Je opravdu rozkošný. V zahradě je dokonce i altánek, který mi připomíná ten mamčin. Možná bychom se tam zítra mohli sejít.“

„Obávám se, že zítra to nepůjde. Náš nepolapitelný pirát se zřejmě přemístil dále od pobřeží. Dneska ráno jsem mluvil se sirem Crispinem a ten mě požádal, abych se za ním vydal. Odjíždím zítra odpoledne a nevím, kdy se vrátím.“

„Takže teď, když už jsou místní vody bezpečné, musíš se za tím mizerou vydat dál na moře? Nebude to snadné, že?“

„Máme podrobný popis jeho lodě i jeho samotného. A oceán není zas až tak velký, aby se v něm mohl skrývat navždy. Jestli se nám ho podaří dopadnout, máme dostatek svědků, kteří ho obviní z jeho zločinů, a zcela jistě se nám ho podaří dostat za mříže.“

Antonie se zvedla na lokti. „Jak se takový pirát přemlouvá, aby se vzdal?“ zeptala se zvědavě.

„Začíná se varovným výstřelem mimo loď. Jestli to však bude zapotřebí, budu ho muset potopit. Zřejmě se nebude chtít jen tak vzdát. Jeho posádka je dobře ozbrojená, jinak by totiž tak dlouho nemohl terorizovat a okrádat drobné pašeráky.“

„Co to znamená, dobře ozbrojená? Má na lodi i děla?“

„Asi půl tuctu, jenže to mu na mou loď nestačí. Pokud se nevzdá hned po varovném signálu, nebude trvat dlouho a půjde ke dnu. Bude to snadné vítězství.“

„Stejně se mi to zdá nebezpečné.“ Ukazováčkem pravé ruky pomalu kroužila mezi zlatavými chloupky na jeho hrudi. „Vůbec se mi nelíbí, že by tě mohl zranit.“

Sebevědomě se usmál. „Už jsem byl zraněný tolikrát, drahá, že to ani nepočítám. A podívej, ještě pořád jsem v jednom kuse.“

Skutečně? pomyslela si a mimovolně se dotkla zjizvené kůže. Náhle si uvědomila, že jeho tělo by bez těchto jizev nebylo úplné.

Deverill okamžitě reagoval. Popadl ji za ruku a odstrčil ji.

Překvapená jeho strohostí se od něho Antonie odvrátila a snažila se překonat bolest, která jí svírala hrud.

„Je mi líto, že ti ublížili,“ řekla mírně.

Deverill sebou trhl a bolestně přivřel oči. „Přežil jsem. Měl jsem štěstí.“ Slovo vyplivl jako nadávku.

„Řekla bych, že jsi měl opravdu štěstí,“ odvětila Antonie klidně. „Přežil jsi a dočkal ses spravedlnosti.“

„Ne. Pro mé muže už žádná spravedlnost neexistuje.“ Hlas mu přetékal bolestnou hořkostí. „Zabili více než polovinu mé posádky. To já jsem měl zemřít, aby oni mohli žít. Chápeš vůbec, co to znamená, když kapitán přežije své muže?“

Podíval se na ni a na malou chvíli v jeho očích zahlédla bolest tak prudkou, až ji to šokovalo.

Antonie ztěžka polkla a rychle zamrkala, aby zahнала hořké slzy. Nechtěla Deverillovi připomínat kruté zajetí, ve kterém přišel ke svým jizvám. Ani nechtěla probouzet děsivé vzpomínky či snad poukazovat na jeho selhání jako kapitána. Ale teď, když to udělala, ho zoufale toužila utěšit.

„Nebyla to tvoje chyba, Deverille.“

Prudce zavřel oči, jako by nemohl snést bolest, kterou cítil. „Pochopitelně že to byla má chyba. Kapitán je za svou posádku bezvýhradně zodpovědný. Ručí za bezpečí svých mužů i za jejich životy.“

„Podle Fletchera jsi padl do léčky. Copak to nebyla britská vláda, kdo s nimi podepsal mírovou smlouvu?“

„Ano,“ zašeptal. „Ta zatracená mírová smlouva. Paša se roz hodl, že mě potrestá za dřívější potopení jedné jeho pirátské lodi... a že mu posloužím jako varovný příklad všem Angličanům. Doufal, že když ukáže svou sílu, jeho království bude v bezpečí.“

Antonii se bolestí svíralo srdce. Něžně ho pohládila po tváři a nabídla mu útěchu. „Fletcher si myslí, že právě proto mě tak zoufale chráníš.“

„Fletcher příliš mluví,“ odvětil Deverill prudce.

Antonie se odmlčela a Deverilla u srdce bodl osten viny. Neměl na ni křičet. Vždyť se mu snažila pomoci a on nemá právo zakrývat pravdivou povahu svých činů. Celých deset let se snaží zachraňoval druhé, aby tak alespoň částečně odčinil vinu za smrt svých mužů.

Deverill tu bolest už nemohl snést. Znovu se ozvala jeho noční můra. V uších mu zněl křik jeho mužů. Jejich zoufalé prosby o pomoc. Volali na něho, aby je zachránil. Slyšel i Fletcherův tichý hlas, který se ho snažil uklidnit. „*Kapitáne, nemůžeme je zachránit. Vzpamatuj se.*“

Deverill věděl, že má pravdu. I kdyby se obětoval, paša by jeho posádku neušetřil. Jeho nechal naživu jen proto, aby trpěl. Aby den po dni, noc po noci zažíval utrpení svých mužů, kteří zemřeli na mučidlech.

A právě proto se stal Strážcem a zachránil Antonii. Nikdy si neodpustí, že zatímco jeho muži zemřeli, on žije.

Náhle však na hrudi ucítil hebký dotek Antoniiniých rtů a vlh kost horkých slzí, které jí kanuly z očí. Objal ji v náruči a pevně ji držel. Její oči se utápěly v slzách. Plakala kvůli němu.

Dlaní ji pohladil po tváři. „No tak, už je to v pořádku, neplač.“

Těžce polkla ve snaze udusit bolestný vzlyk, nicméně slzy z očí proudily dál.

Deverill zasténal. Na prsou ho polechtaly Antoniiny hedvábné kadeře, které padaly dolů jako závoj. Jeden hnědorudý pramínek si omotal kolem prstu a přitáhl si ji blíže, aby ji mohl vášnivě políbit.

Oba však věděli, že jen polibek jim nestačí.

Převalil Antonii na záda, vyšvihl se nad ni, jedním pohybem jí roztáhl nohy a prudce do ní vstoupil. V uších mu bubnovala ho -roucí krev a celé tělo se chvělo bezbřehou touhou.

Antonie proti jeho dychtivostí nic nenamítala. Pevně se k němu přimkla, ruce i nohy obtočené kolem jeho těla, a nepustila ho dříve, než ucítila, jak se chvěje v křečovitě extázi uvolnění.

Ležel v její náruči a ztěžka oddychoval. Antonie ho hladila po zjizvených zádech, konejšila ho svou nekonečnou něžností. Poprvé se Deverill neodtáhl. Místo toho se nechal chlácholit a vstřebával do sebe její vnitřní sílu a vřelost.

Netrvalo dlouho a zaplavil ho blažený pocit klidu a míru. V jejím objetí byl dočasně schopný zapomenout na své

utrpení a na vinu, která ho neustále tížila. I když věděl, že si je s sebou ponese navždy.

Když Deverill Antonii doprovodil zpátky na hrad Wilde, čekalo tam na něho překvapení. Do Cornwallu přijel sir Gawain Olwen.

Postarší vůdce Strážců seděl v obývacím pokoji ve společnosti lady Isabelly a popíjel čerstvý čaj. Jakmile vešli dovnitř, vstal a přivítal se s Antonii. „Když jsem slyšel o smrti vašeho otce, drahá, hluboce mě to ranilo. Byl to dobrý člověk a skvělý přítel.“

Bolest v Antoniiniých očích Deverillovi připomněla jeho vlastní, nicméně Antonie se vděčně usmála a řekla: „Děkuji vám, sire Gawaine. A rovněž vám děkuji za váš krásný dárek, který jste mi poslal jako důkaz svého smutku. Sir Gawain,“ vysvětlila Antonie Isabelle a Deverillovi, „mi daroval nádhernou loď z foukaného skla.“

„To je velmi nápadité,“ řekla Isabella a rukou ukázala ke stolu, kde ležely tácy s malými chlebičky, sušenkami a s čajovými koláčky. „Přidáte se k nám a vypijete si šálek čaje? Konvice je skoro prázdná, ale hned nechám přinést další.“

„Možná později, Isabello,“ odvětila Antonie. „Jestli mě omluvíte, musím se učesat a trochu se upravit. Obávám se, že mám sůl a písek úplně všude. Deverill mě učil plavat,“ dodala na vysvětlenou.

Deverill předpokládal, že spolu s pískem a se solí si chce z těla smýt stopy po jejich milování. A když se na něho Antonie tajně usmála, byl o tom přesvědčený.

Okamžitě ho znovu zaplavila silná touha, která mu vzhledem k tomu, že posledních několik hodin strávil v horoucím těle smyslné Antonie, připadala nepochopitelná. Nicméně s vlasy vyčesanými vysoko na temeni hlavy a s opálenou pokožkou se zdála téměř neodolatelná.

Deverill od ní konečně odtrhl zrak, aby si všiml, že ho pobaveně pozoruje lady Isabella a že v očích sira Gawaina se zračí údiv.

Jakmile Antonie opustila místnost, omluvila se i lady Isabella. „Jsem si jistá, že vy dva si chcete pohovořit v soukromí. A já stejně musím zajít do kuchyně a říct služebné, ať přichystá o jeden talíř navíc. Zůstanete s námi na večeři,

pane Deverille? Chceme si užít poklidný večer a vyslechnout si všechny novinky o Cyreně.“

„Zůstanu velice rád, lady Isabello.“

„To je skvělé! Pak vás tedy nechám o samotě.“

Když Isabella siru Gawainovi podala ruku, galantně se před ní uklonil a lehce ji políbil na konečky prstů. Isabella ho letmo pohla dila po tváři a odešla.

Povídalo se, že sir Gawain a lady Isabella kdysi bývali milenci, ale Deverill měl zato, že jsou jen velice dobrými přáteli. A to nejen s ohledem na věkový rozdíl, který činil více než dvacet let. Bella byla příliš horkokrevná, než aby se zamilovala do muže, který se jí nevyrovná svou vášní.

I když je možné, že baronet kdysi býval vášnivý muž. Byl vysoký a štíhlý, s ostrými rysy, které dámy shledávají přitažlivými, a modrýma očima, jež dokázaly být jak milé, tak i pichlavé, propalující se až do hloubi duše.

Nicméně dnes sir Gawain vypadal velice unaveně. Ztěžka dosedl na pohovku a vybídl Deverilla, aby se posadil na protější židli.

„Tak, můj příteli,“ promluvil sir Gawain. „Pochopil jsem, že jste Antonii zachránil před katastrofálním manželstvím a možná ještě před něčím horším, a že jste se díky tomu dostal do překerní situace.“

„Obžaloba z vraždy je vskutku překerní situace,“ podotkl Deverill s cynickým úšklebkem. „Nicméně můžu si za to sám. Takhle se nechat napálit jako nějaký hlupák.“

Sir Gawain zachmuřeně přikývl. „Doufám, že se nám podaří dát všechno zase do pořádku.“

„Přinesl jste nějaké zprávy od Mackyho, sire?“

„Vlastně ano. Mám pro vás dopis. Všechno zatím jde podle plánu. Ukázalo se, že madam Venuše pro nás bude vskutku přínosem. Její nenápadné vyptávání se neminulo účinkem. Zjistila, že lord Heward si potrpí na perversnosti. Nejvíce ze všeho ho však dokáže vzrušit bolest kurtizán, které pravidelně navštěvuje.“

Deverill sebou trhl. „Myslel jsem si to. Díkybohu, že Antonie je před ním v bezpečí.“

„Souhlasím. Chlapci také pokročili v hledání zjizveného muže, který vás napadl a zabil tu nebohou dívku. Našli jeho brloh a vystopovali dva mizery, kteří jsou zřejmě jeho kumpány. Macky už jen čeká, až se vrátíte.“

„To je dobře,“ řekl Deverill temně. „Rád si s těmi bastardy promluví tváří

v tvář.“

Sir Gawain se naklonil a ze stolu vzal nedopitý šálek čaje. „Také jsem mluvil s lordem Wittingtonem,“ řekl. „Wittingtona se dotklo, že vás vůbec mohl někdo obvinít. Ujistil mě, že na ministerstvu zahraničí máte řadu přívrženců, kteří se za vás kdykoliv postaví. A jestli se chcete do Londýna vrátit dřív, než se vše objasní, máte tak bez obav učinit. Zařídí, aby vás policie nechala na pokoji, alespoň dočasně.“

„Musím najít pádné důkazy, že Heward zabil jak tu dívku, tak Samuela Maitlanda. Takže až se vrátím, musí to být v naprosté tajnosti, aby Heward neměl čas a nevymyslel další podlý plán.“

Sir Gawain se zamračil. „Když si uvědomím, že Samuela ot-rávil, jímá mě zlost. Jsem velice vděčný, že jste jednal tak pohotově a bez váhání ochránil jeho dceru, Deverille. Samuel byl velký přívrženec Strážců, a navíc můj dobrý přítel. Udělal bych cokoli, jen aby se Antonii nic nestalo.“

Na chvíli se odmlčel a než na Deverilla upřel svůj pátravý zrak, usrkl horkého čaje. „Doufám, že vaše úmysly jsou čestné. Bella mi říkala, že jste jí nabídl manželství.“

Deverill potřásl hlavou a na rtech se mu mihl neveselý úsměv. „Nabídl, ale Antonie mě odmítla. Chce se provdat za urozeného muže, neboť si to přál její otec.“

„Nu, nezbyvá mi než doufat, že bude šťastná - a vy také, Deverille.“

„Děkuji vám, sire. Zdržíte se tady déle?“

„Jen pár dnů. A pak se zase vydám na Cyrenu. Zjistil jsem, že po týdnu stráveném v rušném Londýně si potřebuji chvíli odpočít nout.“

Deverilla sice překvapilo, že vždy energický velitel Strážců si náhle stěžuje na únavu, ale taktně mlčel. „V tom případě bych vás rád požádal, abyste Antonii dělal občas společnost. Já musím zítra odpoledne odjet a ona je z toho všeho celá nesvá.“

„Bella mě už o vašem pátrání po pirátovi informovala.“

„Popravdě řečeno, jsem za tento úkol vděčný,“ připustil De-verill. „Jen tady sedět a čekat, to bych se asi zbláznil.“

„Stačí říct, a dám vám tolik práce, že nebudete vědět, kam dřív skočit. Hawk zanedlouho odjede do Španělska - osvobodit klášter s jeptškami, které terorizuje banda tamních vyvrhelů - a jistě bude potřebovat pomoc. Jelikož

dobrá polovina agentů je právě mimo Cyrenu, budete jen vítán.“

„Za běžných okolností bych vaši nabídku nadšeně přijal, ale rád bych zůstal poblíž Londýna, abych se mohl kdykoliv vrátit. A také nechci nechávat Antonii dlouho osamělou. Jestli na ni pár dnů dohlédnete, budu vám velmi vděčný.“

„Žádný strach,“ řekl sir Gawain s chápavým úsměvem. „An -tonie je velmi milá a já budu jen rád, že jí můžu dělat společnost. A koneckonců, je to to nejmenší, co mohu udělat pro dceru Sa muela Maitlanda.“

Večeře byla vskutku výtečná, ale ještě ani nedojedli rybu, když lady Isabella obdržela zprávu, že její švagrová, lady Kenardová, ulehla do postele, aby přivedla na svět dítě. Zavolali porodní báby, ale protože Isabella chtěla být u porodu, omluvila se a své hosty nechala v jídelně samotné.

Konverzace u stolu Deverillovi připomněla oběd, kdy před čtyřmi roky poprvé uviděl Antonii, neboť měla stále spoustu otázek. Vypytovala se na Cyrenu a na lidi, které tam poznala. Deverill pochopil, že během jejich návštěvy byla Antonie se svým otcem ubytována na hradě Olwen, což vysvětluje, proč se k ní postraší baronet chová spíše jako ke své vnučce. I Antonie se zdála návštěvou sira Gawaina nadšená. Deverilla vůbec nepřekvapilo, když ji velitel Strážců pozval, aby zase brzy přijela na Cyrenu, a Antonie odpověděla, že by ji nic nepotěšilo více.

Gentleman po večeři odmítli zůstat u stolu a vypít si sklenici portského a místo toho se spolu s Antonií odebrali do obývacího pokoje, aby jí dělali společnost. O chvíli později jim však sir Gawain oznámil, že si půjde lehnout, neboť je z dlouhé cesty celý rozlámaný a jeho staré kosti potřebují trochu pohodlí a klidu.

Antonie ho políbila na vráscitou tvář a popřála mu dobrou noc. Jakmile starý muž odešel, podívala se na Deverilla.

„Přinesl sir Gawain nějaké zprávy týkající se vyšetřování lorda Hewarda?“

Deverill chápal, že se chce dozvědět, co je v Londýně nového, ale rozhodně s ní nemínil diskutovat o zvrhlých sexuálních choutkách jejího bývalého snoubence. „Ano, všechno jde podle plánu. Ale nic převratného, takže se moc neraduj.“

Antonie se na něho dlouze podívala. „Umíš si vůbec představit, jak je to deprimující, když se tě na něco zeptám, a ty se jen vykračuješ? Jestli mi nechceš odpovědět, budu se muset zeptat sira Gawaina.“

„To samozřejmě můžeš, ale pochybuji, že ti cokoliv řekne. Stejně jako já bude přesvědčený, že podobné věci se pro něžná ouška dámy nehodí.“

„Proč? Je to tak skandální?“

Deverill si odevzdaně povzdychl. Věděl, že Antonie se jen tak nevzdá. „Kolegové mi potvrdili jisté podezření, které jsem měl ohledně Hewarda -, že bije kurtizány. Zřejmě to je jediný způsob, jak se dokáže uspokojit.“

„Ach.“ Antonie cítila, jak jí studem hoří tváře.

„Teď už jistě chápeš,“ řekl Deverill, „proč by s tebou sir Gawain o takových věcech nechtěl hovořit. Na to je příliš velký gentleman.“

Antonie chápavě přikývla. „Nikdy bych neřekla, že Heward může mít tak temnou povahu. Dokonce jsem si myslela, že si ani nikdy nevydržoval milenku. Má přítelkyně Emily, lady Sudburyová, ví všechno, co se kde šustne, a o něčem takovém by mi jistě řekla.“

„Není lehké najít si milenku, která by dlouhodobě ochotně snášela bití,“ poznamenal Deverill. „Jedno je však jisté. V manželské posteli s ním by se ti asi moc nelíbilo.“

Když se Antonie zachvěla, Deverill usoudil, že došla ke stejnému závěru.

„Vlastně to jen potvrzuje, co jsem o Hewardovi slyšel, když jsem poprvé přijel do Londýna. On totiž velice často a rád bije i své služebnictvo.“

Znepokojeně se na něho podívala. „O tom jsi mi nikdy neřekl.“

„Tehdy jsem neměl důkazy a ty bys mě stejně nechtěla poslouchat. Teď už jsi v bezpečí, takže můžeš být klidná.“ Pak se rozhodl, že bude lepší změnit téma hovoru, a řekl: „Doufám, že se tady těch několik dní, co budu pryč, nebudeš nudit.“

K jeho velkému překvapení Antonie náhle vstala a s rozhodné vztyčenou bradou prohlásila: „Přece odjíždíš až zítra odpoledne. Proto věřím, že si ráno uděláš čas a přijdeš do Isabellina domku.“

Deverill si ji zkoumavě prohlížel. Bylo zřejmé, že Antonie má něco za lubem. Rozhodně se nejednalo o obyčejné

milenecké do staveníčko.

„Ano, zítra ráno mám volno,“ odpověděl po krátkém zaváhání. „A velmi rád ho strávím s tebou.“

„Dobře, pak se tedy pro mě zastav v deset.“

„Co máš v plánu, lištičko?“

„Proč? Vůbec nic,“ zamumlala Antonie. „Ale teď mě, prosím, omluv. Právě jsem si vzpomněla, že musím ještě něco zařídít.“

S úsměvem vstala od stolu a pod Deverillovým zamračeným pohledem odešla z místnosti.

Antonie skutečně měla plán, který chtěla vyzkoušet.

Neustále ji pronásledovalo přiznání o krutosti, kterou ve vězení musel vytrpět. Kdykoliv zavřela oči, viděla před sebou jeho tvář staženou bolestí a nesnesitelným pocitem viny. Tolik by mu chtěla ulevit. Uklidnit ho, utěšit.

Věděla, že zbavit ho hrůzných vzpomínek nedokáže, ale snad by mu mohla dát alespoň jednu sladkou vzpomínku, která mu po může, vždy když se objeví noční můry. Ačkoliv se sama rozhodla, že jejich vztah bude čistě fyzický, nemohla si pomoci. Silný ženský instinkt ji nutil jednat. Nechtěla, aby od ní na několik dní odjel, aniž by se o cokoliv pokusila.

Oblékla se a jako obvykle čekala na Deverilla, až ji v deset ho din vyzvedne. Bylo však obtížné předstírat, že se jedná jen o další vyjížďku do okolí.

Oba milovali rychlý cval, a když se za nedlouho objevili před nevelkým domkem, Antonie cítila, jak jí očekáváním buší srdce. Už tady dneska ráno jednou byla, a teď mohla jen doufat, že Deverill její snažení neodmítne a nebude se zlobit.

Antonie ho provedla po elegantním domě. Nejdříve mu ukázala salon a kuchyni a nakonec velkou ložnici zdobenou žlutým a kré movým damaškem.

Zhluboka se nadechla, přešla pokoj, odhrnula těžké závěsy a otevřela okna, aby dovnitř vpustila sluneční paprsky a opojnou vůni růží. Ke svému plánu potřebovala světlo.

Okna ústila do kouzelné zahrady, v jejímž středu stál bílý altánek. Antonie se usmála, neboť si vzpomněla, že poprvé ji Deverill zasvětil do rozkoše právě v takovém altánku u nich doma.

Když se odvrátila od okna a přistoupila k němu blíže, aby mu rozvázala kravatu, Deverill sklonil hlavu a snažil se ji políbit. Antonie ho od sebe něžně odstrčila a řekla: Ještě mě nelíbej. Tohle je má fantazie, Deverille. Tentokrát pravidla určuji já.“

Když se na ni zvědavě podíval, obrátila se k němu zády. „Svlékni si šaty, prosím. Hned budu zpátky.“

Antonie zmizela v malé šatně, kde si zavedla houbičku a převlékla se. Když vyšla ven, všimla si, že ji Deverill poslechl a kromě kalhot neměl na sobě nic.

S tázavě pozvednutým obočím ji se zájmem pozoroval.

Antonie si oblékla ženskou verzi pirátských šatů, přičemž nezapomněla na šátek na hlavu ani na černou stuhu přes oko. Šarlatové šaty s hlubokým výstřihem a vysokým rozparkem obepínaly její dokonalé tělo a odkrývaly oblé křivky boků a plných nader. Kolem pasu si uvázala šerpu a dřevěný nůž se zkroucenou čepelí.

„Předpokládám,“ řekl pomalu, „že se mnou nebudeš mít slito vání.“

S rukama v pase Antonie podupávala bosou nohou. „Přesně tak. Jsem královna pirátů a ty jsi můj vězeň.“

Vůbec se nezdálo, že by z toho měl radost. „Kde jsi, zatracené, vzala ten kostým?“

„Ten je Isabellin. Zůstal tady po jednom maškarním bále.“

„Nevěřím, že by si lady Isabella na sebe někdy vzala něco tak odhalujícího.“

Antonie se na něho smyslně usmála. „Trochu jsem improvizovala.“

Zcela záměrně se naklonila dopředu, aby vystavila na odiv své bujně poprsí, které skoro přetévalo z hlubokého výstřihu, a pak si rukou vyzývavě přejela po štíhlém stehnu.

Deverill ji hltal lačným pohledem. „Takže jaká je tvá fantazie, lištičko?“

„Říkal jsi, že se ti líbí dávat mi rozkoš. Tentokrát je řada na mně, Deverille. Chci prožít své vlastní pirátské dobrodružství. S tebou.“

Nejvíce ze všeho však chtěla bojovat se zničujícími vzpomínkami z vězení a na otřesnou smrt jeho mužů. Věděla, že mu nedo káže dát klid a mír, ale chtěla Deverilla uvěznit a místo bolesti ho potěšit.

Antonie se znovu svůdně usmála. „V mé fantazii jsem paní

všech moří a ty mě musíš bezpodmínečně poslouchat.“

Deverill se vzdorovitě zamračil. „Obávám se, že s něčím takovým nemůžu souhlasit.“

„Nemáš na výběr. Teď si svlékni kalhoty.“

„Nebo co?“

Antonie vytáhla dřevěný nůž a namířila jím přímo na Deverillovu hrud. „Nebo z tebe bude žrádlo pro žraloky. Stačí jediné slovo a má posádka tě bez milosti hodí přes palubu.“

Deverill chvíli váhal, pak si ruce založil na prsa a s tvrdohlavým výrazem řekl: „Nejdříve mě budeš muset přinutit, má paní.“

Antonie si s úlevou oddychla. „Dobře tedy, když musím.“

Přistoupila k němu blíže, tupý hrot dřevěné dýky mu přitiskla k hrdlu a tlačila ho dozadu, dokud nestál mezi dvěma okny opřený o chladnou stěnu. Oba dobře věděli, že by ji mohl snadno přemoci, ale neudělal to.

Oči mu plály divokým žárem, přesto však poslušně hrál roli Antoniiny pirátské fantazie.

Když opakovala svůj rozkaz, sáhl k pasu a začal si rozepínat kožený opasek.

„Vidím, žeš dostal rozum, zajatce,“ prohlásila.

Antonie couvla a pozorovala, jak si svléká kalhoty i spodní prádlo. Při pohledu na jeho odhalené mužství jí však vyschlo v ústech. Byl pevný, dlouhý a zcela zjevně tvrdý jako ocel.

Ať už se mu její fantazie líbila nebo ne, chtěl ji.

Antonie se zatajeným dechem rozepnula háčky na přední straň živůtku a nechala ho až k pasu rozevřený, přičemž odhalila plná ňadra a touhou zduřené bradavky.

Deverillovy oči plály nenasytnou touhou, když však k němu přistoupila a celým tělem se o něho opřela, zůstal naprosto klidný.

Obliny jejích nahých ňader se rozlily po tvrdých svalech Deverillovy hrudi a Antonie viděla, jak se mu na krku napjaly šlachy a na malou chvíli zatajil dech.

Navzdory zběsilému tlukotu vlastního srdce se vítězoslavně usmála. Pak se zhluboka nadechla a konečky prstů začala přejíždět po hlubokých jizvách na opálené kůži. Tentokrát se Deverill neod táhl, ale hleděl na ni tvrdým

pohledem.

Antonie těžce polkla a s váhavým úsměvem odehnala slzy, které se jí draly do očí. Pro tohoto překrásného zjizveného boha mezi muži ji bolelo srdce. Musela si připomenout, že i když navždy poznamenaný, alespoň je živý. Když si uvědomila, jak blízko stál smrti, po zádech jí přejel mráz. A její hněv nad tím, co mu provedli, byl mnohem menší než něha, kterou cítila, mnohem slabší než touha poskytnout mu rozkoš.

„Na muže jsi překvapivě krásný,“ utrousila zastřeným hlasem. „Možná ti dovolím, abys mě potěšil..., když mi slíbíš, že mě budeš ve všem poslouchat.“

Deverill tvrdohlavě mlčel. Antonie se usmála a rukou vklouzla mezi jejich těla, aby horkou dlaní pohladila vzrušující délku jeho mužství. Deverill reflexivně zatajil dech, ale Antonie už pevně držela touhou tepající úd.

Rozhodnutá zvýšit slastné týrání se podívala dolů, bříškem palce přejela po zduřelé hlavičce penisu a rozetřela krůpěj vlhkosti, která zde vytryskla. Tichý zvuk, jenž vyšel z hloubi mužské hrudi, mohl být jak protest, tak i souhlas, Antonie si nebyla jistá.

„Myslím, že po mně toužíš,“ řekla váhavě. „Ted, jestli chceš uniknout dalšímu mučení, rozkazuji ti, lehni si na postel.“

„Jak si přejete, Vaše Výsosti,“ zamumlal a udělal, co po něm požadovala.

Ležel na posteli, jeho bronzové tělo v ostrém kontrastu se žlutými povlaky podušek.

Antonie se postavila vedle něho.

„Ted bude co?“ zeptal se Deverill.

„Jsi drzý, zajatce. Nedovolila jsem ti, abys mě oslovil.“

Po chvilkovém zaváhání Deverill promluvil pokorným hlasem: „Odpusť mi, Výsosti.“

Antonie si z tváře stáhla černou pásku a spolu s dřevěnou dýkou ji odložila vedle na stolek, kde měla připravený pár saténových stuh.

Když si Deverill uvědomil, co chce udělat, v očích mu zajiskřilo, ale jen tiše zatnul zuby. Antonie vedle něho poklekla, jeden konec stuh přivázala k mahagonovému rámu postele, zvedla mu paže nad hlavu a kolem zápěstí utáhla saténovou smyčku.

Deverill měl oči jen pro ni, poněvadž ho úmyslně provokovala. Její plné prsy se mu houpaly nad obličejem a připomínaly zralé plody, které svádějí k utrnutí. Když se k němu naklonila a jednu tuhou bradavku nechala vklouznout do jeho horkých úst, aby ji mohl okusit, neubrnil se tichému zasténání. Nicméně Antonie rychle ucukla a nechala jeho ústa prázdná a dychtivá.

Chvilku se potěšila s jeho mužstvím, pak vstala z postele a svlékla si šaty. Stála před ním ve vyzývavém postoji, mírně rozkročená s rukama v bok.

Deverill si připadal jako u vytržení. Nemohl od ní odtrhnout zrak. Ještě nikdy takovou Antonii neviděl. Byla jako Siréna, jako ztělesněné pokušení.

„Má královno,“ řekl ochraptělým hlasem, „nechtěla byste mě konečně zbavit slastného utrpení a vzít si mě?“

„Ještě ne. Chci, abys mě prosil o milost. Takže jaký druh mučení ti připadá nejvzrušivější, co říkáš?“

„Je zcela očividné, že mé rady nepotřebujete, Výsosti.“

Lehce se usmála a sklonila se dolů, aby se potěšila s jeho ztopořeným mužstvím. Deverill se zhluboka nadechl a zaťal zuby. Promyšlenými pohyby ho dráždila a laskala se s ním, jen aby ho donutila prosit o milost.

„K čertu s tebou,“ zavrčel. „Nikdy nebudu prosit.“

„Dej si pozor, zajatce,“ varovala ho Antonie. „Jestli mě nebudeš poslouchat, nechám tě tady a vyberu si jednoho muže z mé posádky. Ten už bude vědět, jak mě potěšit.“

„Tvá posádka je banda kurdějemi pokroucených ničemů,“ za vrčel Deverill. „Jsem si jistý, že chceš, aby tě pomiloval pořádný mužský.“

„Popravdě řečeno vůbec nechci, aby mě někdo pomiloval. Chtěla bych pomilovat já jeho.“

Po těch slovech se Antonie znovu vyhoupla na postel, ob - kročmo si nad něho klekla, ruce položila na pevnou hrud a hebké ženství přitiskla k tvrdému údu.

„Mám rád divoké milenky,“ řekl Deverill hlubokým hlasem.

„To je dobře, protože já jsem *velice* divoká.“

Stáhla si pirátský šátek, zatřásla hlavou a po bílých ramenou se rozlila záplava kaštanových vlasů. Pak se sklonila a záměrně nechala, aby ho hedvábné prameny hladily po

nahém těle.

Deverill se zhluboka nadechl. Po chvíli však zjistil, že tentokrát ho Antonie nechce dráždit. Místo toho něžně zulíbala každou jeho jizvu. Pomalu, konejšivě.

Deverill cítil hebký tlak jejích rtů, pomalý pohyb jazyka a prudce zavřel oči. Jak je jenom možné, že se nechal uvěznit v tak bezmocné poloze? Dovolil Antonii, aby pronikla do temné části jeho bytí. Chtěl zahnat vřelé pocity, které v něm vzbuzovala svými polibky, ale nedokázal to.

A Antonie zřejmě nemínila přestat. Něžně ho kousala, utěšovala ho něžnými polibky a krouživými pohyby svého jazýčku. Pře stala jen tehdy, když zvedla hlavu, aby zkontrolovala Deverillovu reakci.

Její modré oči přetékaly něhou a láskou. Deverill cítil, jak se mu sevřelo srdce. Silou vůle však potlačil bolest a snažil se soustředit jen na rozkoš, kterou mu dávala.

Její ruce pomalu klouzaly po svalnatých pažích, přes napjatá ramena, po plochem břiše a spokojeně sledovala, jak se Deverill pod jejími doteky chvěje touhou. Bylo však zřejmé, že chce víc. Kolenem mu roztáhla nohy a poklekla mezi jeho stehna. Dychtivým pohledem okouzleně hltila jeho krásné nahé tělo, až se zastavila u penisu, který dosahoval téměř až k pupku.

Antonie natáhla ruku, do dlaně vzala pevný vak s tvrdými varlaty a hebkou kůží něžně pohladila. Pak sáhla výše, štíhlé prsty obkroužila kolem tuhému údu, živoucí hřídle sevřela v dlani a něžně stiskla.

Všechny svaly v Deverillově těle se napjaly, nicméně zůstal naprosto klidný v zoufalé snaze po ovládnutí se. Antonie se sklonila mezi jeho pevná stehna a začala líbat hebké pouzdro varlat. Z jejího dráždění se mu tajil dech, když však rty přešla k pevnému penisu a začala ho něžně okusovat, z hrudi mu unikl zastřený sten.

Antonie však nemínila přestat. Jazýčkem klouzala pomalu vzhůru, až dorazila k citlivé špičce, kterou vzala mezi rty a slastně ji sevřela. Deverillovo tělo se zachvělo a jeho boky se instinktivně vyklenuly dopředu, vstříc rozkošnému utrpení. Když se začal pohybovat a jeho úd rytmicky klouzal mezi

Antoniinými rty, zarazila ho.

„Nehýbej se,“ nařídila zastřeným hlasem, „nebo přestanu.“

Poslechl, i když s vypětím všech sil. Prsty pevně sevřel saténovou stuhu a snažil se přestát její laskání, aniž by přišel o rozum. Když hlasitě vydechl zcela omámený rozkoší, začala ho hladově sát, jako by zbožňovala svůj pocit síly a chtěla si ho náležitě vychutnat.

Deverill málem vybuchl. Dobře věděl, že chce, aby se přestal ovládat.

„Počkej..., to stačí, čarodějnice. Pojď sem,“ zamumlal, přetrhl saténová pouta a jedním pohybem ji vytáhl nahoru.

„Královno,“ napomenula ho zastřeným hlasem. „Jsem královna.“

„Ne, jsi zatracená čarodějnice, která mě chce připravit o rozum.“

„Stejně jako ty mě,“ zašeptala Antonie.

Věděl, že mluví pravdu, poněvadž záhyby jejího ženství byly vlhké a prokrvené. Deverill ji chytil v pase a počkal, až rozkročmo poklekne těsně nad jeho mužstvím.

„Pomalu, lásko,“ nabádal ji, když začala sestupovat dolů.

„Asi to nebude možné,“ vydechla Antonie a zcela ho pohltila.

Deverill kolem svého pevného penisu ucítil horkou hebkost jejích vnitřních svalů a málem vyvrcholil.

„Jsi tak zatraceně horká a vlhká,“ zasténal a dychtivě jí vyšel v ústrety.

Jeho náhlý útok ji překvapil, ale zároveň ji vyburcoval k divokému rytmu. Antonie se začala kroutit a rytmicky pohybovat boky.

Deverill omámeně vydechl její jméno a ochotně se přizpůsobil zběsilému tempu milování.

Když společně dospěli k vrcholu, oba je zachvátila omamná exploze rozkoše.

Zdalo se, že jejich vyvrcholení bude věčné. Deverilla ohromila síla její odezvy stejně jako jeho vlastní. Když se nad ním Antonie konečně zhroutila, objal ji v náruči a tvář vtiskl do hedvábných pramenů jejích vlasů.

Trvalo dlouho, než se oba uklidnili a zase mohli plynule dýchat. „Zdá se, že se tě nikdy nenasytím, lištičko.“

„Královno,“ zamumlala tiše. „Ještě stále jsem královna všech pirátů.“

Když se Antonie chtěla od něho odtáhnout, přidržel ji na sobě a svůj uvolněný penis nechal ponořený v jejím ženství.

Takhle by vydržel celé hodiny.

„Tak se mi zdá,“ řekl zamyšleně, „že se už na piráty nebudu dívat stejně jako dřív.“

„A právě to jsem měla v plánu,“ odpověděla.

Deverill ucítil, jak ho v hrudi bodla podivná bolest. Nenabízela mu lítost, ale pochopení a sympatie. A on je dokázal klidně přijmout, ačkoliv dříve nikomu nedovolil, aby ho utěšil.

Antonie s ním dělala hotové divy. Byla tak smyslná, tak okouzující, že ho nechávala v neustálém stavu vzrušení a očekávání. Avšak jeho hlad se nedal přisuzovat jen tělesnému chtíči. To, co se s ním stalo pokaždé, když se jí dotkl, přesahovalo rámec jeho chápání.

Nečekal, že by ho někdo někdy mohl takhle silně ovlivnit. A proto ani sobě dlouho nedovolil, aby k někomu něco cítil. Poté, co přišel o polovinu posádky, se uzavřel do sebe, a než aby přišel o zdravý rozum, citově jen živořil.

Bezmyšlenkovitě prsty pročísl hebké kadeře Antoniiných vla sů. Udělal jsem velkou chybu, pomyslel si. K něčemu takovému nemělo nikdy dojít. Ocítl se v mělkých vodách a jestli si nedá pozor, narazí.

Deverill se mračil do dřevěného stropu. Už teď pociťoval lítost, že za několik hodin odpluje. Něco takového se mu ještě nikdy nestalo.

V duchu zatřásl hlavou. Vlastně je rád, že dnes odpoledne Antonii opustí. Potřebuje, aby se ocítl co nejdál z její blízkosti, jinak zešílí.

Vtom však na stehnech ucítil pomalý pohyb jejích rukou, svůdný a vzrušující. Deverill si uvědomil, že se jeho tělo napjalo dychtivou touhou.

Už se s ní nechtěl znovu milovat, ale Antonie zřejmě měla jiný plán.

Zvedla hlavu, aby mu viděla do očí. „Ještě stále jsi můj zajatec.“

Nechtěl se s ní přít, nemohl. Jeho vlastní reakce se mu zcela vymkla z rukou. Ohromeně cítil, jak uvnitř ní tuhne.

A když ho políbila, její rty byly tak vlhké a hebké! její doteky tak povzbuzující živelnou touhu, nemohl dělat nic

jiného než její polibek opětovat.

Ignorujíc varovný hlas ve své hlavě, Deverill ji překulil pod sebe a ponořil se do jejích úst, do jejího vstřícného těla, a přemýšlel, zda může zemřít rozkoší, kterou mu poskytuje jeho pirátská královna.

„Takže co vlastně víte o Deverillovu povolání, má drahá?“ zeptal se sir Gawain Antonie.

Jeho otázka ji překvapila stejně jako baronovo pozvání, aby s ním šla chytat ryby. Společně teď seděli na břehu řeky, která protékala panstvím, jejich obrysy se odrážely na hladině líně tekoucí vody, ve stínu velké vrbové větve. Isabella odjela na návštěvu své švagrové, která přivedla na svět střapatého chlapce, a nechala je tady o samotě.

Antonie byla přesvědčená, že když jí sir Gawain nabídl, aby si rozšířila obzory a naučila se rybařit, učinil tak z dávného přátelství s jejím otcem. Nicméně otázka týkající se Deverilla ji vyvedla z míry.

„Domnívám se, že Deverill většinu svého života brázdil všechna moře a chytal piráty,“ odpověděla. „A Isabella se zmínila, že pracuje pro malé oddělení ministerstva zahraničí. Vlastně pro vás.“

Sir Gawain přikývl. „Naše velitelství se nachází na Cyreně, nicméně je toho mnohem více, co bych vám chtěl svěřit. Detaily o naší organizaci za normálních podmínek podléhají přísnému utajení, má drahá, ale mám v úmyslu porušit mlčení, poněvadž chci, abyste pochopila důležitost našeho jednání. Musíte mi však slíbit, že vše, co vám teď sdělím, zůstane jen mezi námi.“

Antonie spatřila na baronově tváři vážný výraz a přikývla. „Ano, samozřejmě. Slibuji.“

„Naše organizace ve skutečnosti nepodléhá vládě.“

Udivem se jí rozšířily oči. „Pak tedy komu?“

„Jedná se o staletý řád zasvěcený boji proti tyranii, nespravedlnosti a na ochranu slabých. Dalo by se říct, spojení ochránců.“

Antonie překvapeně zírala na sira Gawaina. „Ochránců?“ řekla po chvíli. „Prosím, řekněte mi víc.“

Sir Gawain se záhadně usmál a přikývl. „Říkáme si Strážci, má drahá. Strážci meče. Časem se ukázalo, že naše

spolupráce s ministerstvem zahraničí je oboustranně výhodná. Vykonáváme úkoly, které jsou pro vládu příliš nebezpečné, a oni nám zase na oplátku pomáhají tajit naši identitu, díky níž jsme schopni pouštět se do tajných akcí.“

„Jakého druhu jsou ty vaše tajné akce?“ zeptala se Antonie.

Jsou velice různorodé. Posledních několik desetiletí jsme bojovali proti Napoleonovi, který se snažil ovládnout dosud známý svět. Například jsme zachraňovali šlechtice, kteří by jinak skončili pod gilotinou. V našem řádu máme i několik žen, poněvadž existují úkoly, se kterými si muži neporadí. Upozorňuji však, že o našem řádu ví jen několik málo vyvolených. Mezi nimi byl i váš otec.“

„Můj otec věděl o řádu?“

„Ano. Samuel nám velice často pomáhal. Několik roků nás zásoboval skvělými loďmi.“

Antonie si vzpomněla na svého otce - na jeho smích, na jeho neohroženou osobnost, na jeho jediný sen, aby se stala šlechticnou.

Nikdy se před ní ani slůvkem nezmínil o tajném řádu, jehož členové si říkají Strážci meče. Ale vždyť byla jen žena, a ještě k tomu lady. Její otec ji vždy chránil před svými obchodními záležitostmi. Nemí se tedy co divit, že jí nevěřil natolik, aby jí svěřil tajemství.

A ani Deverill, uvědomila si náhle Antonie. Zajímalo by ji, proč jí to tedy řekl sir Gawain.

„Předpokládám, že Deverill je jedním z vašich členů?“ zeptala se zkoumavě.

„To skutečně je. Nikdy by nás však neprozradil, protože složil slib mlčení.“

„Tak *proč* mi to všechno říkáte, sire Gawaine?“

„Poněvadž bych byl rád, aby naše spojení s lodní Maitlandovou společností pokračovalo. Když se vedení ujal lord Heward, o něčem takovém nemohla být ani řeč. Pokud se však rozhodnete propustit ředitele Tranta, doufám, že vás přesvědčím, abyste zaměstnala někoho, kdo je naší věci nakloněný.“

„Doufáte správně,“ odpověděla Antonie vážným hlasem, ačkoliv se usmívala.

Sir Gawain její úsměv vděčně opětoval. Pak však našpulil rty a chvíli přemýšlel, jako by zvažoval, zda má pokračovat. „Je tady ještě něco, o čem jsem s vámi chtěl hovořit, má drahá - něco, co je mnohem důležitější než váš patronát. Rád

bych, abyste věděla, že v Deverillovi je něco víc, než by se mohlo zdát.“

„O tom nepochybuji. Nikdy jsem ho nebrala jen jako dobro druha.“

„Kdybych vzal deset šlechticů, žádný z nich mu nesahá ani po kolena.“

Antonie se na chvíli odmlčela. Možná jeho působení mezi Strážci vysvětluje, proč ji tak tvrdohlavě zachraňoval ze spárů jejího snoubence. A proč ji neustále hlídá a stará se o ni. Patří ke společenství ochránců, jejichž povinností je chránit životy druhých.

Docela dobře teď chápe, proč Deverill nemůže zůstat v Londýně a starat se o podnik jejího otce.

„Chtěla jsem, aby se Deverill stal ředitelem společnosti,“ přemítala nahlas, „ale odmítl. Tvrdil, že si příliš cení své svobody, než aby přijal tak rutinní roli.“

„To je částečně pravda,“ odvětil sir Gawain. „Cení si své svobody, poněvadž svůj život zasvětil naší věci. Jeho práce mu není jen povoláním, ale také vášní -, ale tak jsme na tom všichni. Je však pravda, že Deverill je snaživější než ostatní. Nejen proto, že oddaně věří v naše ušlechtilé ideály, ale protože si určil své vlastní poslání, kterým je záchrana druhých.“

Antonie se chápavě podívala do modrých očí sira Gawaina. „Protože nedokázal zachránit svou posádku.“

Sir Gawain pozvedl obočí. „Vy víte o jeho pobytu v tureckém vězení?“

„On..., se mi o tom zmínil. Jen si představuji, jakou hrůzu tam asi musel prožít.“

„Máte pravdu. Když jsme ho pozvali, aby vstoupil do našeho řádu, Deverill se dychtivě chytil své šance.“

„Aby odčinil smrt mužů, které nemohl zachránit.“

Sir Gawain smutně přikývl. „Zřejmě je to jeho způsob jak se pokusit očistit. Pokání za selhání.“

Antonie si uvědomila, že Deverill hledá spásu. Stále se trestá za svou chybu. Bolestí se jí sevřelo srdce.

„Podle mě Deverill splatil svůj dluh už nejméně stokrát,“ dodal baronet tiše, „jenže on to nechce přijmout. Myslím, že právě proto se ještě neoženil. Je přesvědčený, že nemá právo na štěstí ani na klidný život.“

Antonii se zdálo, jako by si ji sir Gawain měřil zkoumavým pohledem, ale neměla čas se tím zabývat. „Děkuji, že jste mi to řekl, sire Gawaine.“

„Ano, já... mám ho rád jako svého syna.“ Postarší muž se na chvíli odmlčel.
„A váš otec si ho velice vážil.“

„Ano, to ano. Jistě by uvítal, kdyby Deverill převzal otěže jeho celoživotní práce.“

Sir Gawain se náhle zatvářil pochybovačně. „To není přesně to, na co jsem myslel, má drahá...“

A právě v té chvíli sebou Antoniin vlasec škulbl, a než stačila prut pořádně popadnout, proklouzl jí mezi rukama. Když prut ko nečně chytli a vytáhli ho na břeh, háček už byl prázdný.

Sir Gawain s lítostí zakroutil hlavou, nicméně Antonii mnohem více než zmizelá ryba trápila nedopovězená věta. „Co jste mi chtěl říct o Deverillovi, sire Gawaine?“ zeptala se, když navázal další návnadu a prut znovu nahodil.

„Vlastně nic, má drahá. Starý muž by měl vědět lépe než kdokoliv jiný, že se nemá plést do cizích záležitostí. A teď už dost vážných řečí. Vždyť to nemůžou poslouchat ani ty ryby.“

Pak rychle změnil téma hovoru a Antonii nechal jen se dohadovat, co jí to vlastně chtěl říct.

Antonie se rozhodla, že jakmile se vrátí na hrad, ihned se odebere do svých pokojů, kde bude mít čas přemýšlet o Deverillovi.

Jakmile však vešla do haly, čekala tam na ni Isabella. „Snad ti nebude vadit, když tě na chvíli unesu, Antonie. Clara by s tebou chtěla mluvit a ty se jistě budeš chtít podívat na jejího překrásného chlapečka. Jmenuje se Jonathan. Snad bychom tam mohly chvíli pobýt.“

„Samozřejmě, Isabello. Jen se zajdu převléknout. Dneska jsem chytila svou první rybu a mám dojem, že páchnu jako pstruh.“

Antonie musela své plány odložit na neurčito. Nejdříve ji čekala lehká svačinka ve společnosti lady Isabelly a sira Gawaina, a pak několik dalších hodin s lady Kenradovou a jejím synem Jonathanem. Odpoledne plynulo v příjemné atmosféře. Antonie chválila drobouckého chlapečka a na zpáteční cestě domů poslouchala, jak ho opěvuje zase Isabella.

„Je tak maličký a roztomilý,“ prohlásila Bella. „Když jsem ho viděla, skoro mi bylo líto, že jsem nikdy neměla děti.“

„A tys nechtěla?“ zeptala se Antonie zvědavě.

Isabella se donutila k úsměvu, ale v očích se jí zračil smutek. „Jsem neplodná, drahá. I když jsem měla tri manžely, nikdy se mi nepodařilo otěhotnět.“ Přezíravě se ušklíbala. „Byla jsem však příliš zaměstnána cestováním a dobrodružstvím, než abych si mohla stěžovat. Měla jsem krásný život plný vášně a vzrušení, Antonie, se dvěma manželi, kteří mě zbožňovali a já zase zbožňovala je. Ujišťuji tě, že tím mi osud bohatě nahradil nepřítomnost potomků. A ještě ani teď se necítím stará. Věřím, že ještě prožiji nejedno dobrodružství a snad i vášeň.“

Antonie si prohlížela krásný profil hraběnky a musela jí dát zapravdu. „O tom ani v nejmenším nepochybují.“

„A stejný život bych přála i tobě, drahá,“ řekla Isabella a koutkem oka po ní šlehla významným pohledem. „Nedovedu si tě představit, že se provdáš z rozumu. Ale přesně to chceš udělat, až se vrátíš do Londýna, že?“

Antonie se podívala na kočího a raději ztišila hlas. „Ano, Isabello, jakmile se vrátím domů, provdám se z rozumu. Vždycky jsem věděla, co mi osud chystá, a také jsem to respektovala. Provdát se za šlechtice byla jediná věc, o kterou mě otec žádal. Splním jeho přání nejen z povinnosti, ale i z lásky k němu.“

„Chápu, drahá, ale povinnost bývá v posteli chladným společ níkem.“

Antonie se odvrátila od Isabellina vědoucího pohledu a raději předstírala, že ji zaujala cornwallská příroda. Tolik by si přála, aby v její budoucnosti bylo něco víc než jen chladná povinnost.

„Ještě stále se můžeš provdat za Deverilla,“ navrhla Isabella. „Sir Gawain by vaše spojení podporoval stejně jako já.“

Antonie se otočila zpátky a překvapeně se podívala na vévodkyni. Tak proto ji sir Gawain dneska vzal na ryby? Aby ji přesvědčil, že Deverill bude dobrý manžel? Myslela si, že se jí snažil vysvětlit, proč Deverill nemůže přijmout nabízené místo ředitele Maitlandovy lodní společnosti. Ale baronet zřejmě mluvil o něčem jiném.

„Ty moc dobře víš, že to nepřichází v úvahu, Isabello,“ odvětila Antonie

tiše.

„Jsem přesvědčená, že Deverillova nabídka ještě stále platí.“

„Snad, ale vzal by si mě jen z povinnosti, což nemohu připustit. Nikdy se nechtěl vázat. Naše spojení by nebylo z lásky, ale z rozumu. Deverill není typem muže, který by se dokázal zamilovat, Isabello.“

„Ale není nemožné srdce takového muže získat.“

Antonie cítila, jak její vlastní srdce poskočilo. „Jak?“

Isabella se usmála velmi ženským způsobem. „Dobrodruh jako Deverill se může zamilovat do ženy, která chápe jeho potřebu nezávislosti. Do takové, která ho nespoutá svými požadavky, prosbami a věčným zasahováním do jeho povinností. Do ženy, která je stejně nezávislá a odvážná jako on. Zkrátka řečeno, musíš dokázat, že jsi jeho rovnocenný partner.“

Antonie mlčky přemýšlela. Je vůbec možné, aby se mu vyrovnala? Deverill byl dlouhé roky jejím ideálem - silný, odvážný, neohrožený, vzrušující. A když odhalila ušlechtilé ideály jeho poslání, její obdiv jen vzrostl.

Popravdě řečeno, dnešní rozhovor se sirem Gawainem zapříčinil, že se cítí ještě menší a bezvýznamnější. Co vlastně v životě dokázala? Co udělala, aby si mohla vážít sama sebe? Podporování charitativních akcí a poslušnost svému otci byla jediná věc, která jí sloužila ke cti.

Ale mohla bych to změnit, připomněla si Antonie. Vždyť je vlast níkem Maitlandovy lodní společnosti. Jistě by mohla pomoci Stráž cům... a co bylo mnohem důležitější, podporovat Deverilla.

To však neznamená, že tak získá jeho srdce. Rozhodně si ho nemůže koupit a donutit, aby se s ní oženil. Deverill potřebuje svo bodu.

Alespoň teď už lépe chápe, proč Deverill souhlasil s jejím návrhem udržovat jejich vztah na čistě fyzických základech. Proč se zjevně zdráhá vytvořit si jakékoliv psychické pouto.

Zajímalo by ji, zdaje vůbec schopný hlubší náklonnosti. Zda by ji mohl milovat.

Antonie se pohledem vrátila k ubíhající krajině. Bylo bláznovství doufat, že by s Deverillem mohli mít společnou budoucnost. Už tak toho pro ni udělal více než dost. Dal jí

nezapomenutelné zážitky. Ukázal jí, co je to rozkoš a vášně.

Jenže já k němu necítím jen vášně, je toho mnohem víc, pomyslela si Antonie.

Už déle nemůže popírat své vlastní pocity, které ji v posledních několika dnech neustále pronásledují. Dokonce se přistihla, že by si přála nebýt dědičkou. Tehdy by nemusela splnit přání svého otce a mohla by jít svou vlastní cestou.

A pokud by k sobě měla být naprosto upřímná, z její strany se už dlouho nejedná jen o fyzickou přitažlivost. Chce víc. Chce skutečnou lásku. Takovou, jakou viděla u svých rodičů.

Lásku, o které si dovolila snít jen v těch nejtajnějších snech.

Vždyť láska sama by mohla být velkým dobrodružstvím. Především pak láska k Deverillovi.

Náhle si konečně uvědomila pravdu: Zradila by přání svého otce, jen kdyby věděla, že ji Deverill miluje.

Hluboko v Antoniině duši vyklíčilo malé zrníčko naděje. I když přemocť Deverillovy osobní demony může být nemožné, alespoň to chce zkusit.

Chce zjistit, zda může získat jeho srdce.

Téměř sto mil jižním směrem Deverill bezmyšlenkovitě zíral do mořských hlubin.

Vlastně by měl slavit své vítězství. I když prodělal několik dlouhých a bezesných nocí, nakonec splnil své poslání - lapil vraždícího piráta, který několik měsíců slídl kolem cornwallského pobřeží a přepadal ubohé námořníky. Jeho posádka neprodělala žádné ztráty a loď vyvázla bez sebemenšího škrábance. Ted' měli namířeno zpátky do Falmouthu, kde zajatce odevzdají spravedlnosti.

Deverill si nebyl jistý, zda se splněním úkolu pospíchal proto, aby co nejdříve ochránil nevinné, nebo ho poháněla touha vrátit se na hrad Wilde, kde na něho čekala Antonie. Ale ted, když svůj úkol splnil, se jeho myšlenky soustředily jen na Antonii - a na jeho vlastní dilema.

Tentokrát prohrál. Prohrál bitvu se svou vlastní vášní.

Deverill zavřel oči a představil si Antonii, jak ji viděl

naposledy Cítil vůni jejího těla, hebkost dlouhých vlasů, žár bezchybné po kůžky. Stačila jen vzpomínka a Deverill cítil, jak jeho mužství tuhne touhou - a zároveň se mu svírá srdce.

Už dlouho si uvědomuje zvláštní něhu, kterou v něm Antonie vzbuzuje. Neznámé pocity, které s nečekanou intenzitou pulzují jeho tělem a on se jich nedokáže zbavit. Pocity, které až donedávna nedokázal pojmenovat. Živelná touha, která nebyla jen sexuální, ale mnohem více znepokojující. Potřeba, která se rozrostla do ne bezpečných rozměrů.

Antonie se mu propálila pod kůži jako žádná jiná. Vkradla se mu do srdce a zdálo se, že tam už i zůstane.

Vznikla mu tak komplikace, s jakou nikdy nepočítal.

Nemohl popírat svou neochotu vzdát se. Kdykoliv však zavřel oči, viděl svou budoucnost po boku Antonie.

Z nepochopitelných důvodů si dokázal představit, že by s Antonií uzavřel manželství. Kdyby se někdy rozhodl oženit, pak by chtěl ženu, která by byla přesně jako ona. Oduševnělá a vyzývavá natolik, aby se nemusel bát, že ho někdy začne nudit, odvážná a s chutí po dobrodružství, takže se klidně mohla stát družkou Strážce.

Jen ne jeho.

On není stejný jako ostatní Strážci. Nemá právo na štěstí. Nezaslouží si klidný a spokojený život po boku milující manželky. Slib, který si dal v minulosti, nebude nikdy zcela naplněn. Zasněvil svůj život svému poslání a nic mu nesmí stát v cestě. Zvláště pak jeho osobní touhy.

Touha po Antonii. To ona ho přinutila snít o nemožném. Toužit po něčem, co nikdy nemůže mít.

Deverill věděl, že to musí zastavit dřív, než bude příliš pozdě. Jakmile se vrátí do Cornwallu, jednou provždy jejich aférku ukončí.

Koneckonců, jakmile dostane zprávu od Mackyho, že vše jde podle plánu, okamžitě odpluje do Londýna... a Antonii nechá za sebou.

Bude to tak lepší pro ně pro oba. Musí se zbavit nebezpečné blízkosti, která mezi nimi v uplynulých dnech vznikla. Nesmí jí dovolit, aby plula s ním. Risk by byl příliš

velký.

Antonie s jeho rozhodnutím zcela jistě nebude souhlasit. Bude se s ním snažit bojovat. Je to však jejich jediná šance, jak se rozejít bez zbytečné bolesti... Jak si ji navždy vyhnat z mysli i ze srdce.

Po rozhovoru s Isabellou, který se týkal získání Deverillova srdce, Antonie dorazila domů v dobré náladě, hlavu plnou možností a plánů.

Její optimismus však okamžitě ochabl, neboť jí bylo násilím připomenuto nebezpečí, před kterým Deverill stojí. Na stole na ni čekal dopis od jejího správce, Phinease Cochranea.

Antonie se omluvila a odešla s dopisem do knihovny, kde rozlomila pečeť a okamžitě se dala do čtení.

Drahá slečno Maitlandová,

Ve formální korespondenci ji Phineas vždy oslovoval slečno Maitlandová, ačkoliv v soukromí jí říkal Antonie.

Na váš popud jsem zkontroloval účetní knihy a musím s lítostí konstatovat, že ředitel Trant vskutku přepravoval otroky, jak jste předpokládala, a zisk z těchto pokoutných obchodů použil k vlastnímu obohacení.

Když jsem ho konfrontoval, tvrdil, že se stal obětí vyhrožování a vydírání. Prý ho lord Heward donutil falšovat účty, aby skryl jejich ilegální činnost i obrovské zisky.

Je zcela jisté, že pan Trant musí být z Maitlandovy lodní společnosti propuštěn - a snad by měl být za své zločiny i obviněný-, ale než začnu jednat, očekávám vaše další pokyny. Podle mého názoru by rád unikl spravedlnosti a oplátkou za svobodu by pomohl usvědčit lorda Hewarda. Zdá se, že Tranta Jeho Milost k smrti děsí.

Hewardovi jsem pochopitelně nic neprozradil, a proto se nemusíte bát, že by podnikl nějaké nečekané kroky. Pochopitelně bude lepší, když budete jednat co nejrychleji. Proto čekám na vaše další pokyny. Jelikož jsem za vaši firmu právně zodpovědný, budu rád, když se tato nepříjemná záležitost co nejdříve sprovodí ze světa.

S úctou P. Cochrane

Antonie cítila, jak se chvěje zlostí. Ačkoliv tušila, že Deverill Hewarda obvinil právem, jednalo se o první pádné důkazy jeho zločinů. Popuzovalo ji nejen to, že kvůli svému zisku ilegálně převážel otroky, ale že se nechala tak lehce napálit. Heward zradil její důvěru a firmu jejího otce použil, aby si namastil vlastní kapsu..., a pravděpodobně ještě hůř.

Po tomto odhalení ani v nejmenším nepochybovala, že byl schopný zavraždit nevinnou dívku, jen aby se zbavil Deverilla..., a otrávit jejího otce.

Nicméně problém s usvědčením Hewarda se tímto nevyřešil.

Antonie bezmocně sevřela dopis v hrsti. S největší pravděpo dobností zabil jejího otce, a ona dohlédne, aby byl po právu potrestán, i kdyby to měla být poslední věc, kterou udělá...

Vtom však do knihovny vešla lady Isabella. „Pokud jsem to dobře pochopila, ten dopis je z Londýna, má drahá. Doufám, že obsahuje jen dobré zprávy.“

„Vlastně ano,“ řekla Antonie. „Máme svědka alespoň na jeden druh zločinu, kterého se lord Heward dopustil.“

Měla v úmyslu Phineasův dopis bez odkladu poslat do hostin ce, kde byl Deverill ubytovaný, aby si ho mohl přečíst, hned jak se vrátí z výpravy.

Doufala, že to bude brzy, poněvadž potřebovala co nejdříve odjet do Londýna.

Antonie o Deverillovi slyšela dřív, než očekávala. Příští ráno poslala lady Kenardová na hrad Wilde zprávu, že pobřeží je konečně bezpečné a že její manžel, sir Crispin, odjel do Falmouthu, aby se tam sešel s panem Deverillem a převzal od něho zajatého piráta. Jako místní soudce musí sir Crispin piráta vsadit do vězení a postarat se o náležité protokoly.

Antonie četla zprávu s úlevou, neboť to znamenalo, že

Deverill je v pořádku. Očekávala, že jakmile vyřídí vše potřebné se sirem Crispinem, jistě se za ní zastaví, nicméně když bylo po poledni a po Deverillovi nebylo stále ani stopy, začala ztrácet trpělivost. Chápala, že má spoustu práce, ale když hodinové ručičky ukazovaly pět odpoledne, poslala mu do hostince zprávu. Hostinský odepsal, že pan Deverill se od nich odstěhoval a že všechny jeho věci podle instrukcí poslali do domu sira Crispina.

Antonii to sice překvapilo, ale nijak neznepokojilo. Dalo se čekat, že Deverill teď bude chvíli pobývat v domě sira Kenarda. Když se však krátce po večeři v saloně objevil Fletcher Shortall, nedokázala skrýt své znepokojení.

„Přinesl jste zprávu od Deverilla?“ zeptala se Antonie okamžitě, ačkoliv se snažila skrýt svou dychtivost.

„Ano, slečno.“ Šlachovitý námořník se uctivě poklonil před sirem Gawainem a podal mu zapečetěný dopis. Pak udělal totéž před Antonií, avšak s jiným dopisem. „Pan Deverill se omlouvá, že zprávu nemohl doručit osobně.“

Antonie přelomila pečeť a rychle přelétla pár řádků.

Deverillova zpráva byla velmi krátká: Když se vrátil z výpravy, už na něho čekal dopis od jeho přátel z Londýna, ve kterém mu oznámili, že všechno vyšlo podle plánu a čekají jen na jeho návrat. Proto hned ráno odplouvá do Londýna. Bohužel nemá čas, aby Antonii navštívil, ale bude jí nadále o všem informovat.

Antonie zírala na dopis se vzrůstající úzkostí. Přišel čas, aby Deverill usvědčil lorda Hewarda. Pak jí však došla celá pravda. Nejen že Deverill se rozhodl odjet bez ní, on se s ní nechce ani rozloučit!

Cítěla, jak se jí sevřelo hrdlo, a měla co dělat, aby se nerozpřela. Přesto se však ovládla a pokud možno klidným hlasem se obrátila k námořníkovi. „Řekněte mi, Fletchere, kde je Deverill právě nyní? U sira Crispina?“

„Ano, slečno. Mají nějakou práci a pan Deverill ji chce co nejrychleji dokončit. Chtěl, abych se za něho s vámi rozloučil, protože zítra brzy ráno vyplouváme.“

„Na to se ještě podívám,“ zamumlala si Antonie víceméně pro sebe, obrátila se na podpatku a vyšla ze salonu.

Poté, co Antonie přijela do domu Kenardových, od lokaje zjistila, že pan Deverill je v pracovně sira Crispina. Když požádala, aby s panem Deverillem mohla hovořit v soukromí, starší sluha ji uvedl do salonu, kde měla čekat.

Příliš neklidná, než aby se posadila, Antonie nervózně přecházela po místnosti. Stále nemohla pochopit, proč se Deverill tak náhle rozhodl opustit Cornwall, a především proč chtěl odjet bez ní.

Když Deverill vešel do dveří, srdce jí poskočilo až do krku a nedokázala se nabažit pohledu na jeho krásnou tvář.

Jeho přivřené zelené oči se však zdály chladné a bez jakékoliv vášně. Dokonce jeho hlas byl věcný a odměřený. „Proč jsi přijela, drahá? Myslel jsem, že můj dopis byl naprosto jasný. Ted na tebe opravdu nemám čas.“

Antonii se podařilo ovládnout své rozjitřené emoce a klidným hlasem řekla: „Chtěla jsem se zeptat, proč plánuješ odjezd, aniž by ses se mnou rozloučil.“

Deverill pokrčil širokými rameny. „Ty přece víš proč. Musím se okamžitě vrátit do Londýna. A nevidím důvod, proč bych se měl zbytečně zdržovat. Naše idylické schůzky jsou za námi, Antonie. Užili jsem si několik krásných týdnů, ale teď je třeba vrátit se do skutečného života. Mezi námi to skončilo.“

Nemělo by ji tolik bolet, když z jeho úst slyší, že se jednalo jen o letmé rozptýlení, pomyslela si Antonie, ale bolí. Deverill k ní nikdy necítil tentýž druh vášně jako ona k němu.

Byla blázen, když si myslela, že by ji mohl milovat! Deverill před ní zavřel své srdce dřív, než jí dal šanci, aby do něho vstoupila.

Rozhodla se, že mu nesmí dát najevo, jak blízko stála před porušením slibu, který dala svému otci.

Antonie hrdě zvedla hlavu a ze všech sil se snažila potlačit sžíravou bolest, která se jí usadila v hrudi. „Dobře, pak mi

tedy řekni, jaké máš plány. V dopise jsi tvrdil, že jsi dostal zprávu od svých kolegů z Londýna. Co v ní bylo? Podařilo se jim shromáždit nějaké důkazy proti Hewardovi?“

Přes Deverillovu tvář přešel temný stín, ačkoliv Antonie nevěděla, zda to je ze zklamání, že ho déle nepřemlouvala, nebo úlevou, že tak rychle změnila téma. Alespoň že uznal za vhodné odpovědět jí.

„Madam Bruno, majitelka klubu, která mě obvinila z vraždy, je připravená pozměnit svou výpověď. Pochopila, že celou záležitost narafičil Heward, a je rozhodnutá proti němu svědčit, pokud jí však poskytneme ochranu.“

„Ochranu?“ opakovala Antonie zamyšleně.

Deverill pochopil, že Antonie neodejde, dokud jí všechno náležitě nevysvětlí, a proto si odevzdaně povzdychl a vešel do salonu. „Ochranu před Hewardem. Madam Bruno se ho bojí - a právě proto celá ta dlouhá léta mlčela o jeho krutosti, kterou si vybíjel na jejích zaměstnankyních, a lhala té noci, kdy mě obvinili z vraždy.“

„A teď se rozhodla, že bude proti Hewardovi svědčit?“

„Ano. Tvrdí, že Heward si všechno naplánoval už večer předtím a že jí přikázal, aby přivolala vyšetřovatele mnohem dříve, než k něčemu vůbec došlo.“

Navzdory svému vlastnímu utrpení Antonie měla z nových zpráv opravdovou radost. „Takže budeš schopen dokázat, že jsi nevinný.“

„Zřejmě ano. Jenže madam Bruno nemá důkazy, že dívku ne chal skutečně zabít Heward. A její podezření zřejmě nebude stačit, abychom ho obvinili z vraždy.“

Antonie se zklamaně zamračila. „Co tedy chceš dělat?“

Deverill na malou chvíli zaváhal, neboť si nebyl jistý, zda je moudré před Antonií odhalovat všechny své plány. „Pokusím se ho přinutit, aby učinil veřejné přiznání.“

„Jak? Že ho vyzveš k souboji? Nebo ho budeš provokovat tak dlouho, až se přizná?“

Deverill zakroutil hlavou. „Heward nemá odvalu, aby se mi postavil v čestném souboji. Ví, že jsem příliš dobrý a že bych ho zabil mečem i pistolí.“

„Ale Heward je také dobrý střelec,“ varovala Antonie. „Pravidelně trénuje na Mantonově střelnici.“

Deverill se pousmál. „Nemusíš se o mě bát, lásko. Ačkoliv

se smrti nebojím, nemíním nikomu, zvláště pak Hewardovi, poskytnout tu rozkoš, aby mě zabil.“

Jeho lhostejnost se jí vůbec nelíbila. „Tak jak ho chceš přesvědčit?“

„Nastražím na něho past.“ Deverill zřejmě ztratil trpělivost, protože zvedl ruce a řekl: „A teď už dost otázek, Antonie. Jakmile budu v Londýně, pošlu ti zprávu o dalším vývoji situace.“

Nesouhlasně sevřela rty. „To mi nestačí, Deverille. Chci jet s tebou.“

„To ne. Zůstaneš tady, kde jsi v bezpečí.“

„V Londýně budu také v bezpečí.“

„To ti nemůžu zaručit. Nemám ani tušení, co Heward udělá, jaké nové machinace vymyslí.“ Když se mu chystala odporovat, Deverill ji umlčel nesouhlasným pohledem. „Zatlačený do kouta může být velice nebezpečný. Klidně nechal zabít nevinnou ženu jen proto, aby se mě zbavil. Pochopil, že se tě snažím odradit od svatby s ním, čímž by mu byl znemožněn přístup k penězům tvého otce. Jak si myslíš, že bude reagovat, když po měsíci v mé společnosti znovu vtančíš do Londýna? Nezpůsobil jsem si všechny tyto nepříjemnosti jen proto, abych tě znovu poslal do jeho spárů. Slibuji, že jakmile bude za mřížemi, hned ti dám vědět.“

Antonie ho zamračeně pozorovala. V hlavě se jí honilo tucet argumentů, proč s jeho rozhodnutím nemůže souhlasit. A hlavní byl ten, že se prostě nemůže vrátit do Londýna bez ní. Když nebude vědět, co se s ním děje, asi se zblázní.

Pravda byla taková, že se o něho bála. Heward už několikrát dokázal, jak umí být zákeřný a nevyzpytatelný. Deverilla může zranit, nebo i zabít. Nebo ho mohou pověsit za vraždu, kterou nespáchal.

Jelikož však věděla, že Deverill o jejích obavách nebude chtít nic vědět, pokusila se mu oponovat svým dalším argumentem. „Mám právo být v Londýně s tebou, Deverille. Týká se to mého života stejně jako tvého. Heward tě sice obvinil z vraždy, ale pravděpodobně zabil mého otce. Chci ho vidět za mřížemi stejně jako ty, ne-li víc.“

„Ujišťuji tě, že za své zločiny zaplatí.“

„Jenže já ti nedovolím, abys mu čelil sám.“ Antonie před Deverillem stála s odhodlaným výrazem. „Do téhle situace ses dostal jen kvůli mně..., protože ses snažil dostat mě z Hewardových spárů. Očekáváš, že zůstanu v ústraní, zatímco ty za mě vybojuješ všechny bitvy?“

„Ano, přesně tak.“

Antonie si vzpomněla na teorii sira Gawaina a ztišila hlas. „Deverille..., moc dobře chápu, proč se mě neustále snažíš chránit. Sir Gawain mi řekl o vašem řádu. O Strážcích.“

Dlouho na ni jen mlčky zíral. „Co přesně ti sir Gawain řekl?“

„Že patříš do spolku ochránců, kteří svůj život zasvětili hrdinnému boji proti tyranii a ochraně slabých.“

„Ano, svůj život jsem skutečně zasvětil ušlechtilým ideálům Strážců,“ připustil Deverill.

„A snažíš se tak odčinit svůj pocit viny.“

Deverill sebou očividně trhl. Když však nadále mlčel, Antonie pokračovala: „Sir Gawain je přesvědčený, žeš svou chybu odčinil už nejméně stokrát. Už se déle nemusíš trestat, Deverille.“

Na tváři se mu usadil ledový výraz. „Nepotřebuji, abys mi udělovala rozhřešení, drahá.“

Antonie ztuhla. „Něco takového jsem ani neměla v úmyslu. Chci jen říct, že je načase, abys začal znovu žít.“

Když promluvil, jeho hlas byl tvrdý a nepřístupný. „Myslím, že by ses měla starat o své věci a mě nechat na pokoji. Jdi domů, Antonie, a přestaň se tlačit tam, kde nejsi zvaná. Mám před sebou těžký úkol a potřebuji si odpočinout.“

Antonie na něho nevěřicně hleděla, ale Deverill její pohled opětoval s chladným opovržením.

„Dobře tedy,“ řekla nakonec. „Jestli to skutečně chceš...“

„Ano, přesně to chci,“ vyštěkl. V jeho hlase se odrážela zlost.

Antonie hrdě zvedla hlavu, tiše ho minula a vyšla ze salonu. Nebude s ním bojovat, ale bez ohledu na to, co říká, mu nedovolí, aby odjel bez ní.

Vydala se přímo do vstupní haly, kde jí lokaj otevřel dveře, a pak pospíchala dolů po schodech k Isabellině kočáru, který tam na ni čekal. Aniž by počkala na pomoc kočího, Antonie nastoupila dovnitř a nařídila mu, aby ji co nejrychleji odvezl domů.

Dneska v noci má ještě spoustu práce. Fletcher jí řekl, že Deverillova loď kotví v přístavu Falmouth a že posádka je na

palubě a připravuje se k vyplutí. Čekají jen na Deverilla, který má ještě nějaké obchodní jednání se sirem Crispinem.

Antonie klesla do měkkého polstrování a v hlavě se jí honily divoké plány. Doufala, že sir Gawain půjde brzy spát, takže ona bude mít příležitost promluvit si s Isabellou v soukromí, neboť k uskutečnění svého plánu bude potřebovat její pomoc.

Bella bude jistě souhlasit. Když si vzpomněla na jejich včerejší rozhovor, ve kterém ji Isabella ponoukala, že pokud chce získat Deverillovo srdce, musí být neohrožená, smutně se usmála. Nakonec jí nic jiného nezbyde, ale ne z důvodu získání jeho srdce.

Myslet si, že by ji mohl kdy milovat, bylo hotové bláznovství. Ještě štěstí, že přišla k rozumu dřív, než ze sebe udělala úplného hlupáka.

Antonie si skousla horní ret, aby uklidnila jeho chvění, a obrátila hlavu k oknu, za kterým se rozprostírala naprostá tma. Vůbec jí nevadilo, že Deverill byl tak oddán své práci, kvůli níž v jeho srdci nebylo dost místa i pro ni.

Tak proč potom v hrudi cítí tak silnou bolest, jako by její srdce svíraly kruté drápy?

Měla v úmyslu zničit v sobě všechny něžné city, které k Deverillovi kdy měla... a začne s tím hned teď. A právě v té chvíli se jí oči zalily horkými slzami.

Deverill po jejím odchodu zůstal nehnuté stát a tupě zíral na vysoký koberec.

Překvapilo ho, že sir Gawain před Antonií odhalil identitu Strážců - a vážně pochyboval o moudrosti tohoto rozhodnutí.

Proč Antonii svěřil jejich pečlivě skrývané tajemství? A právě teď? Její otec patřil k největším mecenášům Strážců, a možná proto ji baronet chtěl získat na jejich stranu, aby pokračovala v šlépějích Samuela Maitlanda. Koneckonců, Antonie zdědila jeho obrovské impérium a pokud by jejich spojení pokračovalo, pro Strážce by to znamenalo velký přínos.

Nebo sir Gawain chtěl jen ukázat, že jí důvěřuje.

Možná mu chtěl ulehčit situaci, kdyžby s ním náhodou

Antonie odjela do Londýna. Alespoň by jí nemusel oklikou vysvětlovat, proč všichni jeho přátelé jsou tak zběhlí ve špionážní práci v utajení.

Jenže on s sebou Antonii rozhodně nevezme. Riziko je příliš velké.

Deverill si v zoufalství prsty pročísl vlasy. Nejen že chtěl v bezpečí držet Antonii, ale především chtěl v bezpečí udržet sebe, a to před svými vlastními city. Nedovedl si představit, že by ji měl mít celé tři dny na palubě. Pouhá její blízkost pro něho představovala velké pokušení.

A z těch jejích úvah by se určitě brzy zbláznil.

Je pravda, že se celé ty dlouhé roky trestá za svou chybu. Co jiného však může dělat? Svou vinu nikdy nesmaže. A v každém případě to není Antoniina starost.

S tichým klením se Deverill otočil a vyšel ze salonu. Snažil se nevidět před sebou její ublížený výraz, když ji poslal domů. Čekal, že Antonie, až se dozví o jeho rozhodnutí nechat ji v Cornwallu, bude kolem sebe plivat oheň, ale netušil, že ji to tolik raní. Jako by mu nešlo jen o její dobro.

Možná měl jejich vztah ukončit méně hrubě. Snad neměl předstírat, že se jednalo jen o krátkodobé rozptýlení.

Věděl však, že čím dříve se s Antonií rozejde, tím snáze překoná bolest a zapomene. Jakmile bude po všem - až dokáže svou nevinu a usvědčí Hewarda ze všech jeho zločinů -, Antonie se provdá za nudného šlechtice a on se vrátí ke své práci.

A pak, sliboval si Deverill v duchu, na ni konečně zapomene a na jejich vášnivé splnutí se bude dívat jako na pouhé zpříjemnění pobytu v Cornwallu.

První část Antoniina plánu se naštěstí vydařila.

Isabella, Bůh jí žehnej, nejen že Antonii dovezla do přístavu Falmouth a pozorovala, jak nastupuje na Deverillovu loď, ale nechala svůj kočár čekat v diskrétní vzdálenosti, dokud si nebyla jistá, že Antonie skutečně odplula.

Posádka se zájmem sledovala, jak Antonie nakládá svůj malý kufřík a luk se šípy na palubu, ale nikdo ji nezastavil.

Když se však blížila ke schodům do podpalubí, dostihl ji

kapitán Lloyd. „Slečna Maitlandová? Nikdo mě neinformoval, že budeme mít tu čest a poplujete s námi.“

„Poněvadž jsem se právě rozhodla, kapitáne,“ odvětila s úsměvem. „Pan Deverill je už tady?“

„Ne, ještě ne. Očekáváme ho během půl hodiny.“

„Budete tak laskav a sdělíte mu, že s ním chci hovořit? Počkám na něho ve své bývalé kajutě.“

Kapitán Lloyd se tvářil váhavě, ale nedovolil si odporovat. „Jistě, slečno. Vyřídím mu váš vzkaz, jakmile dorazí do přístavu.“

Antonie se odebrala přímo do kajuty, kde si odložila zavazadla a slunečník a sundala si klobouk. Nejdříve zvažovala, že se vplíží na palubu a ukryje se, dokud nebudou na širém moři a návrat zpět by znamenal značné časové prodloužení. Pak se však rozhodla, že se Deverillovi postaví tváří v tvář a přesvědčí ho o správnosti svého jednání.

Náhle na chodbě uslyšela známé kroky a otevřela dveře, aby se uvítala se šlachovitým námořníkem.

Fletcher se zastavil a zamračeně si ji prohlížel. „Copak jste se zbláznila, slečno? Jak jste se mohla nalodit bez svolení? Deverill vás stáhne z kůže!“

„Určitě to bude chtít udělat,“ souhlasila Antonie. „A právě proto jsem se rozhodla počkat na něho tady dole, v relativním bezpečí své kajuty. Tady mě nebude moct hodit přes palubu, dřív než mu všechno náležitě vysvětlím.“

„Jak myslíte, slečno, je to vaše kůže,“ mumlal Fletcher. „Ale Deverill nebude rád.“

„To je mi jasné,“ odvětila Antonie spíše sama pro sebe.

Vešla zpátky do kajuty, zavřela za sebou dveře, složila dřevěnou postel, aby v těsné kabině bylo co možná nejvíce místa. Pak se posadila na židli a čekala.

O dvacet minut později se dveře prudce rozletěly. Deverill vešel dovnitř a probodl Antonii rozlíceným pohledem.

„Co tady zatraceně děláš?“ zeptal se hrozivě tichým hlasem.

„Myslela jsem, že to je zřejmé. Jedu s tebou do Londýna.“

„K čertu s tebou!“ Deverill za sebou zavřel dveře.

„Deverille, poslouchej mě, prosím. Víím, že se zlobíš...“

„Jak vnímavé. Ted tě budu muset dopravit zpátky na hrad Wilde a ztratím drahocenný čas.“

„Nemusíš se obtěžovat,“ prohlásila Antonie, „protože já zůstávám. Budeš se s tím muset smířit.“

Deverill se k ní pomalu začal přibližovat. „Nemíním riskovat, že se dostaneš Hewardovi do spárů.“

„A já nemám v úmyslu nechat tě, abys kvůli mé bezpečnosti riskoval,“ namítla. „Už tak mám dost špatné svědomí. Vždyť He-wardovy machinace tě postavily mimo zákon. Pojedu s tebou třeba jen proto, abych se zbavila svého pocitu viny. Jestli mě odmítneš, najmu si loď a vydám se za tebou.“

Deverill se musel ovládat, aby ji nepopadl pod krkem a neuškrtil. Když uslyšel, že je Antonie na palubě, v hrudi mu radostí poskočilo srdce. Neměl by být tak zatraceně rád, že ji vidí, zvláště pak, když porušila jeho výslovný zákaz a vnutila se tam, kam ji nikdo nezval. Znovu ho vyvedla z míry. Udělala něco, co by nikdy nečekal. Byla tvrdohlavá a rozhodná - a Deverill věděl, že dobrovolně se jistě nevzdá.

Jako by četla jeho myšlenky, Antonie bojovně vystrčila bradu. „Nejsem žádná křehká květinka, Deverille, ani zbabělec, který se roztřepe při první známce nebezpečí. A rozhodně se nevzdám. Ne, když je toho tolik v sázce.“

„Zatraceně, já přece o tvé odvaze nepochybuji, Antonie. Jen chci, abys byla v bezpečí.“

Na chvíli zaváhala, pak zvedla ruku a opřela ji Deverillovi o hrud. „Možná máš pravdu, ale copak mě nechápeš? Musím to udělat a je jedno, co mě to bude stát. Musím jet do Londýna, Deverille. A jsem ochotná riskovat i své bezpečí. *Musím* pomoci dopadnout a usvědčit vraha svého otce.“

Slova mezi nimi vibrovala a Deverill věděl, že to Antonie myslí vážně.

Pevně zaťal zuby, popadl Antonii za ruku a odstrčil ji stranou. Její jemné doteky byly víc, než dokázal snést. Tolik si přála dopadnout vraha svého otce, i kdyby ji to mělo stát vlastní život. Ačkoliv obdivoval její odvahu a ochotu přinést oběť, nikdy by si neodpustil, kdyby se jí něco stalo.

Na druhou stranu chápe, že chce být nápomocná při uvěznění vraha svého otce. A on nemá žádné právo jí v tom bránit.

Popravdě řečeno bude lepší, když Antonie popluje s ním, než kdyby se plížila za ním a on nad ní neměl žádnou kontrolu.

Vtom náhle udělala krok dopředu a bez sebemenšího varování si stoupla na špičky a lehce ho políbila.

Letmý dotek byl jeho zkázou. S tichým zasténáním popadl Antonii do náruče.

Sklonil hlavu a začal ji hladově líbat, dominantně, náruživě, s dlouho potlačovanou vášní, která propukla v nekontrolovanou bouři. Antonie reagovala stejně dychtivě jako on. Rukama ho objala kolem krku a těsně se k němu přitiskla. Její tichý sten ho však navrátil zpět do reality.

Deverill ji odstrčil stranou a zcela opilý touhou bojoval o sebekontrolu. Musí po ní přestat toužit. Musí ji přestat zbožňovat...

Tiše zaklel, odstoupil stranou a vyčítavě na ni ukázal prstem. „Zůstaneš tady, zatraceně. Dneska tě už nechci vidět.“

Když vyběhl z kajuty a třískl za sebou dveřmi, Antonie malátně klesla na židli a prsty pozvedla k hořícím rtům.

Políbila Deverilla, aniž by to měla v plánu. Jednala naprosto mimovolně, protože v něm zoufale chtěla vzbudit jiný cit než jen hněv. Protože chtěla přesvědčit sebe i jeho, že k ní necítí jen povinnost chránit ji.

Samozřejmě že ji chtěl ochraňovat, vždyť takový už prostě byl. Věděla, že po ní touží fyzicky. Potřebovala si však ověřit, že jeho touha pramení z hlubších citů.

Byla si jistá, že ho k ní něco přitahuje. Viděla to v jeho očích, cítila v divokém polibku. Deverill nebyl tak vyrovnaný, jak se snažil předstírat.

I když to pro ni znamenalo určitou satisfakci, věděla, že milovat ji nikdy nebude. Ne, pokud jeho srdce nepřestane hledat vykoupení, kterého nelze dosáhnout.

Krátce nato se dala loď do pohybu. K Antoniinně velké úlevě ji Deverill nehodil přes palubu, nicméně jeho špatná nálada se pře nesla i na ni. Snažila se číst, ale marně. Většinu zbývajícího dne strávila u malého okýnka a apaticky hleděla

na Atlantický oceán.

Fletcher jí přinesl svačinu a večeři, ale Antonie neměla hlad. A když padl soumrak, ani se neobtěžovala rozsvítit lampu.

Když se znovu otevřely a zavřely dveře, myslela si, že přišel starý námořník, ale nečekaný zvuk klíče v zámku ji udivil.

Obrátila se a zatajila dech. V kabině uviděla siluetu Deverillovy vysoké postavy.

Neřekl ani slovo. Kromě skřípání dřeva a tupých úderů vln o příď lodě bylo naprosté ticho. Vtom zaslechla tichý zvuk kroků a poskočilo jí srdce. Ve světle posledních slunečních paprsků, které do kajuty dopadaly malým okýnkem, viděla, že se svléká.

Kabát si odhodil na opěradlo židle a pak i vestu a kravatu. Když si začal rozepínat košili, Antonie se rozechvěle zeptala: „Deverille, co to děláš?“

„Co si asi myslíš, že dělám? Svlékám se.“ Jeho hlas zněl tiše, ale ozýval se v něm ostrý hrot ironie. „Ale proč?“

„Poněvadž se raději miluji nahý.“

Antonii se rozbušilo srdce. „Říkal jsi, že je konec.“

„To bylo předtím, než ses mi vetřela na loď.“ Deverill přešel kajutu a s chladným odhodláním popadl Antonii za ramena. „Máme před sebou dva dny a já je míním využít.“

Pozpátku ji zatlačil až k posteli a Antonie si podle jeho temného pohledu uvědomila, že se ještě stále zlobí a že s ní nebude mít žádné slitování. Tiše hleděla do těch krásných očí, které ji uvěznily ve svých nekonečných hlubinách, a odevzdaně se nechala vést.

Sklonil k ní hlavu a s ústy těsně u jejích zašeptal: „Doufám, že proti tomu nebudeš nic namítat?“ zamumlal ochraptělým hlasem.

Antonie cítila, jak se jí rozbušilo srdce. Věděla, co chtěla říct: Budou to jejich poslední chvíle. Po dvou dnech cesta skončí a stejně tak jejich krátká milostná aférka. Takže zbývají dva dny cesty, kdy si mohou vychutnávat svou přítomnost.

Antonie věděla, že by měla říct ne, ale neměla na výběr.

Tolik ho chtěla, toužila po něm. Jakmile vplují do Londýna, jednou pro vždy se ho vzdá, ale teď bude jen její.

„Nebudu,“ odpověděla šeptem.

Beze slova ji chytil za ruku, obrátil k sobě zády a začal ji rozepínat šaty. Netrvalo dlouho a k zemi se snesla záplava hedvábí. Krátce nato následoval i její korzet. Poté ji Deverill otočil zase zátky.

Jeho hladový pohled ji rozpaloval. Dráždil její smysly a vzrušoval ji. Vtom ji jednou rukou objal v pase a přitiskl k sobě, zatímco druhou majetnický objal plné ňadro.

„Deverille...“

„Tíše.“

Sklonil hlavu a dominantně ji políbil, pevné tělo přitisknuté k její hebkosti. Jeho pokožka sálala divokým plamenem touhy, rty pálily jako v horečce. Jeho pevný jazyk vklouzl do pootevřených úst a Antonie kdesi z dálky zaslechla svůj tlumený vzdech.

V koutku omámené mysli si uvědomila, že Deverill vsunul ruku pod lem její spodní košilky. Když prsty vklouzl mezi štíhlá stehna a našel ji vlhkou a horkou touhou, Antonie sebou škubla a zalapala po dechu.

„Nehýbej se,“ nařídil Deverill.

Antonie skousla horní ret, ale zklidnila se.

Deverill poklekl na jedno koleno, zul jí boty, stáhl punčochy a nechal ji jen v průhledné spodní košilce, přičemž z ní nespouštěl oči.

Antonie se zhluboka nadechla. Cítila, jak jí touhou tuhnou bradavky, jak žebrají o jeho polaskání, touží po jeho dotecích. Deverill zvedl ruce a s mučivou pomalostí se dotkl pevných hrotů, lehce je obkroužil konečky prstů a něžně je sevřel mezi palcem a ukazovákem. Celým tělem jí projela vlna touhy - a Deverill to věděl.

Spokojeně se usmál a k velkému Antoniinu zklamání uvolnil trýznivě slastné sevření prstů. Pak však rukama sklouzl mezi štíhlá stehna a něžně je roztáhl.

Antonie hlasitě zasténala a téměř bez dechu namítla: „Jestli mně chceš potrestat, že jsem tě neposlechla..., tohle není ten správný způsob.“

„Tiše, tohle je má fantazie..., mít tě ve své moci.“

Mučivě pomalými pohyby dvěma prsty vklouzl mezi prokrvené záhyby jejího ženství a opatrně je rozevřel. „Jaká krásná perla..., tak kyprá, zralá a vlhká.“

Antonie zavřela oči a mimovolně pohnula boky.

„Nehýbej se,“ nařídil jí. Zasténala, ale poslechla.

Deverill se temně usmál, naklonil se dopředu a rty přiložil na citlivý pupen ženské touhy. Chvilí ho dráždil špičkou jazyka, pak ho sevřel mezi rty a začal něžně sát.

Antonie tiše vykřikla. „Ach, bože...“ vydechla zastřeným hla sem.

Deverill však nepřestával. Jeho rty se smyslně pohybovaly po kluzkém povrchu hebkého uzlíčku touhy, zatímco ruce ji pevně držely v pase a do nahé kůže propalovaly svá znamení. Vtom jeho pevný jazyk vklouzl do vlhké štěrbině a Antonie se zachvěla.

Se zavřenýma očima se opřela o dřevenou stěnu, zaklonila hlavu a snažila se uniknout mučivému pocitu touhy, neboť nemohla dělat nic než jen bezmocně stát a bojovat s jeho laskáním.

„To je v pořádku, křič, lásko... Chci slyšet, co cítíš. Chci vidět, jak lapáš po dechu a chvěješ se touhou.“

Antonie se už déle nedokázala ovládat. Téměř omámená nutkavou potřebou naplnění hlasitě vykřikla.

Deverill sklouzl rukama níž, do dlaní vzal hebké pŕlky zadečku, pevně je stiskl a znovu začal sát citlivou bliznu její touhy. Náhle pro něho rozkvetla a celým tělem se jí rozlily křečovité vlny slastného uvolnění.

Deverill s ní však ještě nebyl hotový. Se svým laskáním nemínil jen tak přestat a hbitým jazykem ji přiváděl k jednomu vyvrcholení za druhým.

Když konečně vstal, jeho rty byly vlhké a spokojeně se usmívaly. Rozepnul si opasek kalhot a osvobodil dlouhý ztopořený úd, který se dychtivě dral na svobodu. Pak Antonii opřel zády o dřevenou stěnu, překryl ji svým tělem a pevný úd přitiskl na nahé břicho.

Antoniina stehna se intenzivně sevřela a vlhké ženství, které ještě stále pulzovalo rozkoší z poslední mocné exploze,

mu dychtivě vyšlo vstříc.

„Chceš, abych tě naplnil?“ škádlil ji ochraptělým hlasem.

„Ano...“

„Pak mi ukaž, jak moc po mně toužíš... Chci slyšet, jak prosíš, abych si tě vzal.“

„Ano, Deverille..., prosím, ano...“

Když vyslyšel její prosby, Antonie tiše zasténala. Hebkou hlavičku dlouhého údu nasunul do vlhké štěrbinky a pomalu, velice pomalu vstoupil dovnitř, krůček po krůčku se nořil do jejího horkého nitra, dokud se nepoddala jeho velikosti a nebyla připravená pokračovat.

Antonie se chvěla rozkoší, vnitřní svaly svíraly pevný penis. Vzrušovalo ji, když ji Deverill zcela naplnil. Objala ho kolem krku, dlouhá stehna obtočila kolem štíhlých boků a začala se rytmicky pohybovat, omámená pocitem rozkoše, který jí způsoboval životem pulzující úd.

Deverill ji popadl za nahý zadeček, kousek ji nadzvedl, aby se mu zcela otevřela, a prudkým pohybem ho zasunul až po samotný okraj. Chvilí tak setrval, pak pevné mužství pomalu vytáhl, a zase prudce přirazil. A tak to dělal znovu a znovu, ve stále rychlejším a zběsilejším tempu, až se pod ním Antonie divoce kroutila a křičela rozkoší.

Deverill ji spaloval vášnivým pohledem, ve kterém se odrážela divoká touha, dychtivá potřeba vlastnictví. Jeho tělo sálalo tak živoucí energií, až si Antonie myslela, že v jeho blízkosti uhoří.

Když po chvíli přišlo bouřlivé uvolnění, Antonie se otřásala v divokých vlnách extáze, její hlasitý výkřik se smísil s Deverillovým drsným hlasem.

Dlouho tak zůstali nehybně stát a mlčky lapali po dechu. Deverill zabořil tvář do jejích hebkých vlasů a zhluboka vdechoval omamnou vůni. Antonie ho stále držela kolem krku a vychutnávala si slastný pocit jejich spojení. Byla naprosto ukojená a malátně slabá.

Stejně pocity uspokojení zažíval i Deverill, ale po chvíli se přistihl, že v duchu kleje. Nikdy jí neměl dovolit, aby s ním odjela, nikdy se jí neměl znovu dotýkat, ale prohrál svou vlastní bitvu. Podlehł divoké touze, která se ho v její

přítomnosti zmocňovala...

Náhle ztuhl. Nevystoupil z Antonie před vyvrcholením, jak to měl udělat, ani jí nedal čas, aby použila houbičku. Nechal se jí omámit natolik, až přestal střízlivě uvažovat. Toužil se jí zmocnit tím nejprimitivnějším způsobem, jaký jen byl možný.

Deverill se hlasitě nadechl, donesl ji k posteli, vyklouzl z jejího těla a položil ji na přikrývku. Pak jí svlékl spodní košilku a zapálil lampu, aby na ni lépe viděl. Ten pohled mu však vyrazil dech - její nahé tělo se chvělo v zlatavém světle lampy.

Antonie ho pozorovala skrze přivřená víčka a sledovala, jak si svlékl zbytek šatstva. Když se nahý posadil vedle ní, Antonie zvedla ruce, aby ho objala a přitáhla k sobě.

Deverill však odmítavě zakroutil hlavou. „Rád bych se s tebou miloval, ale musíme si vážně promluvit.“

Antonie by svou nahotu ráda skryla pod přikrývku, ale Deverill na ní seděl. „Dobře tedy, o čem chceš mluvit?“

„Chci tvůj závazný slib, že jakmile přijedeme do Londýna, budeš dělat všechno přesně tak, jak ti řeknu. Nechci, abys cokoliv podnikala za mými zády.“

„Nebudu, Deverille, slibuji. Chtěla bych však znát tvé plány. Říkal jsi, že se ho budeš snažit chytit do pastí, aby se přiznal. Co přesně chceš udělat? Jak ho chceš vlákat do pastí?“

Deverill na chvíli zaváhal. „Tím, že sebe použiju jako návnadu.“

Antonie se prudce posadila. „Cože? To nesmíš! Zabil by tě.“

Deverill se usmál. „Díky za tvou důvěru v mé schopnosti, lásco.“

„Ale já přece o tvých schopnostech vůbec nepochybuji, jenže ty sám moc dobře víš, že Heward použije všechny možné prostředky, aby se tě zbavil.“

„S tím počítám,“ řekl Deverill chmurně.

„Byla bych ráda, kdyby existovala jiná možnost,“ zašeptala. „Jestli se ti něco stane, nepřeziju to.“

„Jinak to nejde, Antonie. Jestli chci, aby se Heward odhalil, musím ho něčím nalákat. Jsem si jistý, že možnost pomstít se mi bude pro něho dostatečně přitažlivá.“

„O tom nepochybuji.“ Zhluboka se nadechla a natáhla ruku, aby ho pohladila po nahé hrudi. „Chtěla bych ti pomoci, Deverille.“

Zakroutil hlavou. „Jen bys mi překážela. Poradím si s Hewardem sám.“

„Možná, ale určitě existuje způsob jak ti pomoci.“ Když se Deverill zamračil, Antonie rychle pokračovala. „Sir Gawain mi řekl, že mezi Strážci jsou i ženy, protože v některých případech jsou nenahraditelné.“

„To ano, jenže nejdříve dlouhé roky trénují.“

„Ale nalákat Hewarda zvládnou i bez tréninku. Nezapomeň, že je ještě stále mým snoubencem. Jsem si jistá, že mě bude chtít vidět. Můžeš mě použít jako návnadu pro svou past.“

„To je příliš nebezpečné.“

Antonie pohladila hlubokou jizvu, která kazila dokonalost mužského těla. „Deverille, nemůžeš mě chránit navždy. Dokážu se o sebe postarat sama. Mám mozek a svou vlastní vůli. Prosím...“ Úpěnlivě se mu podívala přímo do očí. „Potřebuji ti pomoci. Pro sím, dovol mi to.“

Deverillovi v čelisti zaškubaly svaly. Na výrazu jeho tváře bylo znát, že vede svou vnitřní bitvu logiky proti nejhlubším instinktům. Antonie měla pravdu, že by v pasti na Hewarda byla skvělou návnadou. Jen kdyby se dokázal zbavit svého iracionálního strachu o ni.

Byl Strážcem, to však neznamenalo, že musel jednat proti zdravému rozumu. Jeho duše však přetékala zoufalou potřebou Antonii chránit před vším a před každým, kdo by jí mohl ublížit. Pomalu si začal uvědomovat, že se jedná o emocionální zranitelnost, která nemá nic do činění s démony minulosti. Pokud však bude dostatečně opatrný, jistě ji ochrání...

Deverill se zhluboka nadechl a s pohledem upřeným do hlubokých očí vzal milovanou tvář do dlaní. „Pokud ti něco takového dovolím, pak budu chtít závazný slib, že bez jakýchkoliv otázek a námitek uděláš *přesně* to, co ti řeknu.“

„Udělám. Slibuji. Přisáhám ti naprostou poslušnost.“

„Bez otázek.“

„Ano, bez otázek.“

Deverill si nebyl jistý, zda nedělá největší chybu svého života. „Dobře tedy, přepracuji svůj plán a určím ti v něm své

místo.“

Usmála se na něho tak oslnivým způsobem, až se mu sevřelo srdce. A když ho objala kolem krku a tvář zabořila do pevné hradby mužských svalů, ten pocit jen zesílil.

„Děkuji ti, Deverille. Nebudeš litovat, přísahám.“

Bezmocně ji objal kolem ramen a prsty jedné ruky začal pro česávat hebké vlasy. Bylo zvláštní, jak na něho působí. Celým jeho tělem pulzují mocné vlny touhy, a zároveň cítí něhu a dojetí.

Deverill zavřel oči a v duchu zaklel. Tahle žena ho změnila, obtočila si ho kolem prstu. Už to déle nemohl popírat. Antonie ho zcela ovládla. Probudila v něm závislost, kterou nikdy nechtěl poznat.

Pokožka jí v teplém světle lampy zářila jako čisté zlato. Ležela vedle něho zcela nahá a čekala.

Deverill cítil, jak mu tuhne mužství, jak žebrá o její dotek, o letmé pohlazení. Ještě než mu Antonie nastavila rty k polibku, byl tvrdý a připravený.

Sklonil se a překryl její smyslná ústa svými, neboť nechtěl nic jiného než ji ochutnat.

Byl opilý láskou a přemýšlel, zda tento nutkavý pocit někdy zmizí. Velmi o tom pochyboval. Vždyť jen před malou chvílí ukojil svůj nenasytný chtíč a už po ní znovu touží.

Když roztáhla nohy a pozvala ho dovnitř, jediným rychlým pohybem ji naplnil. A když slastně zasténala, pevně se k ní přitiskl a omámeně si přál splynout v jedno tělo, pohltit ji, vniknout až do její duše.

Netrvalo dlouho a Antonie se začala otrásat v divoké explozi uvolnění, hlasitě křičela a unášela Deverilla až na samotný vrchol.

Až když bylo po všem a oba si unaveně leželi v náruči, Deverill si uvědomil, že znovu nepoužili houbičku. Náhle ho napadla šokující myšlenka. Možná ji přivedl do jiného stavu. Co když je těhotná?

Kolem srdce pocítil zvláštní tlak. Pokud Antonie čeká jeho dítě, je připravený nést následky. Bude si ho muset vzít -, i kdyby ji měl k oltáři přivést v želízkách.

A pokud žádné dítě neexistuje?

Pak si ho stejně vezme, přísahal Deverill v duchu. Jen ji o tom musí přesvědčit.

Antonie se sice chce provdat za šlechtice, ale udělá lépe, když si raději vezme jeho. Alespoň jí dá vzrušující dobrodružství, po kterém tolik touží. Také může řídit Maitlandovu lodní společnost. A jistě ocení její duši a vášně mnohem lépe než jakýkoliv jiný muž. A zároveň ji a její bohatství ochrání před zločinci.

Vždyť Antonie je pro něho jako stvořená. Ta jediná pochopí jeho touhu dále pokračovat v životním poslání, které až dosud řídilo celý jeho život. Po jejím boku nebude muset opustit Strážce nebo snad porušit svou přísahu.

Pochopitelně že se bude jednat o sňatek z rozumu. Vždyť nemají nic společného než svou vášně a touhu po dobrodružství.

Ignorujíc tichý hlásek, který mu říkal, že lže sám sobě, Deverill sevřel Antonii v náruči a spokojeně se usmál.

Nenechají odejít, přísahal si, když se jejich rty spojily.

Ted není správná doba, aby ji něčím takovým zatěžoval. Ale jakmile bude po všem - pokud někdy bude po všem -, pak bude Antonii přesvědčovat tak dlouho, až se dobrovolně stane jeho ženou.

LONDÝN, SRPEN 1815

„O pravdu jste v pořádku, má drahá?“ zeptal se Phineas Cochrane, když vzal Antonii za ruce. „Tolik jsem se o vás bál.“

Zájem, který se odrážel v andělské tváři starého právníka, ji hřál u srdce. „Ano, jsem naprosto v pořádku, Phineasi. Deverill se o mě v Cornwallu skvěle staral. Znáte přece pana Treye Deverilla?“

„Jistě, znám.“ Phineas se obrátil k Deverillovi a srdečně mu potřásl rukou. „Jsem vám nevýslovně vděčný, pane, že jste slečnu Maitlandovou vytrhl ze spárů toho převíta.“

„Neudělal jsem nic jiného, než bylo mou povinností,“ odvětil Deverill.

Zavalitý plešatějící právník byl o hlavu menší než Deverill a alespoň o půl hlavy menší než ostatní gentlemani, kteří se sešli v salonu.

Jakmile pozdě odpoledne zakotvili v přístavu, Deverill svým přátelům poslal zprávu, že je v Londýně. Než se však s Antonii vypravili do Macklinova bytu, museli počkat, dokud na město nepadla tma.

Macky byl hezký mladý muž s kaštanově hnědými vlasy, o kterém Antonie věděla, že býval hercem. Zatímco čekali na ostatní, Macky Antonii galantně nabídl víno a navzdory vážnosti situace, za které se setkali, ji zakrátko rozesmál svými historkami o divadle.

Netrvalo dlouho a připojil se k nim vikomt Thorne a pan Alex Ryder, oba urostlí charismatičtí muži. S lordem Thornem se už několikrát setkala při různých společenských událostech. Jeho plavé vlasy a milá tvář ostře kontrastovaly s temným výrazem Rydera, který vypadal smutně a nebezpečně.

Aniž by jí to někdo musel říkat, Antonie pochopila, že se jedná o Deverillovy přátele Strážce.

Když o chvíli později dorazil Phineas Cochrane, všichni se

usadili a jednotlivě vypovídali o výsledcích svého pátrání.

Pak začali projednávat Deverillův plán, jak dostat Hewarda před spravedlnost.

Antonii se nelíbilo, že Deverill má sloužit jako návnada, přesto v tichosti naslouchala a dávala bedlivý pozor, jak se na jeho návrh budou tvářit ostatní.

„Chci Hewarda dostat jeho vlastními zbraněmi,“ prohlásil Deverill. „Použít proti němu jeho slabost.“

„Á o jaké slabosti teď mluvíte?“ zeptal se Phineas Cochrane.

„O jeho touze po bohatství a moci, to zaprvé. O jeho žárlivosti na mou maličkost, to zadruhé. A zatřetí o jeho posedlosti být nejlepší. Heward příliš tvrdě pracoval, aby získal kontrolu nad majetkem slečny Maitlandové, než aby si ho teď jen tak nechal vyfouknout přímo před nosem. A když mu přece jen začne unikat a přesypávat se do mých rukou, jsem si jistý, že bude jednat.“

Phineas souhlasně našpulil rty. „Bezpochyby Jeho Lordstvo muselo zuřit, že jste vyklouzl z dobře promyšlené pasti a nenechal se uvěznit za vraždu, kterou jste nespáchal.“

Deverill přikývl. „A právě díky tomu bude ještě dychtivější uspět. Řekl bych, že po ničem netouží tolik jako mě zabít. A právě proto se stanu skvělým cílem. Pochopitelně že budu čas od času měnit místo svého pobytu, abych mohl lépe kontrolovat vzniklou situaci.“

„A tak se vám podaří odhalit jeho proradnost,“ hloubal Phineas. „Říkal jste, že chcete Hewarda vyprovokovat, aby se ke svým zločinům sám přiznal?“

„Přesně tak. I když máme několik svědků, kteří jsou ochotni proti Hewardovi svědčit, k obvinění lorda bude zapotřebí dlouhá řada důkazů. Bude těžké už jen přesvědčit soudce, aby proti němu zahájil trestní stíhání. A právě proto potřebujeme Hewardovo veřejné přiznání. Jen tak může být okamžitě zatčený a uvězněný, dokud neproběhne řádný soud.“

Alex Ryder se podíval na právníka. „Také se potřebujeme ujistit, že Deverill bude jednou provždy zbavený podezření z vraždy. Vyšetřovatel, který ho chtěl minulý měsíc zatknout, nám daroval trochu času, abychom mohli dokázat jeho nevinu.“

„Opravdu?“ Phineas pozvedl obočí. „To by mě zajímalo, jakým způsobem jste přemluvil státního zástupce spravedlnosti, aby pozapomněl na své poslání. Úplatek?“

Ryder se nebezpečně usmál. „Slíbil jsem mu, že o své jistě

nepřijde. Pokud se nám nepodaří dokázat Hewardovu vinu, Deverill se dobrovolně přihlásí na policii. Rozhodně se mu nelíbilo, že mu vězeň proklouzl mezi prsty, a Deverillův útek ho jen přesvědčil o jeho vině.“

Antonie cítila, jak se jí hrůzou sevřel žaludek. Takže pokud se jim nepodaří Hewarda usvědčit, Deverilla pověsí za vraždu kurti zány.

„Nejlepší by bylo,“ dodal Macky, „kdyby se nám podařilo odhalit pravého pachatele. Našel jsem ty tři ničemy, kteří to pravděpodobně mají na svědomí. Mám jistou šanci, že výměnou za shovívavost jeden z nich prodá své kumpány..., a dokonce dosvědčí, že si je najal Heward.“

„Ale slovo vraha,“ řekl vikomt Thorne, „nemá proti slovu lorda žádnou váhu.“

Phineas Cochrane se zamyšleně zamračil. „Pan Barnaby Trant, ředitel Maitlandovy lodní společnosti, by nám rovněž mohl podat pomocnou ruku, když uvážím, jakých zločinů se dopustil. Vždyť obchod s otroky je nejen nezákonný, ale v očích veřejnosti velmi nepopulární.“

„S tím počítám,“ řekl Deverill. „Mám v plánu využít Tranta, aby nám pomohl sklapnout past. Samozřejmě až budeme připraveni. Do té doby bych však Hewarda nechtěl zbytečně vyplašit.“

Deverill se podíval na lorda Thorna. „Jakmile se Heward do zví o Antoniině návratu do Londýna, bude chtít zjistit, zda jejich zasnoubení ještě stále platí -, ačkoliv po měsíční nepřítomnosti a bez jediného řádku na vysvětlenou snad pochopí, že ho Antonie poslala k vodě. Pravděpodobně se bude i domýšlet, že se Antonie proti němu spojila se mnou. V tom případě bude nepřítel vzteky a jistě jí bude chtít ublížit. A právě proto mi, Thorne, budeš ručit za její bezpečnost. Byl bych rád, kdyby dnes večer mohla zůstat u tebe a Diany. A zítra, až se vrátí domů, je třeba zajistit ozbrojenou stráž.“

Thorne se usmál. „Považuj to za vyřízenou věc. S ochranou žen mám bohatou zkušenost.“ Obrátil se k Antonii. „Má žena bude ráda, že se s vámi seznámí, slečno Maitlandová.“

Antonie věděla, že se vikomt nedávno oženil, ale lady Thorno-vou ještě neviděla. „Potěšení je na mé straně,“ řekla a

podívala se na Deverilla. „Ale ta ozbrojená stráž je skutečně nutná?“

„Bez námitek, vzpomínáš?“ připomněl jí Deverill slib, který mu dala.

Pokorně přikývla. „Dobře tedy, co přesně chceš, abych dělala, Deverille?“

„Očekávám, že s tebou Heward bude chtít mluvit. Až přijdeš domů, dáš mu vědět, že ses vrátila, ale nepřijmeš ho. Tím ho ještě více podráždíš. Pak zařídíme, aby ses s ním potkala na veřejném místě, kde tě budeme hlídat.“

„Markýz z Legmore ve čtvrtek večer pořádá maškarní ples,“ řekl Thorne. „Pokud zbraně budou součástí našeho kostýmu, můžeme slečnu Maitlandovou lépe chránit.“

„A Dev může jít v přestrojení,“ vybídl Macky.

„To ne,“ nesouhlasil Ryder. „S jeho výškou a postavou ho každý snadno pozná.“

„Obávám se, že máš pravdu,“ souhlasil Deverill. „Věřím však, že ji dokážete ochránit i beze mě.“

„Ale co mu mám říct, až ho uvidím?“ zeptala se Antonie.

„Zprvče musíš oficiálně zrušit vaše zasnoubení. Pak naznačíš, že až bude dokázaná má nevina, máš v plánu provdat se za *mě*.“

Antonie se zkoumavě podívala na Deverilla. „Ale nemyslíš to vážně, že?“

„Je to způsob, jak Hewarda pořádně rozlítit.“

„Máš pravdu, to jistě zabere. Ale co pak?“

„Pak,“ dodal s nebezpečným zablýsknutím v očích, „sklapne me past. Dáme mu vědět, kde mě může najít. Pane Cochrane, ve čtvrtek odpoledne bych byl rád, kdybyste nás mohl doprovodit na schůzku s ředitelem Trantem. Pokud bude souhlasit se svou rolí, nebudeme trvat na obžalobě.“

„Rolí?“

„Ano. Trant navštíví lorda Hewarda a bude ho žádat o ochranu přede mnou. Řekne, že hledám usvědčující důkazy proti Hewardovi a že jsem Trantovi vyhrožoval těžkým ublížením, pokud ovšem nebude spolupracovat. Rovněž mu prozradí, že se se mnou má setkat v pátek večer na určitém místě a v určitou hodinu. Pokud nám to Heward spolkne, okamžitě začne osnovat svůj plán.“

„Do pátku nám zbývají už jen tři dny,“ řekl Thorne. „Stihneš všechno připravit?“

„Budou muset,“ odpověděl Deverill. „Po čtvrtečním plese bude Heward celý nedočkavý, jen aby mě už dostal. Je lepší jednat hned a nenechat ho vychladnout. Rydere, ty na naši páteční schůzku zajistíš obecnstvo. Budeme

potřebovat i nějaké šlechtice, kteří by nám jeho doznání dosvědčili.“

„Proč ne? Napadá tě někdo?“

„Tajemník ministra vnitra, lord Wittington, bude skvělým kandidátem. A možná i někdo společensky důležitý.“

„Co takhle lord Ranworth?“ navrhla Antonie. „Jeho žena je nepopíratelná vůdčí osobnost londýnské společnosti.“

Deverill souhlasně přikývl. „A teď se zaměřme na detaily...,“ řekl a naklonil se dopředu.

Následující hodinu podrobně diskutovali o Deverillově plánu, přičemž začali s vhodným místem jejich schůzky. Když Phineas Cochrane nabídl svoji městskou kancelář, Antonie souhlasila, neboť se jednalo vskutku o skvělé místo. Budova stála v blízkosti za-travněné aleje a večer tam bývala tma a naprostý klid.

Když vše dopodrobna domluvili, společnost povstala, aby se každý vydal svou cestou. Jako první odešel Phineas, pak Ryder a nakonec lord Thorne s Antonii. Dnešní noc zůstane s Thornem a s jeho novomanželkou Dianou. Zítra se konečně vrátí do svého domova, kde na ni bude čekat malá armáda Thornových ozbrojených strážů.

Deverill Antonii přidržel plášť, pak s ostatními vyšel před dům, kde ji na chvíli zdržel.

Antonie cítila, jak se uvnitř chvěje - důsledek lítosti nad tím, že se bude muset s Deverillem rozloučit, a nejistoty, co se mu může v příštích několika dnech stát.

„Do pátku tě asi neuvidím, že?“ zamumlala.

„Pochybuji.“ V očích se mu zračila starost. „Až se na maškar ním plese potkáš s Hewardem, v žádném případě nesmíš riskovat, rozumíš? Tvým úkolem je v něm podnítit vzték proti *mé* osobě.“

„Budu se snažit.“

Deverill ji vzal za ruce a jeho pohled klesl k plným rtům, jako by ji chtěl políbit. Když se odtáhl, Antonie ucítila prudký záchvěv zklamání. Nejraději ze všeho by Deverilla sama políbila, vrhla se mu kolem krku a zoufale ho prosila, aby tolik neriskoval. Zmohla se však jen na několik slov: „Deverille..., prosím, dej na sebe pozor.“

Potrásł hlavou. „Spíše se bojím o tebe. Na maškarním plese se Heward jistě bude snažit zatáhnout tě stranou, ale Thorne tě ne spustí z očí. A ne že půjdeš bez nabitě pistole.“

„Já vím. Ale ty mi slib, že až budeš s Hewardem, nebudeš zbytečně riskovat.“

„Slibuji.“

Dlouho hleděla do Deverillových očí a přála si vědět, jak ho ochránit. „V pátek si s sebou vezmu luk a šípy. S lukem mi to jde mnohem lépe než s pistolí.“

Deverill se pobaveně usmál. „Jak myslíš, ale stejně nebudeš mít příležitost zamířit. Budeš tam jen jako pozorovatel.“

Vzal ji za loket a vedl k Thornovu kočáru. Pomohl Antonii nastoupit a pak se obrátil na svého přítele.

„Dej na ni pozor,“ řekl tiše.

„Dám,“ slíbil Thorne, než si sedl vedle Antonie a zaťukal na svého kočího, aby se vydal na cestu.

Deverill pozoroval kočár, který pomalu mizel v temné ulici, a měl pocit, jako by se mu srdce drolilo na tisíce drobných kousků. Bylo to proti všem jeho ochranným instinktům, spustit ji z dohledu, když jí hrozilo nebezpečí v podobě Hewarda.

Prsty si nervózně pročísl vlasy. Pokud se týkalo jeho, bezvýhradně Thornovi důvěřoval. Pokud však šlo o Antonii, nevěřil vů bec nikomu.

Když se vrátil do salonu, našel Mackyho pohodlně usazeného v křesle, v ruce sklenici brandy. Deverill šel rovnou k servírovacímu stolku a rovněž si z karafy odlil řádnou dávku jantarové tekutiny.

„Tak mi teď prozrad', starý brachu,“ řekl Macky, „uvažuješ o zakotvení v klidných vodách?“

Deverill se na něho překvapeně podíval. „Co tím myslíš?“

„Přece slečnu Maitlandovou. Je to skutečná krasavice, bohatá. A řekl bych, že má hlavu, která není jen na okrasu. A zdá se, že má oči jen pro tebe. Mohu přát hodně štěstí?“

To by mě nejdříve musela chtít, pomyslel si Deverill. Hlasitě však řekl: „Její otec s ní měl jiné plány.“

„Tak co s tím budeš dělat? Jsem nedočkavostí celý bez sebe.“

„To není tvoje starost,“ řekl Deverill a jedním dlouhým lokem vypil sklenici brandy.

Macky tiše hvízdal. „Jsi na tom bídne, příteli. Jen to přiznej.“

„Co mám přiznat?“

„Že jsi až po uši zamilovaný.“

Deverill ztuhl, v hrudi se mu na chvíli zastavilo srdce. Bylo tak těžké o tom mluvit.

Neklidný a vyvedený z míry si znovu nalil plnou sklenici brandy a snažil se utišit znepokojené myšlenky. Ovšem bez úspěchu. Přešel přes pokoj a zničeně klesl do polstrovaného křesla.

„Copak to je tak zřejmé?“ zeptal se nepřirozeně ochraptělým hlasem.

„Jen pro mě,“ odpověděl Macky. „Nezapomeň, že jsem herec. Celý život studuji lidskou povahu. Slyším tvé tiché vzdechy. Vidím způsob, jakým se na ni díváš.“ Macky sledoval Deverilla roztančeným pohledem. „Jak komické! Nikdy jsem nedoufal, že se toho dočkám. Co se stalo, že tak neohrožený dobrodruh, který vždy tvrdil, že se nikdy neusadí, náhle změnil názor?“

Potkal Antonii, to se stalo.

„Raději drž jazyk za zuby, ty starý tlachale,“ houkl Deverill nevesele.

„Jak myslíš,“ řekl Macky. „Jen se modlím, aby to nebylo nakažlivé. Nejdříve Cara, pak Thorne, a teď ty.“ Potrásl hlavou a vstal z křesla. „Já mám totiž v úmyslu zůstat starým mládencem ještě hodně dlouho. V moři je totiž příliš mnoho krásných ryb, než abych plul jen s jedinou. I když musím říct, klobouk dolů. Kdybych se někdy chtěl oženit, pak jedine se slečnou Maitlandovou. Je krásná, chytrá, okouzlující, bohatá.“

Deverill svého přítele zpražil rozzlobeným pohledem. Macky se usmál, v obranném gestu zvedl ruce a vyšel z místnosti.

Deverill se ponořil hlouběji do křesla a znovu se napil. Antonie oplývala všemi kvalitami, o kterých Macky mluvil, a mnohem víc..., ale přesto nemají nic společného s tím, proč ho tolik přitahuje.

Antonie byla jediná žena, po jejímž boku něco *cítit*. Neustále strkala nos do věcí, do kterých jí nic není, provokovala, vzbuzovala v něm ty nejtemnější emoce, které chtěl nechat pohřbené..., ale zároveň ty nejzářivější, jako vášně, touhu, potřebu. Něžnost, vřelost a starost o druhého.

Lásku.

Snažil se s ní bojovat. Horečně ignoroval nepojmenovanou touhu, kterou v něm roznítla. Proti jeho vůli se mu však propálila pod kůži. Vnikla mu do srdce. Právě před dvěma dny se rozhodl, že se s Antonií ožení. Nebylo to však pro její dobro, jak se snažil sám sebe přesvědčit, ale pro jeho vlastní. Protože bez ní nedokáže žít.

Jestli si myslí, že má právo na šťastný život po jejím boku, pak je zatracený blázen. Deverill zíral na dno své sklenice a hlavou se mu honily temné myšlenky.

Přesto se jí nikdy nevzdá. Antonie si vezme jen jeho a nikoho jiného.

Antonie patří jemu. A jestli se mu podaří porazit Hewarda, bude o ni usilovat do posledního dechu.

Deverill se naposledy zhluboka napil a cítil, jak se mu tekutina propaluje do žaludku. Budoucnost s Antonií bylo něco, za co se vyplatí bojovat.

Potíž byla v tom, že pokud se mu nepodaří Hewarda přelstít, pak ho zřejmě pověsí a na budoucnost s Antonií už zřejmě nedojde.

Antonie přes přeplněný sál pozorovala lorda Hewarda a divila se, jak někdy mohla uvažovat o společné budoucnosti. Ted stačilo, že s ním sdílela jednu místnost, a celá se chvěla odporem.

Na rozdíl od většiny hostů neměl žádný kostým. Místo toho si na běžné večerní šaty oblékl černý saténový plášť. Poloviční maska ukrývala vrchní část jeho obličeje, nedokázala však utajit jeho zamračený výraz. Rozhlížel se kolem sebe a zřejmě ji hledal.

Když se Heward podíval jejím směrem, cítila, jak ztuhla, ačkoliv nebylo pravděpodobné, že by ji v kostýmu pastýřky poznal. Vysoká napudrovaná paruka skrývala charakteristické kaštanové vlasy, zatímco zahnutá hůl, kterou poháněla své imaginární stádo, mohla v případě potřeby posloužit k obraně.

Dnes večer tady byli rovněž Deverillovi přátelé. Po pravé straně stáli lord a lady Thornovi a po levé Alex Ryder. A

kdesi nedaleko se pohyboval Macky, který si vybral kostým lokaje.

Všechno šlo přesně podle plánu. První večer po svém příjezdu strávila v domě vikomta Thor na a jeho překrásné ženy Diany, která se ukázala jako velmi nadaná malířka. Antonie si Dianu okamžitě oblíbila a byla jí vděčná za podporu a za ženskou perspektivu v této ryze mužské baště Strážců.

Následující ráno se Antonie vrátila do svého domu, kde se nejdříve ze všeho srdečně přivítala se starou hospodyní paní Peekeovou.

Potom poslala oznámení o svém návratu do společenské rubriky večerního vydání. Byl to nejlepší způsob, jak o sobě dát vědět. A nakonec se vydala navštívit svou nejmilejší přítelkyni Emily, lady Sudburyovou.

Podle upjatého výrazu, s jakým ji Emily přijala, Antonie pochopila, že se na ni stále ještě zlobí.

Nicméně než dojedly čajové koláčky a dopily horký čaj, Emily se na Antonii konečně přestala mračit. Alespoň do té doby, než přišla řeč na lorda Hewarda.

„Když jsi tak narychlo zmizela, Antonie, Heward byl strachy celý bez sebe. Několikrát se po tobě ptal, ale já jsem neměla ani tušení, kam jsi vlastně odjela. Musím říct, že takhle bys se svým snoubencem neměla jednat.“

„Heward už není můj snoubenec, Emily,“ prohlásila Antonie.

Mladá vévodkyně se zdála být šokována. „Proč ne?“

Antonie se ušklíbala. „To je dlouhá historie.“

„Antonie..., co jsi mi neřekla? Copak my dvě před sebou máme nějaká tajemství?“

Její přítelkyně se znovu cítila dotčená a Antonie spěšně vyhrkla: „Nesmím ti nic říct, ale slibuji, že jakmile bude po všem, všechno ti vysvětlím.“

Emily si ji podezřívavě prohlížela. „Má to co dělat s tím kriminálním, Treyem Deverillem? Doufám, že víš, že je podezřelý z vraždy?“

„Deverill není žádný kriminálník,“ odpověděla až příliš ostře. „A rozhodně není vrah.“

Emily povytáhla obočí. „Věděla jsem to! Má něco společného s tvým zmizením!“

„Skutečně ti nic nesmím říct.“

Na Emilyině tváři se usadil spokojený výraz. „Takže jsi konečně zažila skutečné dobrodružství, jak sis vždycky přála?“

Antonie cítila, jak se červená. Zoufale se snažila nemyslet na vášnivé chvíle, které spolu s Deverillem prožili, avšak marně. Nicméně bylo to něco, co nemohla svěřit ani své nejlepší přítelkyni. Bude jí však muset podat určité vysvětlení, jinak Emily nepřestane vyzvídat.

„Ano, máš pravdu. Musíš mi ale slíbit, že to neřekneš ani živé duši, Emily. Zvláště ne Hewardovi. Mělo by to katastrofální následky.“

„Mé rty jsou jako na zámek, slibuji.“ Emily vyslovila přísahu, kterou často používaly jako dvě školačky. Pak se tajemně usmála a řekla. „Já mám taky tajemství.“

„Jaké?“

Emily chvíli mlčela, ale pak vyhrkla: „Jsem v jiném stavu!“

Antonie pohledem zalétla k přítelčinu břichu a všimla si, že je skutečně trochu kulatější. Vyskočila na nohy, popadla Emily kolem krku a vtiskla jí mlaskavý polibek. „Emily, jsem tak šťastná!“

„A co potom já! A Sudbury je celý bez sebe. Tolik si přál dědice. Doufám, že to bude chlapec. Jeho matka by mi dceru asi nikdy nedovolila. Ted jsem ale ráda, že jsi konečně zpátky, abys mi mohla dělat společnost, Antonie. Ráno mi bývá trochu nevolno...“

Antonie si v duchu oddychla, že tak rychle zažehnala krizi, a pozorně vyslechla o všech strastech a slastech těhotenství. Když konečně nasedla do kočáru a vydala se domů, doprovázeli ji čtyři Thornovi ozbrojení sloužící.

Pozdě večer, když se v domě ukázal Heward a žádal o přijetí, byla za jejich přítomnost nesmírně vděčná. A stejně tak dnes ráno. Pokaždé dostal odmítnutí, ale při druhém pokusu ho lokaj - přesně podle instrukcí - informoval, že pokud chce se slečnou Maitlandovou mluvit, dnes večer se zúčastní Legmoreova maškarního plesu.

Heward pohledem netrpělivě prohledával taneční sál a podle strohého držení těla a zamračeného výrazu musel být vzteky doslova nepřičetný.

Antonie se vnitřně zachvěla. Byla ráda, že s ním dnes večer nemusí být sama -, a to nejen proto, že se ho opravdu bála. Nebyla si totiž jistá, zda by v soukromí neztratila kontrolu nad svými nenávistnými pocity, které v ní vzbuzoval.

Jejich pohledy se střetly a ona cítila, jak v ní bouří vztek. Heward pravděpodobně zabil jejího otce, a to jen proto, aby se zmocnil jeho bohatství. A jako by toho nebylo dost, nechal zabít zcela nevinnou ženu a pak její smrt svedl na Deverilla.

Antonie však věděla, že ještě stále nemají žádné důkazy. Jestli chce Deverilla zbavit podezření a usvědčit vraha svého otce, musí dnes večer hrát svou roli.

Nesmí selhat, přísahala si v duchu, když viděla barona, jak si k ní razí cestu.

Hněv se jí musel zračit na nekryté části obličeje, poněvadž lord Thorne zašeptal varovná slova a Diana se na ni povzbudivě usmála. Pak kolem jen tak náhodou prošel Macky a lišácky na ni mrkl.

A právě jeho gesto jí dodalo potřebnou odvahu, aby se mohla setkat s podlým ničemou, který se k ní blížil.

Zhluboka se nadechla a na tváři vykouzlila chladný úsměv. „Lorde Heward, tak ráda vás zase vidím,“ prohlásila milým hlasem.

Vzájemně si vyměnili zdvořilosti a pak Jeho Lordstvo představila svým novým přátelům, lordu a lady Thorneovým a panu Ryderovi. Zdvořile odmítla Hewardův návrh, aby si promluvili v soukromí, a místo toho navrhla, že by ji mohl vyzvat k tanci.

Zcela rozhodně odmítla odložit svou pastýřskou hůl, i když na tanečním parketě s ní vypadala poněkud nevhodně. Když ji Heward vzal za ruku, jen s přemáháním se mu nevyškubla, ale dokonce i přes rukavici cítila, jak jí po jeho doteku naskakuje husí kůže. Konečně začala hrát hudba.

„Chyběla jste mi, drahá,“ řekl Heward a zkušeně ji vedl po parketu.

„Opravdu?“ zamumlala Antonie.

„Ano. Zmizela jste tak náhle a já jsem vůbec nevěděl, co se vlastně stalo. Báł jsem se, že se na mě zlobíte, ale neměl jsem ani to nejmenší tušení, co jsem vám udělal.“

Jízlivě se usmála. „Takže vy jste neměl ani tušení? No tak, Heward, myslela jsem, že jste vnímavější.“

„Co tím chcete říct?“ zeptal se ostře.

„Pokud se na vás zlobím, je to proto, že se mi donesly zprávy o vašem ilegálním obchodě s otroky, ke kterému jste navíc zneužil lodě mého otce.“

Heward dlouhou dobu mlčel. Zcela zřejmé zvažoval, zda se má pokusit obvinění vyvrátit.

Antonie se nebezpečně usmála. „A co hůř, zneužil jste mou důvěru, abyste si namastil svou vlastní kapsu. Ještě štěstí, že se o tom nedozvěděl otec. Dovedete si vůbec představit, jak by mu to asi ublížilo, když vezmeme v úvahu jeho srdeční slabost?“

Heward stále mlčel. Upřeně ji pozoroval a z výrazu její tváře se snažil vyčíst, co všechno Antonie ví. Pak se však rozhodl, že nejlepší bude zapírat.

„Mýlíte se, drahá. O žádném ilegálním obchodě jsem neměl ani tušení. Pokud se něco takové stalo, pak v tom má prsty Trant.“

Antonie se musela ze všech sil ovládat, aby tomu bezpáteřnému neřádovi nevyškřábala oči. „Prosím, nepochybujte o mé inteligenci, lorde. Víím všechno o vašem vydírání, kterým jste ředitele Tranta přinutil k falšování dokladů. A proto jste právě přišel o veškerou kontrolu nad společností mého otce.“ Sladce se na něho usmála. „Abych řekla pravdu, lorde Heward, už s vámi nechci mít nic společného.“

Heward zbledl. „Rušíte naše zasnoubení?“

„Obávám se, že budu muset. Nemohu se totiž provdat za dva gentlemany najednou. Pan Trey Deverill mě požádal o ruku a já jsem řekla ano.“

„To nemyslíte vážně,“ řekl Heward výhružně.

„Proč ne?“

„Deverill je obviněný z vraždy ženy... nízké morálky.“

„Ach, víím o tom,“ odvětila Antonie ve snaze rozlítit Hewarda až do krajnosti. „A vůbec tomu nevěřím. Popravdě řečeno mi to obvinění přijde směšné. A jak lépe přesvědčit veřejnost, že věřím v jeho nevinu, než že přijmu jeho nabídku ke sňatku?“

Baron se mlčky snažil ovládnout a znovu získat ztracenou rovnováhu. Antonie si pomyslela, že měl Deverill pravdu. Nejlepší cesta, jak roznítit Hewardův hněv a probudit jeho

žárlivost, byl fakt, že se rozhodla provdat za jeho rivala. Že se v jejích očích Deverillovi nikdy nevyrovná, i když vlastní titul a uznávanou pozici ve společnosti.

„Obdivuhodný postoj, má drahá,“ řekl Heward konečně. „Je zvláštní, jak rychle jste mě dokázala odkopnout po tom všem, co jsem pro vás udělal.“

Antonie cítila, jak se zlostí doslova chvěje. „Ach, pochybuji, že vás tím nějak zraním, lorde. I když chápu, že vám bude chybět můj majetek.“

Heward zatnul zuby. „Kde je ten neřád, kterého si chcete vzít? Vrátil se s vámi do Londýna?“

„Vlastně ano. Jistě však pochopíte, že vzhledem k vzniklé situaci se musí skrývat. Jeho případu se však ujal Phineas Cochrane. Jsem mu za to velice vděčná a doufám, že se všechno co nevidět objasní a Deverill bude zproštěn viny. Jistě víte, že Phineasova schopnost coby právníka je nedosažitelná.“

Po této jízlivé poznámce Hewardovo sevření ruky poněkud zesílilo. Antonie věděla, že je rozzuřený a že mu dělá velké potíže skrývat to. „Musím říct, že jste mě zklamala, drahá. Jsem však přesvědčený, že všechny tyto nesmysly nejsou z vaší hlavy.“

„Skutečně to jsou nesmysly, lorde Heward?“

„Ano. A já vím, že jste natolik moudrá, abyste mi dala šanci dokázat vám to.“

„Prosím, jen to zkuste,“ prohlásila Antonie nedůvěřivě.

Právě dozněly poslední takty waltzu. Heward ji doprovodil zpět k lordu Thornovi a zdvořile se vzdálil. Nicméně podle vzteku, který mu plál z očí, Antonie věděla, že získala nebezpečného nepřítele, a byla ráda, že kolem sebe má ochranu Deverillových přátel.

Pozorovala, jak se Heward vzdaluje, a poprvé za dnešní večer oddychla.

Svou část úkolu splnila. Teď je řada na Deverillovi.

V temných ulicích se líně povalovala mlha. Deverill stál ve stínu Bedfordova domu a čekal. Když uslyšel skřípavý zvuk blížícího se kočáru, raději se přikrčil za zděný sloup kovaného plotu.

Městský kočár s korunkou skutečně zastavil před domem. Vystoupil z něho plavovlasý muž v černém plášti a Deverill se spokojeně usmál. Heward z maškarního plesu odešel předčasně, což znamená, že Antonie uspěla.

Koutkem oka v povzdálí zahlédl dva muže na koních a v tlumeném osvětlení pouliční lampy rozeznal jejich siluety. Ryder s Mac-kym sledovali Hewarda, aby jim náhodou nezmizel z očí.

Nebylo se co divit, že baronův hlas zněl poněkud rozladěně. Jakmile kočár odřachotil, Heward nasupeně prošel branou a po šterkem vysypaném chodníku se vydal k hlavnímu vchodu. Jestli bude reagovat tak, jak očekávají, kočár zanedlouho přijede zpátky.

Chvilí poté, co Heward vyběhl po schodišti a zmizel v domě, se k Deverillovi v tichosti přidali Alex Ryder a Macky.

„Co Trant?“ zeptal se Macky. „Udělá, co slíbil?“

„Ano,“ zamumlal Deverill. „Už na Hewarda čeká uvnitř.“

Ředitel Trant se zoufale snažil zachránit, a proto souhlasil se všemi podmínkami a návrhy. Pokud měla past sklapnout, Heward se musel bezpodmínečně dozvědět místo a čas zítřejšího setkání Tranta s Deverillem.

„Až se Heward dozví, že jsem se snažil proti němu poštvat i Tranta, bude vzteky bez sebe,“ dodal Deverill tiše. „Otázka je, zda Jeho Lordstvo bude jednat ještě dnes, nebo za svými kumpány zajede až zítra.“

„Já vsázím na dnešek,“ spekuloval Ryder. „Určité tě bude chtít dostat co nejdřív.“

„Také v to doufám,“ řekl Deverill, „v opačném případě vás čeká dlouhá

noc.“

„Žádný strach,“ zašeptal Macky s úšklebkem. „Nespustíme ho z očí.“

Budou hlídat jeho dům tak dlouho, dokud to bude nutné. A jestli Heward znovu zavolá kočár, budou ho sledovat na koních, které nechali ve vedlejší ulici.

Jejich předtucha se ukázala jako správná. Ani ne o deset minut později z domu vyšel ředitel Trant a tvář si otíral bílým kapesníkem, což byl domluvený signál, že Heward reagoval přesně podle očekávání.

Deverill se temně usmál.

Za čtvrt hodiny se ze tmy znovu vyřítil Hewardův kočár a zastavil před domem. Ryder a Macky se okamžitě vydali pro koně, zatímco Deverill zůstal v úkrytu a pozoroval, co se bude dít.

O chvíli později z domu vyběhl Heward. Než nasedl do kočáru, vyšťekl na kočího strohé rozkazy. Vůz se okamžitě rozjel a ostrým tempem mizel v temných ulicích, ale Ryder a Macky mu byli v patách.

Ještě Deverillovi zasalutovali na pozdrav a vzápětí je pohltila všudypřítomná mlha.

Deverill se vydal přes náměstí, kde na něho za rohem čekal pronajatý kočár. Teď se podle plánu vrátil do Mackyho bytu a nechal své přátele, aby dělali svou práci.

Deverill však nedokázal usnout a netrpělivě čekal na návrat kolegů, kteří se objevili až ve tři ráno.

Macky se uculoval od ucha k uchu, zatímco na Ryderově tváři pohrával decentní úsměv.

„Náš milý baron navštívil svého zjizveného přítele,“ oznámil Macky s triumfálním úsměvem.

Deverill přikývl. „Pak tedy můžeme s jistotou říct, že na sebe nedají dlouho čekat. Myslím, že náš plán vyšel, souhlasíte?“

Deverill stál na tichém nádvoří a napjatě čekal, až se objeví jeho nepřátelé. Schůzka s Trantem byla naplánovaná na deset hodin.

Byl téměř stoprocentně přesvědčený, že Heward na něho dnes večer pošle své kumpány, nevěděl však, zda s nimi

přijde i baron, aby na věc osobně dohlédl.

Deverill slyšel tlukot vlastního srdce. Všechny obchody a kanceláře v okolí byly už dávno zavřené a jejich majitelé a zaměstnanci spokojeně seděli doma u večeře nebo oddychovali ve svých postelích. Někde nablízku se ukrýval Ryder a Macky.

Většina nádvoří honosného domu ze tří stran obklopeného vysokými zdmi, ve kterém se povětšinou nacházely kanceláře právníků, se utápěla v naprosté tmě, jen u zadní brány tlumeně svítila pouliční lampa.

Napolo skrytý za pečlivě strážným keřem měl Deverill dobrý výhled na zadní bránu, kterou úmyslně nechali odemknutou. Přesto si hlídal i boční branku, která vedla do zatravněného parku. Così mu říkalo, že jestli se dneska jeho nepřátelé objeví, přijdou právě tudy.

A nemýlil se. Skřípavý zvuk nenaolejovaných závěsů mu roz-pumpoval krev. Zvuk náhle ustal a na nádvoří se rozhostilo dlouhé ticho. Pak panty znovu zaskřípaly.

Deverill pozoroval, jak na nádvoří vklouzly tři mohutné postavy. Na hlavách měly černé kapuce a v rukou držely pistole a nože.

Jejich vzezření mu náhle připomnělo onu noc v domě madam Bruno, kdy zemřela nevinná žena.

Deverill zlostně zaťal pěsti a nejraději ze všeho by si to s nimi vyřídil hned teď, ale musel počkat, jestli se objeví Heward.

A dočkal se. Znovu se ozval skřípavý zvuk branky a na nádvoří se objevil plavovlasý baron, vyzbrojený dvěma pistolemi. Deverillovi se prudce rozbušilo srdce, trpělivě však počkal, dokud kolem něho Heward neprošel.

„Ale, ale,“ řekl tiše. „Jaké překvapení, Vaše Lordstvo.“

Všichni čtyři vetřelci sebou trhli, otočili se a pohledem prohledávali temný kout. Jako první Deverilla uviděl Heward a obě pistole namířil přímo na něho.

Deverill rovněž ukázal své pistole a vystoupil ze stínu. „Kde je Trant?“ zeptal se barona, i když odpověď znal.

Heward se jízlivě usmál. „Ředitel Trant dneska nepříjde.“

„Takže ty jsi tady jeho jménem?“ Deverill hlavou kývl k Hewardovým

pistolím. „Mohl bys mi vysvětlit, proč jsi s sebou přivedl ta vraždící monstra?“

„Jsem si jistý, že to uhodneš.“

„Bojíš se, že by Trant mohl vyzradit tvůj ilegální obchod s otroky.“

Šlechtic ztuhl. „Trant mi může být ukradený. Jeho slovo proti mému vůbec nic neznamená.“

„Ale se mnou to tak jednoduché nebude,“ protáhl Deverill záměrně výsměšným tónem. „Konečně jsem pochopil, co jsi zač. Ušil jsi na mě pěknou boudu a obvinil mě z vraždy. Ale jestli jsi čekal, že se mě tím zbavíš, pak ses hluboce mýlil.“

„Myslíš?“ V otázce se odrážel náznak jízlivosti.

„Ano. Tentokrát jsi šlápl vedle, Heward.“

Cvakl zámek pistole. „Ale jdi, to *tebe* hledají za vraždu, Deverille. To ty jsi překročil zákon.“

„Ano, v jednom máš pravdu, prozatím jsem hledaný kriminálník. Ale nebude to dlouho trvat. Madam Bruno je připravená svědčit v můj prospěch. Společně dokážeme, že za vraždou její zaměstnankyně stojíš ty.“

„Jak by mohla svědčit? Nic neviděla.“

„Ale ví, že jsi celý večer naplánoval. A pro vyšetřovatele jsi ji poslal dřív, než se cokoliv stalo. Lhala, protože jsi ji podplatil a také se tě bála. Ale její doznání bude stačit, aby očistilo mé jméno a jako vraha označilo tebe.“

Heward se ušklíbl. „Kdo bude věřit prostitutce?“

Deverill pochopil, že bez vyprovokování se Heward jen tak nepřizná, a proto změnil taktiku. „Například slečna Maitlandová. Rozčílilo ji to natolik, že okamžitě zrušila vaše zasnoubení. Musí to být rána, mávnutím ruky přijít o všechnen její majetek poté, jak tvrdě jsi pracoval. A nejspíš se ti nelíbí ani to, že jsem ji proti tobě pošťval já, stejně jako Tranta.“

Heward sebou po Deverillové samolibé poznámce trhl. Obrátil se ke svým kumpánům a vyštěkl: „Chyťte toho parchanta!“

Tři rváči se pomalu blížili k Deverillovi.

Ochotně roztáhl ruce a nechal se odzbrojit. Heward ho bude chtít zcela jistě zabít, ale Deverill potřeboval, aby baron udělal chybu. A když se bude cítit sebejistě, zcela určitě se nezapomene pochlubit všemi svými triumfy.

A navíc, dokonce ani šlechtic by nepokoušel spravedlnost natolik, aby před svědky zastřelil neozbrojeného muže.

Zvedl prázdné ruce a výsměšným tónem pokračoval: Jak

zbabělé, lorde. Poslal jsi tyhle tři kumpány, aby zabili nevinnou ženu, poněvadž sám jsi na to neměl dost odvahy. A teď zase chceš, aby za tebe udělali špinavou práci.“

Deverill slyšel, jak Heward skřípal zuby, ale přece jenom se nepřestal ovládat. „Dost už těch nesmyslů, Deverille. Raději se hni ke dveřím.“

Deverill si chvíli prohlížel pistoli, která mu mířila přímo na hrud', a pak tázavě pozvedl obočí. „Proč? Chceš mě zabít?“

„Ani nevíš, jak rád bych to udělal. Způsobil jsi mi už dost potíží.“

Deverill jen pokrčil rameny. Ještě mi něco řekni, Heward.“ Heward přimhouřil zrak. „Co chceš vědět?“ Jak zemřel Samuel Maitland. Zabil jsi ho sám, nebo to udělali tihle tři?“

Heward se zlomyslně usmál. „To je nesmysl. Zemřel na srdeční slabost.“

„Protože jsi ho otrávil.“

„Tak už dost.“ Heward udělal krok směrem k Deverillovi a výhrůžným hlasem řekl: „Nepokoušej mě, Deverille. Teď sebou hni ke dveřím.“

„Aha, už to chápu. Chceš mě zastřelit uvnitř domu, aby rána nebyla tolik slyšet.“

„Přesně tak.“ Na Hewardově tváři pohrával smrtelně nebezpečný úsměv. „Rozhodně nemám v úmyslu nechat tě naživu, abys mi mohl stále zasahovat do života.“

Deverill chvíli počkal, pak se bleskurychle rozběhl a skočil za řadu okrasných stromů. Uslyšel za sebou ohlušující ránu a Hewar-dův zlostný křik.

„Přece jsem ti říkal, abys tady nestřílel, ty imbecile! No tak, zatraceně, běžte za ním!“

Deverill se s bušícím srdcem ukryl za kamennou sochu, vytáhl ostrý nůž a čekal.

Tři mizerové s nabitými pistolemi začali prohledávat temný kout. Když jeden z nich minul jeho úkryt, Deverill se hbitě vymrštil, nůž mu přiložil k hrdlu a jedním pohybem ho odzbrojil.

„Je-li ti život milý, raději buď zticha,“ zašeptal Deverill výhrůžně.

Muž se moudře ani nehnul.

Stejně tak nečekaně se ze tmy vynořil Ryder a dobře

mířenou ranou pěstí zneškodnil druhého násilníka, který jako podřatý padl na zem. Současně si Macky podal třetího. Kolenem ho udeřil do žaludku a srazil k zemi, kde teď lapal po dechu.

Deverill počkal, dokud Macky nepřevzal kontrolu nad zajatci, a pak se vydal zpátky na nádvoří, kde se ukryl za kmen stromu. Stál dostatečně blízko, aby na Hewarda viděl, ale přitom dost da -leko, aby se nenechal zastřelit.

Slyšel, jak baron volá na své kumpány a jak hlasitě kleje, když nedostává žádnou odpověď.

Deverill se rozhodl vyprovokovat šlechtice až do krajnosti a výsměšně na něho zavolal: „Je mi líto, Heward, ale zdá se, že jsi zůstal sám.“

Baron okamžitě ztichl. Znovu namířil pistole a přivřeným pohledem se rozhlížel kolem sebe.

„Odlož zbraně a vzdej se, Heward. Jsou tady se mnou ještě dva přátelé a ty máš jen dvě pistole. Všechny tři nás nezastřelíš.“

Po jeho výstraže se rozhostilo hrobové ticho.

„No tak, barone, hra skončila.“

„Myslím, že ne,“ řekl Heward tiše. „Hra ještě neskončila.“

A právě v té chvíli Deverill za sebou uslyšel tiché kroky - a vzápětí ucítil na temeni hlavy chladný kov. Deverill pochopil, že to je hlaveň pistole.

„Už jsem toho gaunera dostal,“ zavolal chlápek, který ho držel v šachu.

Z rohu nádvoří, kde před chvílí zanechal Mackyho, se ozval druhý hlas: „A já zase mám toho druhého, Vaše Milosti.“

Deverill v duchu zaklel. Takže jich přišlo víc. Ten druhý zřejmě dostal Mackyho. Po Ryderovi nebylo nikde ani památky.

Deverill udělal krok dopředu a doufal, že poblíž budovy Hewardovi unikne, ale chladné klapnutí zámku spouště ho zastavilo.

Heward k němu přišel blíž, obě pistole stále namířené. Na tváři se mu usadil samolibý úšklebek. „Věděl jsem, že máš něco v plánu. Snad sis nemyslel, že jsem tak hloupý, abych ti na to skočil?“

Deverill se jízlivě usmál. „Vlastně ano. Popravdě řečeno

musím před tebou smeknout. Zřejmě jsem tě podcenil, Heward.“

Heward propustil svého podřízeného a s pistolí namířenou na Deverillova záda ho postrčil dopředu. „Ted se už konečně hni.“

„A kam?“

„K bráně. Půjdeš se mnou jako rukojmí, aby mě tvoji kolegové nechali projít. Jestli se mě budou snažit zastavit, zastřelím tě.“

Deverill se zdržel poznámky, že ho zabije tak či onak, a pomalu se vydal k bráně. A právě v té chvíli si po své levici všiml temné siluety.

Stejně tak ji uviděl i Heward a nařídil Deverillovi, aby zůstal stát. Vtom se ze stínu vynořil Ryder a zatarasil východ.

„Řekni svému přísluhovači, ať uhne z cesty, Deverille,“ vyštěkl Heward a ukázal na Rydera.

„Přísluhovači?“ opakoval Ryder tiše. Taková urážka byla příliš. Líně vytáhl svou vlastní pistoli a namířil ji na Hewarda.

Dokonce i v chabém osvětlení si Deverill v očích svého přítele všiml divokého záblesku. Věděl však, že by Ryder nevystřelil, protože mu stojí v cestě.

Deverill se obrátil přes rameno na Hewarda. „Ryder není žádný přísluhovač, což zajisté brzy zjistíš i sám. Nemůžu mu dávat rozkazy, ale jestli chceš, můžeš to zkusit. Ale dej si dobrý pozor. Jestli mě zastřelíš, už se odsud nedostaneš.“

„Začínám ztrácet trpělivost, Deverille!“ houkl baron. „Přísahám, že tě zastřelím!“

„Jen do toho, Jasnosti, jestli máš dost odvahy. Ukaž, co v tobě skutečně je.“

Se srdcem v krku a se vzrůstajícími obavami Antonie poslou chala, jak Deverill úmyslně barona provokuje.

Ze své pozice na střeše domu mohla nepozorovaně nakouknout přes nízký parapet a pozorovat, co se děje dole na nádvoří. Většinu výhledu jí však zacláněly větve stromů, a tak viděla jen část Hewardovy postavy, který stál za Deverillem a mířil na něho oběma pistolemi.

Deverill se zdál tak klidný a vyrovnaný, jako by mu ten pomstychtivý mizera nevyhrožoval smrtí. Antonie ho v duchu proklínala. Nesnášela ten jeho bohorovný klid. Ona sama žila v napětí od chvíle, kdy ji Thorne doprovodil do Phineasovy kanceláře, což bylo před dvěma hodinami. Doufala, že se Heward dnes v noci ukáže, protože chtěla, aby to bylo jednou provždy za nimi. A také si přála spravedlnost za smrt svého otce.

Ne však za cenu Deverillova života. Vždyť Heward zahnaný do kouta by ho mohl skutečně zabít.

Všechny její instinkty přímo křičely, aby něco podnikla. Letmo se podívala na Thorna, který tiše přikývl a ukázal na luk, jenž ležel na dosah její ruky. Deverill jí dovolil, aby si ho vzala s sebou, ačkoliv nepředpokládal, že by ho použila. Chtěl, aby zůstala v bezpečí, zatímco on bude riskovat život. Musela s ním vybojovat bitvu vůlí, aby jí vůbec dovolil přidat se k Thornovi a ze střechy domu všechno pozorovat.

Teď byla ráda, že neustoupila, poněvadž s lukem měla lepší šanci zasáhnout vzdálený cíl než s pistolí - pokud by jí ovšem nic nestálo v cestě.

Pomalu se pohnula a z toulce na zádech opatrně vytáhla ostrý šíp. Věděla, že na sebe nesmí upozornit rychlým pohybem, neboť stačilo, aby Heward zvedl hlavu a uviděl by ji.

Chráněná nevysokou zídou poklekla na jedno koleno a na koukla dolů. Úzkostí se jí sevřelo srdce. I kdyby se jí podařilo

natáhnout luk, Deverillova široká ramena z velké části blokovala výhled na cíl a ona se obávala, že by mohla místo Hewarda zasáhnout Deverilla.

Vtom však uslyšela baronův nepřirozeně vysoký hlas a věděla, že jí nezbyvá nic jiného než to zkusit. Heward mohl kdykoliv vystřelit.

S vlhkými dlaněmi, se srdcem bušícím až v krku pomalu přiložila šíp a napjala tětivu. Věděla, že nesmí minout. Jestli dovolí, aby jí Deverill zemřel přímo před očima, nepřežije to ani ona.

Namířila a vykřikla: „Lorde Heward!“

Baron sebou škubl a podíval se vzhůru. Uvědomil si, jaké mu hrozí nebezpečí a instinktivně zamířil jejím směrem. Právě v tu chvíli Antonie vypustila šíp.

Se zlověstným hvizdem prolétl vzduchem a zabodl se Hewardovi do pravého stehna. Bolestí vykřikl, avšak dál mířil na Antonii. Deverill na nic nečekal, přiskočil k němu a zvedl mu obě ruce.

Antonie uslyšela výstřel, ale neviděla, co se děje, protože Thorne ji strhnul k zemi, kde ji chránil vlastním tělem.

S divoce bušícím srdcem Thorna od sebe odstrčila, zvedla se a - ulehčené vydechla. Deverillovy reflexy byly natolik bystré, že během zlomku vteřiny barona odzbrojil, porazil ho na zem a zneškodnil.

Chtěla se rozběhnout dolů a přesvědčit se, že se mu skutečně nic nestalo, ale Thorne varovně zvedl ruku. „Počkejte.“

Vzala další šíp a znovu zamířila, pak si však všimla, že její pomoc už nebudou potřebovat. Ryder převzal od Deverilla ukořistěné pistole a držel barona v šachu. Deverill klečel vedle něho a se zájmem studoval šíp, který Jeho Lordstvu trčel z nohy.

„Chvályhodná trefa, madam,“ zamumlal Thorne uznaným hlasem.

Antonie přikývla, i když ho téměř neslyšela. Divoký tep se jí sice pomalu zklidňoval, nemohla se však zbavit šoku z náhlého odhalení: Kdyby Deverill zemřel, puklo by jí srdce.

Milovala Deverilla více než svůj život. Klidně by zemřela, jen aby ho zachránila.

Dobrotivé nebe, jak mohla být tak slepá? Jak je možné, že si nevšimla, co se s ní děje? Proč musel Deverill nejdříve skoro zemřít, aby poznala, že ho miluje? Až do té doby tuto myšlenku tvrdohlavě odmítala...

Antonie zatřásla hlavou a rozhodla se, že podobné úvahy si nechá až na vhodnější chvíli. Teď není ten správný čas, aby zvažovala své pocity, ať už jsou sebehlubší.

Uvolnila napjatou tětivu a sledovala, co se děje na nádvoří pod nimi. Z temného stínu vystoupil policejní vyšetřovatel a za vydatné pomoci Mackyho vedl Hewardovy přísluhovače do zadního rohu nádvoří. Macky se sice pohyboval pomalu, ale nezdálo se, že by jeho zranění bylo vážné.

„Snad už nehrozí žádné nebezpečí,“ řekl Thorne a pomohl Antonii na nohy.

Antonie mlčky přikývla a nechala se vést po hřebenu střechy, pak po úzkém schodišti, kde v mělkém výklenku hořela jedna svíce.

S připraveným lukem a šípem přešla s Thornem přes nádvoří, kde se v rohu na zemi kroutil zraněný Heward.

Deverill zvedl zrak a mile se na ni usmál. Jeho oči přetékal vřelostí, pochopením a vděčností.

„Dovolte mi, abych vám vyjádřil svou vděčnost, slečno Maitlandová,“ řekl a hlavou kývl k jejímu luku a šípů.

Heward sebou při zvuku jejího jména trhl. „Ty mrcho! Střelila jsi mě!“

„Ano, střelila,“ odpověděla chladně. „Jinak bys Deverilla za bil.“

Deverill jen suše podotkl: „Můžeš mluvit o štěstí, že nezranila jinou část tvého těla, Heward. Je to čistý průstřel. Bohužel pře žiješ.“

Roztrhl látku kalhot a zkušeně zkontroloval ránu. Když se však natáhl po Hewardově kravatě, ten prudce ucukl. „Co to, zatraceně, děláš?“

„Chci utáhnout ránu, abys nevykrvácel. Jakmile vytáhnu šíp, bude to zapotřebí.“

„K čertu s tebou! Chci doktora! Okamžitě!“

„Ještě ne, Heward. Nejdříve si musíme promluvit.“

S hlasitým klením baron zaťal zuby a nechal Deverilla, aby dokončil započatou práci. Ten rozvázal Hewardovi kravatu, několikrát ji přeložil, aby vyrobil tlakový obvaz, a pak sundal

i tu svou.

„Skoda dobrých kravat,“ houkl Deverill, než se sklonil nad baronovým stehnem, aby zaškrtil poraněnou žílu. Pak uchopil šíp a řekl: „Nehýbej se. Bude to bolet.“

Heward znovu zařval a z uvolněné rány vytryskla temná krev. Deverill na roztrženou ránu přiložil přeloženou kravatu a stehno několikrát ovázal.

„To by mělo na chvíli stačit -, než si vyřídíme naše obchodní záležitosti.“

„Jaké záležitosti?“ chtěl vědět Heward a ztěžka lapal po dechu.

„Podívej se tam do toho okna na druhé straně nádvoří,“ řekl Deverill a ukázal do druhého poschodí potmělé budovy. „Máme totiž obecenstvo, Vaše Lordstvo. Sice je nemůžeš vidět, ale stojí tam několik osob, které tě celou dobu pozorují.“

Heward sebou trhl. „Tys to plánoval, ty parchantě.“ Baronův hlas přetékal nenávistí a zlostí.

„Kromě tvých nohsledů,“ přiznal Deverill mírně, „ano, plánoval. A doufám, že to oceníš. Abych předem zařídil tohle naše dostaveníčko, musel jsem vynaložit značné úsilí, takže věřím, že nebudeš zklamaný.“ Rukou zdvořile kývl ke dveřím, kde stála skupinka mužů a žen. Dva gentlemani nesli rozsvícené lucerny. „Nechcete se k nám přidat, dámy a pánové?“

V prudkém světle Heward mžikal kolem sebe a udiveně zíral na nečekané hosty.

„Pana Phinease Cochрана zajisté znáš,“ řekl Deverill. „A lordy Wittingtona a Ranwortha také. Požádal jsem lorda Ranwortha, aby se k nám připojil jako nezaújatý pozorovatel. Madam Bruno“ - ukázal na krásnou černovlasou majitelku známého klubu hříchu -, „je zde jménem zavražděné zaměstnankyně, Felicie Pedigreeové. Další dáma je hospodyně slečny Maitlandové, paní Dolly Peekeová. Paní Peekeová je připravená předložit další důkazy, pokud to bude nutné.“

Heward se nasupeně mračil a Deverill se chladně usmál. „Vím, že se rád pohybuješ ve stínu, Heward, ale já dávám přednost otevřenému dialogu, abys nemohl nic a nikoho zmanipulovat ve svůj vlastní prospěch.“

Deverill koutkem oka mrkl do rohu nádvoří, kde vyšetřovatel s Mackym hlídali pět svázaných násilníků. „Snad si vzpomínáš na pana Horace Linche, místního policejního důstojníka, který se mě snažil zatknout za vraždu, již jsem nezpůsobil. Pane Linchi..., pane Mackline, byli byste

tak laskavi a přivedli vaše zajatce.“

Heward nasupeně zíral na Deverilla a zcela záměrně ignoroval fakt, že všech pět jeho kumpánů se s pistolí v zádech vydalo jejich směrem. Všichni měli sundané masky.

„Toho s jizvou poznávám,“ řekl Deverill a podíval se na Hewarda. „Patří k těm třem mizerům, kteří mě napadli a zabili mou společnici. Madam Bruno nám dosvědčí, že sis ho několikrát najal, aby za tebe udělal špinavou práci. Ale samozřejmě budeš mít možnost, abys nám podal svou vlastní verzi, co se toho večera odehrálo.“

„Nic ti neřeknu!“ vyplivl Heward.

Lord Wittington se nespokojeně zamračil a vystoupil dopředu. „Možná bychom se měli zeptat přímo pachatele. Hej ty..., co nám k tomu můžeš říct?“ zeptal se Wittington. „Najal si tě lord Heward, abys někoho zabil?“

Muž s jizvou tvrdohlavě mlčel, zatímco jeho druhové tupě hleděli do země.

„Doporučoval bych vám, aby jeden z vás promluvil a zachránil se tak před vězením. Kdo zabil tu mladou ženu?“

„Lorde?“ vložil se do toho Macky. „Mohl bych si s vězni na chvíli promluvit o samotě?“ Když přistoupil blíže k zajatcům a tichým hlasem jim něco vysvětloval, Deverill pochopil, že jim živě popisuje veškeré detaily trestu za vraždu.

Po dlouhé chvíli z hloučku pěti vystoupil ten nejmenší a nejslabší. „Jo, lord Heward nás najal k vraždě... Museli jsme to ale zařídit tak, aby podezření padlo na Deverilla.“

Ostatní surovci začali nesouhlasně hučet, ale ministerský tajemník je umlčel zvednutím ruky.

„Jak se jmenuješ?“ zeptal se Wittington zakrslíka.

„Ben Stubbs, vaše honorace. Ten s jizvou si říká Jackal. Ten vedle je Kater. Já jsem tu holku nezabil, to Kater.“

„Drž hubu, ty mizerný zrádče!“ vyštěkl Kater a praštil Stubbsa hlavou, protože ruce měl svázané za zády.

Macky i Linch měli plné ruce práce, aby je od sebe dostali a Katera srazili k zemi. Ten se vztekal a sprostě nadával tak dlouho, dokud mu Macky nedal roubík.

Vtom ze skupinky vystoupil Phineas Cochrane. „Lorde, jestli smím navrhnout..., nastal příhodný čas prověřit obvinění pana Deverilla.“

Lord Wittington jen mlčky přikývl.

„Pane Linchi,“ řekl právník konstáblovi, „přiznání tohoto muže potvrzuje výpověď madam Bruno, kterou jste slyšel dnes večer, že ano? Souhlasíte tedy, že obvinění mého klienta z vraždy se nezakládá na pravdě?“

Horace Linch si zamyšleně mnul bradu. „Souhlasím, pane. Když jsem toho večera dorazil na místo činu, všechny důkazy ukazovaly na pana Deverilla. Na rukou měl krev a madam Bruno tvrdila, že ji zabil. A když nám utekl, byl jsem o jeho vině jednoznačně přesvědčený.“ Linch se ušklíbl. „Nějakou dobu jsem byl dost pobouřený, ale teď, když madam Bruno změnila svou výpověď, věřím, že je pan Deverill nevinný. A že jsem se nechal napálit jako nějaký začátečník.“

Právník se spokojeně pousmál. „Děkuji vám, pane Linchi. Mohu se rovněž zeptat, zda je před zákonem pan Deverill zcela čistý?“

Muž přikývl. „Ano, pane. Na základě toho, co jsem dnes večer slyšel a viděl, není důvod pana Deverilla dále stíhat.“

Z davu se ozvalo souhlasné mumlání a Deverill si ulehčeně oddychl. Když se podíval na Antonii a jejich oči se setkaly, s jistotou věděl, že sdílí stejné pocity. Ruce si tiskla k ústům, aby umlčela nadšený výkřik, a oči jí přetékały slzami štěstí.

„Jak tedy budete pokračovat dále, pane Linchi?“ zeptal se Deverill.

„Mám v plánu zatknout lorda Hewarda pro závažné podezření z osnování úkladné vraždy Felicie Pedigreeové.“

Baron zařal pěsti a vzteky vybuchl. „Vaše teorie je jen podezřením, nic víc! Všichni pochopí, že Deverill tyhle neřády podplatil, aby lhali v jeho prospěch!“

Znovu se ozval právník Cochrane. „Dovolil bych si s vámi nesouhlasit, lorde Heward. Existují proti vám nepopiratelné důkazy. Věřím, že s nimi uspějeme i před senátem.“

Heward s protáhlým obličejem zíral na své žalobce.

Pak se do rozhovoru vložil hrabě Ranworth. Smutně pokýval hlavou a řekl: „Slyšel jsem toho dost, abych se přesvědčil o vašich slovech, pane Deverille. Kdybych tady dnes v noci nebyl, Heward, nikdy bych tomu neuvěřil. Nicméně teď o vaší vině nepochybuji. Všechny jste nás svým nečestným jednáním zahanbil.“

Heward, jehož tvář byla rudá vzteky, náhle pobledl.

Deverill věděl, že slovo lorda Ranwortha bylo nezvratné. I kdyby se snad Hewardovi podařilo uniknout spravedlnosti a soud by ho osvobodil, už nikdy se nezbaví podezření a stane se věčným vydědencem společnosti. Temný stín vraždy ho bude navždy pronásledovat. Pokud se mu podaří vyhnout se žaláři, nezbude mu nic jiného než uprchnout z Anglie na kontinent nebo na nějaké jiné daleké místo, kde zbytek svého života prožije jako vyvrhel.

Deverill však dohlédne, aby Heward spravedlnosti neunikl. Ještě stále tady byla nezodpovězena otázka úmrtí Samuela Mai tlanda.

„Řekl bych, že se cítíš jako krysa v kleci, Hewardě,“ poznamenal Deverill. „Jenže ještě jsme neskončili. Existují další svědci tvých zločinů.“ Deverill se rozhlédl kolem. „Kde je pan Beaton?“

Z hloučku vystoupil prošedivělý drobný mužík. „Tady, pane.“

„Děkuji, že jste přišel, pane Beatone,“ řekl Deverill, než se znovu obrátil k Hewardovi. „Tohle je apatykář, který toho dne, co Samuel Maitland zemřel, prodal tvému osobnímu lékaři beladonu. Pro ty, kteří to nevědí, beladona je lék získávaný ze smrtelně jedovaté rostliny, jehož větší dávka způsobí zástavu srdce - a přesně to byl důvod Maitlandova úmrtí.“ Deverill se podíval na Hewarda. „Prozatím jsme s tvým lékařem nemluvili, poněvadž jsme nechťeli vzbudit podezření, ale jsem si jistý, že se k dodávce jedu brzy přizná.“

Baron zaťal pěsti a z očí mu sršely blesky nenávisti a zloby. Když stále tvrdohlavě mlčel, Deverill vzhlédl k hloučku přihlížejících. „Paní Peekeová?“

„Ano, pane Deverille?“ ozvala se podsaditá hospodyně a vykročila dopředu.

Deverill nechal Hewarda na zemi, sám vstal a zakrvavené ruce si otřel do kapesníku, který mu podal Thorne. „Paní Peekeová, prosím, popište nám události toho dne, kdy zemřel Samuel Maitland. Lord Heward ho navštívil, není to tak?“

Postarší žena se zamračila. „Přesně tak. Jeho Milost se ohlásila pozdě odpoledne a přinesla panu Maitlandovi láhev brandy. Prý na usmířenou.“

„Proč se museli usmířovat? Copak mezi nimi došlo k hádce, paní Peekeová?“

„Přesně tak. Předěšlého dne se lord Heward a pán zuřivě pohádali. Zrovna jsem přinesla čaj a většinu jejich hádky jsem vyslechla.“

„Proč se tedy hádali?“ zeptal se Deverill.

„Slečna Maitlandová se za lorda Hewarda nedávno zasnoubila. Pán chtěl zasnoubení zrušit. Říkal, že ji raději provdá za kominika než za muže bez principů.“

„Proč lorda Hewarda považoval za muže bez principů?“

„Protože se mu doneslo, že loď lorda Hewarda převáží otroky. Pan Maitland byl rozčilením celý bez sebe, a to nejen proto, že obchod s otroky je ilegální, ale poněvadž byl zarputilým zastáncem lidských práv.“

„A co se stalo s tou lahví, paní Peekeová?“

„Příští den zmizela. Hned poté, co lord Heward přišel slečně Maitlandové kondolovat. A právě tehdy mě napadlo, že se smrtí pána nebude něco v pořádku. Myslím si, že lord Heward se snažil ukrýt důkazy.“

Deverill se znovu podíval na barona. „Je to pravda, Heward? Jen do toho, už nemáš co ztratit.“

Když baron jen nasupeně hleděl, Deverill se zamyslel a pak řekl: „Chceš slyšet můj názor, co se toho večera odehrálo? Když Maitland zjistil, že obchoduješ s otroky, zrušil zasnoubení. Jenže to se ti nelíbilo. Příliš tvrdě jsi pracoval, než aby sis nechal bohatství jeho dcery proklouznout mezi prsty. Tak ses druhého dne vrátil s lahví otrávené brandy, neboť jsi věděl, že pro ni má Maitland slabost. Sice tvou omluvu odmítl, ale to ti příliš nevadilo, protože vypil brandy -, která způsobila okamžitou smrt. A později ses zbavil usvědčujících důkazů.“

Antonie už déle nedokázala mlčet.

„Je to pravda?“ zeptala se Hewarda tichým hlasem. „Opravdu jste otrávil mého otce?“

„Samozřejmě že ne! Všechno to je lež, mé čestné slovo.“

„Stejná lež, jako když jste nechal zabít tu nebohou ženu?“ podotkla Antonie jízlivě. „Všichni víme, jakou má vaše čestné slovo váhu, lorde Heward. Zabil jste mého otce, protože pak už vám nikdo nestál v cestě. A co jste zamýšlel po svatbě udělat se mnou? Také jste mě chtěl zavraždit? Odpovězte, zatraceně!“

Když baron stále mlčel, Deverill se podíval na luk a šíp v Antoniiných rukou. „Řekl bych, že vím, jak ho donutit odpovět. Antonie, kolik šípů ti zbývá?“

„Skoro všechny.“

„A nechtěla by sis trochu zatrénovat? Co bys řekla na živý cíl?“ řekl Deverill a lišácky na ni mrkl jedním okem. „Jeden

šíp, jedna končetina.“

Baron se vyděšeně podíval na Antonii. Dokonce se zdálo, že ani někteří přítomní nejsou s nezvyklými vyšetřovacími metodami příliš spokojeni - především lord Ranworth a paní Peekeová.

Deverill znovu promluvil. „Přece víš, že je ve střelbě opravdu dobrá, Heward. Radil bych ti říct pravdu dřív, než se rozhodne můj návrh uskutečnit.“

Ve tváři se mu zračila čistá hrůza, ale přesto dál mlčel.

„Antonie, střel ho do levé nohy.“

„Ne!“ vykřikl Heward, a když natáhla tětivu a namířila na jeho levou nohu, konečně kapituloval. „Dobře! K čertu s tebou!“

„Co se stalo mezi tebou a Samuelem Maitlandem?“ zeptal se Deverill znovu.

„Maitland chtěl zrušit zasnoubení, tak jak to říkala ta ženská.“

„Takže ses druhého dne vrátil s jedem.“ Heward zavřel oči. „Ano... Vrátil jsem se, abych ho otrávil.“ „Proč?“ vykřikla Antonie. „Vždy s vámi jednal jako se svým přítelem.“

Hewardovi zajiskřilo v očích. „Tvrdil, že nejsem hoden oženit se s jeho dcerou. Já, jehož rodová linie vznikla před více než sedmi sty lety, jsem si měl nechat spílat tím neurozeným povýšeným kupcem...“

Zaslepená bolestí a hněvem Antonie natáhla tětivu. Její skvělý otec byl zabit tímhle... opovrženímhodným skunkem. Postřelit ho bylo příliš málo. Chtěla ho rozčtvrtit a stáhnout z kůže! Bude si však muset vystačit se svým lukem.

Antonie zamířila přímo do Hewardova srdce.

Baron zbledl a vyděšeně zvedl ruce v marné snaze odvrátit smrtící šíp. „Drž ji ode mě dál, Deverille! Nedovol jí, aby mě zabila!“

V napjatém tichu Deverill tiše řekl: „Antonie.“

„Co je?“ zašeptala ochraptělým hlasem.

„Nedělej to. Nestojí ti za to. Heward bude potrestaný, slibuji.“

„Ne dostatečně.“

„Jestli ho zabiješ, možná se ti na chvíli uleví, ale společnost ti to nikdy neodpustí. Chceš si přece najít urozeného manžela, ne? Nesmíš zapomínat na největší přání tvého otce.“

Antonie zamrkala, oslepená slzami. Deverill mluví o její budoucnosti se šlechticem, zatímco její srdce krvácí?

„Antonie..., prosím, věř mi.“

Na rameni ucítila dotek jeho ruky a z hrdla se jí vydral tichý vzlyk. Nakonec přikývla. Povolila tětivu, sklopila luk a ustoupila stranou. Musela však zatnout zuby, aby se nerozplakala... nebo nezačala křičet.

Uslyšela, jak si všichni oddychli. Vtom z hloučku vystoupila paní Peekeová, kyprou rukou ji objala kolem pasu a vedla ji dále od všeho toho ruchu.

Antonie sklopila hlavu. Netoužila po ničem jiném než zabořit tvář do ramene služebné a vyplakat svůj smutek i pocit viny. Nakonec se však ovládla, zhluboka se nadechla a s toporně strnulými rameny čekala, co se bude dít.

Pánové právě diskutovali, jak by měli postupovat s lordem Hewardem a jeho pěti kumpány. Horace Linch trval na tom, že lordstvo vezme do vazby, nicméně obával se, že jeho slovo nebude mít dostatečnou váhu, aby barona mohl uvěznit.

„Budu potřebovat výpověď madam Bruno a pana Deverilla,“ vysvětloval konstábl. „Také by mi pomohlo, kdyby s námi šli lord Wittington a pan Cochrane. Musím totiž probudit soudce a přesvědčit ho, aby na lorda Hewarda podepsal zatykač. Nebo... můžeme počkat do rána, pokud to ovšem není příliš protizákonné, lorde Wittingtone?“

Wittington chvíli přemýšlel, a pak řekl: „Raději dejme všechno do pořádku ještě dnes v noci. Stejně teď nebudu moci usnout.“

„A co se slečnou Maitlandovou?“ zeptal se Deverill. „Myslím, že na jednu noc toho na ni bylo až příliš.“

„Ona a paní Peekeová mohou jít domů,“ odpověděl konstábl, „a stejně tak lékárník, pan Beaton. Ale později jim budu muset položit ještě několik otázek.“

„Zavezu dámy domů,“ navrhl Thorne.

Do rozhovoru se vmísil Macky. „Já a Ryder vás půjdeme doprovodit na stanici. S takovými neřády jeden nikdy neví.“

„To budu rád, pane,“ řekl Linch a souhlasně pokýval hlavou.

Antonii vývoj událostí částečně uklidnil a přes rameno sledovala Deverilla, který děkoval svým přátelům.

Thorne se usmál a vesele ho poplácal po zádech. „Není zač, Deve. Všichni jsme rádi, že jsi z toho vyvázl bez zbytečných zranění.“

„To je pravda,“ řekl Macky, zatímco Ryder se souhlasně usmál.

Macky s Ryderem pak vyzvali pět pobudů, aby hýbli kostrou, a zanedlouho zmizeli za branou nádvoří. Krátce nato je následovali lord Wittington, konstábl Linch a bolestně kulhající lord Heward. Nakonec se rozloučili Phineas Cochrane a lékárník. Zůstali jen hrabě Ranworth, Deverill a Thorne.

Obvykle pyšný a uhlazený vypadal teď Ranworth smutně a unaveně. „Dlužím vám svou omluvu, pane Deverille. Uvěřil jsem pomlouvám a považoval jsem vás za vraha. Nakonec se však ukázalo, že všechno bylo trochu jinak. Nemusíte se bát, řeknu o všem lady Ranworthové a ona se už postará, aby se to rozkřiklo po celém Londýně. Nikdo o vaší nevině už déle nebude pochybovat.“

„Věřím, že lady Ranworthová je skvělá obhájkyň,“ řekl Deverill s lehkým úsměvem.

„Bylo mi ctí, pánové,“ řekl baron a s formální úklonou se rozloučil.

Když Deverill pohledem vyhledal Antonii, lord Thorne řekl: Jistě by sis rád promluvil se slečnou Maitlandovou. Paní Peekeová a já počkáme v kočáře. Půjdemo, paní Peekeová?“

„Ano, milorde,“ odvětila a přijala nabízené ramě. Jakmile hospodyně s Thornem vyšli z nádvoří, Deverill přistoupil k Antonii.

Ustaraně jí z rukou vzal luk a šíp. „Asi bych ti to měl zabavit dřív, než něco provedeš.“

Antonie se ještě stále třásla zlostí. Vzhledla k Deverillovi a z tváří si setřela slzy. „Nejraději bych tě praštila! K smrti jsi mě vyděsil. Copak jsi musel Hewarda tolik provokovat?“

„Podívejme se, jaká je z tebe dnes krvežíznivá amazonka.“
Vzteky zatnula pěsti. „Vždyť tě mohl zastřelit!“

Deverill se něžně usmál. „Ale tys mě zachránila. A potřebovala jsi slyšet Hewardovo doznání. Kdyby se nepřiznal, nejistota o otcově smrti by tě pronásledovala celý život.“

Antonie stiskla víčka, poněvadž věděla, že Deverill má pravdu. Do očí se jí vedraly další slzy, zatímco hrdlo páliło. Malá část jejího bytí chtěla věřit, že je Heward nevinný. Náhle měla pocit, že znovu obnovenou bolest už neunese. Vždyť její milovaný otec zemřel proto, aby ji zachránil.

„Stále mě to bude pronásledovat,“ zašeptala. „On zabil mého *otce*, Deverille.“

„Já vím, lásko.“ Deverill ji vzal do náruče a něžně ji pohladil. „Ale teď za to zaplatíš. Během několika hodin Hewarda zavrou v Newgatském vězení.“

Antonie po chvíli přestala plakat, ale tvář nechala zabořenou do Deverillova ramene. „Asi bych ti měla poděkovat. Nebýt tebe, vzala bych si za manžela vraha svého otce.“ Zachvěla se. „Ach, bože, jak jsem si mohla chtít vzít takového hada? Zachránil jsi mě před osudem horším než smrt, Deverille.“

„Tak teď jsme vyrovnaní, protože tys mi dnes večer zachránila život. Doufám jen, že tvůj další kandidát na ženicha bude důvěryhodnější.“

Antonie se odtáhla a nechápavě se na něho podívala. Jak může v téhle chvíli mluvit o manželství? Pak to však pochopila: Deverill se s ní loučí. Teď, když se dokázala jeho nevina a Heward skončil ve vězení, ji Deverill déle nepotřebuje. Nebezpečí pominulo a stejně tak i jejich aférka. Jejich vášně.

Hrdlo ji sevřela nesnesitelná bolest. „Teď běž domů a odpočiň si, Antonie,“ řekl tichým hlasem a bříškem palce jí setřel horké slzy.

Chtěla protestovat. Chtěla plakat a prosit ho, aby svůj odchod ještě zvážil. Chtěla Deverillovi říct, že ho miluje celým svým srdcem. Nevěděla však, jestli on to chce slyšet.

Rozhodně teď nebyl vhodný čas na Deverilla tlačit. Právě unikl smrti a kromě toho musí dořešit své záležitosti s Hewardem a s policií.

A ona teď beztoho potřebuje být sama jen se svými myšlenkami. Musí se totiž rozhodnout, jak se vypořádat se svým šokujícím zjištěním.

Antonie jen mlčky přikývla a nechala se doprovodit přes nádvoří před dům. Na ulici se Deverill sklonil, aby ji letmo políbil na čelo, pomohl jí nasednout do Thorneova kočáru a beze slova rozloučení zmizel.

Antonie se unaveně opřela o polstrování sedadla a zavřela oči. Náhle si připadala vyčerpaná a zničená. Uplynulých několik hodin citového vypětí si vybíralo svou daň.

Paní Peekeová ji poplácala po rameni a do dlaně jí vtiskla

kapesník. „Hrnek teplého mléka vám udělá dobře, má drahá,“ řekla hospodyně stejným tónem, jako když Antonie byla ještě malá.

Antonie se unaveně usmála a zamumlala: „Budu v pořádku,“ a obrátila hlavu k oknu, aby unikla soucitným pohledům paní Peekeové a lorda Thornea. Potřebovala se co nejdříve dostat domů, aby v soukromí dala volný průchod slzám. Musela ulevit smutku ze ztráty svého otce.

A co víc, smutku ze ztráty Deverilla.

Antonie skousla horní ret a ze všech sil se musela ovládat, aby se nerozplakala. Vždyť ji na rozloučenou ani nepolíbil. Neudělal to, ani když byli sami a měl k tomu šanci.

A proč by taky? Je svobodný muž. Volný a bez závazků. Může z jejího života odejít, aniž by se za sebou ohlížel. Splnil svou povinnost, ochránil ji a teď se může vrátit ke svému způsobu života, který zasvětil Strážcům.

Ona je přece také volná. A mezi šlechtici si může najít manžela, jak si to vždycky přál její otec.

Ale nejhorší na tom bylo, že ona žádného šlechtice nechtěla. Chtěla jen Deverilla... a je možné, že si to uvědomila příliš pozdě.

Jakmile se Antonie vrátila domů, luk a šípy předala lokaji a odmítla hospodyninu nabídku horkého mléka.

„Vadilo by vám, kdybych se odebrala rovnou do postele?“ zeptala se paní Peekeová, když osaměle ve vstupní hale.

Hospodyně se usmála. „Samozřejmě že ne, má drahá. Určitě musíte být unavená. Vždyť já sama se nemůžu dočkat, až si lehnu.“

„Paní Peekeová...,“ Antonie zastavila hospodyni lehkým dotekem ruky. „Ani nevím, jak vám poděkovat. Nebýt vás, nikdy bychom nepřišli na skutečný důvod otcovy smrti a já bych teď byla provdaná za lorda Hewarda.“

Starší žena se zachvěla. „Svatá dobroto! Nechci ani pomyslet, co by vám ten neřád udělal, až by v ruce držel veškerý váš majetek. Ale díky panu Deverillovi teď dostane, co si zaslouží.“

„Ano,“ řekla Antonie a rychle se obrátila ke schodišti. „Dobře tedy, dobrou noc.“

„Dobrou noc, drahá,“ odpověděla paní Peekeová. Pak si odkašlala a řekla: „Slečno Antonie? Samozřejmě to není má starost, já jen... teď, když už nejste zasnoubená..., chci říct, že váš otec si pana Deverilla skutečně vážil a že by mi bylo ctí říkat mu pane.“

Antonie se na hospodyni smutně usmála. „Obávám se, paní Peekeová, že pan Deverill co nevidět odjede z Anglie.“

„To je mi líto.“

A pro mě to bude hotové utrpení, pomyslela si Antonie.

Vzala svíčku, kterou tam nechal lokaj, a pomalu začala vystupovat po schodech do své ložnice. V tuto pozdní hodinu byli všichni sloužící v posteli a Antonie si uvědomila, jaké je v domě ticho.

Už sahala po klice dveří, když si to náhle rozmyslela a vydala se do galerie. V tichosti vešla do místnosti, odložila svíci a posadila se do křesla před portréty svých rodičů.

Když vzhlédl k obrazu Samuela Maitlanda, v hrudi ucítila

bolestnou tíseň. Vždy jí scházel, ale teď, když věděla, že jeho smrt byla zbytečná, ještě víc.

„Je mi to líto, papá,“ zašeptala Antonie, oči zalité slzami. „Oba jsme se nechali obelstít Hewardovým dojmem ušlechtilosti a cti.“

Když si uvědomila, že se svým zesnulým otcem hovoří přesně tak, jak on to často dělával se svou milovanou ženou, z hrdla jí unikl přidušený zvuk.

Obličej zabořila do dlaní a hlasitě se rozplakala.

Nicméně byly to slzy očišťující. Slzy, které poskytovaly útěchu a odpuštění. Po dlouhé chvíli se napřímila a sáhla do kapsy, kde měla kapesník paní Peekeové.

Utírela si nos, osušila slzy a znovu se podívala na portrét svého otce. „Musíme si promluvit, papá. Vážné promluvit.“

Antonie zaváhala a snažila se zformulovat pocity, které se v ní v posledních několika dnech nashromáždily a teď se draly ven jako divoká bouře. „Vím, co sis celý život přál, jenže já to udělat ne -můžu. Neprovdám se za šlechtice.“

Malíř dokonale vystihl podobu Samuela Maitlanda - rudé vlasy, narůžovělou pleť, neohrožený pohled -, ale Antonie musela spoléhat na svou paměť, aby si vybavila otcův zvukný hlas, jehož přízvuk prozrazoval neurozený původ. Dokonce si dovedla představit reakci na její prohlášení:

Co tím myslíš, slečinko, že se neprovdáš za šlechtice?

„Přesně to, co říkám, papá. Uvědomila jsem si, jaká by to byla osudová chyba. V manželství z rozumu bych byla nešťastná.“ *Zvláště teď, když vím, co je to vášeň. Co je to láska.* „Abys věděl, papá, zamilovala jsem se.“

Otec neodpovídal, ale zdálo se, že na ni hledí s nesouhlasným výrazem. Antonie v dlaních žmolala vlhký kapesníček. „Chápu, že můj sňatek se šlechticem byl tvůj dávný sen. Jenže ne můj, papá. Už to vím nějakou chvíli, ale až dnes v noci jsem si uvědomila, že život je příliš krátký, než abychom ho směli promrhat.“

Hlasitě polkla a pokračovala. „Nejdříve mi zemřela maminka a pak ty. Dnes v noci mohl zemřít Deverill. A zítra bych mohla umřít já a ani bych nevěděla, co je to skutečný život. To Deverill mě probudil k životu, papá. Když jsem s ním, připadám si, jako bych mohla dobýt celý svět. Možná to

zní bláhově, ale já se ho nevzdám. Kdybys jenom věděl, co k němu cítím...”

Antonie zavřela oči, neboť si vzpomněla na hrůzu dnešní noci, když Deverillovi hrozilo smrtelné nebezpečí. Konečně pochopila, že ho miluje. Naprosto a bezvýhradně. Už nemá žádné pochyb nosti.

Také věděla, že to, co k němu cítí hluboko ve svém srdci, je navlas stejné, co otec cítil k matce.

Otevřela oči a podívala se na otcův obraz. „Chci přesně to, co jsi měl ty a maminka. Prožili jste nádherné manželství, i když jsi byl neurozený a ona lady. Nechci nic jiného než šanci na štěstí. Deverill není urozený, ale je gentleman. A i když se se svou rodinou nestýká, jejich důležitost není zanedbatelná.”

Ticho v místnosti bylo přímo ohlušující.

„Je mi líto, že jsem tě zklamala,” dodala Antonie mírně. „Upřímně. Ale kdybys tu byl, jsem si jistá, že bys to pochopil. Že bys uznal, že manželství se šlechticem není tak důležité jako láska a štěstí. O Hewardovi sis svůj úsudek ještě stačil udělat. Paní Peekeová mi řekla..., že bys mě raději provdal za komíníka než za muže bez principů. Deverill je ten nejlepší, nejčestnější muž, jakého znám.”

Tentokrát jí ticho nepřipadalo tak nepřátelské. Antonie se usmála. Jsem si jistá, že bys nechtěl, abych se provdala proti své vůli. Kdybys věděl, co cítím, nechtěl bys, abych se obětovala. Ze všeho nejvíce jsi chtěl mé štěstí -, a šťastná můžu být jen s Deverillem.”

Věděla, že nikdy s nikým jiným by nemohla být šťastnější.

Nebyla si však jistá, že Deverill sdílí tytéž pocity jako ona. „Nevím, jestli dokážu získat jeho srdce, ale aspoň se o to pokusím.”

Chtěla Deverilla za svého manžela, nic míň. Jestli nebude mít jeho, pak se nikdy neprovdá.

„Deverill netouží po lásce ani po manželství, dal mi to jasně najevo. Svůj život zasvětil poslání Strážců a nemíní na tom nic měnit. Přesto se nevzdám. Musím to aspoň zkusit.”

Antonie vstala, došla k obrazu a přiložila dlaň na svraštělou barvu otcovy drahé tváře. „Chtěla jsem, abys to věděl, papá. Nevím, jestli mě slyšíš, ale pokud ano..., přála

bych si tvé požehnání.“

Kapesníkem si znovu otřela slzy, ze stolu vzala svíci a opustila galerii. Tentokrát už opravdu došla do své ložnice. S roztěkanými myšlenkami se automaticky svlékla a připravila se do postele.

Co jí to Isabella říkala o tom, jak získat srdce dobrodruha? Že musí být stejně odvážná a neohrožená jako on? Že se mu musí vyrovnat?

Nic jiného by si ani nepřála.

Antonie nechala otevřené okno, aby čerstvý vzduch letní noci mohl proudit dovnitř, sfoukla svíčku a lehla si do postele. Ačkoliv byla k smrti unavená, nedokázala usnout.

Toužila po Deverillově uznání a po jeho obdivu - po tomtéž uznání a obdivu, který ochotně projevoval jejímu otci. Chtěla jeho lásku. Zoufale.

Možná ji teď Deverill nemůže milovat, a třeba ani nikdy nebude. Jenže ona to nevzdá. Musí se o to alespoň pokusit.

Jenže jak? Čím by si mohla vysloužit jeho uznání a respekt? Jak získat jeho srdce?

O její bohatství se nezajímá, to věděla. Vždyť má své vlastní. Takže zůstává jen jedna věc, která by mohla upoutat jeho pozornost. Její lodní společnost. Deverill ji osobně nechce řídit, ale co kdyby ji použila, aby získala jeho přízeň?

Musí Deverillovi ukázat, že zcela podporuje jeho věc. Že jako jeho manželka by spíše než překážkou mohla být jeho pomocníkem. Pokud zasvětil svůj život pomoci druhým, udělá totéž.

Vždy se chtěla vymanit z přísných pravidel, která společnost vymezila jejímu rodu a sociálnímu postavení. Nemíní formálně vstoupit ke Strážcům - neměla by na to dovednost ani pevné nervy. Půjde však svou vlastní cestou. Zastoupí místo svého otce a stane se patronem jejich řádu. Věděla, že papá by to schvaloval.

Musí okamžitě napsat siru Gawainovi a zeptat se, jak by jim mohla pomoci. Nebo ne. Nejlepší bude, když navštíví Cyrenu a s vůdcem Strážců se sejde osobně. A jestli se Deverill rozhodne odjet z Anglie a vydat se domů, bude to skvělý důvod, proč ho následovat.

A kdyby všechno selhalo, přemýšlela Antonie, ještě stále si může najmout Deverillovy služby, aby chránil loď Maitlandovy společnosti. Koneckonců jako dědička má jisté výhody a pravomoci. Hned ráno zajde za Phineasem Cochranem a zjistí, jaké možnosti se jí přesně naskýtají...

Jenže to nestačí. Aby získala Deverillovu lásku, musí toho udělat mnohem víc.

Snad by také měla zajít za svou přítelkyní Emily a zeptat se jí na radu. Emily byla v těchto záležitostech vždy mnohem podnikavější a jistě si bude vědět rady, jak získat srdce muže.

Antonie se zhluboka nadechla. Měla dojem, jako by se ocitla před osudovou bitvou. Už jednou Deverilla sváděla, ale tentokrát je v sázce mnohem víc. Nechce jen jeho vášeň, chce jeho srdce.

Nějak ho musí donutit, aby ji miloval.

Antonie zavřela oči a se spokojeným úsměvem se položila do polštářů. Deverill si možná myslí, že jeho závazek k ní je u konce, ale to se plete.

Deverill se dostal do postele skoro až k ránu. Celou noc strávil na policii, aby se na vlastní oči přesvědčil, že Heward skončí za mřížemi, a aby se ujistil, že jeho jméno je očištěno. Proto se není co divit, že se probudil až před polednem.

Ležel v posteli a vychutnával si slastný pocit. Po dlouhé době je zase svobodný. Volný, aby mohl činit rozhodnutí. Volný, aby mohl řídit svůj osud.

Věděl, co chce: Antonii.

Nikdy neporuší slib, který dal sám sobě. Nikdy se nevzdá svého poslání. Ale nemůže ji ztratit.

Antonie mu byla vzácnější než nejbohatší pirátský poklad. Dražší než jeho vlastní život. Už déle nemůže lhát sám sobě a popírat, že touží po životě, který by znal i jiné hodnoty než jen obětování se a povinnost. Po životě plném smíchu, lásky a štěstí... Po životě s dětmi.

Živě si dovedl představit, jak Antoniino břicho roste a její oči přetékají láskou a něhou. Dojetím se mu sevřelo hrdlo.

Ať už spolu budou mít děti nebo ne, chce stát po jejím boku. A snad by i mohl. Možná má Antonie pravdu -, že už

se trestal příliš dlouho. Že má nárok na vlastní štěstí... Štěstí s ní.

Deverill zavřel oči a hluboko v srdci ucítil vzrůstající naději.

Samozřejmě ji nejdříve musí přesvědčit, aby si ho vzala. A pak? Pak udělá, co bude v jeho silách, aby získal její lásku.

Deverill se právě holil, když se u něho ohlásil Phineas Cochrane.

Mackyho sloužící uvedl právníka do obývacího pokoje a požádal ho, aby chvíli počkal. Když se Deverill oblékl a vešel do místnosti, Cochrane vstal a s vřelým úsměvem a s nataženou rukou mu vyšel v ústrety.

Deverill si všiml, že starší muž po probdělé noci vypadá unaveně, nicméně na tváři se mu usadil šťastný a spokojený výraz. Bylo zřejmé, že je s vývojem situace uplynulé noci více než spokojený.

„Asi se divíte, proč jsem vás přišel navštívit,“ řekl právník, když se přivítali a teď seděli naproti sobě, „a proto půjdu rovnou k věci. Jsem tady jako zmocněnec své klientky, slečny Maitlandové.“

„Ano?“ opáčil Deverill zdvořile.

„Slečna Maitlandová by vám ráda vyjádřila své díky, pane Deverille, a zároveň by chtěla ocenit vaše služby. Rozhodla se podepsat smlouvu, ve které vás zplnomocňuje dohledem nad polovinou Maitlandovy lodní společnosti.“

Deverill ztuhl. Ať už čekal od Antonie cokoliv, právě tohle to nebylo.

„Nezdáte se příliš potěšen, pane,“ podotkl Cochrane a zkoumavě si ho prohlížel.

„Protože nejsem,“ odvětil Deverill. Jeho první reakcí byl zmatek a podezření. Napadly ho jen dva důvody, proč na něho Antonie chtěla převést polovinu svého mocného impéria. Prvním byl její způsob, jak se s ním vypořádat a jednou provždy se zbavit morálních závazků k jeho osobě za to, že ji zachránil. A druhým - že stále z něho chce udělat ředitele své společnosti.

„Zřejmě tak štědrý dar nebudu moci přijmout,“ řekl Deverill příkře. „Ani od slečny Maitlandové nečekám žádné díky.“

„Mohu vás ujistit, že se nejedná jen o projev díky. Slečna Maitlandová je přesvědčená, že její otec by si právě tohle přál. Abyste řídil jeho lodní společnost a využil ji podle svého nejlepšího přesvědčení.“

Deverill zaťal zuby. Nechtěl Antoniinu zatracenou společnost. Chtěl ji.

„Děkuji vám za návštěvu, pane Cochrane, ale asi si budu muset se slečnou Maitlandovou pohovořit osobně.“

Sotva však právníka zdvořile vyprovodil z bytu, Mackyho lokaj ohlásil další, tentokrát naprostou nečekanou návštěvu: Emily, lady Sudburyovou.

Mladá vévodkyně vplula do obývacího pokoje, nabídla Deverillovi konečky prstů, aby je mohl políbit, a mile se na něho usmála.

„Vím, že to není tak docela v pořádku, navštěvovat staromládenecký byt, pane Deverille, ale má služebná čeká venku na chodbě a já se tady dlouho nezdržím. Abyste věděl, bojím se o Antonii.“

Deverill tázavě pozvedl obočí. „Smím být tak troufalý a zeptat se proč, lady Sudburyová?“

„Poněvadž chce přijmout nabídku svého dřívějšího nápadníka, lorda Fentona, což by bylo *velice* nevhodné. Fenton je sice markýz a dědic titulu vévoda, pravda, a jistým způsobem je docela hezký, ale je to naprostý ubožák. Nejen že nemá v hlavě kouska rozumu, ale v kapse nemá ani vindru. Chce si Antonii vzít jen kvůli jejím penězům - což by nebylo až tak politováníhodné, když vezmeme v úvahu jeho starý a vážený rod, nebýt toho, že Antonii jeho rádoby vtípné poznámky do čtrnácti dnů po svatbě přivedou do blázince.“

Deverill cítil, jak se mu v žilách začala vařit krev, ačkoliv se snažil to nedat na sobě znát. Znal Fentona - parádívý hejsek, stěží Antoniina věku. Připadalo mu však zvláštní, že si lady Sudburyová přišla stěžovat zrovna k *němu*. „Proč mi to říkáte, lady?“

„Proč? Protože chci, abyste ji zachránil před největší chybou jejího života! Prosím, pane Deverille, musíte *něco* udělat.“

„A co bych podle vás měl udělat?“

„Nevím! Ale jste znám jako muž činu. Věřím, že na něco přijdete. A můžete začít hned dnes odpoledne. Antonie se chystá s lordem Fentonem do parku. Máji vyzvednout v pět hodin.“

Deverill cítil, jak mu v čelisti škubou svaly. Obrátil se k oknu, kudy do místnosti proudilo zářivé slunce a vytvářelo ostrý kontrast k chladné panice, která se ho zmocňovala.

„Nemusíte mě vyprovázet, pane Deverille,“ řekla lady Sudburyová. „Cestu najdu i sama.“

Stěží si uvědomil, že vyšla z místnosti. Deverill stál nehnuté uprostřed pokoje a zamračeně přemýšlel, co by měl udělat.

Jeho první pohnutka byla Antonii zakroutit něžným krčkem, neboť znovu udělala stejnou chybu a nevybrala si toho pravého. Pak ho napadlo, že by ji mohl zase unést, takže by nemohla uskutečnit svůj plán provdat se za urozeného muže.

Ať už udělá to či ono, Deverill si přísahal, že jí musí zabránit, aby si vzala jak urozeného floutka - tak kohokoliv jiného.

I když většina šlechticů opustila Londýn a odjela na svá letní venkovská sídla, Hyde Park byl stále místem, kde jste v pět hodin odpoledne mohli vidět a rovněž mohli být viděni. Toho slunečného odpoledne byla široká, pískem vysypaná cesta přeplněná kočáry, elegantními jezdci a pestře oděnými chodci, kteří postávali, roz -hlíželi se kolem sebe a vyměňovali si společenské zdvořilosti.

Antonie v jasně žlutých šatech se doprovázená lordem Fento nem statečně držela a snažila se nevybuchnout smíchy nad jeho hloupými názory a poznámkami. Snad ještě nikdy si tolik neuvědomovala, jak je tato stránka jejího života povrchní a zbytečná.

Není se co divit, že Deverill urozenou společností zcela opovrhne. Ve srovnání s ušlechtilými cíli Strážců se úzkostlivé dodržování etikety zdá nedůležité.

Emily však trvala na tom, aby dnešní Fentonovo pozvání na projížďku parkem přijala. Prý aby všem ukázala, že ji Hewardova zrada nikterak nezasáhla. A zatím může přemýšlet, jak by mohla získat Deverillovo srdce.

Právě teď však Antonie nedokázala myslet na nic jiného, než jak se co nejrychleji zbavit Fentonovy společnosti. A také na to, jak by chtěla být s Deverillem...

Vtom jí v hrudi poskočilo srdce, poněvadž v dálce uviděla

Deverillovu vysokou postavu. Chvíli nevěděla, jestli si jeho přítomnost jen nevysnila, ale když viděla, jak se řítí přímo k ní, spokojeně se usmála.

Deverill zastavil těsně u Fentonova kočáru, mírně se naklonil dopředu, jednou rukou Antonii objal kolem pasu a bez jakéhokoliv varování ji vytáhl k sobě do sedla.

Lord Fenton se postavil a hlasitě začal dávat najevo svůj nesouhlas, čímž nešťastnou náhodou pobídl bujně klisničky ke klusu. Kočár prudce vyrazil kupředu a mladý muž, kterého odstředivá síla vtlačila zpátky do sedadla, měl co dělat, aby udržel rovnováhu a nevypadl na zem.

Deverill ignoroval jak pádící kočár, tak udivené pozorovatele, posadil si Antonii před sebe, otočil koně a přes pečlivě střižený trávník vyrazil k vzdálenému jezeru. Antonie si nebyla jistá, jestli má být Deverillovým pirátským chováním potěšená nebo po -bouřená.

Deverill mlčky vedl svého koně na břeh jezera, kde za hradbou hustých vrb našel útočiště před nechtěnými zraky náhodných kolemjdoucích. Až teď konečně zastavil a podíval se dolů na Antonii. V očích se mu zračilo hluboké uspokojení.

Antonie cítila, jak jí divoce buší srdce, a snažila se číst v jeho krásných očích. „Doufám, že mi teď řekneš, proč ses zachoval jako barbar.“

„Chráním tě před dalším omylem tvého života,“ odvětil vzrušeným hlasem. „Nesmíš si ho vzít.“

„Ne?“ Antonie povytáhla obočí. „Proč ne?“

„Protože si vezmeš mě.“

Antonie si ho chvíli mlčky prohlížela, pak se pustila sedla a sklouzla dolů na zem. Udělala několik nejistých kroků, pak se obrátila a řekla: „Takže ty si mě chceš vzít? A proč?“

„Protože tě miluji, lištičko. A protože bez tebe nemůžu žít.“

„Ty mě *miluješ*?“ zeptala se Antonie ochraptěle, s údivem rozšířenýma očima.

„Ano, zatraceně, miluji tě. A chci, aby ses stala mou ženou. Musím tě upozornit, Antonie, že tentokrát tvé odmítnutí nepřijmu.“

Když na něho jen mlčky hleděla, Deverill seskočil z koně a s pohledem stále upřeným do jejích očí, k ní pomalu

přistoupil.

„Vím, že se chceš provdat za šlechtice, abys splnila přání své ho otce,“ začal Deverill opatrně, „jenže on po tobě něco takového vůbec neměl chtít. Cena muže se přece neodvíjí od jeho titulu. Heward je toho jasným příkladem. A dokonce si myslím, že si to tvůj otec ke konci života i sám uvědomil, jenže ti to už nestačil říct. On přece dobře věděl, že čest a principy jsou důležitější než jakákoliv rodová linie.“

„To je pravda,“ zamumlala Antonie. „Včera v noci jsem na to přišla také.“

Deverill v rukou žmoulal kožené otěže. „Jestli chceš nadále zůstat na své společenské pozici, udělám, co bude v mých silách, abych ti pomohl. Dokonce se usmírím se svou rodinou.“

Ještě nikdy ho neviděla tak nejistého. Srdce se jí svíralo úzkostí a do očí se draly slzy.

Antonie zakroutila hlavou. „To nemusíš, Deverille. Chci totiž změnit celý svůj život a nejsem si jistá, jestli v něm na něco takového zbude místo.“

V čelisti mu zaškubaly svaly. „Nu, asi se se mnou budeš muset spokojit, Antonie, protože já se tě nevzdám. Vezmeš si mě, ať už chceš, či nechceš.“

Antonie se musela ovládat, aby se nerozběhla a neskočila mu přímo do náruče.

„Věřím,“ pokračoval Deverill, „že kdyby tvůj otec žil, přesvědčil bych ho, aby můj návrh přijal. Rod Treylaynů je velmi starý a vážený a v mých žilách koneckonců, koluje modrá krev. A stejně tak to bude i s našimi dětmi.“

„S našimi dětmi?“ Antonie údivem otevřela ústa. „Ty chceš mít děti?“

Deverill se usmál. „Ano, chci mít děti, princezno..., pokud budeš jejich matkou.“

Zřejmě měl jejího mlčení tak akorát dost, protože pustil otěže, udělal krok k ní a objal ji v náruči. „Opravdu si myslíš, že bych tě nechal jít? Nikdy. Chci, aby ses stala mou ženou, Antonie. Chci tě ve své posteli, po mém boku, ve mém srdci.“

Ani jí nedal šanci odpovědět, poněvadž se sklonil a začal ji hladově líbat. Antonie cítila, jak se jí štěstím točí hlava a dojetím svírá srdce.

Když konečně zvedl hlavu a podíval se na ni, oči mu divoce plály. „Nemůžeš lhát a tvrdit, že ke mně nic necítíš,“

zašeptal Deverill, hlas ochraptělý touhou.

Antonie se na něho podívala přes závoj slz. „To tedy rozhodně nemůžu.“

„Takže si mě vezmeš?“

„Ano..., vezmu si tě, Deverille.“

Upřeně ji pozoroval zkoumavým pohledem, jako by nemohl uvěřit vlastním uším. „Dobře,“ řekl nakonec. „Kdybys nesouhlasila, byl jsem rozhodnutý použít Apollovu taktiku.“

„Jakou taktiku?“

„Copak jsi nikdy neslyšela o legendě, která se váže k ostrovu Cyrena? Apollo se zamiloval do krásné nymfy Cyreny, a když ho odmítla, stvořil pro ni ostrov a věznil ji na něm tak dlouho, dokud se do něho nezamilovala. Takže jsem tě chtěl odvézt na ostrov a držet tě tam, dokud mi neřekneš ano.“

Antonie se šťastně zasmála. „Vždy jsem tě milovala, Deverille. I když jsem si to zprvu nechtěla přiznat. A právě minulou noc jsem si uvědomila, že se chci stát tvou ženou.“

Deverill jen tiše zamumlal: „Díky bohu!“ a znovu ji políbil. Po chvíli se však zarazil, zvedl hlavu a nechápavě ji pozoroval. „Tak proč jsi, zatraceně, byla v parku s tím hejskem?“

„Protože na tom trvala má přítelkyně Emily... Takže tohle byl její plán.“ Antonie cítila, jak rudne. „Když o tom teď přemýšlím, mohlo mě napadnout, že se Emily pokusí přimět tě žárlit. Jakmile jsem jí řekla všechno, co se za posledních několik měsíců událo -, že jsi mě unesl, abys mě zachránil před Hewardem -, byla přímo nadšená. Vlastně jí to připadalo velmi romantické. A když jsem se přiznala, že tě miluji, řekla, že najde způsob jak tě donutit, abys svou žádost o ruku zopakoval.“

Deverill se zamračil. „Tvrdila, že máš s Fentonem vážné úmysly. Mohla mi přece říct, že tě miluješ.“

„Snad..., jenže já jsem se bála, že mé pocity neopětuješ. Emily tvrdila, že až budu tvou ženou, budeš mít čas, aby ses do mě zamiloval.“

Deverill ji sevřel v náručí. „Jenže já tě miluji už teď, lištičko.“

„Ale to jsem dnes ráno ještě nevěděla. Emily si myslela, že by ti na mě mohlo záležet. Proto k tobě dneska zašla na návštěvu, aby viděla, jak budeš reagovat.“

„Dobře tedy, ale teď už můžeš své obavy pustit k vodě.“

Antonie se na něho oslnivě usmála. „Reagoval jsi lépe, než jsem si dovolila doufat.“ Objala ho kolem krku. „Nejen že jsi mě zachránil před smrtí nudou, ale své úmysly jsi jasně dokázal svým neodolatelným pirátským způsobem. Uvědomuješ si vůbec, kolik slušných lidí jsi právě pobouřil? Obávám se, že jsem naprosto zdiskreditovaná. Budeš si mě muset vzít, Deverille.“

Vítězoslavně se usmál. „Přesně to jsem měl v úmyslu,“ přiznal, když jí z vlasů vytáhl ozdobnou sponu a hodil ji na zem.

Antonie vyzývavě ohrnula nos. „Dobře, tvá strategie ti vyšla. Ale kdyby se tak nestalo, měla jsem v rukávě ještě jedno eso.“

„Opravdu?“

Prsty vklouzla do plavých pramenů Deverillových vlasů. „Jako poslední možnost jsem se rozhodla ztropit skandál. Postarala bych se, aby mě našli ve tvé posteli. A z vlastní zkušenosti vím, že jsi natolik čestný, abys mě požádal o ruku.“

V Deverillových očích se roztančily veselé jiskřičky. „Takže sis mnou byla naprosto jistá?“

„Ne, Deverille.“ Antoniin výraz zvažněl. „Právě že jsem si tebou nebyla vůbec jistá. Isabella mi řekla, že abych dobyla tvé srdce, musím se ti vyrovnat. Jenže já za živý svět nemůžu přijít na to jak.“

Deverill se usmál. „Ale ty ses mi přece vyrovnala už dávno, lásko. Nikdo, koho jsem v životě poznal, se ti nepodobá. Ještě žádná kvůli mně nepostřehla svého bývalého snoubence.“

Antonie hleděla na jeho milou tvář a něhou se jí zachvělo srdce. „Ty mě skutečně miluješ,“ řekla udiveně.

„Naprosto a bezvýhradně.“ Deverill se suše zasmál. „Macky to poznal hned, jak nás spolu uviděl. A stejně tak i Thorne.“

„Sir Gawain asi také chce, abychom se vzali,“ řekla Antonie zamyšleně. „O Isabelle to vím, protože mi to řekla. A co se týče mého otce...“ Antonie se podívala na Deverilla. „Věřím, že by si to přál i on. Byl by rád, že jsem šťastná, i když bez titulu. A přesně jak jsi řekl, jeho vnoučata budou mít modrou krev.“

Deverill se jí zahleděl do tváře. „A co ty, Antonie? Jsi si jistá, že svatba se mnou je přesně to, co chceš?“

Ještě nikdy jsem si ničím nebyla jistější. Sice mi to chvíli trvalo, ale nakonec jsem si uvědomila, že nemohu svou šanci na lásku a štěstí zahodit jen kvůli přání mého otce.“

„Děkuji ti,“ zašeptal Deverill, když ji sevřel v objetí a tvář zabořil do jejích vlasů.

S rukama obtočenýma kolem jeho krku tu Antonie stála, tváří se tiskla k pevným svalům a tiše šeptala slůvka díků.

Ted už znala pravdu. Chtěla mnohem víc než jen sňatek z rozumu. Toužila po manželství plném lásky. Deverillovy lásky.

„Tolik tě miluji, Deverille,“ šeptala zastřeným hlasem.

Znovu sklonil hlavu, aby ji políbil. „Bože, dal bych svou pravou ruku, abych se s tebou mohl tady a teď pomilovat,“ vydechl.

Antonie se provokativně usmála, rozhlédla se kolem sebe a řekla: „Tady ne, Deverille. Dokonce i na tebe by to bylo příliš skandální.“

„Jak myslíš. Hned zítra se vezmeme - a pak tě celý týden nepustím z postele.“ Když se na něho Antonie nechápavě podívala, Deverill jí vše vysvětlil: „Po odchodu tvé přítelkyně jsem se rozjel na patřičná místa a zařídil zvláštní povolení k sňatku. Tak nebudeme muset čekat tři týdny. Zítra si mě vezmeš, ať už budeš chtít, či ne.“

Antonie se spokojeně usmála, ale s lítostí musela odmítnout. Vymanila se z jeho náruče a couvla do bezpečné vzdálenosti. „Ne můžu si tě vzít hned zítra, Deverille. Musíme počkat, dokud se ne vrátí Mildred Tottleová. Tak dlouho čekala na mou svatbu, že bych jí to teď nemohla udělat a provdat se bez ní. A Emily jistě bude chtít zařídit svatební hostinu a všechno, co k tomu patří. A ještě jsme se nedomluvili, co bude potom.“

„Jak to myslíš, potom?“

„Ráda bych na líbánky odjela na Cyrenu.“

„Zařizeno.“

„A musíme se rozhodnout, kde budeme žít.“

Deverill se lehce zamračil. Jestli chceš, můžeme bydlet v Londýně. Sir Gawain sice nebude nadšený, ale můžu si svou práci vzít s sebou.“

„Co když nechci žít v Anglii? Co když se chci odstěhovat na Cyrenu?“

„Myslel jsem, že nebudeš chtít opustit společnost svého otce.“

„Pokud najdeš vhodného ředitele, jak jsi slíbil, společnost bude v dobrých rukou.“

Změna tématu Deverilla na chvíli zarazila. „Což mi připomíná ná..., co zatraceně mělo znamenat, že mám dohled nad polovinou tvé společnosti?“

„Myslela jsem,“ řekla Antonie klidně, „že bys mé lodě mohl využít pro dobro ušlechtilé věci. Nejdříve jsem chtěla napsat siru Gawainovi a požádat ho o radu jak postupovat, ale pak mě napadlo, že by to trvalo příliš dlouho..., že bys mohl odjet z Anglie dříve, než dostanu odpověď. Proto jsem se dnes ráno rozhodla, že na tebe převedu polovinu společnosti, abys měl vše potřebné k dispozici a mohl jednat, jak uznáš za vhodné. Phineas slíbil, že to zařídí. Samozřejmě že jsem mu neřekla o Strážcích, ale myslela jsem si, že budeš rád.“

„Takže to nebyl úplatek, abych se stal tvým ředitelem?“

Antonie se usmála. „Ne, Deverille. Jen jsem ti chtěla pomoci s tvou záležitostí. Chtěla bych být tvým životním partnerem. Jen doufám, že to právo někdy získám.“

„Ne, lásko, to já budu muset tvrdě pracovat, abych si tě zasloužil.“

Znovu ji objal v náruči a bříškem palce jí přejel po spodním rtu. Antonie byla skvělým životním partnerem. S ní po boku nemusí porušit svůj životní slib. Chápe jeho poslání a také to, že svůj život zasvětil Strážcům. A nikdy se to nepokusila změnit. Místo toho se ho snaží podporovat a pomáhat mu.

A co víc, uklidňuje jeho vnitřní bouři. Vyplňuje prázdná místa hluboko v bolavé duši. Antonie z něho dělá celého člověka, jako by byla jeho součástí.

Vnikla mu pod kůži a našla způsob jak si získat jeho srdce.

„Jsi můj životní partner, Antonie,“ řekl Deverill něžně. „Kdy bych tě neměl, přestalo by mi tlouct srdce. Přece bys mě nenechala na pospas tak bídnému osudu, že ne?“

„Nikdy, má lásko,“ zašeptala a zvedla rozesmáté rty, aby ho políbila.

Epilog

OSTROV CYRENA, ŘÍJEN 1815

Nad kamennými hradbami stoletého hradu Olwen se objevil slaměný cíl a všichni přítomní zatajili dech. Antonie napjala tětivu a zamířila. Zbýval jí jen jediný šíp. Poslední střela proti velmi zručnému protivníkovi, hraběti Hawkhurstovi.

Chtěla získat titul Střelec roku Cyreny. Měla o čtyři body méně než Hawk, proto, pokud chce vyhrát, bude muset trefit přímo do středu zlatého oka.

Deverill soustředěně sledoval, jak Antonie napíná tětivu, a rovněž zatajil dech. Věděl však, že se nemá čeho bát. Jakmile vypustila šíp, prosvištěl vzduchem a zabodl se přímo do středu cíle, přičemž Hawkův šíp rozčísl vejprůl.

Spolu s hlasitým jásotem a pochvalným potleskem se ozvaly i výkřiky nevole a zklamání. Mnozí z přítomných byli zaskočení tím, že hraběte Hawkhursta porazila žena. Vždyť Hawk byl jejich dlouholetým ostrovním favoritem obdivovaným nejen pro své jezdecké umění, ale především pro bezchybnou mušku.

Nicméně, když teď Antonii blahopřál k vítězství, v jeho výrazu nebylo nic odměřeného či snad zlostného. Hluboce se před Antonií uklonil a lehce jí políbil konečky prstů.

„Prohrál jsem,“ připustil Hawk bodrým hlasem. „Musím říct, že porážka od tak skvělé střelkyně není žádnou hanbou.“

Antonie vzhlížela k vysokému tmavovlasému hraběti a cítila, jak jí po jeho slovech chvály začínají studem hořet tváře. Deverill zamračeně pozoroval, jak se jeho krásná žena usmívá na nejžáda-nějšího muže ostrova, dobře však věděl, že nemá ani ten nejmenší důvod žárlit. Antonie mu dala nejen své tělo, ale i své srdce.

Když Antonii obklopil zástup přátel, kteří jí blahopřáli k ví

-těžství, Deverill cítil, jak se mu dojetím sevřelo hrdlo. Kaštanové vlasy si na temeni hlavy stáhla do přísného uzlu, ale několik pramínků vyklouzlo ze svého vězení a teď rámovalo něžnou tvář, která v zapadajícím slunci žhnula vzrušením a štěstím.

Slovo *žhnula* popisovalo Antonii dokonale - stejně jako žár uvnitř jeho těla. Nepřestával se divit, že měl takové štěstí a našel ženu, která byla pro něho jako stvořená. Antonie byla jeho dokonalým životním partnerem.

Poprvé ve svém životě poznal skutečné uspokojení. Prožil spoustu vzrušujících dobrodružství a vítězství, ale nikdy nebyl tak šťastný jako s Antonií.

Teď se však kolem sebe rozhlížela, jako by někoho hledala. Když její pohled spočinul na něm, zářivě se usmála a Deverill cítil, jak mu v hrudi poskočilo srdce.

Deverill přistoupil blíže, lehce svou ženu políbil na tvář a přítele Hawka poplácal po zádech. „Upřímnou soustrast, starý brachu. Ale nezapomeň, že jsem tě varoval. Neměl jsi ji provokovat.“

„Máš pravdu,“ uznal Hawk s úšklebkem. „Skláním se před dovedností tvé ženy, alespoň do příštího roku, kdy nás čeká odvěta.“

Deverill Antonii objal kolem pasu. „Skvělé vítězství, má drahá. Ačkoliv kdybyste závodili na koních, obávám se, že by všechno mohlo dopadnout úplně naopak. Hawk je rozený kentaur.“

Antonie se na hraběte podívala s náhlým zájmem. „Ráda bych se ve střelbě z koňského hřbetu zdokonalila. Možná byste mi mohl dát několik lekcí, lorde?“

„Bude mi ctí, paní Deverillova,“ řekl Hawk potěšené.

Deverill zasténal. Náhle mu bylo jasné, že něco takového nikdy neměl vypustit z úst. Nicméně Antonie a Hawk se na sebe chápavě usmívali.

Vtom se k nim přidala Isabella doprovázená sirem Gawainem Olwenem. Oba Antonii vřele objali a Deverill ustoupil stranou, aby své ženě umožnil náležitě si vychutnat chvíle slávy.

Sir Gawain pořádal letošní dožínky na území svého hradu. Odpoledne bylo zasvěceno hrám, dostihům a soutěžím,

zatímco bohatá hostina s hudbou a tancem se připravovala až na večer. Na hradě se sešli snad všichni ostrované. Samozřejmě nesměla chybět ani

Deverillova posádka, včetně kapitána Lloyda a statného Fletchera Shortalla, který se stal věrným příznivcem stánku s pivem.

Alex Ryder zůstal v Anglii, neboť si musel dát do pořádku své soukromé záležitosti, ale na slavnost přijeli mnozí jiní, jako například Cara a Max Leightonovi. A právě ke Caře a Maxovi se teď Deverill přidal, aby svou, ženu ponechal nerušeně se vyhrívat na výsluní slávy.

Uplynulé dva měsíce prožili v nekonečných líbáncích. Jak -mile slečna Tottleová dorazila z Cornwallu, on a Antonie byli oddáni na základě zvláštního povolení a krátce na to vyrazili na svatební cestu. Jelikož nebezpečí války se zdálo být naštěstí zažehnáno, Deverill vzal Antonii nejdříve do Francie a do Španělska, kde Antoniínyma čerstvýmá očima objevil nové divy a krásy světa.

Po měsíci na moři Deverill přivezl svou mladou ženu domů na Cyrenu, do svého honosného domu na jižním pobřeží ostrova. Příští měsíc se sice vrátí do Anglie, aby svědčili proti baronovi Hewardovi, ale do té doby chtějí zůstat na Cyreně, poněvadž ho sir Gawain potřebuje.

V uplynulých třech týdnech dvakrát vyjel za svým posláním, ale vždy se zase rychle vrátil - poprvé ve svém životě. Až doposud byla jeho domovem paluba lodi, ale jakmile se oženil s Antonií, dobrovolně a rád zapustil kořeny na suché zemi.

A co se týče Antonie, tu místní obyvatelé vřele přijali, a to nejen díky lady Isabelle, která jí umetla chodniček. Cyrena měla svou vlastní *beau monde*, nicméně ostrovní společenské zásady nebyly ani zdaleka tak přísné jako ty britské. Také pomohlo, že Antonie byla dědičkou obrovského jmění a že se dlouhou dobu pohybovala ve vysoké londýnské společnosti, především si však všechny získala svou milou povahou, bystrostí a v neposlední řadě svou krásou.

Zdálo se, že Cyrena je pro ni jako stvořená. Ostrované byli

totiž k ambiciózním ženám velmi tolerantní. Zřejmě to bylo tím, že jako příklad měli Caru Leightonovou. Nejenže byla Cara léčitelkou a pomáhala místnímu doktorovi, ale patřila k několika málo ženám Strážkyním. Rovněž byla skvělou šermířkou.

Když se k nim Antonie přidala, Cara ji nejdříve poblahopřála k vítězství a pak ji požádala o několik lekcí ve střelbě. „Max trvá na tom, že teď, když jsem v požehnaném stavu, musím omezit své denní dávky šermu. Popravdě řečeno,“ stěžovala si Cara se smíchem, „nic neudělá z muže zpupného diktátora víc než zpráva, že se stane otcem.“

Max Caru ochranitelsky objal kolem ramen a usmál se. „Je to jen přirozená reakce jak vás oba ochránit, má drahá. Představa, že by se mohlo milované ženě nebo dítěti něco stát, udělá i z toho největšího chlapáka roztrěsenou bačkoru.“

Deverill však věděl, že Leighton není žádná roztrěsená bačkora. Bývalý důstojník britské kavalerie, než se loni přidal ke Strážcům, strávil skoro celý život bojem proti Napoleonovi. Ale Cara teď čekala jejich první dítě, i když to na ni skoro nebylo znát. Mírně vzedmuté břicho dokonale maskovala řasenými šaty s vysokým pasem.

Deverill si všiml zamilovaných pohledů Maxe a Cary, což mu připomenulo jeho vlastní pocity ke své ženě.

Vzal Antonii za ruku a zašeptal jí do ucha: „Ted' si můžeš užívat slávy, drahá, ale varuji tě, jakmile se setmí, mám v plánu tě unést. Koneckonců ještě stále jsme novomanželé a naši přátelé to jistě pochopí.“

Antonie ho svým vřelým úsměvem ujistila, že s jeho plánem naprosto souhlasí.

Když se slunce začalo sklánět k západu, srdečně se se všemi rozloučili, nastoupili do kočáru a vydali se k domovu. Antonie seděla vedle svého muže, hlavu si opřela o jeho svalnaté rameno a zasněně pozorovala okolní krajinu, která se utápěla v zlatavém odlesku posledních slunečních paprsků.

Antonie si spokojeně povzdychla. Jsem ráda, že mě všichni Strážci tak vřele přijali. Nikdy bych si nepomyslela, že se jednou stanu součástí něčeho tak mimořádného.“

Hned po sňatku ji Deverill zasvětil do všech tajů řádu

Strážců meče - jak ho před více než tisíci lety založila hrstka britských legendárních válečníků, kteří na Cyreně našli azyl. A jak se jejich řád za dlouhá léta rozrostl a teď působí po celé Evropě.

„Především obdivuji Caru,“ dodala Antonie. „Je to neobyčejná žena.“

Deverill ji vzal za ruku a do dlaně jí vtiskl horký polibek. „To ty jsi neobyčejná, láska.“

Nad jeho komplimentem jen mávla rukou a nevěřicně se usmála. Antonie neměla ani tušení, jak je neobyčejná. Jak je jedinečná. Jak úžasná.

Deverill věděl, že je šťastný muž. A Antonie tvrdila, že je stejně tak šťastná i ona.

Deverill najal nového ředitele společnosti, ale Antonie se přesto mnohem více začala zajímat o chod svého mocného impéria. Teď, když žila na Cyreně, už nebyl důvod, proč by nemohla. Tady jí nikdo nebude zazlívát, že používá svůj rozum, či snad že zvětšuje majetek pomocí průmyslových vynálezů.

Aby uspokojil její touhu po vědění, Deverill Antonii učil všemu, co jí její otec nikdy nechtěl dovolit, takže teď mohla dohlížet na práci svého ředitele osobně.

Antonie měla v plánu každého čtvrt roku provést revizi účetních knih a svůj zisk moudře investovat do nového zařízení, zvláště pak do páry, neboť Deverill tvrdil, že pára je cesta k budoucnosti.

Zdálo se, že Antonie je se svým novým domovem spokojená. Deverill byl rád, že dům nechal postavit na pobřeží, odkud se na skýtal úchvatný výhled na Středozemní moře, neboť Antonie se ho nemohla nabažít. Zdálo se, že ji nikdy neomrzí pozorovat scénic kou nádheru dole pod útesy, kde se tyrkysové vlny tříštily o skály a měnily se ve stříbrnou pěnu. A také se z ní stala skvělá plavkyně, až Deverilla napadlo, jestli náhodou není zčásti mořskou pannou.

Když vjeli na cestu, která vedla k jejich domu, obloha potemněla a na okolní krajinu se tiše snesla noc. Elegantní dvouposchodová vila byla postavená ve španělském stylu, ze všech stran obklopená terasou, po níž se pnul jasmín a vonný zimolez. Za domem a pečlivě udržovanou zahradou, kde

kvetly rododendrony, pelargonie a ibišek, se rozprostírala nekonečná hladina Středozevního moře, která se teď zbarvila do půlnoční modře.

Deverill přenechal starost o koně svému podkonímu a dopro vodil Antonii do domu, a poté do jejich ložnice. Přes francouzské okno viděli stříbrný měsíc, který se vznášel nad vodní hladinou a svými bledými paprsky ztvárňoval obraz pohody a klidu.

Jako by si četli myšlenky, začali se oba najednou převlékat. Pravidelně touhle dobou chodívali na dlouhé procházky po pobřeží, které obvykle končili žhavým milováním pod hvězdami. Antonie si myslela, že je v noci na písku a na moři něco kouzelného, a Deverill měl zato, že je něco kouzelného na ní.

Oblékla si jednoduché mušelinové šaty, zatímco Deverill si nechal jen kalhoty. Oba byli bosí. Kůže na chodidlech jim ztvrdla, takže nevadilo, když občas stoupli na nějaký ten kamínek nebo kousek mušle.

Měsíc jim osvětloval cestu a Deverill s Antonií opatrně sestu povali do kryté zátoky mezi útesy. Od moře foukal vlahý větřík, nicméně vzduch byl stále dost teplý, aby si šli zaplavat.

Antonie vběhla přímo do vln. Zůstala stát po kolena ve vodě a zasněně pozorovala mihotající se mořskou hladinu. Deverill si stoupl těsně za ni, objal ji v pase a bradu položil Antonii na hlavu.

„Deverille, musím ti něco říct,“ zašeptala Antonie po chvíli.

Deverill ji něžně políbil do vlasů. „Co je to, lištičko?“

„Byl bys zklamaný, kdyby ses zanedlouho stal otcem?“

Deverill ztuhl a snažil se pochopit, na co se ho Antonie vlastně ptá. Vzal ji za ramena a otočil tvář k sobě. „Otcem?“

„Minulý týden, když jsi byl pryč..., mi ráno nebylo dobře. Myslela jsem, že jsem nemocná, ale když jsem Caře řekla o svých potížích, trvala na tom, že mě prohlédne. Je si jistá, že jsem těhotná.“ Antonie se odmlčela a zvedla obličej. „Nejsi zklamaný, že ne?“

Deverillův překvapený výraz vystřídala úcta a radost. „Samo zřejmě že nejsem zklamaný! Nemohla jsi mě udělat šťastnějším!“

Popadl Antonii kolem pasu, mírně ji nadzvedl a nadšeně ji roztočil dokola. Když oba spadli do vlhkého písku, hlasitě se smáli.

Antonie ho objala kolem krku a zjevně spokojená s jeho reakcí se na něho usmála. „Doufala jsem, že budeš rád, ale nebyla jsem si jistá.“

„Je to jen nečekané.“

„Nu, pokud víš, tak houbičku už nějaký čas nepoužíváme.“

„To je pravda.“

Antoniin výraz znězněl. „Cara mi řekla, že jejich dítě počali po bitvě u Waterloo. Pro ně to po všech těch hrůzách znamená oslavu života. Myslím, že naše dítě může být také takovou oslavou. Bude naším novým společným dobrodružstvím.“

„Děti jsou jistě velkým dobrodružstvím,“ souhlasil Deverill. „Jenže ty jsi byla vždy dobrodruh, alespoň duchem.“

„A ty jsi mě osvobodil. Už jsem ti za to poděkovala?“

Když k němu pozvedla ústa, Deverill ji hladově začal líbat a nepřestal, dokud oba vzrušeně nelapali po dechu.

Antonie se však po chvíli odtáhla a přísně se na něho podívala. „Mám jednu podmínku, Deverille. Nestaneš se diktát -torem, jak tvrdí Cara o Maxovi.“

Vesele se na ni usmál. „Uvidíme.“

Laškovně ho plácla po rameni. Deverill ji popadl za obě ruce a přidržel jí je nad hlavou. Tohle je ta bojovná Antonie, kterou tolik miluje. Nikdy nebude poslušná a pokorná žena, ale on by ji jinou ani nechtěl.

Antonie Deverilla hbitě přetočila na záda, obkročmo se na něho posadila a pomalu si začala rozepínat knoflíčky šatů. Netrvalo dlouho a měsíčnímu světlu odhalila nádheru svých plných prsou.

Je tak divoká a smyslná, pomyslel si Deverill opojený její krásou.

V další chvíli se sklonila, a zatímco něžně líbala horkou pokožku jeho nahé hrudi, rukou vklouzla mezi jejich těla a začala mu rozepínat knoflíky u kalhot.

„Ty nenasytná divoženko,“ mumlal Deverill, když uvolnila jeho ztopořený úd a prsty ho pevně objala.

„Královno,“ namítla přísně. „Jsem tvá královna, pamatuješ, manželi?“

„Dobře tedy, královno. Jsem tvůj otrok a ty si se mnou můžeš dělat, co uznáš za vhodné.“

Antonie náhle zvažněla, prsty zabořila do plavé hřívy jeho vlasů a s pohledem upřeným přímo do jeho očí řekla: „Miluji tě, Deverille.“

Dlaněmi pomalu klouzala přes pevné provazce svalů na jeho krku až k široké hrudi. Byl tak krásný. Milovala jeho silná opálená ramena. Milovala jeho širokou hrud', jeho jizvy. Milovala na něm úplně všechno. Ráda se ho dotýkala, líbala a dráždila...

Znovu se sklonila, aby ho políbila. „Miluji tě úplně všude,“ zašeptala se rty přitisknutými k jeho horké kůži.

Když se špičkou jazyka dotkla dlouhé jizvy, přerývaně se nadechl.

„Ach, bože,“ zamumlal a objal ji v náruči.

Byla horká a divoká a jen on mohl uspokojit dychtivou touhu, která ji zcela ovládla.

Pomalu Antonii překulil na záda, vykasal mušelínovou sukni a jedním pohybem do ní lehce vstoupil.

Zcela převzal kontrolu nad jejich milováním, něžně ji líbal a hladil po celém těle.

„Miluji tě, Antonie,“ zašeptal zastřeným hlasem. „Nikdy se tě dosyta nenabažím. Nikdy.“

Spojení jejich těl byla setkáním dvou srdcí, dvou duší splynulých v měsíční záři, která je obklopovala jako zářící ohňostroj, vstupovala do nich a naplňovala je živelnou extází, až je nakonec vynesla na samotný vrchol.

Vzájemně si leželi v náruči, ukojení a šťastní. Jejich srdce překypovala láskou, něhou a porozuměním.

Bylo jedno, kolikrát se už milovali, vždy se to zdálo nové a jedinečné. Deverill byl její odvážný pirát. Dobrodruh, který si získal její srdce. Její sny.

Antonie se tiše zasmála. „Ty to ani nevíš, Deverille, ale snila jsem o tobě od první chvíle, kdy jsme se setkali. Představovala jsem si, jak se spolu vášnivě milujeme.“

Deverill zvedl hlavu, aby jí viděl do tváře. „Vždyť ti bylo

teprve šestnáct,“ podotkl a pobaveně povytáhl obočí. „A byla jsi panna. Cos mohla vědět o skutečné vášni?“

Antonie se šibalsky usmála. „Máš pravdu, tehdy jsem skutečnou vášně ještě neznala. Věděla jsem jen, že k tobě cítím touhu. Nejen v těle, ale i v srdci a v duši. A teď, když tě konečně mám, si uvědomuji, že realita je mnohem lepší než fantazie.“

Deverill se na ni něžně usmál. Vzal ji za zápěstí, propletl své prsty s jejími a spojené ruce opatrně položil na ploché břicho, kde uvnitř rostl nový život. „Naprosto s tebou souhlasím, lásko.“

Antonie objala Deverilla kolem krku a se srdcem přetékajícím láskou a něhou ho vášnivě políbila.